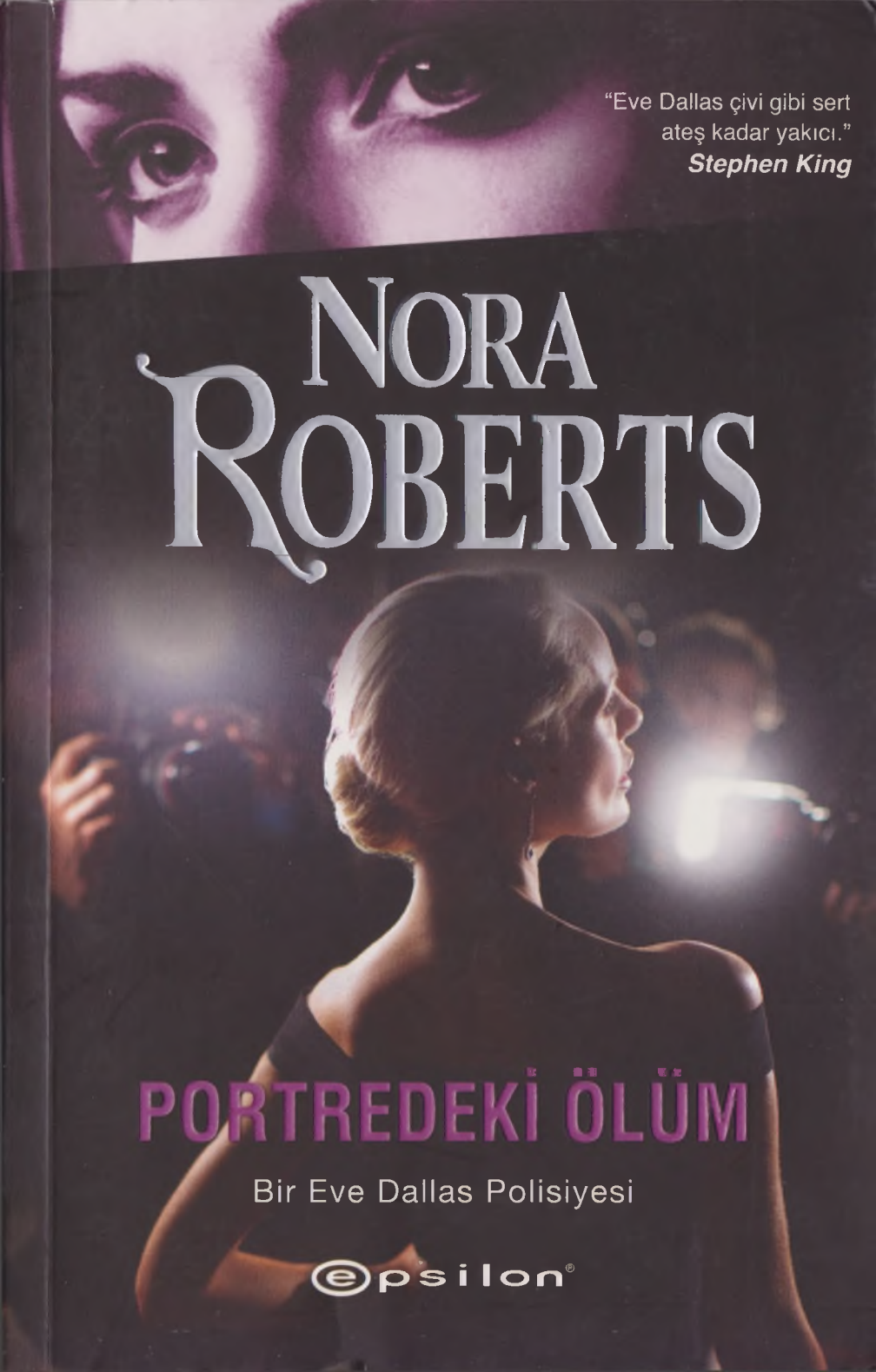

"Eve Dallas ivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

PORTREDEKİ ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

epsilon®

PORTREDEKİ ÖLÜM

New York Times çok satan yazarı Nora Roberts, Eve Dallas severleri yepyeni bir maceraya davet ediyor.

Eve Dallas bir gazeteciden aldığı tüyoyla, genç bir kadının cansız bedenini Delancey Sokağı'nın çöplüğünde bulur. Sadece birkaç saat önce kurbanın profesyonel çekim fotoğrafları haber kanalına yollanmıştır. Bu fotoğraflar modellik kariyerine başlamak üzere olan birine ait gibidir ama ölen genç kadın bir model değildir ve dahası, fotoğrafları o öldükten sonra çekilmiştir.

Dallas, bir mükemmeliyetçi ve sanatçı olan bu seri katilin peşine düşer. Katil, kurbanlarının her hareketini yakından izlemektedir ve bir görevi vardır: masum kurbanlarının gençliğini ve yaşam enerjisini kusursuz bir poza sığdırabilmek...

“Çok eğlenceli.”

“Muhtemelen eşi benzeri yok.”

Cosmopolitan
Library Journal

t25

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

PORTREDEKİ ÖLÜM

Orijinal Adı: Portrait in Death
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Aslı Ağca
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Görseli: istock.com

1. Baskı: Kasım 2014

ISBN: 978 9944 82-941-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2003 Nora Roberts

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Portredeki Ölüm

Nora Roberts

J. D. Robb

Çeviri
Aslı Ağca

epsilon®

Bedenin ışığı gözlerdedir.
Yeni Ahit

*Bir anne ne olursa olsun bir annedir,
Yaşayan en kutsal varlık.*
-Samuel Coleridge

Giriş

Aldığımız ilk nefesle başlarız ölmeye. Ölüm içimizdedir, kalbimizin her atışıyla ona biraz daha yaklaşıyoruz. Ölüm hiçbir insanoğlunun kaçamayacağı bir sondur. Yine de yaşama dört elle sarılırız, geçiciliğine rağmen ona taparız. Ya da belki geçiciliği yüzünden bunu yaparız.

Ama her zaman ölümü de merak ederiz. Onun için anıtlar dikeriz, ritüellerle saygımızı sunarız. Bizim ölümümüz nasıl olacak? diye sorarız kendimize. Ani ve hızlı mı? Uzun uzun ve yavaş mı? Acılı mı? Uzun ve dolu dolu bir yaşamdan sonra mı gelecek, yoksa en güzel çağımızda acımasız, beklenmedik bir son mu olacak?

Bizim zamanımız ne zaman? Çünkü ölüm her an gelebilir.

Bir öbür dünya yaratırız, çünkü günlerimizi mutlak bir son korkusuyla geçirmek işimize gelmez. Bize rehberlik edecek Tanrılar yaratırız; süt ve baldan ibaret sonsuz bir diyara geçirmek üzere bizleri kocaman altın kapılarda karşılayan tanrılar.

Hepimiz çocuğuz; iyiliğe sonsuz ödül ve kötülüğe sonsuz ceza vaadinin zincirleriyle kolları ve bacaklarından bağlı çocuklar. Yani çoğumuz aslında gerçekten yaşamıyor. Özgür olarak değil...

Ben yaşamı ve ölümü inceledim.

Sadece bir amaç var. Yaşamak. Özgür yaşamak. Var olmak. Her bir solukta sadece gölgelerden ibaret olmadığını anlamak. Sen ışıksın ve ışık beslenmelidir. Mümkün olan her kaynakla beslenmelidir. O zaman son, ölüm olmaz. Sonunda ışık haline geliriz.

Benim deli olduğumu söyleyecekler ama ben delilikten kurtuldum. Doğruyu ve kurtuluşu buldum. Var olduğumda, olduğum şey, yaptığım şey, yarattığım şey muazzam olacak.

Vé hepimiz sonsuza dek yaşayacağız.

Bölüm 1

Yaşam bundan daha güzel olamazdı. Eve ilk kahve fincanını başına dikerken giysi dolabından bir gömlek çıkardı. 2059 yazı hâlihazırda New York'u ve Doğu Sahili'nin geri kalanını boğduğundan ince ve kolsuz bir gömlek seçti.

Ama terlemek üşümekten daha güzeldi.

Bugün hiçbir şey keyfini kaçıramayacaktı. Kesinlikle hiçbir şey.

Eve gömleği üzerine geçirdi, sonra yalnız olduğundan emin olmak için kapıya bir bakış atarak, ikinci kahvesini almak üzere Oto-Aşçıya doğru hızlı, kalça sallamalı bir dansla ilerledi. Bilek ünitesine baktığında eğer isterse kahvaltı için epey vakti olduğunu gördü ve ne çıkar ki, diye düşünerek iki yabanmersinli krep programladı.

Çizmelerini almak için dolaba döndü. Şu anda Eve üzerinde bej renkli pantolon ve mavi bir gömlek olan uzun, ince bir kadındı. Dağınık kesimli saçları kısaydı; zalim ve parlak güneş tarafından yer yer daha açık tonlar kazanmış bir kahverengiydi. Bu saçlar konyak renkli iri gözlerin ve dolgun

dudakların süslediği köşeli yüzüne çok uyuyordu. Eve'in çenesinde minik bir gamzesi vardı - kocası Roarke parmağının ucuyla okşamaktan çok hoşlanırdı.

Geniş ve keyifli bir serinliğe sahip evden çıktığında karşılaşacağı sığağa rağmen dolaptan ince bir ceket çıkardı. Çıkmadan önce oturma alanındaki koltuğun üzerine bıraktığı silah koşumunu bağladıktan sonra ceketi giyecekti.

Rozeti zaten cebindeydi.

Tegmen Eve Dallas kahvesini ve krepleri Oto-Aşçıdan çıkardı, koltuğa gömüldü ve bir cinayet polisi olarak o günkü mesaisine başlamadan önce lüks kahvaltısının keyfini çıkarmaya hazırlandı.

İşin içinde yemek olduğunda kedilere özgü bir duyarlılığa sahip olan şişman kedi Galahad, aniden ortaya çıkarak koltukta Eve'in yanına zıpladı ve çift renkli gözleriyle tabağına bakmaya başladı.

"Benim." Eve çatalını krepe batırdı ve gözlerini kediye daktı. "Roarke kolay lokma olabilir dostum ama ben değilim. Ayrıca çoktan beslenmişsiniz sen," diye ekleyerek ayaklarını sehpaye uzattı ve kahvaltısına devam etti. "Eminim daha güneş doğarken aşağıda mutfakta Summerset'in bacakları arasında dolaşıyordun."

Eve uzanarak, kediyle burun buruna gelene kadar eğildi. "Hey, bir haberim var. Üç güzel, harika, muhteşem hafta boyunca bir daha öyle bir şey olmayacak. Ve neden biliyor musun? Neden olduğunu söyleyeyim mi?"

İç i neşeyle dolan Eve vazgeçerek kediye bir parça krep verdi. "Çünkü o kemik torbası, o havadan nem kapan kıl herif tatile gidiyor! Çok, çok uzaklara." Eve, Roarke'in uşağı ama kendi can düşmanı Summerset'in, o akşam ve önle-

rindeki gelecek birçok akşam onu rahatsız etmek üzere evde olmayacağını bilmenin verdiği zevkle neredeyse şakır gibi konuşmuştu.

“Önümde tam yirmi bir tane Summerset’siz gün var ve Tanrım çok mutluyum.”

“Kedinin senin coşkunu paylaştığını sanmıyorum.” Roarke kenarına yaslanmış halde karısını izlediği kapı eşiğinden seslenmişti.

“Elbette paylaşıyor.” Galahad burnunu tabağa sokamadan önce Eve bir parça krep daha aldı. “Sadece serinkanlı bir portre çizmeye çalışıyor. Bu sabah halletmen gereken uydu-lar-arası bir holo toplantının olduğunu sanıyordum.”

“Hallettim.”

Roarke odaya girdi. Kocasının hareket edişini izlemek Eve’in zevkine zevk kattı. Uzun adımlarla, pürüzsüz ve zarif hareketlerle ilerlerken tamamen tehlikeli bir erkek profili çiziyordu.

Yürüyüş konusunda kediye ders verebilir, diye düşündü Eve. Roarke’a gülümserken, kahvaltı ederken bu yüzü karşısında görmekten mutluluk duymayacak yaşayan tek bir kadın olamayacağına karar verdi.

Söz konusu yüzler olduğunda, kocasının yüzü Tanrı’nın çok cömert olduğu günlerden birinde yarattığı bir şaheserdi. Eve’in ağzını sulandırmayı başaran biçimli ve dolgun dudaklara sahip, yüksek elmacık kemikleri olan ince bir siması vardı. Sahip olduğu bütün muhteşem hatlar, parlak siyah saçlarla çerçevelenmiş ve derin mavi gözlerle vurgulanmıştı.

Geri kalanı da hiç fena değil, diye düşündü Eve. Uzun, biçimli ve yapılı bir beden.

“Gel buraya güzel çocuk.” Eve elini Roarke’ın gömleğine

uzatarak sertçe onu kendine doğru çekti ve büyük bir zevkle dişlerini onun alt dudağına batırdı. Dilini aheste hareketlerle kocasının dudağında gezdirdikten sonra Eve yeniden arkasına yaslandı. “Kesinlikle kreplerden çok daha lezzetlisin.”

“Kesinlikle bu sabah çok neşelisin.”

“Elbette. Neşe benim göbek adımdır. Dışarı çıktığımda da tüm insanlığa keyif ve kakhaha dağıtacağım.”

“Çok hoş ve ilginç bir değişiklik olacak.” Roarke’ın ses tonunda İrlanda tınlarının yanında mutluluk da vardı. “Belki işe, şimdi benimle aşağı inip Summerset’i uğurlayarak başlayabilirsin.”

Eve suratını buruşturdu. “Bu iştahımı kaçırabilir.” Denemek ister gibi ağzına bir parça daha krep. “Hayır, hayır kaçırıyor. Tamam, bunu yapabilirim. Aşağı inip ona güle güle diye el sallayabilirim.”

Roarke karısının omzunu okşarken bir kaşını kaldırdı. “Kibar bir şekilde.”

“Tamam, görüş mesafesinden çıkana kadar mutluluk dansı yapmam. Tanrım, üç hafta!” Eve neşeyle türpererek ayağa kalktı ve tabağı ulaşamayacağı bir yere koyarak kediye hayal kırıklığına uğrattı.

“Üç muhteşem hafta boyunca onun çirkin suratını görmeyeceğim, gıcırtılı sesini duymayacağım.”

“Neden onun da senin hakkında aynı şekilde düşündüğüne eminim?” Roarke iç geçirerek ayağa kalktı. “İkinizin de o tükürük savaşlarını özleyeceğinizden eminim.”

“Özlemeyeceğim.” Eve koşumunu aldı, taktı ve silahını düzeltilti. “Bu gece kutlama için -ve evet kutlama yapacağım- oturma odasında dans edip pizza yiyeceğim. Çıplak olarak.”

Roarke’ın kaşları havaya kalktı. “Bu kesinlikle çok hoşuma gider.”

“Pizzamı kesinlikle paylaşmam.” Eve ceketini giydi. “Şimdi etmem gereken bir veda var. Ayrıca merkeze geç kalıyorum.”

“Önce şunu tekrarlayalım.” Roarke ellerini karısının omzuna koydu. “İyi yolculuklar. Tatilinin keyfini çıkar.”

“Onunla konuşmam gerektiğini söylememiştin.” Eve, Roarke’in kararlı bakışı karşısında derin bir nefes verdi. “Pekâlâ, tamam buna değer. İyi yolculuklar.” Dudaklarını ağır ağır gererek yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Tatilinin keyfini çıkar. Uyuz. Uyuzu söylemem, onu sadece şimdi söylemek istedim.”

“Pekâlâ.” Roarke ellerini karısının omzundan kollarına doğru indirdi ve elini tuttu. “Bu tatili dört gözle bekliyor. Son birkaç yıldır kendine pek vakit ayırmadı.”

“O ölü balık bakışlı gözlerini uzun süreliğine üzerimden çekmek istememiştir. Ama önemli değil, önemli değil,” dedi Eve neşeli bir sesle. “Çünkü gidiyor ve önemli olan tek şey bu.”

Eve kedinin tiz bir sesle miyavlamasını, arkasından savrulan küfrü ve peşi sıra gelen patırtıları duydu. Hızla ayağa kalktı ama Roarke ondan çok daha önce merdivene ulaşmış, etrafa yayılmış çarşafların ortasına serilmiş Summerset’in yanına varmıştı bile.

Eve merdivenlerin sonundaki sahneye baktı ve, “Ah, lanet olsun,” dedi.

“Hiç kımıldama. Hareket etmeye çalışma,” diye mırıldandı Roarke, Summerset’in yaralarını kontrol ederken.

Merdivenlerin sonuna gelen Eve diz çöktü. Summerset’in zaten soluk olan yüzü bembeyaz kesilmişti ve damla damla ter içindeydi. Eve adamın gözlerinde çektiği büyük acının yanı sıra yaşadığı şokun belirtilerini de gördü.

“Bacağım,” diyebildi Summerset boğuk bir sesle. “Tanrım, korkarım kırıldı.”

Eve, diz altından itibaren bacağın aldığı tuhaf açığı gördüğünde öyle olduğunu anladı. “Bir battaniye getir,” dedi Roarke’a cep-linkini çıkarırken.

“Şokta. Sağlık ekibi çağıracağım.”

“Onu hareket ettirme.” Roarke seri bir hareketle çarşaf-lardan birini Summerset’in üzerine örttüktten sonra hızla yukarı doğru koşturdu. “Başka yaraları da olabilir.”

“Sadece bacağım. Ve omzum.” Eve tıbbi yardım isterken Summerset gözlerini kapadı. “Lanet kedi ayağıma dolandı.” Yaşlı adam dişlerini sıkarak gözlerini açtı ve düşmenin yarat-tığı sıcaklık yerini dişlerini takırdatmaya yetecek bir üşümeye bırakırken, büyük bir çaba göstererek Eve’e doğru gülümse-di. “Boynumu kırmamış olmamın üzücü olduğunu düşünüyorsundur.”

“Bir an öyle bir düşünce geçti aklımdan, evet.” Kendinde, diye düşündü Eve rahatlayarak. Bilinci yerinde. Bakışları biraz donuk ama. Roarke bir battaniyeyle hızla aşağı inerken başını çevirip kocasına baktı. “Geliyorlar. Bilinci açık ve kızgın. Kafa travması olduğunu sanmıyorum. Zaten taş gibi bir kafayı kırmak için merdivenden yuvarlanmaktan fazlası gerekir. Kediye takılmış.”

“Tanrı aşkına!”

Eve, Roarke’ın uzanarak Summerset’in elini tutuşunu izledi. Sıska maymun ile birbirlerine nasıl davranıyor olursa olsunlar Eve, bu adamın Roarke için gerçek babasından çok daha gerçek bir baba olduğunu biliyordu.

“Ben dış kapıya gidip Sağlık Ekibini karşılayacağım.”

Evi, geniş bahçeleri, Roarke’ın inşa ettiği kişisel dünyayı,

şehirden ayıran dış kapıları açmak üzere güvenlik paneline doğru ilerledi Eve. Canı sıkkın bir şekilde, Galahad'ın ortalıkta olmadığını ve muhtemelen bir süre de olmayacağını düşündü.

Kahrolası kedi muhtemelen yeterince krep vermedi diye Eve'i cezalandırmak için bilerek yapmıştı bunu.

Eve siren sesini duyabilmeleri için dış kapıyı açtı ve sıcaklık karşısında neredeyse geriye doğru tökezledi. Saat daha sekizdi ama hava insanın beynini pişirecek kadar sıcaktı.

Gökyüzü ekşi süt rengiydi. Kalbinde bir süre önceki neşe olsaydı, zevkle içeceği yoğun bir şurup yoğunluğu vardı havada.

İyi yolculuklar, diye düşündü Eve. Uyuz.

Sirenleri duyduğunda aynı anda cep linki sinyal verdi. Eve, "Geliyorlar," diye Roarke'a seslendi ve cep linkini açmak için kenara çekildi. "Dallas. Lanet olsun, Nadine," dedi Kanal 75'in ünlü sunucusunu ekranda gördüğü anda. "Kötü zamanlama."

"Bir tüyo aldım. Ciddi bir tüyoya benziyor. Delancey D'nin orada buluşalım. Ben çıkıyorum."

"Bekle, dur bir dakika. Sırf öyle söylüyorsun diye seninle Aşağı Doğu Yakası'nda- "

"Biri ölmüş olabilir." Nadine masasının üzerindeki çık-tıları Eve'in de görebilmesi için kenara çekildi. "Sanırım kız ölmüş."

Bazıları doğal, bazıları profesyonel gözüken fotoğraflarda esmer genç bir kız vardı.

"Neden öldüğünü düşünüyorsun?"

"Yüz yüze anlatırım. Vakit kaybediyoruz."

Eve, Sağlık Ekiplerine girmeleri için işaret ederken kaşla-

rını çatarak tele-linke baktı. “Bir devriye arabası göndereceğim- ”

“Bu olayı ve beni devriye polisinin başına atasın diye haber vermedim sana. Elimde bir olay var Dallas, ciddi bir olay. Ya benimle buluş ya da tek başıma devam ederim. Sonra elimdekilerle ve bulduklarımın canlı yayına çıkarım.”

“Lanet olsun, nasıl bir gün olmaya başladı bu. Pekâlâ. Köşede dur, çörek ya da bir şey al ve beni bekle. Ben gelene kadar sakın bir şey yapma. Önce burada halletmem gereken şeyler var.” Derin bir nefes vererek görevlilerin Summerset’i muayene ettiği yere doğru baktı. “Sonra yola çıkıyorum.”

Bağlantıyı kesti ve tele-linki kapatarak cebine koydu. Roarke’in yanına gitti ve kocası sağlık görevlilerini izlerken koluna hafifçe vurmaktan başka ne yapacağını bilemedi. “Kontrol etmem gereken bir şey çıktı.”

“Kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyorum. Hiç hatırlayamıyorum.”

“Hey.” Eve bu kez kocasının kolunu sıktı. “İnan bana o uzun süre yatamayacak kadar şirret biri. Bak, eğer yanında kalmamı istersen olaya başkasını gönderebilirim.”

“Hayır, sen git.” Roarke biraz silkindi. “Lanet kediye takılmış. Ve Tanrım, ölebilirdi.” Arkasını döndü ve dudaklarını Eve’in alnına dayadı. “Kendine dikkat et Teğmen. Yaşam kötü sürprizlerle dolu. Bugün bir taneyle daha karşılaşmak istemem.”

★★★

Trafik berbattı ama bu durum aynı zamanda Eve’in ruh haline uygundu. Bozulan bir maksibüs, 75. Cadde’den başlamak üzere göz alabildiğince uzayıp giden bir sıkışıklığa neden olmuştu. Kornalar çalıyordu. Yukarıda trafik-kopterler

hiç durmadan devriye geziyor ve başıboş araçların hava trafiğini de bozmasına engel olmaya çalışıyordu.

Trafik denizinin ortasında beklemekten yorulan Eve sirenenini açtı ve hızla bir yan yola döndü. Önce doğruya doğru, sonra açık bir hat bulduğunda tekrar kuzeye doğru ilerledi.

Merkezi aramış ve bir saat kişisel izin kullanacağını bildirmişti. Herhangi bir resmi izin ya da güvenilir bir nedeni olmaksızın, şantajcı bir muhabirin işaret ettiği bir olaya vakit ayıracağını söylemenin anlamı yoktu.

Ama Nadine'in içgüdülerine güvenirdi - bir tazının burnu nasıl tavşan kokusunu alırsa, bu kadının burnu da iyi bir hikâyeyi öyle seçerdi. Yardımcısı Peabody'yi aradı ve Merkez'e gitmek yerine Delancey'de kendisiyle buluşması talimatını verdi.

Cadde boyunca irili ufaklı birçok işyeri vardı. Bölge, kaldırım seviyesini işgal eden ve yukarıdaki apartmanların sakinlerine de hizmet eden soğuk mezeciler, kahve dükkânları ve mağazalardan oluşan bir kovanı andırıyordu. Fırın yan tarafındaki tamirci dükkânını işleten adama bir şey satarken, tamirci yolun karşısındaki giysi dükkânını işleten ve manavdan meyve almaya gelen kadının Oto-Aşçısını tamir ediyordu.

Düzenli bir sistem, diye düşündü Eve. Kent Savaşları'ndan kalan bazı yaralar hâlâ olsa da bu semt kendini yeniden inşa etmiş, köklü ve oturmuş bir düzene sahipti.

Gece geç saatte yürüyüşe çıkmak isteyeceğiniz bir bölge değildi; ve güneye ya da batıya doğru birkaç sokak sonra evsizlerin ya da uyuşturucu bağımlılarının oluşturduğu o kadar da düzenli olmayan bir sistemle karşılaşabilirdiniz ama sıcak bir yaz sabahı, Delancey'nin bu kısmı sadece hizmet ve servis sektörüydü.

Eve ikinci şeride park etmiş bir nakliye kamyonunun arkasına park etti ve GÖREVDE lambasını yaktı.

Biraz isteksiz bir şekilde aracının serinliğini terk ederek, sıcak ve nemli yaz havasının içine daldı. Burnuna gelen ilk kokular turşu, kahve ve terdi. Seyyar satıcının arabasından yükselen yapay yumurta ve soğan kokusu taşıyan duman, meyve standından gelen hoş kavun kokusunu rahatlıkla bastırıyordu.

Eve köşede durup beklerken kokuyu solumamak için elinden geleni yapıyor, bir yandan da etrafa bakıyordu.

Nadine ya da Peabody görünürde yoktu ama yeşil bir geri dönüşüm tankının önünde, dükkân sahipleri olan üç kişiyle bir Bakım ve Onarım görevlisinin tartıştığını gördü.

Bir gözünü onların üzerinde tutarken Summerset'in durumunu kontrol etmek üzere Roarke'ı aramayı düşündü. Belki de bir mucize olmuştu ve sağlık ekipleri adamın kemiklerini tekrar yapıştırmayı başarmıştı. Belki de Summerset çoktan tatil aracına doğru yola çıkmıştı. Bu sabahki travma nedeniyle de adam üç değil dört hafta izin kullanabilirdi.

Belki Summerset tatildayken bir Lisanslı Eşe çılgınca âşık olurdu -sonuçta para almadan o ucubeyle seks yapacak başkası çıkmazdı- ve kadınla evlenip Avrupa'ya yerleşebilirdi.

Hayır, Avrupa değil. Orası yeterince uzak olmazdı. Taurus 1'deki Alpha Kolonisi'ne yerleşecek ve Dünya denen bu gezegene bir daha adım atmayacaklardı.

Roarke'ı aramadığı sürece bu küçük fantezinin ince iplerine tutunabilirdi.

Ama sonra aklına Summerset'in gözlerindeki acı ve Roarke'ın elini tutuşu geldi.

Eve derin bir iç geçirerek cep-linkini çıkardı. Cihazı aç-

madan önce dükkân sahiplerinden biri Bakım ve Onarım görevlisini iteledi. Karşılık olarak adam da onu iteledi. Her ne kadar Eve görebilse de Bakım ve Onarım görevlisi savru-
lan yumruğu göremedi ve kışının üzerine kaldırıma düştü. Eve linki cebine koyarak kavgayı ayırmak üzere kaldırımda ilerlemeye başladı.

Adamlara birkaç metre kala burnuna bir koku geldi. Ölüm kokusunu başka bir şeyle karşılaştıramayacağı kadar çok duymuştu.

Yaşayanlar kaldırımda yuvarlanmaya başlamıştı. Dükkân-
ların önüne çıkan ya da şovu izlemek üzere yürüyüşlerine ara
veren insanların tezahüratları ve kınamaları eşliğinde devam
ediyorlardı.

Eve rozetini çıkarma zahmetine girmeden üstteki adamı
gömleğinden yakaladı ve ayağını hâlâ yerde olan diğer ada-
mın göğsüne koydu.

“Bu kadar yeter.”

Dükkân sahibi ufak tefek bir adam olmanın yanı sıra çok
atikti. Hızla geri çekildi ve Eve elinde terli bir gömlek parça-
sıyla kaldı. Adamın gözlerindeki kan öfkeden kaynaklanıyor-
du ama dudağından akan gerçektir. “Bu iş seni ilgilendirmez
kadın, o yüzden canın yanmadan ikile.”

“Kadın değil, Teğmen olacaktı.”

Yerdeki adam orada kalmaktan memnun gibi görünüyor-
du. Göbekliydi, nefes nefeseydi ve sol gözü çoktan şişmiş ka-
panmak üzereydi. Ama Eve, Bakım ve Onarım bölümünün
herhangi bir biriminden herhangi bir kişiye karşı sempatisi
olmadığından, rozetini çıkarırken ayakkabısını adamın göğ-
sünden kaldırmadı.

Dükkân sahibine gülümserken birçok dişinin görünmesi-

ne özen gösterdi. “Kimin canının yanacağına dair bahse girelim mi? Şimdi geri çekil ve çeneni kapa.”

“Polis ha. İyi. Bu pisliği hapse atmanız lazım. Ben vergilerimi ödüyorum.” Adam ellerini havaya kaldırdı ve ringde dolaşan bir boksör gibi destek için kalabalığa doğru döndü. “Tonla vergi ödüyoruz ve bunun gibi pislikler gelmiş bizi taciz ediyor.”

“Bana saldırdı. Şikâyetçiyim.”

Eve ayağının altındaki adama ters bir bakış attı. “Kapa çeneni. Senin adın ne?” dedi dükkân sahibine işaret ederek.

“Remke. Waldo Remke.” Yaralı ellerini yumruk yapmış, dar kalçalarına dayamıştı. “Ben de şikâyetçiyim.”

“Evet, evet tamam. Burası senin mi?” Eve arkadaki meze dükkânını işaret etti.

“On sekiz senedir benim, ondan önce de babamındı. Vergilerimizi ödüyoruz ve- ”

“O kısmı anladım. Bu geri dönüşüm tankı senin mi?”

“O tank için değerinin yirmi katını ödedik. Ben, Costello ve Mintz.” Yüzünden ter akarken başparmağıyla arkasında duran iki adamı işaret etti. “Ve sürekli arızalanıyor. Kokuyu alıyor musun? Şu lanet kokuyu alıyor musun? Böyle berbat bir koku varken kim dükkânımıza gelip müşterimiz olmak ister? Son altı haftadır üç kez Bakım ve Onarım’ı aradık. Hiçbir bok yaptıkları yok.”

Kalabalıktan onaylayıcı mırıltılar ve homurtular yükseldi ve galeyana gelenlerden biri bağırdı: Faşistlere ölüm!

Boğucu sıcak, berbat koku ve çoktan dökülen kan gibi uygun bir ortam varken, Eve çevre sakinlerinden oluşan bu zararsız kalabalığın bir anda bir çeteye dönüşebileceğini biliyordu.

“Bay Remke sizin de Bay Costello ve Bay Mintz’in de biraz geri çekilmesini istiyorum. Ve sizler de... gösteri bitti, dağılın.”

Eve arkasından gelen ve sadece kaldırıma değen polis ayakkabılarının çıkarabileceği hızlı ayak seslerini duydu. “Peabody,” dedi dönmeden, “bir ip bulup adamı asmadan önce şu kalabalığı dağıt.”

Nefes nefese olan Peabody, Eve’in yanında durdu. “Evet efendim. Hepinizin dağılmasını istiyoruz. Lütfen herkes kendi hayatına dönsün.”

Polis üniformasının görüntüsü, her ne kadar üniforma sıcaktan biraz dağılmış olsa da kalabalığın çoğunu kendi işinin başına döndürmeye yetti. Peabody kaldırımdaki koşusu sırasında biraz kaymış olan güneş gözlüğünü ve şapkasını düzeltti.

Genç kadının kare yüzü terden biraz parlıyordu ama gözlük camının arkasındaki koyu renk gözleri dikkat kesilmişti. Bakışlarını geri dönüşüm tankına sonra da Eve’e çevirdi.

“Teğmenim?”

“Evet. Adın,” dedi, ayakkabısını Bakım ve Onarım’dan gelen görevlinin göğsüne hafifçe vurarak.

“Larry Poole. Bakın, Teğmen, ben sadece işimi yapıyorum. Bir tamir çağrısını cevaplamak üzere buraya geldim ve bu adam üzerime gelmeye başladı.”

“Buraya ne zaman geldin?”

“On dakika olmamıştır. Adi herif saldırmadan önce bana tanka bakma fırsatı bile vermedi.”

“Şimdi bakacaksın. Ve sen de bela çıkarmayacaksın,” dedi Eve, Remke’ye dönerek.

“Şikâyetçi olacağım.” Remke kollarını kavuşturdu ve

Eve'in Poole'u yerden kaldırmasını izlerken dudaklarını büzdü.

"Buraya her türlü pisliği atıyorlar," diye başladı Poole. "Asıl sorun bu, anlıyor musunuz? Uygun hazneleri kullanmıyorlar. Eğer organik çöpü organik olmayanların arasına atarsan bütün her şey mahvolur." Topallayarak geri dönüşüm tankına doğru gitti ve elinden geldiğince ağır hareketlerle filtre maskesini taktı. "Tek yapmaları gereken talimatlara uymak ama yapıyorlar mı? Hayır, sadece beş dakikada bir şikâyet çağrısında bulunuyorlar."

"Kilit nasıl çalışıyor?"

"Kodu var. Bilirsin işte, belediyeden kiralyorlar ve ekipler kodları takip ediyor. Tarayıcım kodu giriyor, sonra... Lanet olsun, bu kilit bozulmuş."

"Sana bozulduğunu söylemiştim."

Poole doğruldu ve morarmış gözleriyle Remke'ye doğru baktı. "Kilit de kod da kurcalanmış. Çocuklar bazen böyle işler yapıyor. Benim hatam mı yani? Çocukların bir şeyi neden yaptığını kim bilebilir zaten? Herhalde dün gece kilidi bozmuşlar... kokuya bakılırsa da içeri kedi ölüsü gibi bir şey atmışlar."

"Sırf sizin kilitleriniz çocuklar tarafından bozulabiliyor diye ben para ödeyemem," dedi Remke.

"Bay Remke," diye uyardı Eve. "Yeter. Kilit açık mı? Mühür yok mu yani?" diye sordu Poole'a.

"Evet. Şimdi temizlik için ekibi de çağırmam gerekecek. Lanet olası veletler." Adam kapağı açmak üzere uzandı ama Eve hızlıca eline vurdu.

"Geri çekilir misin lütfen? Peabody?"

Koku çoktan midesini bulandırmaya başlamıştı ama Pea-

body birazdan daha da kötü olacağını biliyordu. “Keşke gelirken yolda o kızarmış yumurtalardan yemeseydim.”

Eve tankın kapağına uzanırken başını yardımcısına doğru salladı. “O pisliklerden mi yiyorsun? Derdin ne senin?”

“Aslına bakarsan oldukça iyiler, gerçekten. Ve pratik bir atıştırma.” Peabody derin bir nefes aldı ve tuttu. Başını salladı. Birlikte ağır kapağı kaldırdılar.

Ölüm kokusu dışarı doğru yayıldı.

Kız tankın organik bölümüne sıkıştırılmıştı. Yüzünün sadece yarısı görünüyordu. Eve kızın gözlerinin yeşil olduğunu seçebildi - keskin ve parlak bir yeşil.

Ve çok gençti, muhtemelen de çok güzel.

Ölüm, sıcakta iyice demlenmişti ve kızın berbat bir şekilde şişmesine neden olmuştu.

“Oraya ne koymuşlar böyle?” Poole parmak uçlarında yükselerek tankın içine baktı. Sonra sendeleyerek geriye doğru çekildi.

“Merkeze haber ver Peabody. Nadine yolda. Trafikte sıkışıp kalmıştır, yoksa çoktan burada olurdu. Onu ve kamerasını uzak tut. Karşı çıkmaya çalışacaktır ama bu tarafın kordon altında kalmasını istiyorum.”

“Orada biri var.” Remke’nin yüzündeki bütün öfke geçmişti. Eve’e korku dolu gözlerle bakıyordu. “Bir insan.”

“İçeri girmenizi istiyorum Bay Remke. Hepinizin. Kısa bir süre sonra sizinle konuşacağım.”

“Bakmak istiyorum.” Remke konuşmaya devam etmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Eğer buradan, mahalleden biriye, tanırım... Eğer yardımı olacaksa, bakabilirim.”

“Zor olacak,” dedi Eve ama adama başıyla onay verdi.

Remke bembeyaz kesilmiş yüzüyle tanka yaklaştı ve içine baktı. Bir an gözlerini kapadı, dişlerini sıktı, sonra tekrar açtı. Yüzünde en ufak bir renk kalmamıştı.

“Rachel.”

Öğürmemek için kendini tuttuğu belli oluyordu ve geriye doğru sendeledi. “Ah, Tanrım. Tanrım. Rachel... soyadını bilmiyorum. O, Tanrım, yüce Tanrım, yolun karşısındaki 7/24’te çalışıyordu. Daha çocuktı.” Adamın yanaklarından aşağı gözyaşları akmaya başlamıştı, göstermemek için arkasını döndü. “Yirmi, en fazla yirmi bir olmalı. Üniversite öğrencisi. Sürekli ders çalışırdı.”

“İçeri gidin Bay Remke. Onunla artık ben ilgileneneceğim.”

“O daha bir çocuktı.” Remke elleriyle yüzünü sildi. “Nasıl bir hayvan bir çocuğa böyle bir şey yapabilir?”

Eve ona her çeşit hayvan olduğunu, doğadaki her şeyden daha ölümcül ve vahşi birçok çeşit hayvan olduğunu söyleyebilirdi. Ama Poole’a doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

“Hadi, içeri girin.” Elini Poole’un omzuna koydu. “İçerisi daha serindir. Biraz su için.”

“Peabody, olay yeri çantası arabada.”

Eve cesede dönerek kayıt cihazını yakasına yerleştirdi. “Pekâlâ Rachel,” diye mırıldandı. “İşe koyulalım. Kayıt. Kurban kadın, beyaz, yaklaşık yirmi yaşında.”

Olay yeri şeritleri çekilmişti ve çağrıya cevap veren polis memurları meraklıları şeritlerin gerisinde tutuyordu. Eve cesedi, geri-dönüşüm tankını ve civar alanı kaydettiğinde koruyucu malzemeye mühürlendi ve tankın içine girmek üzere hazırlanmaya başladı.

O sırada sokağın sonunda Kanal 75 karavanını gördü. Nadine'in etrafa duman saçıyor olduğunu düşündü - ve kesinlikle sıcakla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Ama sırasını beklemek zorundaydı.

Sonraki yirmi dakika oldukça kötüydü.

"Efendim." Eve tanktan çıkarken Peabody bir şişe su uzattı.

"Sağ ol."

Eve nefes almadan yarım litre su içse de ağzındaki ölüm tadını geçiremedi. İkinci bir su şişesiyle ellerini yıkadı. "İçerdekilerden gözünü ayırma." Başıyla dükkânı işaret etti. "Ben önce Nadine'le ilgileneceğim."

"Kimlik tespiti yapabildin mi?"

"Parmak izleri çıktı. Rachel Howard, Columbia Üniversitesi'nde yarı zamanlı öğrenci." Eve yüzündeki teri sildi. "Remke yaşı konusunda haklıymış. Yirmi. Çıkarıp morga gönderin," diye ekledi. "Ölüm sebebini belirleyemedim, ölüm zamanını bile belirleyemedim, içerde resmen pişmiş."

Eve başını çevirip, tanka doğru baktı. "Olay yeri inceleme ekibi ne bulacak bakalım, sonra kızı adli tabibin ellerine bırakacağız."

"Civardaki sakinlerle görüşmelere başlayalım mı?"

"Ben Nadine'le görüştüktan sonra başlayacağız."

Eve boş şişeyi Peabody'ye attıktan sonra kaldırımında aştığı doğru ilerlemeye başladı. Olayı izleyen meraklılardan biri ona seslenmeye yeltense de Eve'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde vazgeçti.

Nadine karavandan dışarı fırladı. Çekime hazır görünüyordu ve insanın üzerine atlayacak bir kediye andırıyordu. "Lanet olsun sana Dallas, beni daha ne kadar tutabileceğini düşünüyorsun?"

“Ne kadar gerekiyorsa o kadar. O fotoğraf çıktılarını görmem lazım. Ve sorgulama için Merkez’e gelmeni istiyorum.”

“İstiyorsun demek? Peki sence senin isteklerin umurumda mı şu anda?”

Eve için çok zor bir sabah olmuştu. Deli gibi terliyordu, berbat kokuyordu ve o kadar keyifle ettiği kahvaltıyı midesinde tutmak için çaba harcıyordu. Başka birinin ölümünü daha yakından görme umuduyla toplanan kalabalık sayesinde işlerini ikiye katlayan seyyar satıcının arabasından yükselen dumanlar, zaten ağır olan havaya iyice yağlı bir katman daha eklemişti.

Eve, manikürlü güzel elinde bir fincan buzlu kahveyle bir bahar sabahı kadar taze görünen Nadine’e bakarken öfkesini daha fazla bastırmak istemedi bile.

“Pekâlâ. Sessiz kalma hakkın var- ”

“Ne? Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Sana haklarını okuyorum. Bir cinayet davasında önemli bir şahitsin. Sen.” Eve polislerden birini çağırdı. “Bayan Furst’e haklarını oku ve kendisine Merkez’e kadar eşlik et. Sorgulama için biraz bekletilecek.”

“Seni adi sürtük.”

“Evet biliyorum.” Eve arkasını döndü ve adli tabiple görüşmek üzere olay yerine doğru ilerledi.

Bölüm 2

Dükkânın içi serindi. Havada kahve, fûme somon balığı ve ılık ekmek kokusu vardı. Eve Remke'nin ikram ettiği suyu içti. Adam artık patlamaya hazır bir el bombası gibi görünmüyordu. Daha ziyade bitkin görünüyordu. Eve yoğun bir şiddet olayıyla karşılaşmanın insanlarda böyle bir etki yaptığını tecrübelerinden biliyordu.

“Geri dönüşüm tankını en son ne zaman kullandınız?” diye sordu Remke'ye.

“Dün akşam saat yedi gibi, dükkânı kapadıktan hemen sonraydı. Genelde kapanışı yeğenim yapar ama bu hafta tatilde. Karısını ve çocuklarını Disney Gezegeni'ne götürdü, Tanrı bilir neden.” Adamın dirseği tezgâhın üzerindeydi, başını eline dayadı ve parmaklarını şakağına bastırdı. “Kızın yüzünü aklımdan çıkaramıyorum.”

Ve hiç çıkaramayacaksın, diye düşündü Eve. Asla tam olarak silinmeyecek. “Bu sabah kaçta açtınız peki?”

“Altıda.” Adam derin bir nefes verdi ve ellerini tezgâha bıraktı. “Şeyi... kokuyu hemen fark ettim. Tankı tekmeledim. Yüce Tanrım, tekmeledim, hem de Rachel içindeyken.”

“Ona yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey yoktu ama şimdi var. Sonra ne yaptınız?”

“Belediyenin Bakım ve Onarım ekibine haber verdim. Operatöre bildirdim. Sonra Costello ve Mintz geldiler, bilmiyorum saat altı buçuk gibiydi ve konu hakkında söylenip durduk işte. Saat yedi gibi tekrar aradım, çünkü kimse gelmedi. Kaç defa daha aradım bilmiyorum ama Poole buraya geldiğinde kendimi iyice doldurmuştum zaten. Galiba adam geldikten on dakika kadar sonra da onu yumrukladım işte.”

“Üst katta mı yaşıyorsunuz?”

“Evet. Ben, karım ve en küçük kızımız. On altı yaşında.” Remke’nin nefesi kesildi. “Oradaki kızım da olabilirdi. Dün gece saat ona kadar dışarıdaydı. İzni o saatte biter. Birkaç arkadaşıyla dışarıdaydı. Ben... ona bir şey olsaydı... ne yapardım bilmiyorum.” Sesi iyice çatallandı. “Tanrım, evladını kaybeden biri ne yapabilir ki?”

“Bunun zor olduğunu biliyorum. Duyduğunuz farklı bir şey ya da gördüğünüz biri oldu mu? Aklınıza gelen herhangi bir şey?”

“Shelley tam vaktinde eve geldi. Giriş çıkış saatleri konusunda kurallarımız nettir, o yüzden saat tam onda eve geldi. Ben maç izliyordum, daha çok onu bekliyordum gerçi. Saat on bir gibi hepimiz yataktaydık. Bugün açılışı ben yapacağım için erken yattım. Hiçbir şey de duymadım.”

“Pekâlâ, bana Rachel’dan bahsedin. Onun hakkında ne biliyorsunuz?”

“Çok fazla bir şey değil. Galiba bir senedir 7/24’te çalışıyordu. Çoğunlukla gündüzleri. Bazen geceleri de ama çoğunlukla gündüzleri. Dükkâna girdiğinizde eğer meşgul değilse ders çalışıyor olurdu. Öğretmen olacaktı. Çok tatlı bir

gölüşü vardı.” Remke’nin sesi yine çatallandı. “Ona bakmak bile insana kendini iyi hissettirirdi.” Arkasını dönerek geri dönüşüm tankına baktı. “Kim ona böyle bir şey yapabilir bilmiyorum.”

Eve yanında Peabody’yle birlikte 7/24’e doğru yürüdü. “Roarke’ı aramanı istiyorum. Summerset’in durumunu öğren.”

“Bugün tatile gidiyor. Takvimine yıldız ve kalp resimleriyle not almıştın.”

“Bacağını kırdı.”

“Ne? Ne zaman? Nasıl? Tanrım.”

“Bu sabah lanet merdivenlerden yuvarlandı. Bence sırf beni öfkelenmek için böyle yaptı. Ve cidden öfkelenim. Sen sadece ara ve kontrol et. Roarke’a da şu konuyu biraz halleder halletmez arayacağımı söyle.”

“Endişelendiğini ve çok merak ettiğini de söyleyeceğim.” Eve gözlerini kısarak ona baktığında, Peabody yüzündeki ifadeyi takdir edilesi ölçüde ciddi tutmayı başardı. “Söylediğime inanmayacaktır ama yine de insanlar genelde böyle der.”

“Tamam, her ne haltsa.”

Eve içeri girdi. Sağduyu sahibi bir insan, gezegen içindeki ve dışındaki bütün 7/24’lerde çalan kıpır kıpır müziği kapatmıştı. Mekân, paketlenmiş hazır yiyecekler, aşırı fiyat koyulmuş gündelik hayatta ihtiyaç duyulabilecek her türlü malzeme ve bir duvarı tamamen Oto-Aşçılara ayrılmış bir mezarı andırıyordu. Bir polis memuru müzik çalar eğlence ekranının çevresinde dolaşırken, genç bir erkek çalışan tezgâhın arkasında oturuyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti.

Bir genç daha, diye düşündü Eve. 7/24 çalışanları, komik bir ücret karşılığında çalışan çocuklar veya ileri yaştaki kişiler oluyordu.

Bu genç çok zayıf ve siyahtı. Çarpıcı turuncu tondaki saçları dik dik uzanıyordu. Dudağında gümüş bir piercing ve kolunda popüler bir bilek ünitesinin ucuz bir taklidi vardı.

Bir an Eve'e baktı ve tekrar sessizce ağlamaya başladı.

"Kimseyi arayamayacağımı söylediler. Burada kalmam gerektiğini belirttiler. Burada kalmak istemiyorum."

"Kısa bir süre içinde gideceksin." Eve başıyla işaret ederek polis memurunu dışarı yolladı.

"Rachel'ın öldüğünü söylüyorlar."

"Evet, öyle. Arkadaş mıydınız?"

"Bir hata olmalı. Sanırım bir hata var." Genç adam eliyle burnunun altını sildi. "Rachel'ı aramama izin verirseniz bir hata olduğunu göreceksiniz."

"Çok üzgünüm. Adın nedir?"

"Madinga. Madinga Jones."

"Bir hata yok Madinga ve çok üzgünüm, çünkü arkadaş olduğunuzu görebiliyorum. Onu ne zamandır tanıyordun?"

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Gerçek olduğuna inanamıyorum." Genç adam eliyle yüzünü ovaladı. "Geçtiğimiz yaz burada çalışmaya başladı, yaz başlarında. Üniversiteye gidiyordu, işe ihtiyacı vardı. Bazen birlikte bir şeyler yapardık."

"Yakındınız. Peki birlikte miydiniz?"

"Arkadaştık, hepsi o. Benim bir kız arkadaşım var. Bazen birlikte akşam bir kulübe giderdik ya da arada sırada yeni bir filme."

"Erkek arkadaşı var mıydı?"

“Özel biri yoktu. Ciddi bir şey yoktu, çünkü çalışması gerekiyordu. Kendini okula adamıştı.”

“Peki hiç onu rahatsız eden birinden bahsetmiş miydi? Özel ya da ciddi bir ilişki gibi bir şey isteyen birinden?”

“Bilmiyorum... şey, bir kulüpte tanıştığımız bir adam vardı. Onunla adamın sahibi olduğu restoran ya da onun gibi bir şeye gitmişlerdi bir kere. Ama Rachel adamın çok ısrarcı olduğunu söylemişti ve görüşmeyi kesmişti. Adam bundan pek hoşlanmamış ve bir süre daha aramaya devam etmişti. Ama aylar önceydi bu. Noel’den önce.”

“İsmi biliyor musun?”

“Diego.” Genç adam omzunu silkti. “Gerisini bilmiyorum. Şık görünen, kibar bir adamdı. Güzel dans ediyordu ve Rachel da dans etmeyi çok severdi.”

“Kulübün adı?”

“Sahne Sende. 14. Cadde, Union Meydanı. Rachel’a bunu yapan... onu tanka koymadan önce ona başka bir şey de yapmış mı?”

“Henüz bilmiyoruz.”

“Bakireydi.” Genç adamın dudakları titredi. “Sırf biriyle öylesine birlikte olmak için birlikte olmak istemediğini söyledirdi. Ona takılırdım, yani eğlencesine, bilirsiniz işte arkadaş olduğumuz için. Eğer o adam ona bir şey yaptıysa.” Göz yaşları kurudu ve bakışları mermer gibi sertleşti. “Onun canını yakmanız lazım. Rachel’ı incittiği gibi onu incitmeniz lazım.”

Eve dışarı çıktığında elini saçlarının arasından geçirdi ve güneş gözlüğünün yanında olmasını diledi. Hangi cehen-nemdeyse artık.

“Bacağı kırık,” dedi Peabody. “Omzu incinmiş ve rotator manşonunda hasar var.”

“Ne?”

“Summerset. Roarke bu gece hastanede tutacaklarını söyledi, ayrıca taburcu edilir edilmez evde bakımı için gerekli ayarlamalarla ilgileniyormuş. Kırılmayan bacağı da dizini incitmiş, o yüzden bir süre hiç ayağa kalkmaması لازمmış.”

“Lanet olsun.”

“Ah, bir de Roarke ilgin için çok teşekkür ettiğini, iyi dileklerini hastaya da iletceğini söyledi.”

“Lanet olsun,” dedi Eve tekrar.

“Ve neşene neşe katsın diye söylüyorum, Nadine’in yasal temsilcisinden bir telefon aldım. Müvekkilinden bir sorgulama isteyip tamamlaman için bir saatin var, yoksa Kanal 75 Bayan Furst adına resmi bir şikâyetle bulunacak.”

“Biraz daha dişlerini gıcırdatmak zorunda.” Eve, Peabody’nin üniformasının cebinden güneş gözlüklerini alarak taktı. “Önce Rachel Howard’ın yakınlarına haber vermemiz gerek.”

★★★

Polis Merkezi’ne vardığında Eve’in istediği tek şey bir duştu. Ama o da beklemesi gereken şeylerden biriydi. Polislerin misafir odası dedikleri yere doğru ilerledi. Bir soruşturmada aktif şüpheli olmayan potansiyel şahitler, aile üyeleri ya da ifadesine ihtiyaç duyulan kişiler için bir bekleme alanıydı burası.

İçeride bekleyen kişilerin oyalanması için iki eğlence ekranı, birkaç yiyecek içecek makinesi, masalar ve sandalyeler vardı. Nadine, ekibi ve Eve’in yasal temsilci olduğunu düşündüğü son derece şık takım elbiseli bir adam içerideki tek konuklardı.

Nadine, Eve’i gördüğü anda ayağa fırladı. “Ah, işte başlıyoruz.”

Dalgalı kahverengi saçları ve sakin bakışlı mavi gözleri olan uzun boylu, ince adam hafifçe genç kadının koluna dokundu. “Nadine. Bunu benim halletmeme izin ver. Teğmen Dallas, ben Carter Swan, Kanal 75’in yasal temsilcisiyim. Burada Bayan Furst’ün ve iş arkadaşlarının avukatı olarak bulunuyorum. Sözlerime, medyanın saygın bir üyesi olan müvekkilime davranışınızın kabul edilemez olduğunu belirterek başlamak istiyorum. Üstlerinize konuyla ilgili bir şikâyetle bulunulacak.”

“İyi.” Eve yiyecek makinelerinden birine döndü. Buranın kahvesi berbattı ama bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı. “Bayan Furst,” diye başladı ama kimlik kodunu girip kredisinin kalmadığını görünce usulca bir küfür savurdu. “Bayan Furst bir cinayet davasında çok önemli bir şahit. Ondan Merkez’e gelmesi rica edildi ama işbirliği yapmadı.”

Eve bozuk para ya da kredi bulmak için ceplerini karıştırdı ama hiçbir şey yoktu. “Beni çileden çıkarmak için sizin cılam kışınızı buraya getirmek nasıl müvekkilinizin hakkıysa, onu buraya getirmek de benim yetkim ve haklarım dahilindeydi. O çıktıları görmem lazım Nadine.”

Nadine yeniden sandalyeye oturdu ve uzun bacaklarını üst üste attı. Sarı saçlarını düzeltti ve hafifçe gülümsedi. “Yasal arama iznini avukatıma verirsin, o resmi geçerliliğini onayladığında da çıktı konusuna bakarız.”

“Bu konuda benimle çetin cevizi oynamak ya da sidik yurışı yapmak istemezsin.”

Nadine’in kedimsi yeşil gözleri öfkeyle parladı. “Ah öyle mi?”

“Federal ve Eyalet kanunlarına göre,” diye başladı Carter, “Bayan Furst mahkeme emri olmaksızın şahsi ya da profesyonel herhangi bir belgeyi size teslim etmek yükümlülüğü taşıyor.”

“Seni aradım.” Nadine sessiz bir tonla başladı. “Aramak zorunda bile değildim. Doğruca Delancey’ye gidip haberimi yapabilirdim. Ama sana saygımdan ötürü, arkadaşlığımızdan ötürü seni aradım. Ve sırf sen oraya daha erken vardın diye...” Nadine ekibinden bir adama öfkeli bir bakış atmak için duraksadı. Adam bu bakış karşısında neredeyse büzüldü. “Sen beni olayın dışında bıraktın. Bu benim öykümdü.”

“Lanet öykünü alacaksın. Ben son yarım saatimi Brooklyn’de şirin bir evde, yirmi yaşında bir kızın anne babasıyla geçirdim. Kızlarının öldüğünü ve bütün lanet gece boyunca nerede olduğunu söylemek zorunda kaldığımda, o insanların nasıl dağıldığını ve sonra iyice parçalara ayrılıp un ufak olduklarını izlemek zorunda kaldım.”

Eve hızlı adımlarla odanın karşısından ona doğru geldiğinde, Nadine ağır ağır ayağa kalktı. Aralarında birkaç santim varken karşılıklı durmuşlardı.

“Ben olmasam onu bulamazdın.”

“Yanılıyorsun. Ben olmazdım belki ama biri onu bulacaktı. Beş altı saat o tankın içindeydi, dışarısı kırk dereceydi... kısa süre içinde birileri onu bulacaktı zaten.”

“Bak Dallas,” diye başladı Nadine ama Eve çoktan hızını almıştı.

“Adam da Rachel’ı o kutuya tıkarken, sana o fotoğrafları gösterirken biliyordu bunu. Belki kızı bulacak zavallı hergeleyi ya da o kutunun içinde kızı incelemek zorunda kalacak polisi düşünüp gülmüştür bile. Öyle bir sıcak altında saatler

geçirmek ölü bir bedeni ne hale getirir biliyor musun Nadine?”

“Konumuz o değil.”

“Değil mi? Pekâlâ, sana konunun ne olduğunu göstereyim.” Eve kayıt cihazını cebinden çıkardı, sonra hızla bilgisayara doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra Rachel Howard’ın görüntüsü -Eve onu bulduğundaki görüntüsü- ekranı kapladı.

“Yirmi yaşındaydı. Öğretmen olmak için üniversiteye gidiyordu ve masraflarını çıkarmak için 7/24’te çalışıyordu. Dans etmeyi ve ayı biriktirmeyi seviyordu. Oyuncak ayı.” Eve gözlerini ayırmadan Rachel Howard’ın son haline bakarken sesi jilet kadar keskindi. “Melissa adında bir kız kardeşi var. Anne babası da kızlarının haftada bir-iki gece yaptığı gibi kampüste arkadaşlarıyla kaldığını düşünmüşler, yani endişelenmemişler bile. Ta ki ben kapılarını çalana kadar.”

Eve arkasına dönerek Nadine’e baktı. “Annesi cümlem bitmeden dizlerinin üzerine çöktü ve bedenindeki bütün kan çekilmiş gibi yere yığıldı. Burada işimiz bittiğinde ekibinle oraya koşturmalısınız. Eminim haberiniz için harika görüntüler çıkacaktır. O tarz şeyler, tüm o acı, gerçekten reytingleri tavan yaptırır.”

“Bu inanılmaz.” Carter hızla araya girdi. “Bu kabul edilemez bir şey. Benim müvekkilim- ”

“Sus Carter.” Nadine hafifçe eğilerek yerden deri evrak çantasını aldı. “Seninle özel konuşmak istiyorum Teğmen.”

“Nadine, şiddetle tavsiye ediyorum ki- ”

“Kapa çeneni Carter. Özel olarak Dallas.”

“Pekâlâ.” Eve kayıt cihazını bilgisayardan çıkardı. “Ofisimde görüşelim.”

Eve bekleme alanından çıktıklarında bir şey söylemedi. Aynı şekilde onları Cinayet Bölümü'ne çıkaracak yürüyen banda doğru ilerlerken de konuşmadılar.

Dedektiflerin çalışma alanına girdiklerinde, tek tük yükselen selamlama teşebbüsleri her iki kadın da öfkeyle doğrucaca ofise doğru ilerlediğinden yarıda kesildi.

Eve'in ofisi ufak bir pencereye sahip küçücük bir odaydı. İçeri girdiklerinde Eve kapıyı kapadı, masasının başındaki sandalyeye geçti ve oturulmaktan iyice yıpranmış diğer sandalyeyi Nadine'e bıraktı.

Ama Nadine oturmadı. Gördüğü şey karşısında nasıl hissettiği apaçık belliydi. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Beni tanıyorsun ve bu şekilde davranılmayı hak etmediğimi, orada söylediğin şeyleri hak etmediğimi biliyorsun."

"Belki ama avukat çağıran da sensin, seni bir haberden uzak tuttum diye boğazıma sarılan da sensin."

"Lanet olsun Dallas, sen beni tutuklattın."

"Seni tutuklatmadım. Sorgulama için seni gözlem altına aldım. Siciline işleyecek bir şey yok."

"Sicilim falan umurumda değil." Midesi bulan Nadine öfke içinde kendini sandalyeye bıraktı. Her ne kadar sandalye onu zar zor tutmayı başarsa da bu Eve'in anladığı ve saygı gösterdiği bir hareketti.

"Seni aradım," diye konuşmaya başladı Nadine. "Herhangi bir mecburiyetim bile yokken sana olayı bildirdim. Sonra sen beni olayın dışında bıraktın, beni zorla buraya getirttin ve bana leş peşindeki bir akbaba gibi davrandın."

"Seni olayın dışında bırakmadım, işimi yaptım. Seni zorla getirttim, çünkü elinde ihtiyacım olan bilgiler var ve çok şirret davrandın."

“Ben mi şirret davrandım?”

“Evet öyle. Tanrım, kahveye ihtiyacım var.” Eve ayağa kalktı ve Nadine’in yanından geçerek Oto-Aşçıya gitti. “Ben de çok şirret hissediyordum, o yüzden her zamanki dansımı-zı yapacak zaman ayıramadım. Ama sana akbaba gibi davranmak konusunda özür dilerim, çünkü seni tanıyorum ve öyle olmadığını biliyorum. Kahve istiyor musun?”

Nadine ağzını açtı ve tekrar kapadı. Sonra derin bir nefes verdi. “Evet. Eğer bana saygı duysaydın-”

“Nadine.” Eve elindeki kahve fincanlarıyla masaya döndü. “Eğer sana saygı duymuyor olsaydım, bekleme salonuna geldiğimde elimde mahkemeden alınmış el koyma izni olurdu.” Biraz bekledi. “O avukatla yatıyor musun sen?”

Nadine kahvesini yudumladı. “Yani, evet. Delancey’ye doğru yola çıkmadan önce senin için fotoğraf kopyalarını çıkarmıştım. Eğer Red gidip birinin tamponuna geçirmemeyi başarsaydı, senden daha önce orada olacaktım zaten.” Nadine fotoğraf kopyalarını çantasından çıkardı.

“Elektronik Dedektiflik Bölümü bilgisayarına ve tele-lin-kine ihtiyaç duyacak.”

“Evet. Biliyorum.” Aralarındaki savaş bitmişti ve şu anda yüz yüze ayakta duruyorlardı. Mesleklerinin olgunlaştırdığı iki kadın.

“Güzel bir kızmış,” dedi Nadine. “Harika bir gülüşü var.”

“Herkes öyle söylüyor. Bu isteyken çekilmiş. Haberinin olmadığı belli. Bu da... metroda olabilir. Ve bu, bilmiyorum. Bir yerde, bir park. Poz değiller. Yani kız fotoğrafının çekildiğini bilmiyormuş.”

“Adam onu takip ediyormuş.”

“Olabilir. Ve bu. Bu bir poz işte.”

Eve son fotoğrafı kaldırdı. Rachel beyaz bir duvarın önündeki bir sandalyede oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı, elleri hemen dizinin üzerinde özenle kavuşturulmuştu.

Fotoğrafta loş ve yumuşak bir ışık vardı. Rachel'in üzerinde bu sabah bulunduğu mavi gömlek ve kot pantolon vardı. Yüzü çok genç ve güzel, dudakları ve yanakları pembeydi. Ama gözleri, o ışıltılı yeşil gözleri bomboştu.

"Yaşamıyor, değil mi? Bu fotoğrafta yani, ölmüş."

"Muhtemelen." Eve görüntüyü kaldırdı ve fotoğraflarla birlikte gelen metin mesajını okudu.

O İLKİ VE IŞIĞI SAFTI. ŞİMDİ SONSUZA DEK PARLAYACAK. ARTIK BENİM İÇİMDE YAŞIYOR. O BENİM İÇİMDE YAŞIYOR. BOŞ KILIFI ALMAK İÇİN DELANCEY'YE GİT TÜM DÜNYAYA BUNUN SADECE BİR BAŞLANGIÇ OLDUĞUNU SÖYLE. HERKES İÇİN BİR BAŞLANGIÇ.

"Feeney'ye haber vereceğim, linkini almak için EDB'den birini göndersin. Az önce birbirimize olan saygımızı yeterince belirttiğimizden, sana bu mesajın detaylarının soruşturma boyunca haber malzemesi olarak kesinlikle kullanılamayacağı gibi bazı detayları söyleme ihtiyacı duymuyorum."

"Biliyorum. Ve aynı sebeple benim de soruşturmadan beni uzak tutmamı söylemeye ya da yapacağımız özel röportajı belirtmeme gerek yok sanırım."

"Sanırım. Ama şu anda röportaj isteme benden Nadine. Biraz ilerlemem gerek önce."

"Kullanabileceğim bir beyan ver o zaman. Habere ekleyebileceğim ve izleyenlerin NYPGT'nın dava üzerinde çalıştığını gösterecek bir açıklama."

"Dava yetkilisinin olayı bütün açılarıyla ele alarak soruş-

turmaya başladığını ve genç bir kadına çöp gibi davranıldığında ne onun ne de NYPGT'nin köşeye çekilip seyirci kalmayacağını söylediğini aktarabilirsin.”

Eve tek başına kaldığında tekrar masasına oturdu. Harekete geçmeye başlaması lazımdı ve ilk durağı Adli Tıp olacaktı. Ama önce yapması gereken başka bir görev daha vardı.

Roarke'ın özel linkini aradı, şu anda müsait olmadığı mesajını duydu ama bağlantıyı kesmeye fırsat bulamadan kendini kocasının yönetici asistanı karşısında buldu.

“Ah. Selam Caro. Sanırım müsait değil.”

“Merhaba Teğmen.” Caro tatlı bir şekilde gülümsedi. “Toplantısı bitmek üzereydi. Ah, şimdi müsait olmalı. Sizi bağlayayım.”

“Hayır, rahatsız etmene- lanet olsun.” Eve'in lafı yarım kalmıştı. Sinyal seslerini duyduğunda huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Sonra ekranda Roarke'ın yüzünü gördü. Kocasını gülümsese bile Eve onun da dikkatinin dağınık olduğunu görebiliyordu.

“Teğmen. Zamanlaman harika, toplantım yeni bitmişti.”

“Daha önce arayamadığım için özür dilerim. Hiç vakit yaratamadım. O, yani şey Summerset nasıl?”

“Kötü bir kırığı var ve canı sıkkın. Omuz, diz ve diğer morluklarla zedelenmeler de olaya tuz biber ekliyor. Çok kötü düşmüş.”

“Evet. Bak çok üzgünüm. Gerçekten.”

“Hı-hı. Bugün hastanede tutmaya karar verdiler. Yarına taburcu edilebilecek kadar iyileştiğini düşünürlerse onu eve getireceğim. Başta kendi başına hareket edebilecek durumda olmayacak, o yüzden bakıma ihtiyaç duyacak. Gerekenleri ayarladım.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Roarke’ın yüzündeki gülümseme bu kez daha içtendi. “Mesela?”

“Tanrım, hiçbir fikrim yok. Sen iyi misin?”

“Olay beni sarstı, gerçekten. Sevdığım birisi yaralandığında sanırım aşırı tepki gösteriyorum - söylendiği kadarıyla. Onu hastaneye attığım için -gerçekten bu kelimeyi kullandı bana çok kızgın. Benzer şartlar olduğunda senin gösterdiğin tepkinin aynısı işte.”

“Siniri geçecektir.” Eve uzanıp ona dokunmak, bakışlarındaki endişeli ifadeyi geçirebilmek istedi. “Benimki geçiyordu.”

“Sen gelene kadar yaşamımdaki tek kişi Summerset idi. Onu o şekilde incinmiş görmek, kaybedebileceğimi düşünmek beni çok korkuttu.”

“İnan bana uzun süre yatakta kalmayacak kadar huysuz o. Roarke gitmem lazım. Eve ne zaman gelebilirim bilmiyorum.”

“Aynı şekilde. Aradığın için teşekkürler.”

Eve bağlantıyı kesti ve hepsine bir kez daha baktıktan sonra çıktıkları çantasına koydu. “Peabody gidiyoruz.”

“Kurbanın ders programını aldım.” Peabody, Eve’in seri adımlarına yetişmek için koşturuyordu. “Öğretmenlerinin listesini de. Bir de 7/24’teki çalışma arkadaşlarının listesini. Henüz taramalarına başlamadım.”

“Morga giderken yolda yaparsın. Fotoğrafçılık ve görüntü uzmanlığını da tarama kriterlerine ekle. Aralarında o konularla özellikle ilgilenen kimse var mı bir bak.”

“Onu şimdi de söyleyebilirim. Kurbanın seçmeli derslerinden biri de Görüntüleme. Sınıfın en iyilerindenmiş. As-

lını bakarsan hemen her derste sınıfın en iyilerinden. Gerçekten zekiymiş.” Otoparka doğru inerlerken Peabody cep bilgisayarını çıkardı. “Salı akşamları Görüntüleme dersi varmış.”

“Geçtiğimiz akşam.”

“Evet efendim. Öğretmeni de Leeanne Browning.”

“Önce kadını incele.” Otoparkta ilerlerken Eve etrafı kokladı. “Bu koku ne?”

“Yardımcın ve iyi bir arkadaşın olarak söylemem lazım ki o koku sensin.”

“Ah, lanet olsun.”

“Bir saniye.” Peabody biraz çantasını karıştırdıktan sonra küçük bir spreyci çıkardı.

Eve içgüdüsel olarak bir adım geriledi. “O ne? O şeyi benden uzak tut.”

“Dallas, araca bindiğimizde, klima son seviyede açık olsa bile nefes almak zor olacak. Biliyorum, senin rütben daha yüksek ama... Muhtemelen o ceket de yakman gerekecek ve çok yazık, çünkü harika bir ceket.”

Eve kenara çekilme fırsatı bulamadan Peabody nişan aldı, spreye bastı ve durmadı.

“Bu şey... şey gibi kokuyor... çürümüş çiçek gibi.”

“Çürük kısmı sensin.” Peabody biraz daha yaklaşarak kokladı. “Ama şimdi daha iyi. Beş altı metre öteden pek fark edilmeyecek hale geldin. Morgda çok güçlü dezenfektanlar olması lazım,” dedi Peabody neşeyle. “Belki üzerine boca edebiliriz ve belki kıyafetlerin için de bir şeyler ayarlayabilirler.”

“Tamam Peabody, kapat çeneni.”

“Kapattım efendim.” Peabody arabaya bindi ve Leeanne

Browning'in dosyasını açtı. "Profesör Browning elli altı yaşında. Yirmi üç senedir Columbia Üniversitesi'nde çalışıyor. Elli dört yaşındaki hemcinsi Angela Brightstar'la evli. Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyor. Sabıka kaydı yok. Hamptons'da ikinci bir evi daha var. Tek kardeşi var, erkek, Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyor, o da evli, bir çocuğu var, erkek. Yirmi sekiz yaşında. Anne babası hâlâ hayatta, emekliler, Yukarı Doğu Yakası'nda ve Florida'da evleri var."

"Eşi Brightstar ve ailesinin dosyalarına da bak."

"Brightstar'ın küçük bir vukuatı olmuş," dedi Peabody bir süre sonra. "On iki sene önce üzerinde yasadışı kimyasalla yakalanmış. Exotica ama satıcı değil içiciymiş. Suçunu kabul etmiş ve üç ay toplum hizmeti yapmış. Brightstar kurumsal bağımlılığı olmayan bir ressam. Evinde bir stüdyosu var. Profesörün erkek kardeşi ve anne babası temiz ama yeğeninin iki dava dosyası var. Bir tanesi yirmi üç yaşında yasadışı kimyasal bulundurmaktan ve diğeri geçtiğimiz bahar fiili saldırıdan. Mevcut ikamet adresi Boston."

"Onunla konuşmaya değebilir. Onu listeye ekle ve bakalım son zamanlarda güzel şehrimizi ziyaret etmiş mi? Profesör Browning'in ders programına bak. Onunla bugün görüşmek istiyorum."

Morga ulaştıklarında, Eve hızlı adımlarla beyaz koridorda ilerledi. Evet, gerçekten güçlü dezenfektanlar kullanıyorlar, diye düşündü. Ama hiçbir şey ölüm kokusunu tam olarak örtemiyordu. Mekânın neyle uğraştığı bütün çatlaklardan sızıyor ve havaya karışmayı başarıyordu.

Görevlinin yönlendirdiği odaya girdiğinde Rachel Howard'ı metal otopsi sedyesine yatırılmış, Adli Baş Tabip

Morris'i de üzerinde çalışırken buldu. Morris limon sarısı takım elbisesinin üzerine yeşil çalışma önlüğünü giymişti.

Sağını arkadan, sırtına doğru inen üç atkuyruğuyla toplamıştı. Ve koruyucu bonesinin altından dökülen o saçlar her nasılsa hiç de gülünç gözükmemeyi başarıyordu.

Eve cesede doğru yaklaştı. Görebildiği kadarıyla kızın ölüm nedeni açıktı. Otopsi raporu deriden geçip tam kalbin üzerini hedef alan küçük deliği işaret edecekti.

"Ölüm nedeni konusunda neler söyleyebilirsin?"

"Malumu ilana gerek var mı?"

"Hayır yok. Kalbine aldığı darbe, değil mi?"

"Kesinlikle. Çok hızlı ve temiz bir darbe. Sivri uçlu minik bir bıçak, eski usul bir buz kıracağı ya da benzer bir silah. Adamımız karmaşık alengirli bir şeyler istememiş."

"Adam? Cinsel saldırı var mı?"

"Adamı genel anlamda söyledim. Cinsel bir saldırı yok. Birkaç küçük morluk var ama onlar da cesedi taşıırken gerçekleşmiş olabilir. Yaranın üzerini bantlamış. Çevresinde yapıştırıcı bant kalıntılarına rastladım. Minik, düzgün bir yuvarlak. İşi bittiğinde çıkarıp atmış ve markası muhtemelen Çıplak Ten. Ve bir de bu var." Morris, Rachel'in elini tuttu ve avucunu yukarı doğru çevirdi. "Yine minik, düzgün bir delik. Büyük ihtimalle bir şırınga izi."

"Yasadışı kimyasal kullanacak tipte biri değil. Ayrıca enjeksiyon için tuhaf bir nokta. Adam ona bir şey vermiş olmalı. Sakinleştirici ya da uyutmak için bir şeyler belki."

"Toksikoloji raporu geldiğinde göreceğiz. İğne izi ve kalbinin üzerindeki iz dışında bedende şiddet izi yok. Ancak bilekte, sol dizde ve sağ dirsekte çok hafif bağlanma izleri var. Şuraya bak."

Morris bir mikro gözlük çıkardı.

“Bağlamış mı?” diye sordu Eve, gözlüğü alırken. “Bağlamak için tuhaf bir şekil.”

“Bağlama zevki ve türlerini başka bir sefer tartışacağız. Önce bir bak.”

Eve gözlüğü taktı ve cesedin üzerine doğru eğildi. Işığın altında uzanan incecik ve belli belirsiz mavi çizgileri görebiliyordu artık.

“Bir çeşit tel,” dedi Morris. “İp değil.”

“Poz verdirmek için. Belli bir pozda tutmak için kullandıkları telleri. Bak, tel bir bileğin üzerinden ve diğerinin altından geçmiş. Adam çektiği fotoğrafta kızın ellerini dizinin üzerinde birleştirmişti. Evet, kıza bacak bacak üstte attırmış ve sandalyeye bağlamış. Fotoğrafta belli olmuyorlardı ama izleri silmiş de olabilir.”

Eve doğruldu ve çantasından fotoğrafları çıkardı. “Sence bu fotoğraflar teoriyle tutarlı mı?”

Morris mikro gözlüğünü alına doğru kaldırdı ve fotoğrafı inceledi. “Pozisyonlar doğru, evet. Yani ölünün fotoğrafını çekiyor. Bu birkaç yüzyıl öncesine ait bir gelenek aslında ve bu yüzyılın başlarında bir ara tekrar moda olmuştu.”

“Ne tür bir gelenek bu?”

“Ölen kişilere huzurlu bir poz verdirip sonra fotoğraflarını çekmek. Sonra fotoğrafları bunun için tasarlanmış özel albümlerde saklıyorlarmış.”

“İnsanların ne kadar kaçık olabileceği karşısında hayrete düşmekten yorulmuş.”

“Ah, bilmiyorum. Amaç daha çok biraz huzur duymak ve öleni hatırlamak işte.”

“Belki adam kızı hatırlamak istiyor,” diye düşündü Eve,

“ama bence daha çok kendisi hatırlanmak istiyor. Kurbanın toksikoloji raporunu istiyorum.”

“Çok yakında güzelim. Çok yakında.”

“Kız mücadele etmemiş ya da edemeyecek durumdaymış. Yani ya onu tanıyor ve güveniyordu ya da adam onu hiçbir karşılık veremeyecek duruma getirmiş. Sonra da bu fotoğrafı çektiği yere götürmüş.” Eve fotoğrafı tekrar çantasına koydu. “Oraya gittiklerinde kız ya zaten ölüydü ya da adam orada öldürdü -ben orada öldürdüğüne eminim- gömleğinin üzerine kan çıkmasın diye yarayı bantladı, sonra pozunu ayarladı ve fotoğraflarını çekti. Sonra da çalıştığı yerin karşısındaki bir geri dönüşüm tankına bıraktı.”

Eve hızlı hızlı volta atmaya başlamıştı. “Yani katil o civardan biri de olabilir. Kızı her gün gören ve bir saplantı geliştiren biri. Cinsel bir saplantı değil ama bir tür saplantı. Onun fotoğraflarını çekiyor, etrafında dolaşıyor. Çalıştığı dükkâna geliyor ve kız hiçbir şeyin farkında değil. Sıcakkanlı bir kız zaten. Muhtemelen adamı ismen de tanıyor. Ya böyle ya da üniversiteden biri. Kızın aşına olduğu bir yüz, güvendiği bir yüz. Adam belki onu eve ya da okula arabayla bırakmayı teklif ediyor. Bir şekilde onu ele geçiriyor.”

Eve sedyede yatan Rachel’a bakarak, “Adamın yüzünü tanıyordu,” diye mırıldandı, “tıpkı adamın da onun yüzünü tanıdığı gibi.”

★★★

Morgdaki detoks kabiniinde bir tur attıktan sonra birazcık tazelenmiş olan Eve, Profesör Browning’in yaşadığı lüks binanın önündeki kaldırıma park etti.

“Ben öğretmenlerin polislerden de kötü maaş aldıklarını sanıyordum,” dedi.

“Hesapları üzerine standart bir tarama yapabilirim.”

Eve arabadan çıktı, sonra bina görevlisinin koşar adım yaklaştığını görünce kafasını ve kalçasını hafifçe kaldırdı.

“Korkarım bu... bu şeyi burada bırakamazsınız.”

“Bu resmi bir araç. Ve bu da,” diye ekledi elini ceketinin cebine sokup çıkartarak, “bir polis rozeti. Binaya resmi görevle gireceğim için de bu şey orada kalacak.”

“Çok yakında bir otopark binası var. Memnuniyetle sizi oraya yönlendirebilirim.”

“Yapacağın şey kapıyı açmak, benimle birlikte içeri girmek ve Profesör Browning’e kendisiyle görüşmek üzere NYP-GT’den Teğmen Dallas’ın burada olduğunu haber vermek. Ondan sonra tekrar buraya dönüp insanları memnuniyetle Fas’a yönlendir, umurumda bile değil. Anladın mı?”

Görevli anladığı belli olacak şekilde bina kapısına doğru ilerledi ve güvenlik kodunu girdi. “Eğer Profesör Browning sizi bekliyorsa bana bildirmeliydi.”

Adamın öyle resmi ve kendini beğenmiş bir tavrı vardı ki Eve yüzüne vahşi bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. “Biliyor musun, bizim evde de senden bir tane var. Sizlerin bir kulübü falan var mı?”

Adam kendine hâkim olmaya çalışan bir tavırla başını çevirdi ve parmakları seri hareketle bir panonun üzerinde dolaştı. “Ben Monty, profesör. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama lobide Teğmen Dallas adında bir polis memuru var. Kendisi yukarı gelmek için izin istiyor. Evet, efendim,” dedi Monty kulaklığına. “Kimliğini gördüm. Yanında üniformalı başka bir polis memuru da var. Elbette profesör.”

Monty, Eve’e doğru döndü, dudakları bir kâğıdı kesebilecek kadar ince ve gergindi artık. “Profesör Browning sizi

bekliyor. Lütfen asansörle on beşinci kata çıkın. Kendisi sizi karşılayacak.”

“Sağ ol Monty.” Eve asansöre doğru ilerlerken Peabody’ye, “Neden bütün kapıcılar benden nefret ediyor?” diye sordu.

“Bence senin nefret titreşimlerini alıyorlar. Aslında onlara Roarke’la evli olduğunu söylersen anında dizlerinin üzerine düşüp sana taparlar.”

“Korkulup nefret edilmeyi tercih ederim.” Eve asansöre girdi. “On beşinci kat,” diye sesli talimat verdi.

Bölüm 3

Asansör kapıları, bir hizmetli droidin beklediği on beşinci katta açıldı. Droidin yuvarlak kafasında geriye doğru yapıştırdığı siyah saçları ve üst dudağının üzerinde ince bir bıyığı vardı. Üzerinde Eve'in Roarke'ın bazı eski filmlerindeki karakterlerde gördüğü tarzda resmi bir üniforma vardı. Siyah ceketinin önü kısaydı ve arkasında uzun bir kuyruk uzanıyordu. İçindeyse kolalı ve inanılmaz beyaz görünen bir gömlek vardı.

"Teğmen Dallas, polis memuru," dedi yoğun İngiliz aksanlı tatlı bir sesle. "Kimliklerinizi görmem mümkün mü?"

"Elbette." Eve rozetini çıkardı ve droid taramasını yaparken gözlerinden geçen ince kırmızı çizgiyi gördü. "Üst-model güvenlik droidi misin?"

"Çok fonksiyonlu bir birimim Teğmen." Hafifçe eğilerek rozeti Eve'e uzattı. "Lütfen beni takip edin."

Gerileyerek asansörden çıkmalarına izin verdi. Beyaz mermer döşemelerin, ayaklı vazolardan uzanan zarif çiçekler ve göz alıcı antikalarla süslendiği giriş benzeri bir yerdediler.

Karşıda başını hafifçe geriye atmış, ellerini de yıkar gibi saçlarına götürmüş beyaz bir çıplak kadın heykeli vardı. Heykelin ayaklarının dibine estetik görünümlü çiçekler serpiştirilmişti.

Duvarlarda çerçevelerde multi-medya fotoğraflar vardı. Yine nü çalışmalar olduğunu fark etti Eve. Erotikten ziyade romantiklerdi. Şeffaf ve pastel tonlardaki çerçeveler ışığı çok güzel yansıtıyordu.

Hizmetli droid bir kapı daha açarak onları evin içine aldı.

Bir apartman dairesi olsa da Eve bu kelimenin biraz yetersiz kaldığını düşündü. Oturma odası çeşitli renkler, çiçekler ve yumuşacık kumaşlarla dolu devasa büyüklükte bir alandı. Buradaki duvarları da sanat eserleri süslüyordu.

Eve sağ ve sol tarafa uzanan geniş kapılı koridorlara baktı, odanın diğer tarafındaki bir diğer koridoru hesapladı; Browning ve Brightstar on beşinci katta yaşamıyorlardı. On beşinci kat onlardı.

“Lütfen oturun,” dedi droid. “Profesör Browning şimdi gelecek. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?”

“Gerek yok, teşekkürler.”

Yalnız kaldıklarında, “Aileden zenginler,” dedi Peabody dudağının ucuyla. “Her ikisi de öyle ama Brightstar’ın ailesi ciddi zengin. Roarke boyutlarında zengin değil ama kadın parasını tuvalet kâğıdı olarak kullanabilecek kadar zengin işte. Angela Brightstar, Madison Caddesi’ndeki Brightstar Galerisi’ndeki Brightstar’lardan. Bu arada çok fiyakalı bir sanat mekânı orası. Bir kere Charles’la birlikte bir şeye gitmiştik orada.”

Eve renkli fırça darbeleri ve topak topak dokulardan ibaret bir tabloya yaklaştı. “Neden insanlar evler ya da onun gibi bir şeyler yapmaz ki? Bilirsin işte, gerçek bir şeyler?”

“Gerçeklik bir algı meselesidir.”

Leeanne Browning odaya giriş yapmıştı. 1,85 boylarında, sağlam yapılı ve gümüş renkli ısı ısı bir sabahlık giyen bir kadındı bu.

Saçları beline doğru inen parlak sarı güneş ışıklarını andırıyordu, yüzü de geniş ve biçimli dudaklarıyla aynı ölçüde dikkat çekiciydi. Uzun burnunun ucu kalkıktı ve iri gözleri canlı bir mor tonundaydı.

Eve kadının giriş alanındaki beyaz heykelin modeli olduğunu görebiliyordu.

“Lütfen görünüşümü mazur görün.” Bir kadının karşısındakileri etkilediğini bildiğinde sahip olduğu bir tavırla gülümsedi. “Eşim için modellik yapıyordum. Neden oturup hep birlikte serinletici bir şeyler içmiyoruz ve siz de bana bu arada evime polis getiren konunun ne olduğunu anlatırsınız.”

“Bir öğrenciniz. Rachel Howard?”

“Pek çok öğrencim var.” Kadın son derece canlı renkteki bir kanepeye yerleşince, çok ustaca, diye düşündü Eve, aynı duvardaki tablo düzenlemeleri gibi. Ve amaç yine aynıydı: Bana bakın, bana hayran olun. “Ama evet,” diye devam etti, “Rachel’ı tanıyorum. Kolay hatırlanacak tipte öğrencilerden. Öyle zeki ve öğrenmeye istekli bir genç ki. Dersimi sadece seçmeli öğrenci olarak almasına rağmen çok iyi iş çıkarıyor.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Umarım başı dertte değildir ama kabul etmeliyim ki genç kızların arada bir başlarını biraz derde sokması çok da fena bir şey değil.”

“Başı çok büyük dertte Profesör Browning. Rachel öldü.”

Leeanne birden ayağa fırladı. “Öldü mü? Ama bu nasıl olabilir? O daha bir çocuk? Bir kaza mı oldu?”

“Hayır. Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Derste, dün gece. Tanrım, ben kafamı toplayamıyorum.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Rodney! Rodney, bize... bize soğuk bir şey getir. Çok üzgünüm, bunu duyduğuma çok üzgünüm.”

Az önceki işveli, kendinden memnun ve kibirli hali artık yoktu. Eli kucağına düştü, sonra çaresizce tekrar yukarı kalktı. “İnanamıyorum. Ben gerçekten inanamıyorum. Bahsettiğimiz kişinin Rachel Howard olduğundan emin misiniz?”

“Evet. Kendisiyle ilişkiniz neydi?”

“Bir öğrencimdi. Onu haftada bir kere derste görüyordum ve her ayın ikinci cumartesi gününde yaptığım atölye çalışmasına katılıyordu. Sevdığım bir öğrenciydi. Dediğim gibi zeki ve istekliydi. Önünde kocaman bir yaşam uzanan genç güzel bir kız. Kampüste her sene gördüğümüz bir sürü öğrenci gibi işte ama o biraz daha zeki, biraz daha istekli ve sempatikti. Tanrım, bu çok korkunç. Soygun mu? Erkek arkadaş konusu mu?”

“Erkek arkadaşı var mıydı?”

“Bilmiyorum. Özel hayatı hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Sadece hatırladığım kadarıyla bir dersten sonra onu genç bir adam almıştı. Genelde gençler arasında, grup içinde görürdüm onu, o tarzda bir çocuktü. Ama onu kampüste bir-iki kez de başka bir oğlanla gördüm - dikkatimi çekti, çünkü birlikte çok güzel bir çift oluşturunuyorlardı. Amerikan Rüyası tipinde bir çift olmuşlardı. Teşekkürler, Rodney,” dedi profesör, droid masanın üzerine içinde pembe köpüklü bir sıvıyla dolu üç kadeh olan tepsiyi bırakırken.

“Başka bir şey var mı hanımefendi?”

“Evet, Bayan Brightstar’a ona ihtiyacım olduğunu söyler misin?”

“Elbette.”

“Peki onun hiç Diego adında birinden bahsettiğini hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Gerçekten hiç arkadaş, sırdaş durumumuz yoktu. Bir öğrenciydi, görünüşü ve canlılığı yüzünden özellikle dikkatimi çeken bir öğrencimdi. Ama sınıf dışında ne yapardı hiçbir fikrim yok.”

“Profesör, dün akşam dersten sonra ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz?”

Profesör duraksadı ve iç geçirdi. “Sanırım bu sormanız gereken bir şey.” Uzanarak bardağını aldı. “Doğruca eve geldim, yani yaklaşık dokuzu yirmi geçte evdeydim. Angie’yle geç bir akşam atıştırması yaptık ve işlerimiz hakkında konuştuk. Bugün dersim yoktu, o yüzden akşam bire kadar uyanıktık. Müzik dinledik, seviştik ve uyuduk. Bugün uyandıığımızda saat onu geçiyordu. İkimiz de dışarı çıkmadık. Hava çok sıcak ve o da stüdyoda çalışıyor.”

Angela Brightstar yanlarına gelirken profesör hafifçe doğruldu ve elini ona doğru uzattı. Kadının üzerinde dizlerinin altına kadar inen ve üstünde rengârenk boya lekeleri olan bir iş önlüğü vardı. Porto şarabı rengindeki saçları kıvrır kıvrırdı ve şu anda uçları yana doğru dökülen bir eşarpla tepeden bağlanmıştı.

Yüzü çok zarifti. Porselen bebekleri andıran pembe dudakların ve buğulu gri gözlerin süslediği ince kemikli bir yüzdü. Vücudu bol iş giysisinin içinde küçücük ve kaybolmuş görünüyordu.

“Angie, öğrencilerimden biri ölmüş.”

“Ah, sevgilim!” Angie, profesörün elini tuttu ve üzerindeki boyalara rağmen yanına oturdu. “Kimdi? Nasıl olmuş?”

“Genç bir kız, eminim sana ondan bahsetmişimdir. Rachel Howard.”

“Bilmiyorum isimler konusunda çok kötüyüm.” Angie, Leeanne’in elini yanağına götürdü ve orada tuttu. “Siz polis misiniz?” diye sordu Eve’e.

“Evet, Teğmen Dallas.”

“Ah, bakın, bu ismi biliyorum. Monty haber verdiğinden beri tanıdık geliyor ama bir türlü tam çıkaramıyorum. Resim yapıyor musunuz?”

“Hayır. Bayan Brightstar, dün akşam Profesör Browning’in kaçta geldiğini biliyor musunuz?”

“Aslında zaman konusunda da o kadar iyi değilimdir. Dokuz buçuk?” dedi ve emin olmak için Leanne’e baktı. “O ci-varda olması lazım.”

Burada bir cinayet nedeni yok, diye düşündü Eve, en azından henüz öyle bir titreşim yoktu. Meraklanarak çantasını açtı ve Rachel’in doğal pozlarından birini seçti.

“Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz Profesör Browning?”

“Bu Rachel.”

“Ah, ne kadar güzel bir kızmış,” dedi Angie. “Ne kadar hoş bir gülümsemesi var. Ne genç ve taze görünüyor.”

“Fotoğrafın kendisi hakkında fikrinizi söyleyebilir misiniz? Profesyonel olarak.”

“Ah.” Leeanne derin bir nefes aldı ve başını yana doğru eğdi. “Aslına bakılırsa oldukça iyi. Işık ve renkler mükemmel kullanılmış. Açılar çok hoş. Temiz ve net. Fotoğraftaki kişinin gençliğinin ve canlılığının altını çiziyor, odaklıyor ki bakışlar, Angie’de olduğu gibi, gülüşüne ve tazeliğine çevri-liyor. Bunun gibi mi?”

“Evet teşekkürler. Kişinin haberi olmadan böyle bir fotoğraf çekilebilir mi?”

“Elbette, eğer iyi içgüdüleriniz varsa.” Profesör fotoğrafı indirdi. “Bunu katil mi çekmiş?”

“Muhtemelen.”

“Tanrım, kız öldürülmüş mü?” Angie kolunu Leeanne’a sardı. “Ah, bu korkunç. Nasıl biri böyle genç ve tatlı bir kıza zarar vermek isteyebilir?”

“Tatlı?” diye yineledi Eve.

“Yüzüne, gözlerine bir bakın.” Angie başını salladı. “Sizce de öyle değil mi? Yüzüne bakıp masumiyetini görebilirsiniz.”

Asansöre doğru ilerlerlerken Eve, Rachel’in fotoğraflarını gözünün önüne getirdi. Önceki halini ve adam onu çöpe bıraktıktan sonraki halini. “Belki de adamın istediği buydu,” diye mırıldandı. “Masumiyeti.”

“Ona tecavüz etmedi.”

“Cinsel değildi. Daha çok... ruhsaldı. Onun ışığı saftı,” diye mesajı hatırladı Eve. “Ruhunu kast ediyor olabilir. Fotoğraf makinesinin ruhu çalmasına dair bir şeyler, batıl inanç gibi bir şeyler vardı, değil mi?”

“Evet, ben de duymuştum. Şimdi nereye gidiyoruz efendim?” diye sordu Peabody.

“Kampüse.”

“Harika. Bir dolu üniversiteli oğlan çok seksi olacak.” Peabody omuzlarını dikleştirdiğinde Eve yüzünde tatsız bir ifadeyle ona baktı. “Sırf McNab’le ciddi ve olgun bir ilişki yaşıyorum diye- ”

“McNab’le yaşadığın ciddi olgun şeye dair hiçbir şey duymak istemiyorum. Tüylerim diken diken oluyor.”

“Sırf öyle diye,” diyerek hiç etkilenmeden devam etti Peabody lobiden geçerlerken, “başka erkeklere bakamam diye bir şey yok. Gözleri olan her kadın başka erkeklere bakar. Pekâlâ, sen bakmıyor olabilirsin ama yani bakman çok saçma olurdu zaten.”

“Bilmiyorum, belki de bir cinayet soruşturmasında olduğumuzu ve erkek avlama turuna çıkmadığımızı belirtmem gereken bir noktadayız.”

“Mümkün olduğunda birden fazla iş yapmayı seviyorum. Bu arada, belki biraz gerçek bir şeyler de yiyebiliriz. Böylece hem soruşturmuş, hem bedenimizi beslemiş, hem de avlanmış oluruz.”

“Avlanma olmayacak. Şu andan itibaren, avlanma kelimesi bu dahil bütün aktif soruşturmalarımızdan çıkarılmıştır.”

Peabody dudaklarını büzdü. “Bugün gerçekten çok kötüsün.”

“Evet. Evet, öyleyim.” Eve dışarıdaki korkunç havadan derin bir soluk çekti ve gülümsedi. “Ve öyle olmaktan da çok memnunum.”

★★★

Böyle ani ve acılı bir ölüm birçok tepkiye neden oluyordu. Gözyaşları onlardan sadece biriydi. Eve, Rachel’in üniversitedeki arkadaşları ve öğretmenlerinden yedi-sekiz kişiyle görüşmüştü ve akıtılan gözyaşlarının şimdiden bir göl oluşturabileceğini tahmin ediyordu.

Şu anda kampüs yurdunda bir odada, bir yatağın yan tarafında oturuyordu. Küçük ve sıkışık bir odaydı. Küçük bir dolap, iki yatak, iki masa, iki şifonyer. Mümkün olan her düz yüzey Eve’in gizemli kızsalsı bir malzeme olduğunu düşündüğü bir şeylerle kaplıydı. Duvarlar poster ve resimlerle, masa-

ların üzeri CD kutuları ve yine kızsâl oyuncaklarla doluydu. Yatak örtüleri şeker pembesi, duvarlar nane yeşiliydi. Aslında tüm mekân her nasılsa şeker gibi kokuyordu ve Eve'in midesi huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

Yemek konusunda Peabody'nin tavsiyesine uymalıydı.

İki kız karşısında oturmuş, birbirlerine kenetlenmiş ağlıyorlardı.

“Doğru olamaz. Bu doğru olamaz.”

Eve kelimeleri hangisinin sarf ettiğini tam olarak anlamıyordu hissettikleri acının her geçen an daha da dramatikleştiğini görebiliyordu. Bundan biraz keyif bile alıyor olabileceklerini düşündü.

“Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormam lazım.”

“Ben yapamam. Gerçekten yapamam!”

Eve artan gerginliğini biraz dağıtmak için burnunun kemiğine bastırdı. “Peabody, şu dolapta içecek bir şeyler olabilir, bir bak.”

Peabody itaatkâr bir şekilde mini buzdolabına doğru eğildiğinde bir sürü diyet kola gördü. İki tanesini açarak kızlara verdi. “Alın. Biraz için ve derin nefes alın. Eğer Rachel'a yardımcı olmak istiyorsanız Teğmen ile konuşmanız gerek. Rachel sizin için bunu yapardı, değil mi?”

“Yapardı.” Minyon sarışın pek güzel ağlayamıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve burnu akıyordu. Koladan biraz içti. “Rachel dostu için her şeyi yapardı.”

Esmer olan, Randa, hâlâ hıçkırıp burnunu çekiyordu ama kalkıp biraz mendil alacak ve oda arkadaşının eline tutuşturacak kadar kendindeydi. “Önümüzdeki dönem bizimle odaya çıkmasını istiyorduk. Rachel da bunun için para biriktiriyor-

du. Bilirsiniz işte, üniversite yılları tam olması gerektiği gibi olsun istiyordu. Bir de masraflar üçe bölününce çok yüklü bir şey olmuyordu zaten.”

“Bir daha asla geri dönmeyecek.” Sarışın kız yüzünü mendile gömdü.

“Pekâlâ, Charlene’di değil mi?”

Kız bakışlarını Eve’e doğru kaldırdı. “Charlie. Bana herkes Charlie der.”

“Charlie, kendini toplaman ve bize yardımcı olman lazım. Rachel’ı en son ne zaman gördün?”

“Dün akşam onun Görüntüleme dersinden önce kafeteryada akşam yemeği yedik. Ben yemekteydim ve tüm kredileri harcayacak kadar yiyebilmek mümkün değil, o yüzden ben ısmarladım.”

“Saat kaçtı?”

“Altı gibiydi. Görüştüğüm bir çocukla randevum vardı ve sekiz için sözleşmiştik. Rachel’la yemek yedik ve o dersine gitti. Ben üzerimi değiştirmek için buraya geldim. Ve bir daha onu hiç göremeyeceğim.”

“Peabody.” Eve başıyla kapıyı işaret etti.

“Pekâlâ, Charlie.” Peabody kızın kolunu hafifçe pat patladı. “Neden seninle birlikte biraz hava almıyoruz? Kendini daha iyi hissedersin.”

“Bir daha kendimi asla iyi hissetmeyeceğim. Asla, asla.”

Ama Peabody’nin koluna girdi ve dışarı çıktı.

Kapı kapandığında Randa burnunu sildi. “Elinde değil. Gerçekten çok yakındılar. Ve Charlie drama son sınıfta.”

“Eğitimini mi görüyor yoksa sadece kişiliği anlamında mı?”

Eve’in umduğu gibi Randa’nın dudakları hafif bir tebes-

sümle titredi. “Her ikisi de. Ama ben de bunu kolay atlatabileceğimi sanmıyorum. Bir daha başka bir şeyler düşünemeyecekmişim gibi geliyor.”

“Düşüneceksin. Unutmayacaksın ama inan bana geçecek. Senin, Charlie’nin ve konuştuğum diğer birçok kişinin Rachel’ı sevdiğini biliyorum.”

“Sevmemek elinizde olmazdı.” Randa burnunu çekti. “Etrafını aydınlatan tipte insanlardandı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Evet,” diye onayladı Eve. “Bazen o tipte insanlar kıskanılabilir. Ya da insanlar kendi içlerindeki bazı şeyler yüzünden onlardan hoşlanmazlar. Rachel hakkında öyle hissedebilecek kimse geliyor mu aklına?”

“Gerçekten gelmiyor. Yani buraya sadece yarı zamanlı geliyordu, yurttta kalmıyordu ama çok arkadaşı vardı. Zekiydi. Gerçekten zekiydi ama inek değildi.”

“Peki onunla daha yakın olmak isteyebilecek birileri?”

“Ah, erkek gibi mi?” Randa derin bir nefes aldı. Düşünmeye başlarken gözyaşları dinmişti. “Çıktığı kişiler oluyordu. Ama kimseyle birlikte olmuyordu. Tamamen hazır olana ve isteyene kadar biriyle birlikte olmama konusunda kararlıydı. Eğer ısrar eden bir erkek olursa Rachel kanka olana kadar konuyla dalga geçerdi, eğer bu da işe yaramazsa o kişiyle görüşmeyi tamamen keserdi.”

“Hiç Diego adında birinden bahsetti mi?”

“Ah, o mu?” Randa burnunu kırıştırdı. “Kendini Tanrı’nın bir lütfu sanan Latin tip, nasıl olduysa Rachel’ı bir kulüpte kafalamış. Rachel onunla bir kez akşam yemeğine gitti, sahibi olduğunu söylediği bir Meksika Restoranına. Rachel’la yakınlaşmaya çalışmış ve reddedilince de epey bozulmuş. Bir

kez kampüse gelmişti, Rachel onu yine reddedince de biraz kızdı. Birkaç ay önceydi sanırım.”

“Soyadını biliyor musun?”

“Hayır ama tarif edebilirim. Kısa bir adam, çok saç var, tarz görünmeye çalışan bir tip. Hafif topuklu kovboy çizme-leri giyerdi. Ama cidden güzel dans ediyordu.”

“Rachel’la yakınlaşmak isteyen başka birileri var mıydı?”

“Hmm... Hoop vardı. Jackson Hooper. İngiliz Edebiyatı bölümünde asistan. Tanrı’nın nimetlerinden biri daha ama daha sıradan, Amerikan tarzı. Kızlarla bilardo topu gibi oynamayı severdi ama Rachel oynamak istemedi. O da biraz ısrarcı çıktı, peşinde dolanmaya başladı. Ama takip etmek gibi değil,” diye belirtme ihtiyacı duydu Randa. “Sadece Rachel’in takıldığı yerlerde olmaya, onunla konuşmaya çalışmak gibi şeyler. Hepimiz Rachel’in onu hayatında geri çeviren ilk kız olduğunu ve adamın rekorunu bozmak istemediğini düşündük.”

“Kampüste olduğu yerlerde mi karşısına çıkıyordu, yoksa başka yerlerde de olmuş mu hiç?”

“Rachel bir keresinde çalıştığı dükkâna geldiğini söylemişti. Öyle ortalarda dolanmış, muhabbet etmeye çalışmış. Rachel duruma epey gülmüştü aslında.”

“Onu en son ne zaman gördün Randa?”

“Akşam yemeğe gitmemiştim, çalışmam lazımdı. Dersten sonra bizde kalmayı düşündüğünü söylemişti. Akşam derslerinden sonra bazen öyle yapardı. Aslında gece kalması çok uygun değil ama kimse umursamazdı. Herkes onun etrafta olmasını severdi. Ama akşam gelmediğinde eve gittiğini düşündük. Aklıma başka bir şey gelmedi bile.”

Genç kızın yanaklarından aşağı iki kocaman yaş damlası

döküldü. “Hiçbir şey düşünmedim aslında. Charlie dışarıdaydı ve oda bana kalmıştı. Tek düşündüğüm her şeyin ne kadar sessiz ve güzel olduğuydu, rahatça ders çalışabileceğimdi. Ve ben böyle düşünürken biri Rachel’ı öldürüyordu.”

Jackson Hooper’ı kampüsün başka bir yurt odasında buldular. Adam kapıyı açtığı anda Eve haberin iyice yayıldığını anladı. Yüzü biraz solgundu ve dudaklarını kenetlemeden önce Eve onların bir an titrediğini fark etti.

“Polis misiniz?”

“Jackson Hooper? İçeri girip birkaç dakika konuşmak istiyoruz.”

“Evet.” Elini dağınık sarı saçlarından geçirdi.

Uzun ve yapılıydı. Ancak düzenli spor ya da beden estetikleriyle elde edilebilecek bir vücudu vardı. Asistan ve dairesi az önce çıktıkları öğrenci odalarından daha küçük olduğundan Eve düzenli spor yaptığına karar verdi.

Bu genç adamın güçlü, disiplinli ve motivasyon sahibi olduğunu gösteriyordu.

Çekici bir görünüşü vardı. Açık teni, berrak mavi gözleri ve güçlü çenesiyle tipik Amerikan rüyası poster erkeği idi. Her kızı tavlayabileceğini düşünmesi gayet anlaşılırdı.

Hooper masasının başındaki döner sandalyeye oturdu ve eliyle hafifçe yatağı işaret etti. “On dakika önce duydum. Derse gidiyordum ve yolda biri söyledi. Sınıfa gidemedim.”

“Rachel’la çıkmışsınız.”

“Bir-iki kere çıktık.” Duraksadı, sonra uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi eliyle yüzünü ovaladı. “Biri çoktan söylemiş size. İnsanların her zaman ağızlarına sakız edecek bir

şeye ihtiyacı olur zaten. Evet, onunla tekrar çıkmak istiyordum ve evet, onu yatağa atmak istiyordum. Rachel ise ikisini de istemiyordu.”

“Bu canınızı sıkmış olmalı,” dedi Eve ve gözlerini duvardaki çerçeveli fotoğraflara çevirdi. Fotoğrafların hepsinde farklı pozlarda kendisi vardı. Kibir göstergesi olan küçük bir yığın, diye düşündü.

“Evet, sıkı. Kızları yatağa atmak konusunda sorun yaşamam. Ve o konuda iyiyimdir,” dedi Hooper omzunu silke- rek. “Evet, birlikte olmak istemeyince ve beni reddetmeye devam ettikçe biraz sinirlendim. Daha çok şaşırdım, yani.” Duvardaki fotoğrafları işaret ederken beyaz, düzgün dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. “Malzeme birinci kalite sonuçta.”

“Ama Rachel istemiyordu.”

“Hayır. Yani biraz kızdım ve şaşırdım. Ama sonra ilgimi çekmeye başladı. Yani derdi neydi? Kimdi ki bu kız? Ve kafamı meşgul etmeye başladı.” Başını ellerinin arasına aldı. “Lanet olsun.”

“Onun peşinde gezinmeye başladın.”

“Evcil bir droid köpek gibi hem de. Bir kulübe gidiyorsa neresi olduğunu öğreniyordum ya da kütüphanede olduğunu duyuyorsam hemen oraya gidiyordum. Sırf onunla konuşmak için çalıştığı yere bile gittim. Birkaç kere oda arkadaşımın motorunu aldım ve onu eve bırakmak istedim. Kabul etti. Hiç rahatsız bile olmadı.”

“Onunla kavga ettiniz mi?”

“Ben birkaç kere sesimi yükseltmeye çalıştım. Ama o... gülmüştü. Başka bir kız olsa gidip kendimi becermemi söylediler ama o sadece gülmüştü. Sanırım ona âşıktım.” Ellerini

masaya doğru bıraktı. “Sanırım galiba âşıktım. Nasıl bilebilirsiniz ki böyle bir şeyi?”

“Dün gece neredeydin Hoop?”

“Dersten sonra onu yakalamayı düşünüyordum, kahve ya da pizza gibi bir şey ister mi diye soracaktım. Herhangi bir şey işte. Ama başka bir şeyler çıktı. Birkaç erkek öğrenci yumruk yumruğa kavga ediyordu ve ayırmam gerekti. Gittiğimde onu kaçırmıştım. Belki orada yakalarım diye metroya doğru gittim ve sonra da Brooklyn’deki dairesine bakayım dedim. Ama ışığı yanmıyordu. Eve gittiğinde odasının lambasını hep yakardı. Bilmiyorum ama galiba bir saat kadar biraz civarda takıldım. Yakındaki bir bara gidip bir bira içtim, evine gittiğimde ışığı hâlâ kapalıydı. Sonra lanet olsun diyerek vazgeçtim ve buraya döndüm.”

“Döndüğünüzde saat kaçtı?”

“Bilmiyorum, gece yarısına geliyordu sanırım.”

“Sizi gören kimse oldu mu?”

“Bilmiyorum. Canım sıkındı ve kendime acılamakla meşguldüm. Kimseyle konuşmak istemiyordum.”

“Oda arkadaşınız?”

“Kampüs dışından bir kızla birlikte. Buradan çok onun evinde vakit geçiriyor. Geldiğimde yoktu. Ben Rachel’e zarar verecek bir şey yapmadım. Onu incitmedim.”

“Birayı nerede içtiniz?”

“Bir barda, metro istasyonunun birkaç durak aşağısında.” Brooklyn’i kast edecek şekilde eline hafifçe salladı genç adam. “Adını bilmiyorum.”

“Bu fotoğraflar profesyonel çekime benziyor,” dedi Eve.

“Ne? Ah, evet. Modellik yapıyorum. Parası iyi. Bir oyun yazıyorum. Olmak istediğim şey o aslında; oyun yazarlığı.

Ama çok idareli olmam lazım. O yüzden mümkün olan her kuruşu biriktiriyorum. Asistanlık, yurt odası, nöbet görevleri, modellik. Geçtiğimiz sene Lisanslı Eskortluk sertifikası aldım ama tahmin ettiğim gibi çıkmadı. Seksin iş gibi ve sıkıcı olabileceğini hiç düşünmezdim.”

“Fotoğraf makinen var mı?”

“Evet, bir yerlerde olacak. Neden?”

“Siz de fotoğraf çekmeyi seviyor musunuz diye merak ettim.”

“Ne ilgisi olduğunu... ah Rachel, Görüntüleme dersi.” Hooper hafifçe tebessüm etti. “Tahmin etmeliydim. Asistan olarak o sınıfa katılabilirdim, onunla daha çok takılabilirdim.” Tebessümü soldu. “Dün akşam ders bittiğinde orada olabilirdim. Onunla birlikte olabilirdim.”

“Şüpheli listesinde tutalım,” dedi Eve Peabody’ye, arabaya doğru giderlerken. “Bir nedeni, araçları ve fırsatı var. Biraz daha yakından incele onu, bakalım dikkatimizi çekecek bir şey çıkacak mı?”

“Rachel’in ölümüne gerçekten üzülmüş gibiydi.”

“Evet, ona gülüp duran, dizlerinin üzerine çöküp güzel penisi için yalvarmayan, arkadaşlarına onu reddettiğini söylemekten çekinmeyen bir kız için gerçekten çok üzülmüştü.”

Eve arabaya bindi. “Egosu Satürn boyutlarında. Modellik yaptığı için muhtemelen fotoğrafçılığa dair bir şeyler biliyordur ve gerekli ekipmanları sağlayacak fırsatı var. Rachel’in nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, neler yaptığını ve genel alışkanlıklarını biliyor. Kız ona güveniyordu, çünkü onu idare edebileceğine inanıyordu. O yüzden Hooper açısına iyice bakacağız.”

Eve bazı eksik noktaları tamamlamak için Merkez'e dönmeye karar verdi. Rachel Howard'ın toksikoloji raporu onu bekliyordu. En azından kız kendine ne yapıldığının farkında değilmiş, diye düşündü raporu okurken. Damarlarında dolaşan o kadar sakinleştiriciyle mümkün değildi.

Yani kızı uyuşturdun, diye düşündü Eve, arkasına yaslanarak. Taşıma öncesinde mi yoksa sırasında mı? Her koşulda bir aracı vardı. Ya da onu önce başka bir yere götürdü. Bir daire, bir stüdyo. Özel bir yeri olması lazım. Sonra kıza ilaçları verdi.

Rachel katilini tanıyordu. Yabancı biri tarafından böyle bir tuzağa düşürülemeyecek kadar zekiydi.

Adam Rachel'ın ilk olduğunu söylemişti. Ama gayet iyi hazırlanmıştı. Adım adım. Seçmiş, gözlemlemiş, kaydetmişti. Gençlik ve canlılık, diye düşündü Eve. Katil bunlara sahip olmak istiyordu. Ve kızın masumiyetine.

Rachel saat dokuzda dersten çıkmıştı. Adam onu bekliyormuydu? Rachel onu gördü, adama o içten gülümsemesiyle güldü. Katil belki onu eve bırakmayı teklif etti ama Rachel istemedi. Arkadaşlarıyla çalışacağım, yine de teşekkürler. Birkaç sınıf arkadaşı bunu onayladı. Rachel onlara kampüste kalıp ders çalışacağını söylemiş.

Adam başka biri tarafından görülme riskini alamazdı, peki onu nasıl kandırdı?

Geçerken uğrama sahnesi yarattı, diye karar verdi Eve. Sahne yaratmakta iyi zaten. Belki yaya olarak gitti. Ortama karışmak, dikkat çekmemek daha iyi fikir. Ama Rachel'ı aracının olduğu yere yürümeye ikna etmesi lazım. Toplu taşıma kullanmak çok riskli.

Kızın yüzünü -yarattığı eseri- medyada görmek istiyor,

yani cinayetten sonra kızı hatırlayanlar olabilirdi. Kızı hatırlayanlar katili yani onu da tarif edebilirdi. Yani metro, otobüs, taksi kullanmış olamaz. Özel araç olması lazım.

Ama Rachel neden katiliyle gitti?

Eve belirttiği bilgilerin bazılarının bir teori oluşturmalarını umut ederek raporunu yazmaya başladı.

Çalışma masasındaki tele-link sinyal verdi.

“Dallas.” Ekranda Yüzbaşı Feeney’nin tazıyı andıran yüzü belirdi. Ağzının kenarındaki kırıntıları fark eden Eve, ekrana biraz daha yaklaştı.

“Orada kurabiye mi var?”

“Hayır.” Feeney elinin tersiyle ağzını sildi. “Artık yok.”

“Nasıl oluyor da EDB’de sürekli pasta, kurabiye, ıvır zıvır oluyor? Cinayet polislerinin de geri kalanlar kadar yapay şekere ihtiyacı var.”

“Ne diyebilirim ki biz daha seçkin bir grubuz. Ayrıca Nadine’in linkinin incelenmesi tamamlandı.”

“Ve?”

“Yardımcı olabilecek bir şey yok. Katil görüntüleri ve metni dans, içki ve bilgisayar ortamı veri kulüplerinden birindeki halka açık bir bilgisayardan göndermiş. Saat altıdan hemen sonra ama daha önce çekmiş, beklemeye almış. Saat iki gibi çekmiş. Doğrudan göndermiş, araya başka vericiler koymamış. Ya nasıl yapılacağını bilmiyor ya da hiç umursamıyormuş. O yerler gecenin o vaktinde çok kalabalık olur. Kimse içkisini içip bilgisayarlardan birini kullanan bir adama özellikle dikkat etmez.”

“Biz yine de kontrol edelim. Yer neresi?”

“Sahne Senin diye bir yer.”

“Tamam, mantıklı.”

“Bir anlamı mı var?”

“Kızın sık sık gittiği bir yer. Teşekkürler. İncelemeyi çabuk tamamladınız.”

“İşte bu yüzden seçkin bir grubuz ve kurabiyeleri biz yiyoruz.”

“Kıçımı ye,” diye mırıldandı Eve ve bağlantıyı sonlandırdı.

Odasından koridora doğru çıktı. Etrafta kurabiye falan olmadığını fark etti. Kurabiye kırıntısı bile yoktu. Ya yiyecek içecek makinesinden bir çikolata alacaktı ya da gittikleri veri kulübünde şansını deneyecekti.

Herhalde orada deneyeceği şey çikolatadan daha kötü olmazdı.

“Peabody çıkıyoruz.”

“Ama sandviçimi yemek üzereydim.” Peabody üzgün bakışlarla elindeki paketi kaldırdı.

“O halde o bahsettiğin aynı anda birden fazla iş yapma becerini sergileyeceğin için mutlu olmalısın. Yürü ve ye.”

“Ama öylesi sindirim için kötü,” diye cevap verdi Peabody ama sandviçini çantasına koydu ve portakallı içecek kutusunu eline aldı.

“EDB Nadine’e gelen mesajın nereden gönderildiğini buldu.”

“Biliyorum. McNab söyledi.”

Eve asansörde kalabalığın arasından geçerek yerleştiklerinde yardımcısını incelemeye başladı. “Ben Feeney’yle link görüşmemi daha az önce yaptım. Biliyordur hani... benim senin üstün olmam gibi kendisi de McNab’ın üstü oluyor. Peki benim soruşturmamla ilgili önemli bir veri, benim yardımcım ve onun bir dedektifi arasındaki konuşmada nasıl gündeme geldi acaba?”

“Öpücük sesleri arasında desem.” Eve’in gözünün altındaki kas seğirdiğinde Peabody gülümsedi. “Ve cinsel içerikli satışlarla dolu bir konuşma.”

“Bu dava kapanır kapanmaz, yeni bir yardımcı talep edeceğim -cinsel arzuları alınmış bir tane- ve seni de Arşiv Bölümü’ne transfer edeceğim.”

“İyy... Duygularımı böyle incittiğin için artık sandviçimi seninle paylaşmak istemiyorum.”

Eve on saniye kadar kendini tuttu. “Ne vardı içinde?”

“Bana ait işte, boş ver.”

Yapay mayoneze bulanmış yapay köfteli bir sandviçti. Eve yola çıktıklarında otomatik pilota aldı, sonra üst üste aşırıldığı iki kocaman lokmayı yutmasına yardım etmesi için portakallı içeceği kaptı. “Tanrım, bu saçmalığı nasıl içiyorsun?”

“Gayet tazeleyici olduğunu ve tatlı olarak sakladığım şekerli kurabiyelerle çok iyi gittiğini düşünüyorum.” Peabody çantasından küçük bir poşet çıkardı ve büyük bir vakarla ağır ağır açtı.

“Bana da o lanet kurabiyelerden ver, yoksa canını çok fena yakarım. Yakabileceğimi biliyorsun.”

“Şu an hissettiğim korku en az size olan sevgim kadar büyük Teğmen.”

Eve bir süre sonra, yolda kaldırım kenarında minik bir çukur gördü. Direksiyonu kavradı, çukuru ve sonrasındaki rampayı Peabody’nin midesindeki öğlen yemeğini tehlikeli bir şekilde havalandıracak şekilde hızla geçti. Sonra tişörtündeki kurabiye kırıntılarını zarif bir tavırla silkeledi. “Ukalalar gününü görür işte.”

“Sen hiç görmüyorsun ama,” dedi Peabody usulca.

Bölüm 4

Gündüz saatlerinde veri kulüplerindeki topluluk, kendilerine holo bir müzik grubu ya da maç sunan bir mekânda takılarak uçta yaşadıklarını hisseden bilgisayar bağımlıları ya da ineklerden ibaretti.

Gümüş yaldızlı bilgisayar istasyonları öyle küçük ve iç içeydi ki kalabalık saatlerde en utangaç inek bile kendini ister istemez bir sürü kalçanın ortasında bulabilirdi.

Holo müzik grubu yumuşak gitarlar eşliğinde sakın bir melodi çalıyordu. Vokaller hüzünlü tonla şarkıyı mırıldanıyordu. Şarkıcı kız, parlak teniyle çok uyumlu siyah bir elbise giymişti. Kırık kalpler ve hayaller hakkında bir şeyler mırıldanırken, üzerindeki tek renk neredeyse yüzünün tamamını kaplayan parlak kırmızı saçlarıydı.

Müşteriler çoğunlukla erkek ve çoğunlukla yalnızdı. Kimse Peabody'nin üniforması karşısında gergin ya da huzursuz görünmediğinden Eve, mekâna bir Yasadışı Kimyasallar polis köpeği salınsa bir cücenin bile cebini dolduracak kadar uyuşturucu bulamayacaklarını düşündü.

Kıvrımlı bir daireye benzeyen ana bara doğru ilerledi.

Biri erkek, diğeri kadın ve droid olan iki görevli vardı. Eve nefes alanla konuşmayı tercih etti.

Oğlanın modaya uygun bir görünümü vardı - b l gömleği gün batımı renklerindeydi, renkli halka küpeleri sol kulağının kıvrımı boyunca uzanıyordu ve kahverengi saçlarının üst kısmındaki bir tutama küçük diken diken bir görüntü verilmişti.

Omuzları geniş ve kolları uzundu.   len müşteri profiline kıyasla güçlü bir havası vardı. Yüzü soluk olma sınırına yaklaşan bir beyazlıktaydı.

Eve yirmili ya larının ortasında ya da sonlarında olduğunu tahmin etti. Muhtemelen ineklik kıvamını yeni yeni geride bırakmış, barı idare edip müşterilerle sohbet ederek masraflarını çıkaran bir son sınıf   rencisiydi.

Genç adam barın üzerindeki ufak bilgisayar ekranından ba ını kaldırdı ve Eve'e rahat bir tavırla gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Eve rozetini ve Rachel Howard'ın gülümseyen bir fotoğrafını barın üzerine bıraktı. "Tanıyor musun?"

 ocuk parmağının ucuyla fotoğrafı kendine doğru çekti ve özenli bir şekilde incelemesi Eve'e onun bu i te daha yeni olduğunu düşündürdü. "Evet, elbette. Bu, ah, neydi? Rebecca, Roseanne, hayır... Rachel? İsimler konusunda iyiyimdir aslında. Rachel olması lazım. Hemen hemen her hafta gelirler. Ve şeyi sever, ah neydi?" Gözlerini kapadı. "Torero sever - portakal suyu, yeşil limon, bir parça nar  urubu. Ba ı dertte değildir umarım?"

"Evet, dertte. Tüm müşterilerin isimlerini ve içtiklerini hatırlar mısın?"

“Müdavimlerinkini evet. Yani özellikle güzel müdavimlerinkini. Çok güzel bir yüzü var ve sıcakkanlı.”

“En son ne zaman buradaydı?”

“Tam olarak bilmiyorum. Yarı zamanlı işlerimden biri bu. Ama onu son gördüğüm vardiya galiba geçen cumaydı. Cumaları akşam altıdan gece yarısına kadar çalışıyorum. Bakın, o kız burada hiç sorun çıkarmamıştır. Sadece arada sırada arkadaşlarıyla buraya gelir. Bir istasyona geçerler, müzik dinleyip dans eder, bilgisayarda bir şeylere bakarlar. İyi bir kızdır.”

“Onu rahatsız eden kimseyi gördün mü peki?”

“Pek sayılmaz. Dediğim gibi güzel bir kız. Bazen yaklaşmaya çalışan oğlanlar oluyor. Rachel da bazen durup muhabbet eder, bazen de başından savar. Ama kibarca. Saat dokuzdan sonra, özellikle de hafta sonları, burası yoğunlaşır. Aranmaya gelen tipler de olur ama Rachel hep ya bir arkadaşıyla ya da grup içinde olurdu. Tek gecelik bir şeyler aramıyordu. Belliydi.”

“Hı-hı. Peki Diego adında kimseyi tanıyor musun?”

“Ah...” Barmen çocuk bir an boş baktı, sonra düşündüğü belli olacak şekilde kaşları birleşti. “Sanırım kimi sorduğunuzu biliyorum. Ufak tefek bir adam, arananlardan. Herkese olta atmaya bayılır. Ama dans pistinde çok iyi ve genelde şanslı yaver gider, yani çok sık yalnız çıkmaz.”

“Hiç Rachel’le birlikte çıktığı oldu mu?”

“Daha neler.” Genç adam yüzünü buruşturdu. “O hiç Rachel’in tipi değil. Bazen muhabbet eder ama çok yakınlaşmasına izin vermez. Arada dans ederlerdi. Rachel herkesle dans eder zaten ama başka şeylere gelmez. Siz bahsedince... Diego birkaç kere onu sıkıştırmaya çalıştı galiba ama çok önemli bir şey değildi. Üniversiteli çocuğun yaptığı gibi şeyler işte.”

“Üniversiteli çocuk?”

“İri yarı, yakışıklı bir adam. Arada Rachel’in peşinde gölge gibi dolandığı olur. Rachel pistte biriyle dans ederken huzursuzlanır, kendi başına homurdanırdı.”

“Bir adın var mı?”

“Elbette.” Çocuk gergin değil şaşkın bir bakışla Eve’e baktı. “Steve. Steve Audrey.”

“Dikkatli bir gözlemcisin, değil mi Steve?”

“Yani. Barı idare ederken her şeyi bir anda görmeniz gerekiyor. Belki ilkinde kaçsa bile ikincisinde kaçmaması lazım. Her gün oyun gibi bir şey izliyorsunuz işte ama karşılığında bir de maaş veriyorlar.”

Ah, kesinlikle, diye düşündü Eve. “Güvenlik kameralarınız var mı?”

“Elbette.” Barmen çocuk yukarı doğru baktı. “En azından açtığımızda çalışıyorlar. Ama mekân kalabalıklaşmaya başladığında çok fazla şey göstermezler. Saat dokuzda müzik değişip ışık gösterisi başladığında her şey parlayıp sönmeye ve dönmeye başlar. Ama burada çok fazla sorun yaşamayız zaten. Genelde üniversiteliler ve bilgisayar tutkunları gelir. Bir şeyler içip takılmaya, dans etmeye, bilgisayara bakınmaya ya da görüntüleme yapmaya gelirler.”

“Görüntüleme?”

“Elbette, altı tane görüntüleme haznemiz var. Bilirsiniz işte, arkadaşlarınızla girip şapşal pozlar çekersiniz, sonra bilgisayardan bastırabilirsiniz. X lisansımız yok, o yüzden pozların temiz olması lazım. Bu arada mahremiyet kabinlerimiz de yoktur. Yani mekân en ateşlendiği saatlerde bile düzeyli gider. Bahşişler berbat ama kolay iş.”

“Son yirmi dört saatin güvenlik disklerini görmem lazım.”

“Hmm. O konuda bir şey yapabilir miyim bilmiyorum. Ben sadece bir çalışanıam. Sanırım müdürle falan konuşmanız gerek ve o yediden önce gelmez. Şey... memur-”

“Teğmen.”

“Teğmen, ben sadece barı idare ediyorum, o da çoğunlukla gündüzleri olmak üzere haftada belki yirmi saat kadar. Müşterilerle konuşuyorum, içeceklerini veriyorum, istasyonlar ya da bilgisayarlarla ilgili bir sorun yaşadıklarında yardımcı oluyorum. Herhangi bir yetkim yok.”

“Benim var.” Eve parmağını rozetine vurdu. “Arama izni çıkarıp müdürünü çağırabiliriz. Ya da sen karşılığında resmi bir NYPGT makbuzu alacağın şekilde diskleri bana verirsın. İlk senaryoyu seçip vakit kaybetmek istemiyorum. Bir cinayet soruşturmasında vakit kaybetmekten hoşlanmıyorum.”

“Cinayet mi?” Genç adamın yüzündeki bütün renk bir anda çekildi. “Biri mi öldü? Kim? Tanrım, Tanrım Rachel olmasın.” Eli önce hâlâ barın üzerindeki fotoğrafa doğru gitti, sonra boğazına doğru çıktı. “Öldü mü?”

“Buradaki eğlence ekranlarında hiç maç dışında şeyler yayınladığınız oluyor mu?”

“Ne? Ah, şey, dokuzdan sonra müzik videoları oluyor.”

“Sanırım pek haber izlemiyorsun.”

“Nadiren izlerim. Çok bunaltıcı oluyorlar.”

“Doğru. Rachel’in cesedi bu sabah erken saatlerde bulundu. Dün gece öldürülmüş.” Eve arkadaşça bir tavırla bara yaslandı. “Dün gece neredeydin Steve?”

“Ben mi? Ben mi?” Genç adamın yüzünden bir dehşet ifadesi belirdi. “Hiçbir yerde değildim. Yani, elbette bir yerdedim. Herkes bir yerlerdedir. Saat dokuza kadar buradaydım, sonra çıktım, yolda pizza yedim, evde de eğlence ekrana-

nına baktım biraz. Sabah sekizden beri ayaktaydım ve uzanıp dinlendim işte, bilirsin değil mi? Sana diskleri getireyim, burada olduğumu sen de görürsün.”

Barmen hızla arka tarafa geçti.

“Pizza ve televizyon onu Rachel konusundan kurtarmaya yetmiyor aslında,” dedi Peabody.

“Hayır. Ama bana diskleri getirmesine yetiyor.”

Eve evin giriş kapılarından geçtiğinde mesai saati biteli sadece iki saat olmuştu. Bunu büyük bir başarı kabul etti. Elbette iş gününü bitirmeden önce en az iki saat daha çalışmayı planlıyordu ama evden çalışmaya karar vermişti.

Evin en güzel görüldüğü mevsimin yaz olduğunu düşündü bir an, sonra hemen kafasını salladı. Lanet olsun, her mevsimde, günün ya da gecenin her saatinde harika görünüyordu bu ev. Yine de taş binanın bir yaz gününde mavi gökyüzünün altında yükselen heybetli zarafetiyle ilgili söylecek çok şey vardı. Bu ev, etrafını çevreleyen yemyeşil bahçeyle, öbekler halindeki çiçekleriyle, ağaçlardan yere doğru akan gür gölge şelaleleriyle, şehrin ortasında mahrem ve huzurlu bir vahaydı.

Hemen şehir merkezindeki geri dönüşüm tankından binlerce kilometre uzaktaydı sanki.

Eve alışkanlığı olduğu üzere evin önüne park etti, sonra oturup kaldı ve parmaklarını direksiyonda gezdirmeye başladı. Summerset holde belirip, geç kalmasıyla ilgili alaycı ve iğneleyici bir gözlemde bulunmayacaktı. Eve de ona laf sokmak için atlayamayacaktı ki düşündüğünde bunun biraz can sıkıcı olduğunu fark etti.

Ve Summerset arabayı garaja park etmek yerine, merdivenlerin önüne öylece bırakması konusunda da aşağılayıcı bir şey söyleyemeyecekti. Eve neredeyse bir an arabayı çalıştırıp garaja park etmek istedi.

Ama saçmalamanın gereği yoktu.

Arabayı olduğu yerde bıraktı Eve, hâlâ boğucu olan sıcak-tan evin muhteşem serinliğine adım attı.

Roarke'ın nerede olduğunu sormak için monitöre dönmüştü ki kulağına hafif bir müzik sesi geldi. Müziği takip ettiğinde kocasını girişteki küçük salonda buldu.

Genç adam çok sevdiği antika şık koltuklardan birinde oturuyordu. Elinde bir kadeh şarap vardı ve gözleri kapalıydı. Onu kendini böyle tamamen kapatmış görmek çok nadirdi.

Eve kalbinde hafif bir sıkışma hissetti. Sonra Roarke'ın gözleri açıldı ve genç adam gülümsediğinde o sıkışma hissi geçti.

“Merhaba Teğmen.”

“Nasıl gidiyor?”

“Daha iyi. Şarap?”

“Olur. Ben alırım ama.” Eve masadaki şaraba doğru ilerledi ve kendine bir kadeh doldurdu. “Geleli çok oldu mu?”

“Hayır. Birkaç dakika oldu.”

“Bir şeyler yedin mi?”

Roarke'ın kaşları kalktı, gözlerinde keyifli bir sıcaklık belirdi. “Yedim, hastanede verdiklerine yiyecek denilebilirse. Peki sen?”

“Ben de bir şeyler yedim ve yediğin Merkez’de bulabildiğim şeylerden daha kötü olamaz. Eee, Bay Zarif ve Çevik Korkuluğun yanında mıydın?”

“Kendisi de benzer sevecen duygularını yolladı sana.” Ro-

arke şarabını yudumladı ve kadehin üstünden güzel eşini izledi. Bir şey söylemedi.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Eve koltuğa oturdu. “Durumu nasıl?”

“Bu sabah merdivenlerden aşağı yuvarlanan biri için oldukça iyi. Ki lanet asansörü kullansaydı böyle bir şey olmayacaktı. Lanet bacağı bir dal gibi kırılmış, lanet omzu yerinden fırlamış. İşte böyle.”

Roarke tekrar gözlerini kapadı, parmaklarıyla ritim tutuyordu. Bir süre sonra gözlerini açtı. Eve ona bakarken, Roarke’ın ‘şirretlik nöbeti’ diye adlandırmayı sevdiği şeylerden birinden sonra kafasını toplamaya çalışırken yaşadığına benzer bir şeyler yaşayıp yaşamadığını merak etti.

“Pekâlâ. Bir bacağına alçıya aldılar, alçı çıktığında yeni gibi olacakmış. Sağlam bir kırılmış. Omzu ona bir süre daha sıkıntı verecekmiş. Altmış sekiz yaşında. Bu sabah yaşını hatırlayamadım. Eli kolu eşya doluyken neden asansörü kullanmaz ki? Ve tatil için hazırlanmış kapıda beklemesi gerekirken hâlâ niye çarşafarla uğraştığını Tanrı bilir.”

“Her şeyi kendi başına ve kendi istediği gibi yapmak zorunda olan huysuz ve inatçı bir uyuz olduğundan?”

Roarke kahkaha attı ve şarabından biraz daha içti. “Gerçekten öyle ama.”

Ve onu çok seviyorsun, diye düşündü Eve. Senin için bir babadan farksız.

“Yarın eve çıkabiliyor mu?”

“Evet. Bu gece eve gelemeyeceğini duyduğundaki homurtusu hâlâ kulağımda. Duyan onu sanki lanet şehirdeki en iyi sağlık kuruluşunda, özel bir süitte değil de yılanlarla dolu bir odada bıraktım sanır. Benim hatam ama sonuçta o muameleye alışkın olmam lazım.”

Roarke hızla koltuktan kalkarak şarap şişesine doğru ilerleyince Eve dudaklarını alayla büzdü. “Beni bir hastanede bıraktığında nasıl kızdığım konusunda da gidip Summerset’e mız mızlanıyoursundur sanırım. Belki onunla ikimiz bir olup bir ara seni hastaneye yatırmalıyız. Belki sonunda korkulukla benim aramda gerçek bir bağ oluşur.”

“Ne mutlu bir gün olurdu o.”

“Çok kötü bir gün geçirdin, değil mi?” Eve kadehini kenara koydu ve ayağa kalktı.

“Yarın da aynı olacak gibi görünüyor. Summerset evde bir hafta ya da daha uzun bir süre onun için bir bakıcının bulunacağı haberinden hiç hoşlanmadı.”

“Onu suçlayamam. Kendini aptal, huzursuz ve kızgın hissediyor olmalı. En çok sevdiği insan sen olduğun için de en çok senin kışını tekmeliyor.” Eve, Roarke’ın elindeki kadehi aldı ve kenara koydu. “Ben genelde öyle yapıyorum da.”

“Kışımdeki çürüklere bakılacak olursa ikiniz de beni çok seviyor olmalısınız.”

“Sanırım öyle.” Eve kollarını kocasının boynuna doladı ve bedenini onun bedenine yaklaştırdı. “Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme ne dersin?”

“Canım sıkkın olduğu için keyfimi yerine mi getirmeye çalışıyorsun sen?”

“Bilmem.” Eve dudaklarını Roarke’ın dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Öyle mi yapıyorum?”

“Yani.” Roarke, Eve’in kalçalarını tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. “Öyle görünüyor.”

Eve gülümsedi ve kocasını hafifçe ısırdı. “Evde yalnızız. İlk önce ne yapmak istersin?”

“Daha önce yapmadığımız bir şeyler deneyelim.”

Eve hafifçe geri çekilerek şaşkın bir ifadeyle baktı. “Daha

önce yapmadığımız bir şeyse anatomik olarak imkansız olmalı.”

“Öyle düz düşünüyorsun ki.” Roarke hafifçe eğilerek eşinin başının üstünü öptü. “Bu özelliğine bayılıyorum.” Genç kadını tekrar kendine doğru çekti. “Benim aklımda salonda dans etmek vardı.”

“Hmm,” dedi Eve hafifçe onunla sallanmaya başlayarak. “Fena değil. Başlangıç olarak. Gerçi ilk fantezime göre biz dans ederken çıplaktık.”

“Oraya da geleceğiz.” Roarke gevşeyerek, gevşemek için çaba sarf ederek, yanaklarını onun saçlarında gezdirdi. İhtiyacı olan şeyin gerçekten bu olduğunu düşündü. İhtiyacı olan Eve’di. Ona tutunmak. “Senin gününün nasıl geçtiğini sordum.”

Eve artık müziğe, ritme ve hareketlere kendini bırakmıştı. “Senin kadar berbattı.”

Aslında Roarke’a, Browning ve Brightstar’ı sormak istiyordu. Muhtemelen onları tanıyordu ya da haklarında bildiği bir şeyler vardı. Roarke’ın tanıyacağı tipte kişilerdi, en azından Eve’e yardımcı olabilirdi. Ama o konu şimdilik bekleyecekti. Eve, Roarke’ın içindeki gerginliğin dağıldığını hissedene kadar o konuyu bekletecekti.

“Sonra anlatırım.”

Yanağını kocasının yanağına sürdü, sonra dudaklarını yanaklarında gezdirerek yavaş yavaş onun dudaklarına doğru indi. Eve uzun, alçak bir keyif mırıltısıyla parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken dudaklarını, dişlerini ve dilini baştan çıkarmakta kullandı.

Ve Roarke için günün endişeleri akıp gitmeye başladı. İçini kaplayan ılık ateşin habercisiydi ve uyanmaya başlayan arzu, kısa bir süre içinde hayati bir aciliyet kazanacaktı. Roar-

ke eşini küçük daireler halinde ağır ağır döndürmeye devam ederken, genç kadın insanın zihnini uyuşturan öpücüklerle, bedeni tahrik eden elleriyle onu çok daha mahrem bir dansa doğru çekiyordu.

Eve dudakları çok daha talepkar hale gelirken, Roarke'in omzundan ceketini indirdi sonra kısa tırnaklarını gömleğinin sırtına batırdı.

Roarke onun ağzını tadarken bedeninin içinde yükselen ritmik müziği hissedebiliyordu. İçinde çarpan her şey, Eve için çarpıyordu ve her zaman onun için çarpacaktı.

Roarke onun ceketini çekiştirip indirirken Eve de genç adamın gömlek düğmelerini açmaya devam ediyordu.

Eve kendi ceketinden hızla kurtulduktan sonra dişleriyle kocasının çıplak omzuna ufak, seri ısırıklar kondurmaya başladı.

"Benden önde gidiyorsun," demeyi başardı Roarke.

"Bana yetiş." Eve onun pantolonunu açarak indirdi ve elini üzerine koydu.

Roarke kan akışının anında hızlandığını hissetti ve bir an nefesi kesilir gibi hissederek karısının silah koşumunu kavradı. Koşumu açmasına rağmen kayışlar Eve'in yarı açık gömleğine takıldı.

"Lanet olsun."

Eve'in gülüşünü dudaklarının arasında hissetti ve elleri hâlâ acımasızca erkekliğinin üzerinde dolaşıyordu.

Eve, kocasının kalbinin kendi kalbi üzerinde nasıl hızla çarptığını da kendini kontrol etmek için nasıl uğraştığını da hissedebiliyordu. Ama Eve bu kez kontrolünü kaybetmesini sağlayacaktı - ondan başka hiçbir şeyi düşünmeyecek, kanındaki o ateşten başka hiçbir şey hissetmeyecek hale gelene kadar devam edecekti.

Roarke'ın içindeki -ve kendi içindeki- arzunun, tıpkı taze bir yara kadar acı verici şekilde hızla ve ateşle nasıl canlanıp büyüdüğünü, bedenleri o arzunun salıverilmesi için çırpınacak hale gelene kadar nasıl yayıldığını iyi biliyordu.

Roarke'm ona kazandırdığı, birbirlerine kazandırdıkları şey buydu.

Birbirlerini yere doğru çekitirdiler ve halının üzerinde yuvarlanırken kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. Dudakları birbirlerinin dudaklarını ararken elleri ıslak bedenlerinde dolaşıyordu.

Eve, Roarke'ın vahşi, umursamaz ve öfkeli olmasını istiyordu. Ve kocasının bedenini -güçsüzlüğünü ve gücünü- her ikisini de yönlendirebilecek kadar iyi tanıyordu.

Eve hissettiği güce karşı bütün gücünü kullandı ve kocasının dudaklarından kendi ismini duyduğunda arzusunun daha da kamçıldığını hissetti.

Roarke'm ellerini bedeninde hissettiğinde tam istediği gibi umarsız ve sert olduklarını düşündü. Ağzı göğsünün üzerine kapandığında sıcak ve açgözlüydü.

Eve kocasını beslerken beslendiğini hissediyordu.

Roarke ellerini hareketsiz bırakmak için bileklerini kavradığında Eve mücadele etmedi. Tüm kontrolün onda olduğuna inanmasına izin verecekti ve her ikisinin de doyduğunu düşünene kadar istediğini almasını sağlayacaktı. Eve hafifçe doğrularak kendini bu talepkar ağza bıraktı ve bütün hücrelerine yayılan arzuyu içine çekti.

Roarke onu kendine doğru çekerek içine girdiğinde, Eve bir yılan kadar seri bir hareketle kıvrılarak yuvarlandı ve pozisyonlarını ters çevirdi. Artık Eve'in elleri Roarke'm bileklerini kavrıyordu ve bedeni onun üzerindeydi.

"Acelen ne?"

Roarke'ın gözleri çılgın bir maviye bürünmüştü ve nefes nefeseydi. "Tanrım, Eve."

"Seninle işim bitene kadar beklemen gerekecek."

Dudakları kocasının dudaklarını buldu.

Roarke'ın bütün bedeni tek bir hücre haline inmişti ve Eve en ufak bir merhamet hissetmeden keyifle o hücrenin üzerinde geziniyordu. Kocasının bedeni terden sıırıslam olmuştı, kalbi göğüs kafesine doğru bir çekiç gibi vuruyordu. Ve Eve hâlâ devam ediyordu.

Adamın dudaklarından tekrar tekrar kendi isminin döküldüğünü duydu, sonra belki dua, belki küfür olabilecek kelimeler arasında kendini kaybetti.

Eve batan güneşin son kırmızı ışıkları altında parlayan tennisiyle üzerinde doğrulduğunda Roarke artık konuşamayacak haldeydi.

Şimdi parmaklarını Roarke'ın parmaklarına kenetlemiş halde, onu almaya devam ediyordu.

Eve geriye doğru eğildi ve bedeni Roarke'ın bedeniyle birlikte titredi, titredi. Sonra bakışlarını Roarke'a doğrulttu ve gözlerini gözlerine sabitledi. Ve üzerinde gidip gelmeye devam etti.

Eve hareket ettikçe Roarke bütün düşüncelerinin yok olduğunu hissediyordu. İçinde sadece hiçbir şeyin önünde duramayacağı coşkun duygular vardı. Görüşü bulanıklaşırken son gördüğü Eve'in yüzünün, o koyu gözlerin gözlerinin içine baktığı oldu.

Sonra zevk dalgaları sıcak kurşun gibi içinden geçerken gözleri kör oldu ve tüm gücüyle kendini Eve'in içine bıraktı.

Genç kadın kendini ter içinde yere kocasının yanına bıraktığında, her ikisi de hâlâ titriyordu. Roarke, Eve'in inleyerek nefesini düzenlemeye çalıştığını duydu.

Nefesi tamamen kesilen kişinin sadece kendisi olmadığını bilmek güzeldi.

“Her yer karanlık,” diyebildi Roarke.

“Gözlerin kapalı.”

Roarke emin olmak için gözlerini kırpıştırdı. “Hayır. Hâlâ karanlık.”

Eve güldü ve nefes nefese bir halde sırt üstü döndü. “Ah evet, öyle.”

“Evde bu kadar yatak varken kendimizi bu kadar sık yerde bulmamız çok komik.”

“Böylesi daha spontane ve ilkel.” Eve hafifçe yan dönerek kalçasını ovaladı. “Ve daha sert.”

“Doğru. Pekâlâ, karım olarak görevlerini yerine getirdiğin için teşekkür etmeme gerek var mı?”

“İçinde ‘karı’ kelimesi olan her ifadeye karşı çıkarım ama aklını başından alana kadar seninle seviştiğim için bana teşekkür edebilirsin.”

“Evet, gerçekten de öyle.” Roarke’ın kalbi hâlâ deli gibi atıyordu ama büyük ölçüde kendine gelmişti. “Onun için teşekkürler.”

“Sorun değil.” Eve rahat bir tavırla gerindi. “Bir duş almam ve bugünkü davayla ilgili biraz çalışmam lazım.” Birkaç saniye bekledi.

“Belki bana biraz yardım edebilirsin.”

Roarke bir an bir şey söylemedi, tavanı seyretmeye devam etti. “Sanırım eve geldiğinde çok acınası görünüyordum. Halının üzerinde deli gibi ateşli bir seks ve şimdi de kendi isteğinle davan için yardım istiyorsun. Karılık görevi yerine başka hangi ifadeyi kullanabilirim bilmiyorum.”

“Ağzından çıkanlara dikkat et dostum.”

Eve doğrulup oturduğunda Roarke eşinin elini sevgiyle okşadı. “Eve sevgilim. Aslında sana duşta da yardımcı olmak isterdim ama ilgilenmem gereken bazı işlerim var. Bugünkü işler beni programımın gerisinde bıraktı. Ama şu bir-iki saat kendi işlerimizle ilgilenmek üzere yollarımızı ayırmadan önce, belki bana davana dair bir şeyler anlatabilirsin.”

“Üniversiteli bir kız, 7/24’te yarı zamanlı çalışıyor,” diyerek başladı Eve ve ayağa kalkarak etrafa saçılmış kıyafetlerini topladı. “Dün gece biri kalbine sivri bir cisim saplayarak öldürmüş ve cesedini Delancey’de çalıştığı yerin karşısında bir geri dönüşüm tankına bırakmış.”

“Çok fena.”

“Daha da fenalaşıyor.”

Duş almak üzere üst kata çıkarlarken Roarke’a fotoğrafları ve Nadine’e gelen mesajı anlattı. Eve, bir davanın adım ve aşamaları üzerinden yüksek sesle geçmenin -özellikle de detaylar konusunda dikkatli bir dinleyici varken- yardımcı olduğunu görmüştü.

Roarke hiçbir detayı kaçırmazdı.

“Tanıdığı ve güvendiği biri,” dedi genç adam.

“Öyle olmak zorunda. Hiç mücadele izi yok.”

“Üniversiteye girip dikkat çekmeden aralarına karışabilen biri,” diye ekledi Roarke, bir havluya uzanırken. “Yani adamımız, kız ya da erkek her kimse, etrafta dolanırken görülse de özellikle dikkat çekecek bir durumu yok.”

“Kız ya da erkek, dikkatli biri.” Eve alışkanlık gereği kurutma tüpüne girdi ve sıcak havanın dönmesine izin verdi. “Düzenli biri,” diye ekledi sesini yükselterek. “Metodik çalışmayı seviyor. Planlı. Mira profilini çıkardığında muhtemelen katilimizin bir işi olduğunu, faturalarını düzenli ödediğini,

sorun çıkarmadığını söyleyecek. Görüntüleme konusunda bir becerisi var bence, ya ciddi bir hobisi ya da mesleği.”

“Söylemediğin bir şey var,” diye ekledi Roarke, Eve kurutma tüpünden çıkarken. “Şimdiden ikinci kurbanını aradığını söylemedin.”

“Çünkü aramıyor.” Eve yatak odasına girerken ellerini saçının arasından geçirdi. “İki numarayı çoktan seçti. İlk fotoğraflarını çoktan çekti.”

Eve eski gri bir pantolon ve kolsuz bir tişört seçti. “Veri kulübü avlanma noktası olabilir. Güvenlik disklerinde ve çalışan dosyalarında bir şeyler bulacak mıyım bakacağım.” Omzunun üzerinden geriye doğru baktı. “Sahne Senin’in sahibi sen olamazsın, değil mi?”

“Kulağıma tanıdık gelmedi,” dedi Roarke rahat bir tavırla, temiz bir gömlek giyerken. “Şehirde birkaç tane veri kulübüm var ama benimkilerin çoğu okullara yakın ya da doğrudan kampüs içinde. Daha çok müşteri, daha çok kâr.”

“Hmm. Sen hiç üniversiteye gittin mi?”

“Hayır. Okulla aramda hep zayıf bir ilişki oldu.”

“Benim de. Tam ilişki kuramıyorum, anlayamıyorum. Başka bir gezegen gibi benim için. O konuda bir şey kaçırmaktan korkuyorum, ya ilişki kuramadığım için bir şey kaçırırsam. Mesela şu profesörü ele alalım. Neden Görüntüleme dersi veriyor? Paraya ihtiyacı yok ve eğer Görüntüleme üzerine çalışmak istiyorsa neden sadece öyle yapmıyor?”

“Yapamayan insanlar öğretir. Buna benzer bir söz yok muydu?”

Eve ona boş gözlerle baktı. “Eğer bir şeyi yapamıyorsan, başka birine yapmasını nasıl öğretebilirsin?”

“Hiçbir fikrim yok. Belki öğretmenlikten keyif alıyordur. Bazı insanlar sever işte.”

“Tanrı bilir neden? İnsanlar sürekli sana soru sorar, cevap almak ya da onaylanmak için gözünün içine bakar. Beceriksizlerle, çokbilmiş ukalalarla ya da kibirli tiplerle ayrı ayrı uğraşman gerekir. Ve hepsi de bu tipler okulu bitirip senden daha çok para kazanacakları işlere girmeleri için. Nasıl gireceklerini bile senin öğrettiğin işlere üstelik.”

“Birileri çok benzer şeylerin polisler için de geçerli olduğunu söyleyebilir.” Roarke parmak ucunu eşinin çenesindeki hafif çukura hızlıca dokundurdu. “İşim bittiğinde hâlâ çalışıyor olursan sana yardım ederim.”

Eve gülümsedi. “İşim bittiğinde sen hâlâ çalışıyor olursan ben sana yardım ederim.”

“Bu çok kötü bir tehdit oldu işte.”

Eve ofisine girdiğinde kahve almak için doğruca Oto-Aşçıya yöneldi. Masasına yerleştiğinde veri kulübünden aldığı diskleri çıkardı, sonra dalgın bir tavırla Peabody’nin annesinin verdiği tanrıça heykelciğini eline aldı.

Belki şans getirir, diye düşündükten sonra heykelciği tekrar yerine koydu ve disk görüntülerinin ekrana yansıtılmasını söyledi.

İlk bir saatini diski inceleyerek, kalabalığın ve hareketlerin üzerinden geçerek geçirdi. Işıklandırma zayıftı; köşelerde fazlaca loş, dans pistinde fazlaca keskin ve değişkendi. Özel olarak birinin kimlik teşhisini yapması gerekse muhtemelen EDB sihirbazlarının görüntüleri temizlemesine ihtiyaç duyacaktı. Ama şimdilik gördüğü tek şey dans eden, gezinen, bağıra çağıra sohbet eden bir genç grubuydu.

Steve Audrey tam da söylediği gibi ışık şovunun başladığı

ve müziğin kulak zarını tahrip edici ölçülere yükseldiği saat dokuzu kadar bardaydı.

İşini gayet iyi yapıyordu. Müşterilerle muhabbet edecek kadar zaman ayırsa da siparişlerini hiç geciktirmeden hazırlamayı başarıyordu.

Erkek ya da kız, mekândakilerin çoğunun çiftler ya da grup halinde dolaştığına dikkat etti. Yalnız olan pek kimse yoktu. Katil. Eve, katilin yalnız olması gerektiğini düşündü. Arkadaşıyla takılıyor olmazdı.

Dikkatini çeken birkaç yalnız kişiyi seçti ve diskin o bölümlerini işaretledi.

Ve işte sonunda ekranda Diego'yu gördü. O olduğuna emindi. Kırmızı ipek bir gömlek ve daracık bir pantolon giymiş salınarak dans eden küçük adam. Ve topuklu botlar.

Ah evet, Tanrı olduğunu düşünüyor.

Eve adamın kalabalığı gözleriyle tarayışını, o akşamki hediflerini belirleyişini izledi.

“Bilgisayar, görüntüyü dondur. Yirmi beşinci bölümü yüzde otuz büyüt.” Eve adamın yüzünü incelerken dudaklarını büzdü. Maço soslu güzel çocukları beğenenler için esmer yakışıklı bir tipti. “Bilgisayar, bu görüntü için standart kimlik tarama programını aç,” dedi. “Tam bir isim bul bana,” diye mırıldandı.

Tarama vakit alacaktı, o yüzden Eve başka bir işe yöneldi.

O fotoğrafları Nadine'e gönderen kişi bu kulüpteydi. O ışıkların altında yürümüş, o loş gölgelerin arasında dolanmış, o bilgisayarlardan birine fotoğrafları kaydedip Kanal 75'ten Nadine'in numarasını tuşlayarak göndermişti.

EDB kulüpteki istasyonların üzerinden geçip bilgisayarlara incelerken, Rachel Howard'ı öldüren kişi sonraki portresi için hazırlanıyordu.

Öyle enerji doluyum ki. Tamamen başka bir şeye dönüştüğümü söylemek abartılı bir ifade olmaz. Hatta yeniden doğduğumu söylemek. Rachel içimde artık, onun yaşamını içimde hissedebiliyorum. Rahminde bir çocuk varken bir kadın da böyle hissediyor olmalı. Yine de benimki ondan çok daha fazlası. Çünkü bu yaşamak için, büyüyüp gelişmek için bana ihtiyaç duyan bir şey değil. O zaten bir bütün ve tam olarak içimde benim.

Ben hareket ettiğimde o da ediyor. Nefes aldığımda o da alıyor. Şu anda ve sonsuza dek biriz.

Ona ölümsüzlük verdim ben. Bundan daha büyük bir sevgi var mı?

Ne inanılmazdı; gözleri tam gözlerime kilitlenmişken kalbini durdurduğum an ne inanılmazdı. Gözlerinde bildiğini görebiliyordum. Anlamıştı. Kalbi benim içimde tekrar atmaya başlasın, sonsuza dek atabilsin diye özünü içime çektiğimde nasıl da mutluydu.

Ondan yarattığım fotoğraflarda, ona adadığım galerideki her bir pozda nasıl görüldüğüne bir baksana. Hiçbir zaman yaşlanmayacak, acı çekmeyecek.

Tatlı bir güllümsemesi olan genç güzel bir kız olacak daima. Onun bana sunduğu hediye karşılığında benim ona verdiğim hediye bu.

Daha fazlası olmalı. O ı ışık selini tekrar hissetmeliyim ve ben de hediyemi hak eden birine sunmalıyım yeniden.

Yakında. Çok yakında, başka görüntüler de kişisel galerimi taçlandırarak. Tekrar birleşeceğiz; ben, Rachel ve bir sonraki.

Bir gün, doğru gün geldiğinde, oturup kısa paragraflar yazmak yerine bu günlüğü bütün dünyayla paylaşacağım. Birçokları beni suçlayacak, sorgulayacak hatta lanetleyecek. Ama o zaman, çok geç olacak.

Ben kocaman bir ordu olmuş olacağım.

Bölüm 5

Eve rüyasında bir tren kazası geçirmiş, sonra da enkazın altında kalmıştı ve uyandığında kediye göğsünde otururken buldu. Kedi huzursuz bir şekilde hırlayarak Eve'e baktı. Eve de bakışlarını hiç kaçırmadan gözlerini ona dikince Galahad kayda değer ağırlıktaki kütesini kaydırarak kafasını genç kedinin kafasına doğru hafifçe vurdu.

“Çok kötü hissediyorsun ha?” Eve elini uzatarak Galahad'ın okşanmaktan en çok hoşlandığı yer olan çenesinin altını okşadı. “Bilerek yapmadın ve merak etme bugün evde olacak. Geldiğinde onun üzerine oturabilirsin.”

Eve kediye okşamaya devam ederek doğruldu. Galahad'la yatakta yalnızdılar. Saate baktığında daha yedi olmadığını fark etti ve Roarke çoktan kalkmıştı. Saat birde yatağa girdiğinde kocasının hâlâ çalışmaya devam ettiğini hatırladı.

“İnsan mı robot mu bu adam?” diye sordu kediye. “Sen karar ver. Ama her koşulda kendisi bana ait.”

Eve kaşlarını çatarak oturma alanına doğru baktı. Roarke genelde ondan önce uyanırdı ve Eve'in sabahları ilk gördü-

ğü şey kocasının kahve içerek ekranın sesi kısık halde borsa raporlarını kontrol etmesi olurdu. Bu alışmaya başladığı bir tür rutindi.

Ama bugün yoktu.

Galahad'ı kenara atarak yataktan çıktı ve Roarke'in ofisine doğru ilerledi.

Kapıya ulaşmadan önce genç adamın sesini duyabiliyordu. Serinkanlı ve İrlanda aksanı yoğun bir tondaydı. Ayrıca her zamanki gibi kendinden emindi ve masraf analizleri, tahminler, giderler gibi bir şeyler üzerine konuşuyordu. Eve başını kapıdan uzattığında onun masasının başında ayakta olduğunu gördü. Çoktan gün için hazırlanmış, koyu bir takım elbise giymişti.

Üç duvarda bulunan ekranlarda numaralar, şemalar ve bir şeyler akıp gidiyordu. Neler olduğunu Tanrı bilir.

Sandalyelerde oturmuş iki kadın ve bir adamın, hemen karşılarında da Roarke'in yönetici asistanı Caro'nun halo-görüntüleri vardı.

Merakı uyanan Eve esnemesini bastırdı ve kucağındaki kediyle birlikte kapı eşiğine yaslandı. Onu sık sık böyle Patron Roarke olarak görmeye alışık değildi. Eğer konuyu doğru anlayabilmişse -ki bir kısmı Almanca olduğunu düşündüğü bir dildeydi- havada, karada ve suda giden bir aracın tasarımı ve üretimiyle ilgili bazı ayrıntılar üzerine konuşuyorlardı.

Roarke bir tercüme programı yerine, gerçek bir tercüman kullanıyordu. Daha kişisel, diye düşündü Eve. Ve aynı zamanda daha kontrollü.

Konuşma motor hacmi, ateşleyiciler ve aerodinamiklerin ince ayrıntılarına kaymaya başladığında, Eve dinlemekten vazgeçti.

Tüm bunları nasıl bir arada tutabiliyor? diye merak etti. Dün gece uyumadan önce son baktığında Tahiti’de ya da Fiji’de açtığı ultra-lüks bir tatil köyünün detaylarına gömülmüştü. Şimdi konu spor tutkunları için geliştirilecek havada, karada ve suda giden bir araçtı.

Ve saat daha yedi bile değildi.

Roarke toplantıyı bitirirken Eve tekrar kulak kesildi. “Perşembe öğlene kadar her bölümden raporlarını bekliyorum. Bu ay içinde üretime başlamak istiyorum. Teşekkürler.”

Caro dışındaki diğer hologramlar kapandı.

“Bu işle ilgili diski masama bırak,” dedi Roarke, asistanına. “Ve Tibbons konusunu da halletmene ihtiyacım olacak.”

“Elbette. Sekiz çeyrekte Ritelink Grubu’nun temsilcisiyle bir holo-toplantı var. Saat onda da Dystar Projesi ile ilgili Barrow, Forst ve Kline’la link konferansın var. Öğleden sonra programını da çıkardım.”

“Onunla daha sonra ilgilenelim. Ritelink’in holo-toplantısını da link konferansını da buraya al. Öğleden saat üçe kadar her şeyi hallet, ayrıca ilgilenmem gereken şeyleri bugün buradan halledebileceğim şekilde organize etmeni istiyorum. Muhtemelen yarın da.”

“Elbette. Eminim Summerset eve döndüğüne memnundur. Bizi gelişmelerden haberdar edersin, değil mi?”

“Ederim. Gerçi önümüzdeki birkaç gün yirmi dört saat gözlem ve bakım altında olacağını duyunca memnun olacağından pek emin değilim. Diğer bacağı kırma pahasına da olsa beni tekmelemek isteyeceğine eminim.”

“Evet, ama buna alışık olman lazım.” Caro gülümseyerek başını hafifçe yana eğdi. “Günaydın Teğmen.”

“Caro.” Galahad Eve’in kollarının arasından yere atladı ve

Roarke'ın bacaklarına sürtünmeye başladı. Roarke'ın yönetici asistanının özenli takım elbisesi ve güzelce şekillendirilmiş saçları, Eve'e üzerinde hâlâ uyandığı gri bol tişörtle olduğu- nu hatırlattı. "Gün senin için erken başlamış bugün."

"Frankfurt için o kadar erken bir saat değil." Caro bakış- larını yere doğru çevirdi, kedi holo-görüntüsüne burnunu dayayıp kokladığında ve başını hafifçe bacaklarına doğru vur- maya çalıştığında gülümsedi. "Demek sulumuz bu." Eğile- rek başını hafifçe yana doğru eğdiğinde Galahad da merakla ona bakıyordu. "Ama gerçekten güçlü bir kediyymişsin sen, değil mi?"

"Bir yarış atı gibi yiyor," dedi Roarke. "Yine de bu kadar uygunsuz bir saatte bize katıldığın için minnettarım Caro."

"Senin için çalışırken saati düşünmeyi seneler önce bırak- tım ben." Caro doğruldu. "Tibbons konusunu ben hallederim. Summerset'e tekrar geçmiş olsun dileklerimi ilet."

"İletirim."

"İyi günler Teğmen."

"Evet. Görüşürüz." Görüntü kaybolduğunda Eve başını salladı. "Hiç dağınık gördüğün oldu mu onu? Saçı önüne dşmiş ya da mesela ceketinde bir kahve lekesi falan?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Adı ne olacak?"

"Neyin adı?"

"Aracın? Bir araç üzerine konuşuyordunuz değil mi? Almanlarla?"

"Ah, evet. Henüz karar vermedik. Kahve?"

"Evet," dedi Eve, Roarke Oto-Aşçıya doğru ilerlerken. "Hiç uyudun mu sen?"

"Birkaç saat." Roarke fincanları alırken omzunun zerin-

den geriye doğru baktı. “Benim için endişeleniyor musun Teğmen? Bu çok tatlı.”

“İlgilenmen gereken çok fazla şey var tabağında. Her zaman öyle aslında,” diye ekledi Eve, Roarke kahve fincanını uzatırken. “Sadece ben her zaman fark edemiyorum.”

“Uzun süre aç kalınca boş bir tabak yerine dolusunu tercih ediyorsun.” Roarke uzanarak onu öptü. “Senin tabak ne alemde?”

“Bende her şey darmadağın. Dinle, eğer ayarlayabilirsem öğlen bir süre eve uğrayacağım. Şey için, işte sana yardım etmek gibi bir şeyler için ya da bir şeye ihtiyacınız var mı diye.”

Roarke’ın yüzüne sıcacık ve büyüleyici bir gülümseme yayıldı. “Bak gördün mü? Tam bir *karı* gibi davranıyorsun.”

“Kapa çeneni.”

“Hoşuma gitti,” dedi Roarke, Eve’i kapiya yaslayarak. “Gerçekten hoşuma gitti. Bir bakmışsın aşağıda mutfağa gömülmüş, yemek pişiriyor olacaksın.”

“Bir bakmışsın kıcını çok sağlam tekmeleyeceğim ve yirmi dört saat tıbbi bakıma ihtiyacı olan sen olacaksın.”

“Doktorculuk oynayabilir miyiz?”

Eve gülümsemesini saklamak için fincanını dudaklarına doğru kaldırdı. “Sapık fantezilerine ayıracak vaktim yok. Çıkmadan önce bir-iki tur yüzeceğim. “Sonra Roarke’ın çenesini tutarak dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. “Kediyi besle,” dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı.

★★★

Eve vakit kazanmak için Peabody’yi de yoldan alarak doğruca laboratuvara gitti. Sonuçları laboratuvar teknisyenlerinin kralı Dingil Berenski’den şahsen koparmak daha kolaydı.

Eve trafikte durduklarında yardımcısının yüzünü incele-

di. Pembe yanakları ve ışıltılı gözleri kolalı üniformasına ve kalın, siyah polis ayakkabılarına hiç uymuyordu.

“Neden durmadan gülüp duruyorsun? Sinirimi bozmaya başladı.”

“Gülüyor muyum?” Peabody sırtıtmaya devam etti. “Sanırım bu sabah gerçekten çok keyifli bir şekilde uyandırıldım. Bu arada keyifli derken aslında kast ettiğim-”

“Kast ettiğin şeyi anladım. Tanrı aşkına.” Eve trafikte bir boşluktan hızlıca girdi sonra bir Hızlı-Taksinin tamponuna birkaç santim kala durdu. “Aklını da vücudunun geri kalanıyla birlikte yataktan çıkar.”

“Ama kendisi orayı gerçekten çok seviyor. Öyle sıcak ve yumuşak ki ...” Peabody, Eve’in dondurucu bakışları karşısında duraksadı ve gözlerini arabanın zeminine çevirdi. “Birileri bu sabah çok keyifli bir şekilde uyandırılmamış.”

“Biliyor musun Peabody, düzenli bir seks hayatının olmaya başladığında, gerçi McNab’le aranızda geçen herhangi bir şeyler için bu terimi kullanmak ne kadar doğru olur bilmiyorum ama her lanet dakika seks hakkında düşünüp konuşmaya bir son verirsin sanıyordum.”

“Madem bu konu huysuz olmana neden oluyor, başka bir şeylerden konuşalım. Summerset nasıl?”

“Ben huysuz değilim,” diye mırıldandı Eve. “Parklarda takılıp yumruklarını sallayarak küçük çocuklara söylenen yaşlı adamlara huysuz denir. Summerset iyi. Roarke’a onu hastaneye yatırdığı için cehennem azabı çektirecek kadar iyi.”

“Şey, Roarke’ın buna alışkın olması lazım.”

Eve burnundan derin bir nefes aldı. “Bu cümleyi kuran bir sonraki kişi, bütün gazabımın hedefi olacak.”

“Ben gazabınızla yeterince yakından müşerref oldum

efendim. Bu arada McNab'le aynı evde yaşamayı düşünmeye başladığımızı söylemek için iyi bir vakit değil sanırım.”

“Aman Tanrım. Gözüm.” Eve elini çaresizce gözünün altında seğirmeye başlayan damara doğru bastırdı. “Araba kul-lanırken olmaz.”

“Her ikimizin daireleri de küçük olduğu için yeni bir yer bakmaya başlayacağız.” Peabody amiri patlamadan önce bütün içindekileri söylemek istediğinden hızla konuşmaya başladı. “O yüzden acaba sizin evde işler biraz sakinleşince Roarke’a şehir merkezinde boş bir dairesi olup olmadığını sorar mısın diyecektim. Polis Merkezi’nin, ne diyelim, on sokak yarı çapında herhangi bir yerde bir uygun bir dairesi varsa harika olur.”

“Kulaklarım çınlıyor. Kulaklarımda tuhaf bir çınlama ol-duğu için dediklerinin tek kelimesini duymadım.”

“Dallas,” dedi Peabody acıklı bir tonla.

“Bana öyle bakma. Bana öyle bakmandan nefret ediyorum. Lanet bir yavru köpek gibi. Sorarım, tamam sorarım. Sadece kutsal ne varsa hepsi adına yalvarıyorum, artık bu ko-nuda bana tek laf etme.”

“Etmem efendim. Teşekkür ederim efendim.” Peabody dudaklarını birbirine bastırmaya çalışsa da yüzündeki gül-lümsemeyi saklayamıyordu.

“O sırtışı yüzünden sil.” Eve direksiyonu kırarak gaza bastı ve trafik tekrar yavaşlamadan önce bir sokak kadar iler-lemeyi başardı. “Belki davaya dair mesai dışındaki şahsi vak-timde araştırdığım ve ulaştığım sıkıcı bir gelişmeyi bilmek istersin.”

“Evet efendim. Çınlamayan kulaklarım tamamen sizde.”

“Diego Feliciano. Hola adında, aileye ait bir Meksika res-

toranında çalışıyor. Broadway'in hemen dışında 125. Cadde. Eyalet Fakültesi ve Columbia arasında. Bir sürü üniversiteli müşteri. Diego biraz girişimci bir tipmiş. İddialara göre bazı öğrencilere ve sevgili öğretmenlerine acılı Meksika dürümlerinin yanında, Zoner ve Push da servis ederek ekstra birkaç kredi kazanmaktan hoşlanırmış. Bu konuda birçok tutuklama olmuş ama hiç hüküm giymemiş.”

“Öğlen yemeğinde tako mu yiyoruz yani?”

“Takoya bayılırım. Feeney'i ara. EDB, Nadine'e gönderilen mesaj konusunda ne aşamada öğren.”

“Dün gece saat onda istasyonların yüzde otuzunu gözden geçirmişlerdi. Bu sabah Sahne Senin'deki diğer birimlerin arama ve taramasına devam edeceklerdi. Öğlen gibi doğru bilgisayarı bulmuş olacaklarını düşünüyorlardı.”

“Peki nasıl oluyor da yardımcım bütün bu bilgilere ben-den daha önce sahip?”

“Şey, bilirsin işte... yastık sohbeti. Bak işte, bu davada seks senin için avantaj sağlıyor. McNab aslında daha hızlı çalıştıklarını söyledi ama bunun gibi veri kulüpleri söz konusu olduğunda, birimler sayısız ıvır zıvırla dolu oluyormuş. Ama konu üzerinde çalışıyor ve öncelikli davası bu.”

Eve bir yorum yapmadığında Peabody boğazını temizleyerek devam etti. “Yüzbaşı Feeney'i yine de arayayım mı?”

“Ah, Feeney'le ben bu noktada size sorun çıkarmayalım. Sen ve Bay Penis ne zaman uygun olduğunu düşünürseniz bize bilgi verirsiniz.”

“Bay Penis.” Peabody gülmesini tutmaya çalıştı. “İyiymiş. Bunu kullanabilirim.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim.” Eve, Peabody'ye yalandan dostça bir ifadeyle baktı. “Belki laboratuvara gitmekle

de vakit kaybediyorumdur. Dingille de gizli bir ittifakın var mı?”

“İyyy.”

“Sana olan inancım, kısmen de olsa yerine geldi.”

Dickie Berenski mavi puantiyeli sarı gömleğinin üzerine beyaz laboratuvar önlüğünü giymişti. Koyu renkli, cılız saçlarını yumurta şeklindeki kafasının üzerinde geriye doğru yapıştırmıştı. Çilekli çöreğinden geri kalanları çiğnerken, dikkatini önündeki çok sayıdaki ekrandan birine vermişti.

Eve’in içeri girdiğini görünce başını salladı. “Nihayet, tekrar benim çöplüğümde gördük seni. Benden uzak duramıyorsun değil mi tatlım?”

“Önce aşılarımı yaptırmam gerekti de. Dökül.”

“Bu güzel, tropik bronzluğu nerede kazandığımı sormayacak mısın?”

“Hayır. Rachel Howard, Dickie.”

“Çiftler Sarayı’nda muhteşem bir hafta geçirip döneli iki gün oldu. Vegas II’de çok seçkin bir çıplaklar kampı.”

“O vücudu hiçbir şeyle örtmeden ortada gezindin ve kimse ölmedi yani? Ya da aklını falan kaçırmadı?”

“Hey, bu kıyafetlerin altında yapılı bir vücut var. Ne zaman istersen kontrol edebi- ”

“Kan dökülmeye başlamadan önce kes bence. Rachel’dan bahset bana Dickie.”

“İş, iş, iş.” Dickie başını sallayarak tekerlekli koltuğunu başka bir ekranın önüne sürdü. “Morris’in ilk incelemede verdiği ölüm saati, ölüm sebebi, vesaire vesaire doğru. Sisteminde sakinleştiriciler var. Cinsel temas yok. Çocuk tert-

mizmiş. Kıyafetlerinde ve ayakkabılarında bazı iplik dokuları bulduk.”

Dickie önündeki ekranda görüntü belirene kadar uzun, örümceği andıran parmaklarını klavyede gezdirdi. “Ayakkabı tabanında döşeme iplikleri buldum. Araç döşemesi. Markayı belirledim. Sorun şu ki çok yaygın bir marka. Orta sınıf birçok araçta bu tip, bu renk döşeme vardır. Çoğunlukla 52 - 57 arasında üretilmiş ve çoğunlukla kamyonet, cip ve yük arabalarında kullanılıyor. Daha yeni versiyonları üretilmiş ama yine de bu döşemeyi alabiliyorsun. Bak, kahve bej ve siyah karışımı bir malzeme.”

Dickie parmağını ekrana vurdu. İncecik iplik adeta bir halatın parçası gibi görünecek şekilde büyütülmüştü. “At boku renginde değil mi? Döşemeyi bulursan tam eşleştirme yapabiliriz, aksi halde bu cephede pek işine yarayacak bir şey yok.”

“Bana daha iyi bir şeyler ver.”

“Biraz sabır, biraz saygı.” Dickie çöreğinin son kısmını da ağzına atarak konuşmaya devam etti. “Kızın üzerindeki iplikçikler adamın onu oturttuğu sandalyeden. Renkler çektiği pozlardakine uyuyor. Ama bunlar da yine çok yaygın döşeme kumaşlarından. Eğer bunlar bir göstergeyse adamımız araç ve mobilya konusunda çok para harcamaktan hoşlanmıyor. Ama...”

Dickie başka bir görüntüye geçti. “Kozmetik konusunda hiç cimri değil. Bak, bu kızın önceki çektiği pozları. Bunlar da ölüm sonrası çekilenler. Yüzünü çekim için hazırlamış.”

“Evet, o kadarını zaten biliyoruz.”

“Burada kullanılan ürünlerden hiçbirisi kızın evindekilere uymuyor. Aslına bakarsan, haberi yokken çekilenlerden pek

makyaj yapmadığını da görebilirsin. İhtiyacı da yokmuş. Çok taze ve canlı bir görünüşü var zaten. Ama adam poz için onu iyice süslemiş. Kızın vücudundan aldığımız örnekler en üst kalite, profesyonel ürünler. Modellerin, oyuncuların kullandığı türdeler. Dudak kalemı Barrymore, allığın markası Pink. Yüz elli dolardan başlıyorlar.”

“Belirlenen bütün ürünlerin listesine ihtiyacım olacak.”

“Evet, evet.” Dickie hafifçe çevirerek bir disk attı. “Ve ilginç bir şey daha var. Göğsünde Çıplak Ten marka bir yarabandı izleri var.”

“Evet, Morris de öyle söyledi.”

“Tıbbi amaçlarla kullanılan tipte değil ama. Yaranın üzerini kapatmış herhangi bir ilacın anlamı yok çünkü kız zaten ölü. Ama adam kızın gömleğinin kanlanmasını istememiş.”

Dickie yaranın büyütülmüş görüntüsünü ekrana açtı. “Kızın üzerindeki gömlekte herhangi bir delik yok. Adam darbeyi gömleğin ya da sutyenin üzerinden indirmemiş.”

“Önce hepsini çıkardı,” diye mırıldandı Eve. “Ya da belki çıkarmadı, sadece gevşetti. Darbeyi indirdi. Çekimde kıyafetlere kan bulaşmaması için yarayı kapattı. Kıyafetlerini düzeltti ve poz verdirdi. Ama işi bittiğinde bandı tekrar çıkardı. Neden?”

Eve volta atarak düşünmeye başladı. “Çünkü işi bitmişti. Kızla işi bitmişti ve artık sadece çöp olmuştu. Belki banttaki parmak izleri konusunda endişelendi ya da bir şekilde banttan ona ulaşabileceğimizi düşündü. Ya da herhangi bir düşüncesi ya da endişesi falan yoktu, bandı sadece lanet bir anı olsun diye aldı.”

Eve bir elini saçlarının arasından geçirdi.

“Çok daha hastalıklısını görmüşlüğüm var,” dedi Dickie.

“Evet, her zaman daha hastalıklısı olur.”

“Trina kozmetik malzemeler konusunda iyi bir bilirkişi olurdu,” dedi Peabody arabaya binerlerken. “Ürünlerin yerel ve internet üzerinden bütün kaynaklarını bilir.”

“Evet.” Eve’in zaten düşündüğü bir şeydi bu. Bu ve eğer imaj danışmanı ile iletişim kuracak olursa neler olacağı. Saç kesimi, cilt ve beden bakımı içeren korkutucu ve sadistçe bir seansta bulurdu kendini.

Eve bir an ürperdi.

“Onunla sen konuş.”

“Korkak.”

“Doğru. Peki bu konuda yapabileceğin bir şey var mı?”

Peabody, Eve’in saçlarını inceledi. “Belki saçını biraz düzeltirebilirsin.”

“Belki sen de kolonoskopi yaptırmalısın.”

Peabody omuzlarını düşürdü. “Sadece bir tavsiyeydi.”

“Çalışma kabinine gittiğinde ara onu. Ben yakınlarında olmayayım. Beni sorarsa da gezegen dışında çok gizli bir soruşturmada olduğumu söyle. Dönmem haftalar alabilir. Hayır, yıllar.”

“Anlaşıldı. Peki şimdi?”

“Diego.”

“Öğlen yemeği vakti gelmedi daha.”

“Kahvaltı burritosu diyelim.”

Ama Peabody güzel restorana girdiklerinde aç kalmaya mahkûm olduğunu anladı. İçerisi harika kokuyordu. Baharatlı ve egzotik. Müşteriler özel bölmeli alanlarda ve masalarda sabah kahvaltılarını yiyip muhabbet ederken, garson-

lar hünerli tavırlarla etrafta dolaşıyor, ık fincanlardaki güzel kahveleri tazeliyorlardı.

İşinin başından aşkın olduğu belli olan garsonlardan biri Eve ve Peabody'ye Diego'nun sabah vardiyasında çalışmadığını söyledi. Restoranın  zerindeki dairesinden öğlene doğru çıkana kadar kimse onu görmüyordu.

“ ğlen ve akşam yemeği vardiyalarında çalışıyor,” dedi Eve daireye doğru çıkarlarken. “Daha fazla bahşış, daha fazla aksiyon. Patronun yeğeni olmak gibi bir avantajı var. Adına kayıtlı bir aracı var mı kontrol et Peabody. Sonra da amcasına bak, iş için bir kamyonet de olabilir.”

“Anlaşıldı.”

Eve kapıyı çalarken Peabody taramayı başlatmıştı. İçerden ses çıkmayınca Eve bu kez yumruğunu kullandı. Bir-iki dakika sonra İspanyolca bir homurtu duyular.

Eve gelen sesin tonundan duyduklarının küfür olabileceğini düşündü. Kapıyı tekrar çaldı ve rozetini gözetleme deliğine kaldırdı.

“Kapıyı aç Diego.”

“Adına kayıtlı araç yok,” dedi Peabody usulca. “Amcasının son model bir sedanı ve bir servis karavanı var.”

Diego kapıyı a tığında Peabody sustu ve gördüğü elektrik mavisi pijama takımından yansıyan renk yoğunluğu karşısında bir an gözleri kamaştı.

McNab bunlara kesin bayılır, diye düşündü.

“Konu ne?” Adamın koyu renk gözleri uykulu olsa da bakışları tembel ve kibirliydi. Eve'i incelerken, parmağını uzun çenesinin üzerine bıraktığı sakala doğru götürdü ve dolgun dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

“Sormak istediğimiz sorular var. Burada mı yoksa içeride mi sormamı istersin?”

Diego tek omzunu hafifçe silkti. Sonra etkileyici bir hareket olduğuna inandığını gösterecek şekilde hafifçe geri çekilerek elini içeri doğru uzattı. “Hanımları evime davet etmek benim için her zaman bir keyiftir. Kahve?”

“Hayır. Peki ya önceki akşam?”

“Efendim?”

“Önceki akşam neredeydin Diego? Kiminleydin, ne yapıyordun?”

Eve konuşurken bir taraftan da odayı inceledi. Küçük bir odaydı ve seks tanrısı tarzında siyah-kırmızı döşenmişti. İçerisi fazlaca sıcaktı ve ağır bir erkek parfümü kokuyordu.

“Bir hanımla birlikteydim elbette.” Adam parlak beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde sırttı. “Ve bütün gece uzun uzun aşk yaptık.”

“Bu hanımın bir adı var mı?”

Adam gümrüklü gözlerini aşağı doğru indirdi. “Bir beyefendi asla isim vermez.”

“O halde ben bir isim vereyim. Rachel Howard.”

Diego gülümsemeye devam etti, avuç içlerini açarak ellerini hafifçe yukarı kaldırdı.

Eve, Peabody’ye işaret etti, Rachel’in fotoğrafını alarak adama doğru uzattı. “Hatırladın mı?”

“Ah, evet. Dans pistinden güzel Rachel. Kısa ve güzel bir romantizm yaşadık ama sonlandırmam gerekti.” Adam elini dramatik bir ifadeyle kalbinin üzerine koyduğunda serçe parmağındaki altın yüzük ışıldadı. “Benden çok fazla şey beklemeye başladı. Kendimi tüm hanımlara verebilirim, sadece bir tanesine değil.”

“Sen de ilişkiyi sonlandırdın yani? Onu kalbinden bıçaklayıp cesedini bir geri dönüşüm tankına tıkarak?”

Adamın ağız hayretle aşağı düşerken yüzündeki gülümseme kayboldu. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. “Ne?”

“Rachel önceki gece öldürüldü. Ona epey askıntı olduğun söyleniyor Diego.”

“Hayır. Asla.” İspanyol aksanı kaybolmuştu ve sesi artık tam bir New York’lu gibiydi. “Birkaç defa dans ettik, hepsi o kadar. Üniversiteli grupların takıldığı o veri kulübünde. Onu tavlamaya çalıştım, tamam, suç değil ya.”

“Çalıştığı yere gitmişsin.”

“Eee? Ne olmuş? Kızla biraz eğlenmek istiyordum işte.”

“Peki ne oldu?”

Diego arkasına yaslandı, yüzü hâlâ bembeyazdı. “O aşamalara gelemedik hiç. Onu akşam yemeğine çıkardım, iyi vakit geçirtmeye çalıştım, sonra beni başından attı. Bana meydan okudu işte, ben de biraz sıkıştırdım. Naz yaptığını, peşinden gitmemi istediğini düşündüm.”

“Şimdi o geceki hanımın ismini vermek ister misin?”

“Bilmiyorum. Tanırım. O kulüpten bu kulübe takıldım işte. Sonra bir kızla onun evinde takıldık. Doğu Yakası’nda. Lanet olsun. 2. Cadde. Adı Halley, Heather, Hester. Lanet olsun, hatırlamıyorum bile. Canı sevişmek isteyen sarışın bir piliçti işte.”

“Hafızanı biraz daha tazelesen iyi edersin.”

“Bak.” Adam bir an başını ellerinin arasına aldı, sonra parlak siyah saçlarının arasından geçirdi. “Kafamız güzeldi, tamam mı? Biraz Zoner çektik, biraz da Erotika. Onun evine gittik. 2. Cadde, evet orada. Metro istasyonuna yakın bir yerlerdeydi, çünkü saat üç ya da dört gibi eve metroyla döndüm. Tek gecelik bir şeydi işte. Niye dikkat edeyim ki?”

Eve bakışlarını duvardaki çıplak ve neredeyse çıplak ka-

dın fotoğraflarına çevirdi. “Fotoğraf çekmeyi seviyor musun Diego?”

“Hı? Tanrım, internetten indirip çerçeveledim. Kadınlara bakmayı seviyorum evet, tutuklayın beni. Kadınları seviyorum, onlar da beni sever. Ama etrafta dolaşıp onları öldürmem.”

“Çiroz,” dedi Peabody arabaya doğru ilerlerken.

“Evet, çiroz ve erkekliğin yüz karalarından ama onu tutuklayamayız. Amcasının arabaları için arama emri çıkaralım, bakalım döşeme ipliklerinde uyum var mı. Ama onu bu işi yaparken düşünemiyorum. Anlık bir öfkeyle kızı öldürebilir belki ama diğer şeyleri yapabilir mi? Sanmıyorum. İyi organize olabilecek bir tipe benzemiyor. Yine de uyuşturucu bulabilecek bir tip, kurbanı tanıyordu, ona kızgın olmak için iyi bir nedeni vardı, mesajın gönderildiği kulüpte takılıyormuş ve kurbanın taşınmasında kullanılan araç tipine uygun bir araca erişimi var. Şüpheliler listesinde kalacak.”

“Peki şimdi nereye?”

“Alışverişe gidiyoruz.”

“Efendim, son zamanlarda kafanıza bir darbe aldınız mı?”

“Fotoğraf makineleri Peabody. Fotoğraf makinelerine bakacağız.”

Eve önceki akşam şehirdeki en iyi fotoğraf makineleri ve görüntüleme malzemeleri satan belli noktaları tespit etmişti. Aradıkları kişi yaptığı işten gurur duyan, kendini bir profesyonel hatta bir sanatçı olarak gören biriydi. Eve için bunun anlamı adamın kullandığı malzemelere de büyük saygı gösterdiğiydi.

İyi bir polis cinayet aletini anlamalıydı. Rachel’i öldüren

şey kalbine aldığı bıçak darbesi kadar aynı zamanda bir fotoğraf makinesiydi.

5. Cadde'deki İmaj Danışmanları'na girdi.

Tezgâhları ve rafları hızla tarayarak iş ortamına uygun diye düşündü Eve. Organize ve düzenli. Malzemelerin yanı sıra iki duvar ekranında hepsi çok renkli ve artistik görünen fotoğraflar vardı.

Üzerinde dar, beyaz bir gömlek olan, ufak tefek, koyu renk saçlı bir adam Eve'e doğru geldi. "Size gösterebileceğim bir şey var mı?"

"Olabilir." Eve ceketini kenara çekerek kemerine iliştirdiği rozeti gösterdi. "Bazı sorularım var."

"Tanrı aşkına, o trafik cezalarını ödedim. Makbuzum da var."

"Bilmek güzel. Bu konu trafik cezalarıyla ilgili değil. Fotoğraf makineleriyle ilgili bazı sorularım olacak. Fotoğraflar, görüntüleme üzerine." Eve, Rachel'in işyerinde çekilmiş habersiz pozlarından birini çıkardı. "Bu fotoğraf hakkında ne düşünüyorsun?"

Adam fotoğrafı başparmağı ve işaret parmağı arasında köşesinden tuttu. Sonra birden derin bir nefes verdi. "Bunu görmüştüm. Haberlerde. Şehir merkezinde buldukları kız bu. Çok feci bir olay. Lanet olası pislik."

"Evet, öyle. Fotoğraf hakkında ne söyleyebilirsin? İyi mi? Sanatsal açıdan soruyorum."

"Fotoğraf makinesi satıyorum ben. Sanattan bir halt anlamam. Çözünürlüğü iyi. Alelade bir aletle çekilmemiş. Bir saniye bekleyin."

Geriye dönerek tezgâhın arkasındaki bir kadına işaret etti. "Nella. Şuna bir baksana."

Kadın çöp gibi incedi ve tepesinde on santim kadar yükselen bir topuzla şekillendirilmiş mora çalan kırmızı renk saçları vardı. Saçlarından sarkan aksesuarlar arasındaki üçgen yüzündeki beyazlık, mor dudaklar ve mor haleli gözlerle hafifçe kırılmıştı.

Kadın önce fotoğrafı inceledi, sonra Eve'i.

“Ölen kız bu.” Kadın genzinden konuşuyordu. “Haberlerde gördüm. Onu öldüren hasta pislik mi çekmiş bunu?”

“Teori o yönde. Hasta pislik fotoğrafçı olarak nasıl?”

Nella fotoğrafı tezgâhın üzerine koydu ve inceledi. Eline alarak yukarıdaki ışığa doğru tuttu, tekrar tezgâhın üzerine koydu ve kocaman bir büyüteçle baktı.

“Güzel. Profesyonel biri ya da yetenekli bir amatör elinden çıkmış. Çözünürlüğü mükemmel, dokusu, ışıklar, gölgeler ve açılar harika. Çekenin fotoğraftaki kişiyle arasında bir bağ var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Nella bir çekmece açtı ve bir paket sakız çıkardı. Paketi açarken fotoğrafı incelemeye devam etti. “Öylesine aile köpeğinin ya da lanet Büyük Kanyon’un fotoğrafını çekmiyor. Çektiği kişiye hissettiği belli bir sevgi ve anlayış var. Kızın şahsını anlayıp takdir ediyor. İyi bir göz ve ne yaptığını bilen net bir hamleyle çekilmiş, kızın çekildiğinden haberi yok.”

“Ne çeşit bir kamera kullanmış?”

“Kimim ben? Sherlock Holmes falan mı?” Kadın kendi esprisine gülerek sakızını ağzına attı.

“Sen ne kullanırdın, çekmek istediğin pozları gerçekten ciddiye alıyorsan? Birini bilgisi olmadan çekmek istiyor olsaydın?”

“Bornaze 6000 ya da Rizeri 5M, tabii çuvallarla param

varsa. Yoksa da Hiserman DigiKing.” Teşhirdeki malzemelerden avuç içi büyüklüğünde bir fotoğraf makinesi çıkarıldı. “İşte bu Rizeri. En iyi cep boyu modellerinden biri. Eğer habersiz doğal poz istiyorsan, küçük bir alete ihtiyacın olur. Ama eğer sanat istiyorsan muhtemelen cep ebatlarını tercih etmezsin. Yani aklın varsa kullanacağın bebek bu. Özellikle de ciddi işlerde. Bu bilgisayara da bağlanıyor.”

“Bunlardan ayda kaç tane satıyorsunuz?”

“Lanet olsun, bunlardan senede belki bir düzine satabiliyoruz. İyi haber, bunların kırılması bozulması neredeyse imkansız. Ama kötü haber de bu. Bir tane aldığında üst modelle değiştirmek istemediğin sürece ömür boyu kullanabilirsin. Ve şu anda daha üst model diye bir şey yok.”

“Bahsettiğin o üç model için bir müşteri listesi çıkarabilir misin?”

Nella sakızını balon yapıp patlattı. “O hasta bokun buradan bir şey aldığını mı düşünüyorsun?”

“Bir yerden başlamamız gerek.”

“Üç marka için de tarama başlatacağız,” dedi Eve, Peabody’ye dışarı çıkarlarken. “Şehir çapında başlat, bakalım dikkatimizi kimler çekecek. Olasılık taramasına alırız ama en iyi aletleri kullandığından eminim. Kameraları makyaj malzemeleriyle çapraz taramaya alırız ve belki bakarsın şansımız yaver gider.”

“Ya malzemeleri kiraladıysa?”

“Hevesimi kaçırma.” Ama Eve kapıyı açmadan önce arabaya dayandı. “Evet, benim de aklıma geldi ama önce satın almalara bakacağız. Şehirde kaç profesyonel fotoğrafçı vardır sence?”

“Şıkları alabilir miyim?”

“Öğreneceğiz. Dört mekânla başlayalım. Olay yeri, kurbanın evi, üniversite, veri kulübü. Adamın onu istemesi için görmüş olması lazım. Kızın adamla birlikte gitmesi için onu tanınması, en azından merhabası olması lazım. O konuyu halledince tanıdıklarla görüşmelere devam edeceğiz. Onu tanıyanlar, eğitim verenler, birlikte çalıştığı kişiler. Mekân fotoğrafçıları, görüntüleme sanatçıları.”

Eve trafikte ilerlerken araç linki sinyal verdi ve McNab’in güzel yüzü link ekranında belirdi.

Genç dedektif, kulaklarındaki üçlü halka küpeleri göstermek istercesine uzun sarı saçlarını geriye doğru atmıştı.

“Teğmenim... Memur Peabody. Aradığımız bilgisayarı belirledim. Eğer Sahne Senin’e gelip sahneyi devralmak isterseniz -hahaha- ben- ”

“Merkeze getir,” dedi Eve. “Mesaj Nadine’e gece 01:20’de beklemeli olarak gönderilmişti. Güvenlik diskini tekrar tara. O anda o istasyonu kim kullanıyordu görmek istiyorum. O şahsın kimlik teşhisini istiyorum. En kısa zamanda. Ben yoldaım, geliyorum.”

“Evet efendim. Ama bu biraz zaman alabilir-”

“Saat on birde dava toplantısı yapacağız. Şimdi bir konferans odası ayarlıyorum.” Peabody’ye baktığında yardımcısı talimatı yerine getirmek için iletişim cihazını açtı. “Verilerle birlikte orada ol.” Eve bir an duraksadı. “Fazla çalışma dedektif.”

McNab’in yüzü aydınlandı ama ağzını açtığı anda Eve bağlantıyı kesti.

“Konferans odası hazır Teğmen,” dedi Peabody.

“Tamam. Feeney’i ara ve bize katılmasını iste.”

Eve, elindeki verileri organize edecek, olasılık taramaları yapacak, kendi raporlarını güncellemeden önce laboratuvar ve adli tabip raporlarını inceleyecek vakit buldu. Sonra vicdan azabına teslim olarak Nadine’i aradı.

“Sana da haber vereyim istedim ama anlatabileceğim çok fazla şey yok elimizde.”

“Anlatacağın,” diye düzeltti Nadine.

“İkisi de aynı. Üzerinde çalıştığım bazı açılar ve daha yakından incelediğim bir konu var.”

“Konu ne?”

“Eğer bir şey çıkarsa sana söyleyeceğim. Söz. Seni olayın dışında bırakmıyorum, sadece şu anda elimde sana verebileceğim bir şey yok.”

“Her zaman bir şeyler vardır. Bir şey ver bana Dallas.”

Eve duraksadı, sonra derin bir nefes verdi. “Polis Merkezi’nden bir kaynağın cinsel saldırı olmadığını ve kurbanın katili tanıdığını onayladığını söyleyebilirsin. Dava yetkilisinin şu anda yorum yapmaktan kaçındığını ekle.”

“Güzel. Bak, her zaman bir şeyler var. Kurban ailesine teslim edildi mi?”

“Adli Tabip kurbanı yarın ailesine teslim edecek. Kapatmam gerek Nadine. Toplantım var.”

“Bir şey daha. Dava yetkilisi ve soruşturma ekibinin Rachel Howard’ın katilinin tekrar saldırıya geçeceğine inandığını söyleyebilir misin?”

“Hayır, söyleyemem. O kartı oynama Nadine. Kule düşene kadar o kartı oynama.”

Eve bağlantıyı kesti, elleriyle yüzünü ovaladı. Çünkü kulenin yakında düşeceğine inanıyordu.

Konferans odasına ilk varan Eve'di, bu nedenle masaya yerleşti, defterini çıkardı, yazmaya ve yazdıklarının üzerinden geçmeye başladı.

Görüntüler, gençlik, saflık, portre, ışıık.

Rachel'in ışııı saftı.

Bekaret?

Katil kızın cinsel durumunu nasıl bilebilirdi ki?

Bir sırdaşı mıydı? Potansiyel bir sevgili mi? Bir danışman mı, bir otorite figürü mü?

Rachel kime güvenirdi? diye düşündü Eve ve gözlerinin önüne kızın güzel, gülümseyen yüzünü getirdi.

Tanrım, herkese.

Kendisi insanlara hiç bu kadar kolay ve çabuk bir şekilde güvenmiş miydi? Hiçbir zaman, diye düşündü. Ama Eve güvenilir bir anne baba ve tatlı bir kız kardeşin olduı, güzel ve güvenli bir ailede büyümemişti. Rachel'in yaşamıysa olağanüstü sayılacak ölçüde normaldi. Son saatlerine kadar. Aile, arkadaşlar, okul, rezil bir yarı-zamanlı iş, güzel bir mahalle.

Rachel'in yaşında Eve çoktan Akademi'den mezun olmuş, polis üniformasını üzerine çekmişti. Çoktan ölümü görmüş, çoktan ölüme neden olmuştu.

Ve bir bakire değildi, altı yaşından beri değildi. Yedi mi yoksa? Babası ona ilk kez tecavüz ettiğinde kaç yaşındaydı?

Ne fark ederdi ki? Işıı hiçbir zaman saf olmamıştı?

Katili Rachel'a çeken bu olmuştu. Onun basitliı, sadeliı, masumiyeti. Rachel'ı bunlar için öldürmüştü.

McNab elinde veri kulübünden alınan büyük bilgisayar ünitesiyle içeri girerken Eve başını kaldırdı.

Eve elinde olmadan genç dedektifin yürüyüş ritmini kontrol ediyordu. McNab geçen ay bir polis şok tabancasıyla

vurulmuş ve sol tarafını tekrar hissetmeye başlayana kadar hep birlikte endişe dolu birkaç gün geçirmişlerdi.

Henüz her zamanki sekerek gezinme ritmine kavuşmadığını fark etti Eve. Ama adımlarında topallama da yoktu. Ve her iki kolundaki çelik gibi kaslar büyük bilgisayarı taşıırken gayet güçlü bir şekilde gerilmişti.

“Özür dilerim Teğmenim.” McNab biraz derin bir nefes verdi. Yanakları ağırlık taşımaktan kızarmıştı. “Kurmam bir dakika alır.”

“Henüz gecikmedin.” Genç adam çalışmaya başlarken Eve onu izledi.

Çimen yeşili yazlık bir pantolon üzerine yeşil ve beyaz çizgileri olan dar bir tişört giymişti. Tişörtün üzerindeki yelek tıpkı sandaletleri gibi şeker pembesiydi.

Rachel kot pantolon ve mavi bir gömlek giyiyordu. Ayağında keten ayakkabılar vardı. Kulaklarında da birer tane gümüş halka küpe.

Kurban ve polis, diye düşündü Eve, farklı gezegenlere ait gibiydiler.

Peki muhafazakar bir genç kız nasıl oluyor da bir veri kulübünün müdavimi oluyordu? Teknoloji delisi ya da inek veya karşı cinsten birilerini ayarlamak için ortam bulmaya çalışan biri değildi. Neden oradan keyif alıyordu?

“Boş vakitlerinde veri kulüplerine uğruyor musun McNab?”

“Yok, pek değil. Sıkıcı yerler. Yeni yetmeyken ve şehirde yeni olduğum dönemler gittiğim olmuştu. Biraz aksiyon olur ve fıstıkları efsanevi bilgisayar becerilerimle etkilerim diye düşünüyordum.”

“Peki istediklerini bulabildin mi? Aksiyon ve fıstıklar?”

“Elbette.” McNab, Eve’e hızlı ve cıvık bir şekilde sırttı. “Ama hepsi She-Body öncesi döneme ait.”

“Bizimki orada ne yapıyordu McNab?”

“Hı? Peabody mi?”

“Rachel.” Fotoğrafi McNab’ın çalıştığı masaya koydu. “O veri kulübünde ne işi vardı?”

McNab başını kaldırarak fotoğrafı incelemeye başladı. “Öğrenciler için çekici bir mekân, özellikle de içki içme sınırının altındakiler için. Oralarda takılıp yetişkinlik oynayabilirsin. Havalı isimleri olan alkolsüz içecekler, ateşli bir müzik. Ödevlerini yapabileceğin bilgisayarlar var, ara verip pistte bir-iki hareket yapabilirsin, dersler okul hakkında konuşup birileriyle flört edebilirsin. Öyle şeyler işte. Bilmiyorum, çocuklukla yetişkinlik arasında bir köprü gibi. O yüzden o mekânlarda otuzun üzerindeki çok sık göremezsin.”

“Pekâlâ. Anladım.” Eve kahveye doğru yönelirken, önden hızlı adımlarla Peabody ve hemen arkasından Feeney içeri girdi.

“Görünüşe göre bütün çete burada.” Feeney masaya oturdu. “O elindeki pislikten bana da koymaya ne dersin evlat?”

Eve bir fincan kahve daha aldı. Evlat, diye düşündü. Ona böyle seslenen tek kişi Feeney’di. Bunu şimdi fark etmesi tuhaftı.

Onun için bir kurtarıcı varsa bunun Feeney olduğunu düşündü Eve.

Fincanı amirinin önüne bıraktı. “Pekâlâ, elimdekiler şunlar.”

Eve anlatacaklarını bitirdiğinde başını McNab’e doğru salladı. “Sıra sende süslü.”

“Mesaj Nadine Furst’ün 75. Kanal’daki cihazına bu bilgisayarla gönderildi. Nadine’in cihazında saat imi belli ve bu

cihazdakiyle de eşleşiyor. Güvenlik diskinin bahsi geçen saatteki bölümlerini taradığımızda, gördüğümüz... yanıp sönen ışıklar, bir insan güruhu ve bir dolu hareket. Ekran açılınsın,” diye talimat verdi McNab.

“Bu bilgisayar- bir dakika.” Çok sayıdaki ceplerini tek tek yokladı ve sonunda küçük bir lazer çıkardı. “İşte şu.” Lazerle ekranda bir daire çizdi. “İleri geri, sağa sola her tarafa hareket halinde olan, giren çıkan bir sürü insan tarafından önü hep kapatılmış. Ama şurada, evet, diski duraklat. Kullanıcıyı bir an hafifçe görebiliyoruz. Ekranı böl, büyütülmüş görüntüsünü aç. Net görüntüye ulaşmak için çok uğraşmamız gerekmedi, ışık şovunu biraz geri plana almamız yetti.”

“Kadın.” Eve gözlerinde soğukkanlı bir bakışla ekrana biraz yaklaştı. “Yirmilerinin ortasında, melez. Ağzına kadar dolu bir sırt çantası ve botlarla belki elli kilo çeker. Bu kızın Howard’ı öldürmesi, taşınması o kabine tıkması imkânsız. Kız lanet kürdanının teki.”

“Bir verikolik,” dedi McNab.

“Bir ne?”

“Verikolik. Veri cihazlarıyla yatıp veri cihazlarıyla kalkarlar. Bilgisayara doymazlar. Bazıları kendini ufak bir odaya kilitler ve insanlarla gerçek temas kurmaz. Varsa yoksa cihaz. Bazıları arada insanların yakınında olmayı sever ya da yakınlarında insan olmasını. Arada değişiklik yapıp rapor alma, gönderme ya da hazırlama işi, okul ya da onun gibi bir şeylerle ilgilendikleri olur. İşin içinde veri ve bilgisayar olsun da.”

“EDB’nin inek polisleri gibi,” dedi Eve.

“Hey.” Feeney dudaklarına yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. “Verikolikler nadiren gerçek işlere girer. Ya da o işlerde kalabilir.” Ekranı izlemeye devam ederken parmaklarını sırayla masada indirip kaldırmaya devam ediyordu.

“Evet, işte. Bak, garson kız önüne bir öbek disk bırakıyor. Operatörün gönderi başına ya da iş başına ücret aldığı bir ek gelir.”

“Kanunsuz değil,” dedi McNab. “Şey gibi biraz... benim sana gelip hey Dallas şunları benim yerime gönderir misin, benim bilgisayarda bir sorun var ya da vaktim sıkışık demem, ayırdığın vakit ve zahmet için de on papel vermem gibi.”

“Ya da mesela bir uyuşturucu satıcısıdır, diskleri bir verikoliğe veriyorsun, gönderiler de sana asla ulaşamayacak şekilde farklı farklı yerlerden iletiliyor.”

McNab omuzlarını kaldırdı. “Evet, o da var. Ama ciddi bir iş için kim bir verikoliğe güvenir ki?”

Eve dişlerinin arasından soludu. “Bizim katil güvendi. Kızın kimlik tespitini yapalım. Her koşulda onunla konuşmamız gerek. Peabody, veri kulübünü ara, bak bakalım bilgisayarın başındaki verikoliğimizin bir ismi var mı? Kız ne gönderdiğine bakıyor mu?”

“Bazen bakarlar, bu işe heyecan katar,” dedi Feeney. “İnsanlarla uğraşmak zorunda kalmadan hayatlarının ya da düşüncelerinin belli kısımlarını gözetleyebilirler.”

“İşte o pek anlayabileceğim bir şey değil,” diye homurdandı Eve.

“Veriyi gönderenden gizleyebilirsin,” diye ekledi McNab. “Yani eğer özel kalmasını istediğin bir şey varsa. Yine de iyi bir verikolik şifrelemeyi kaldırabilir. Gerçi bizimki bununla ilgilenmiyor. Öyle bir şey yapamayacak kadar hızlı geçiyor disklerin üzerinden.”

“Kızın işi bittiğinde disklere ne oluyor?”

“Garson onları toplar, eğer varsa yeni disk grubunu verir. İş biten diskler bara ya da varsa önceden belirlenmiş bir masaya döner. Eğer istersen diskleri teslim alırsın ya da kulüp

geri dönüşüme gönderir. Diskleri etiketlemen gerek,” diye ekledi McNab. “Eğer veri oluşturulmasını ya da yazılmasını istiyorsan bu talep diskte olur ve başka bir mekânda hazırlanır. Onun ücreti daha yüksektir. Kız şu anda sadece veri gönderimi yapıyor.”

“Adamımız da gelmiş, diskini bırakmış olabilir. Belki bir şeyler içecek kadar etrafta takılmış, kızın verileri göndermesini izlemiştir. Vakit geçirmiştir,” dedi Eve sessizce. “Güvenlik disklerinde görünmek istemediğinden kalabalığın arasına durmaya dikkat etmiştir. Bir içki, hatta biraz dans ettikten sonra bir kadeh bir şeyler daha, sonra diski alır, cebine koyar ve dışarı çıkar. Evine gider, kendine güzel bir gece uykusu çeker. Eminim çok iyi uyumuştur. Sonra sabah kahvesini içerken yaptığı harikulade işin yorumlarını duymak için biraz tv izler.”

“Adam için gayet kolaydı,” diye katıldı Feeney. “Baştan sona kolay bir işti. Dört gözle tekrar yapmayı bekliyordur.”

“Belirlediğimiz üç alandaki kameraların, büyütülmüş ekran görüntülerinin ve fotoğrafların üzerinden geçin. Adam bir ihtimal diski almamış olabilir, kulübün geri dönüşüme göndermediği sahipsiz disklere de bakın. McNab, sen verikoliğin üzerine git. Kızın dilinden anlarsın.”

“Baş üstüne.”

“Ben tekrar fakülteye gidip Görüntüleme sınıfına bir bakacağım, kızın son saatlerini netleştirmeye çalışacağım. Sonra bir saat mesai dışı vakit kullanmam gerekecek. Peabody, sen Feeney’le birlikte sin.”

Eve fotoğrafları aldı. Henüz Rachel Howard’ı davadaki ölüm panosuna asmaya hazır değildi, hayır daha değil.

“Saat dörtte burada olacağım.”

Bölüm 6

Eve, Görüntüleme sınıfının arkalarında durmuş atölye çalışmasını izlerken, Rachel için daha farklıydı, diye düşündü. Genç kız dersteyken akşamdı ve bu kadar fazla öğrenci yoktu. Yine de Rachel da buradaki pek çok genç gibi bir çalışma tezgâhının arkasına geçmiş gerçek hayattan objektife, objektiften ekrana aktardığı görüntüleri düzeltmiş, değiştirmiş ve geliştirmişti.

O son dersteyken neler düşünmekteydi acaba? Akli önündeki çalışmada mıydı yoksa akşamı arkadaşlarıyla nasıl geçireceğine dair şeyler mi düşünüyordu? Şu anda bazı öğrencilerin yaptığı gibi, Profesör Browning'i mi dinlemişti? Yoksa kendi çalışması, kendi dünyasına mı odaklanmıştı?

Belki yakınlarda çalışan delikanlılardan biriyle flört etmişti. Beden dillerine, göz temaslarına, göz kaçırmalara, arada duyulan kaçamak fısıltıların tonlarına bakılırsa kurlaşmalar ve flörtler vardı.

Rachel erkeklerle çıkmayı seviyordu, dans etmeyi seviyordu. Yirmi yaşında olmayı seviyordu. Ve bir gün daha yaşamayacaktı.

Eve, Profesör Browning'in konuyu toparlayıp ödev konularını dağıtmasını dinledi. Öğrenciler dağılmaya başlarken profesörün kendini görüp fark etmesini sağladı.

Sınıf dağılırken öğrenciler çiftler halini almıştı. Ya da grup olacak şekilde toplanıyorlardı ve aralarından tek tük yalnız öğrenciler geçip gidiyordu. Bu tip şeylerin kendi okul günlerinden beri değişmediğini düşündü Eve.

Tanrım, okuldan nefret ediyorum.

O da yalnız takılan öğrencilerdendi, kendi tercihiyle. Kimseyle yakınlaşmanın bir anlamı yoktu, diye düşündü Eve. Burası sadece bir geçiş, lanet sistemden çıkıp kendi tercihlerini yapabilecek hale gelene kadar vakti harcadığım bir yer.

Kendi tercihi de Akademi olmuştu. Güvenlik Teşkilatı. Ve başka bir sistem.

"Teğmen Dallas." Browning başıyla Eve'i selamladı. Saçlarını geriye toplayarak bir şekilde dizginlemiş gibiydi ama yine de oldukça gür ve egzotik görünmeyi başarıyorlardı. Eve'in kafasındaki üniversite hocası imgesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu kadının.

"Haber var mı?" diye sordu. "Rachel hakkında?"

"Soruşturma devam ediyor" dedi Eve sadece. "Sormak istediğim birkaç soru var. Rachel burada tam olarak ne üzerinde çalışıyordu?"

"Bir saniye." Leeanne bir ajanda çıkardı. "Bu temel giriş dersi, yaz dönemi. Hızlandırılmış yaz sınıfında Rachel gibi yarı zamanlı pek çok öğrencimiz de oluyor, tam zamanlı öğrencilerimiz de," diye devam etti ajandayı karıştırırken. "Sonbahar ve ilkbahar dönemlerindeki kadar iş yükleri olmuyor ama... Ah evet, Suretler. Şehir Suretleri. Görüntüyle görüntüleyen arasındaki bağ."

“Elinizde Rachel’in son çalışmalarından var mı?”

“Evet, dosyalarımnda bazı örnekler ve teslim ettiği ödevler var. Bir saniye bekleyin.”

Browning bilgisayarına gitti, bir parola tuşladı ve bir seri sesli komut girdi. “Dediğim gibi Rachel... özenli bir öğrenciydi. Dahası bu dersten gerçekten keyif alıyordu. Onun bölümüne dair hayati bir sınıf değiliz, sadece ek kredilik bir seçmeli ders ama çalışmalarına büyük özen gösteriyordu. Sınıfta sadece boş sıra doldurmuyordu. Evet burada. Bakın.”

Eve’in ekranı görebilmesi için biraz geri çekildi.

“Bu Remke. Rachel’in çalıştığı 7/24’ün karşında bir dükânı var.”

“Kafasının açısından, çenesinin dikliğinden Rachel’in adamdaki belli bir sertliği yakaladığı açık. Görüntüş itibariyle tam bir bulldog.”

Eve, adamın zabıta görevlisinin üzerine nasıl atladığını hatırladı. “Çok belli.”

“Yine de Rachel’in yakalamayı başardığı bir şefkat var gözlerinde. Sahneleme güzel; yüzündeki ter parıltısı ve arkadaki soğutucudaki salataların verdiği serinlik hissiyle güzel bir tezat yaratılmış. Mekân düzeni yerinde. Güzel bir görüntüleme. Birkaç tane daha var ama en iyisi buydu. “

“Teslim ettiği bütün ödevlerin bir kopyası çok işime yarar.”

“Pekâlâ. Rachel Howard’ın ders dosyasındaki bütün görüntüleri kopyala ve çıktısını al.” Bilgisayar işleme başlarken kadın Eve’e döndü.

“Bunlar onun katilini bulmanıza nasıl yardımcı olabilir pek anlamıyorum.”

“Rachel’in gördüklerini görmek istiyorum, böylece belki

katilinin ne gördüğüne dair bir şeyler de bulurum. Dersten çıkan öğrenciler... çoğunun çantası vardı. Disk çantaları, evrak çantaları.”

“Eğitim bolca malzeme gerektirir. Bir öğrencinin defterlere, kişisel cep bilgisayarına, disklere ve bu ders için elbette bir kameraya ihtiyacı olur. Kişisel eşyalar, aksesuarlar, yiyecek içecekler, cep linkleri, üzerinde çalışılan ödevler gibi şeyleri saymıyorum bile.”

“Rachel ne tip bir bilgisayar taşıyordu?”

Browning gözlerini kıırttı, aklına bir şey gelmediği belliydi. “Bilmiyorum. Üzgünüm hiç dikkatimi çekmedi.”

“Ama çanta taşıyordu?”

“Yani, bütün öğrenciler taşır.” Browning masasının arkasına uzandı ve büyük bir çanta çıkardı. “Ben de.”

★★★

Katil, Rachel’in çantasını sakladı ya da bir şekilde ondan kurtuldu, diye karar verdi Eve. Çantayı cesedin yanına bırakmamıştı. Neden? Ne işine yarayacaktı ki?

Koridorda ilerlerken zihinsel notlar almaya devam etti, tıpkı Rachel gibi.

O akşam muhtemelen şu andaki kadar insan yoktu etrafta. Akşam sınıflarından, hatta yaz akşam sınıflarından bir avuç öğrenci, diye düşündü Eve. Kampüs şu anda bile güz dönemi kadar dolu değildir.

Rachel bir grup öğrenciyle çıkışa doğru ilerler. Güflüşmeler, konuşmalar. Gidip pizza yiyelim, bir bira, biraz kahve.

Rachel geri çevirir. Bazı arkadaşlarıyla takılmak için kampüs yatakhanesine doğru yönelir. Sonra görüşürüz.

Eve binadan çıktı, tıpkı Rachel gibi, merdivenlerde biraz

duraksadı; Rachel'in da böyle yaptığını düşünüyordu. Sonra basamaklardan aşağı indi ve sol tarafa doğru döndü.

Aynı yolda yürüyen birkaç öğrenci daha olmalıydı. Yatakhane ya da toplu taşıma araçlarına doğru gidiyorlardı. Etrafın sessiz olacağını düşündü Eve. Yatakhanedeki, kafelerdeki öğrenci sesleri, sokak ve trafik gürültüsü geride kalmıştı.

Diğerleri kampüs dışındaki evlerine veya aksiyona doğru ilerliyordu. Metroya, otobüs durağına doğru. Ya da otoparka. Bir akşam sınıfıyla ufuklarını genişletmeye karar veren daha büyük öğrenciler ve yetişkinler de vardı aralarında.

İsteyen herkes kampüse girebilirdi. Columbia Üniversitesi şehrin bir parçasıydı, şehrin içindeydi. Üniversitenin Morningside Heights'a doğru yayılıp şehirle kaynaşması güvenlik konusunu komik hale getiriyordu. Rachel'in bu konuda endişesi olmazdı. Tam bir şehir kızıydı ve muhtemelen kampüsü bir çeşit cennet gibi görüyordu.

Adam onun arkasından mı yaklaşmıştı? Binalar arasındaki şu açık alandan mı girmişti? Yoksa karşıdan mı ona doğru ilerlemişti?

Eve duraksadı. Yatakhane, otoparka ve kampüs binalarına olan mesafeleri ölçüp biçti. Adam onu bekledi, diye karar verdi. Kaçınma şansı varken neden onunla görülme riskini alsın ki? Yani Rachel köşeden tekrar dönüp yatakhanelere doğru ilerleyene kadar bekleyip izledi. Yine de daha تنها alanlara kadar rahat beş dakikalık bir yürüme mesafesi vardı.

Rachel'in acelesi yoktu, sonuçta bütün bir akşam vardı önünde. Hava kararmıştı artık ama sokak lambaları vardı, aydınlıktı ve kız ilerlediği yola hakimdi, tanıyordu. Genç ve dayanıklıydı.

Sıcak bir yaz akşamı ve gayet keyifli bir şekilde ilerliyor.

Rachel! Selam.

Çok cana yakın, çok doğal. Sanki onu yeni fark etmiş gibi. Rachel durur, selam vereni tanır. Yüzüne o kocaman güzel gülümseme yayılır.

Ama katil patika yolda oyalanmak istemez. Başka birileri gelebilir. Belki ara vermeden onunla yürümeye devam eder. Okul hakkında bir şeyler sorar. Eee? Ne üzerinde çalışıyor-sun, nasıl gidiyor? O çanta konusunda yardıma ihtiyacın var mı, ağır görünüyor.

Kızı burada etkisiz hale getiremez. Araca götürmesi lazım. Yani otoparka doğru.

Ona göstermek istediği bir şey olduğunu söyler ya da vermek istediği. Arabasında, cipinde, karavanında ya da kamyonetinde olan bir şey. Hemen ilerdeki otoparkta. Bir dakika almaz. Bir taraftan da onu lafa tutar, sohbetin hız kesmesine izin vermez.

Artık kampüse doğru giden ya da kampüsten çıkan çok fazla kişi yok. Yine de biraz risk de olmalı, yoksa heyecan da olmaz.

Eve , üniversitelilerin kullandığı dört katlı otoparka doğru ilerledi. Öğrenciler ve fakülte görevlileri bir holo-amblem alıp camlarına yapıştırıyordu ve otoparka istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardı. Ziyaretçilerse saatlik ya da günlük amblem-lerden kullanabiliyorlardı. Cinayet akşamı saat dokuz ve on arasında otoparktan ayrılan araçların listesine ulaşmaya dair bir not aldı.

Elbette adam başka bir yere park etmiş de olabilirdi, hatta şanslı yaver gitmiş caddede park edecek bir yer bulmuş da olabilirdi ama öğrenci yurduyla sınıf arasındaki en yakın nokta otoparktı. Ve otopark daha تنها olurdu, caddede birilerinin görme ihtimali daha yüksekti.

Şu anda otopark epey kalabalıktı ama o akşam böyle değildi. Kimse bir araca doğru ilerleyen iki kişiye özellikle dikkat etmezdi.

En zekicesi en üst kata park etmektir çünkü daha az araba ve daha az trafik olurdu. Eğer boşsa kızı asansöre bindir, değilse yürüyen banda. Asansörde şansı daha yüksek olurdu. Asansöre bindiklerinde hafif bir el hareketiyle içi sakinleştirici dolu şırıngayı kızı batır ve işlem tamam.

Asansörden dışarı çıktıklarında, diye düşündü Eve dördüncü kata çıkarken, Rachel'in başı dönmeye başlamış olacaktı. Endişelenme, ben seni yurda yakın bir yerde bırakırım. Hayır, hiç zahmet olmaz. Tanrım, cidden solgun görünüyorsun, hadi atla arabaya.

Eve dördüncü katta indi ve alanı gözleriyle taradı. Aşağı yukarı her yarım saatte bir güvenlik taraması yapan güvenlik drodleri vardı ama katil de bunu hesaba katmış, zamanı ayarlamış olmalıydı. Rachel arabaya bindiği anda işi bitmişti.

Caddeye çıktıklarında genç kız iyice sersemlemiş, belki de bilincini kaybetmişti. Caddede ilerle ve kızı daha önceden hazırladığın yere götür.

Kızın içeri girmesine yardım etmesi gerekmiştir, yani oranın da تنها bir yerler olması lazımdı. Geçilmesi gereken bir lobi ya da giriş saatinin kaydedileceği bir güvenlik sistemi falan olmamalıydı. Müstakil bir ev, şehir merkezinde küçük bir çatı katı, gece kapalı olan bir dükkan, işyeri ya da tadilatla olan eski bir bina.

Üzerinde bir daire olan bir işyeri belki. Çok uygun olurdu. Kapılar kilitlendiğinde içeride olan biteni kimsenin bilmeyeceği bir yer.

Eve dış tırabzanlara ilerleyerek kampüse, sonra şehre yukardan baktı.

Her şey on beş dakika içinde halledilebilirdi. Araçla gidilen zamanı da eklediğinde katile portresini yapması için epey vakit kalıyordu.

Eve aracına döndüğünde, Merkez'deki Peabody'yi aradı. "Kampüs içinde ya da çevresinde öğrencilere satış yapan işyerlerinin bir listesini çıkar. Kıyafet, yiyecek, eğlence, ders malzemesi ne olursa. Aynı alanlardaki fotoğraf stüdyolarının ve galerilerin de listesini istiyorum. İşyerine bağlı özel ikamet alanı olanları özellikle ara ve işaretle. Ailesi olanlara hiç bakma bile. Katilimizin karısı ya da çocukları yok. Ben bir süre kişisel izin alıyorum," diye ekledi, "ama dikkatini çeken bir şey bulduğun anda beni ara."

Eve bağlantıyı kesti ve aracı eve doğru çevirdi.

İzin almaktan nefret ederdi. İzni almazsa da kendini suçlu hissedeceğini bilmekten de nefret ediyordu. Evlilik zaten uzlaşması yeterince zor alanlar yaratıyordu ama bir de böyle ekstraları vardı. Kim bunların hepsiyle birden baş edebiliyordu ki?

Şu anda Merkez'e doğru gidiyor olmalıydı. Gidip, Peabody'nin üzerine bıraktığı taramaları kendi yapıyor olmalıydı. Bu dış müdahaleler olmadan verileri zihninde evirip çevirmeliydi.

Neden insanlar dolu dolu yaşanan kişisel hayatın insanı daha huzurlu yaptığını söylerdi ki? Kişisel hayat insanı çoğu zaman çıldırtmaktan başka bir şeye yaramıyordu aslında. Kişisel hayatında bu kadar şey olmadığında işler çok daha basitti Eve için.

İşini yapar ve evine giderdi. Belki arada canı isterse çıkıp Mavis'le takılırlardı. Bazen Feeney'le mesai sonrası bir bira içerlerdi.

Ama hayatında bu kadar çok ilgilenmesi gereken kişi yoktu. Sağlıkları ve bakımları için endişeleneceği, diye kabul etti Eve. Ve artık bundan dönüş de yoktu.

İyi yanları da kötü yanları da var işte, diye düşündü evin geniş dış kapılarından geçerken. Hayatında Roarke varken iyi yanlar çok daha fazlaydı işte. Orası kesindi. Ve en kötüsü o iskelet kılıklı, asık suratlı kaçıkça Eve ona da katlanacaktı.

Ama bir saat, diye düşündü, ön kapıya doğru merdivenlerden çıkarken, bir saat dolduğunda işinin başına dönecekti ve sonra Roarke hastasıyla kendi başına ilgilenmek zorundaydı.

Ev serin ve sessizdi. Genç kadının ilk aklına gelen bazı komplikasyonlar çıktığı ya da bir şekilde hastane de kalmaları gerektiği oldu. Koridordaki ev içi dahili ekrana döndü.

“Roarke nerede?”

EVE, SEVGİLİM HOŞGELDİN...

Bilgisayarın kibar sesinden çıkan şefkatli ton karşısında Eve gözlerini devirdi. Roarke’ın ciddi tuhaf bir espri anlayışı vardı.

ROARKE, SUMMERSET’İN ODASINDA. ONUNLA KONUŞMAK İSTER MİSİN?

“Hayır. Tanrım.” Yani oraya mı çıkması gerekiyordu? Yılanın deliğine mi girecekti yani? Ayının inine? Summerset’in özel süitine hiç girmemişti bugüne kadar. Eve elini ceplerine sokarak, hızlı adımlarla bir daire çizmeye başladı. Oraya gitmek istemiyordu. Yani, yatakta yatıyor olabilirdi. Summerset’i yatakta yatar görmenin dehşetini bir daha hafızasından silmeyi başarabilir miydi?

Pek sanmıyordu.

Ama diğer tek seçeneği evden tekrar gizlice çıkmak ve günün geri kalanı boyunca geri zekâlı gibi hissetmekti.

Geri zekâlılık ya da kâbus, diye düşündü Eve, sonra dişlerinin arasından nefesini verdi. Oraya gidecekti ama yatak odasına girmeyecekti. Oturma odasında duracaktı, kendisine ve hastaya nezaketen oturma odasında kalması daha uygundu. Roarke'ın yardımı ihtiyacı olup olmadığına bakacak -ki kocasının hangi konuda yardımı ihtiyacı olabileceğini tahmin edemiyordu- sonra da çıkıp gidecekti.

Görev tamamlanır, yaşam devam eder.

Eve evin bu bölümüne pek uğramazdı bile. Neredeyse diğer her odada bir Oto-Aşçı varken neden mutfağa giderdi ki insan?

Summerset'in özel yaşam alanı mutfağın arka bölümünden başlıyordu. Asansör ve merdivenler aracılığıyla da evin diğer bölümlerine bağlanıyordu. Eve yaşlı korkuluğun bazen müzik ve eğlence amaçlı diğer odaları kullandığını da biliyordu - gerçi Eve bazen adamın orada gizli ayinler yaptığını düşünmekten keyif alıyordu.

Summerset'in süitinin kapısı açıldı ve dışarı taşan kahkahalar sesleri Eve'i daha iyi bir ruh haline soktu. Mavis Freestone'un mutlu kıkırtılarını başka bir şeyle karıştırmanın imkânı yoktu.

Eve içeri baktığında, en eski ve en yakın arkadaşını odanın ortasında yeni bir kahkahanın ortasında yakaladı. Mavis tam odak noktasında olmak için yaratılmış, diye düşündü Eve.

Öyle ufak tefek bir şeydi ki neredeyse küçük bir peri kızı gibi duruyordu. Yani peri kızlarını vücutlarının çoğunu açığa bırakan plaj kıyafetleri ve neon ışıltılı jel sandaletler içinde hayal etmeyi seviyorsanız.

Mavis'in saçı bugün parlak sarıydı. Yani pembe ve mavi uçları sayılmazsa epey tutucu bir saç rengi sayılabilirdi. Üs-

telik o kıvrılmış uçlar her hareketinde neşeyle şingirdayan minik gümüş zillerle süslenmişti. Kıyafeti kısacık ve sırtsızdı. Göğüslerinin üzerini saçlarındaki aynı pembe ve mavi tonlarında olan incecik şeritler örtüyordu. Göbeği tamamen açıktaydı ve altında minicik bir şort vardı.

Karnı dümdüz olsa da Eve ani bir şok dalgasıyla Mavis'in içinde bir bebeğin büyüdüğünü hatırladı.

Muhtemelen Mavis'in hayatının aşkı Leonardo tarafından dizayn edilmiş yüksek moda eseri, hey, ben hamileyim temalı bir kıyafet, diye düşündü Eve. Leonardo'ya baktığında devasa cüsseli genç adam öyle büyük bir hayranlıkla Mavis'i izliyordu ki Eve adamın gözbebeklerinde küçük kalpler belirmemesine şaşırdı.

Mobil bir sandalyede oturan Summerset'in aksi suratında ise gülücükler vardı.

Adamın alçıya alınmış ve desteklenmiş bacağıının tuhaf açısını ve yine desteğe alınmış omzunu gördüğünde, Eve içinde bir burukluk hissetti. Her şeyi kendi başına yapmaya alışmış biri için kemiklerinin kırılması, kaslarının yırtılması ve iyileşmeyi beklemekten başka çarenin olmamasının ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

Eve bir an geçmiş olsun anlamında, hatta sıra dışı bir sıcaklıkla bir şeyler söylemeyi düşünüyordu ki Summerset başını hafifçe çevirdiğinde onu gördü. Yaşlı adamın kemikli yüzü kısacık bir an şaşkınlıkla titredikten sonra, buz gibi bir ifadeye büründü.

"Teğmen. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Dallas!" Mavis haykırarak onu selamladı ve ellerini perdelerle doğru uzattı. "Hadi gel, partiye katıl."

Eve, genç kadının ellerinin işaret ettiği yere baktığında

kocaman renkli pankartı gördü. EVE HOŞ GELDİN SUMMERSET, odanın penceresindeki şık ötesi perdelerin üzerini baştan sona kaplıyordu.

Sadece Mavis böyle bir şey yapabilirdi, diye düşündü Eve.

“İçecek bir şey ister misin? Buzlu gazozlarımız var.” Mavis üzeri buz parçaları, sodalar, gazozlar ve meyve şuruplarına benzeyen şeylerle dolu antika bir servis arabasına döndü. “Alkol yok,” diye ekledi, “çünkü biliyorsun işte. İçerideki otostopçu henüz içemeyecek kadar küçük.” Karnına hafifçe vurarak kalçalarını salladı.

“Nasıl gidiyor?”

“Müthiş. Harika. Süper ötesi. Leonardo’yla ben sabah Summerset’e neler olduğunu duyduk. Benim zavallı küçük turtam,” diye mırıldanarak döndü Mavis ve iskeletin kafasına kocaman bir öpücük kondurdu.

Eve, Summerset ve turta kelimelerinin aynı cümle içinde kullanılması karşısında bir an öğüreceğini sandı.

“Biz de biraz makara yaparız diye renkli bir şeyler hazırladık ve ona eşlik edelim dedik.”

“Biz de bu sabah hastanedeydik.” Leonardo ıslıl ıslıl gözlerle Mavis’e bakmaya devam ediyordu. Uzun, beyaz, bol bir pantolon ve etkileyici gövdesinin üzerine tiril tiril dökülüp teninin yaldızlı tonuyla hoş bir tezat içinde parlayan uzun, bol bir gömlek giymişti. Yüzünün bir tarafına dökülen uzun ince örgüleri vardı ve o da ucunu Mavis’inkiler gibi pembe mavi yapmış, küçük zillerle süslemişti.

“Hasta mısın?” diye sordu Eve tereddütlerini unutarak ve hızla Mavis’in yanına gitti. “Bebek mi rahatsızlandı ya da sana mı bir şey oldu?”

“Biz SÖH’üz-süper ötesi harika,” diye açıkladı Mavis.

“Rutin kontrolümüz vardı. Ve tahmin et ne oldu! Fotoğraf da çekirdik.”

“Ne fotoğrafı?”

“Bebeğin fotoğrafını!” Mavis bebek mavisi gözlerini devirdi. “Görmek ister misin?”

“Ah, ben gerçekten şimdi hiç vaktim- ”

“Hemen burada yanımdalar.” Leonardo gömleğe ustaca yerleştirilmiş gizli bir cepten ufak bir zarf çıkardı. “Bebeğin özel alanını göstermeyen pozlarını aldık sadece. Henüz bilmek isteyip istemediğimize karar vermedik.”

“Zaten bütün...” -Eve başıyla hafifçe Mavis’in karnını işaret etti- “...orası bebeğin özel alanı değil mi?”

“Bebeğin küçük bir penisi mi yoksa vulvası mı olduğunu gösteren fotoğrafları kast ediyor.”

“Ya.” Eve yüzündeki bütün kanın çekilmeye başladığını hissetti. “Tanrım.”

“Hadi, hadi ama gel de vaftiz çocuğuna bir bak.” Mavis zarfı Leonardo’dan aldı ve açtı. “Ayy, şuna bakar mısın? Nasıl tatlı bir şey olduğuna bir bakar mısın?”

Eve baktığında kocaman bir kafası olan, tam gelişmemiş, tüysüz bir maymuna benzeyen bir şey gördü. “Vay!”

“Baksana, minik parmaklarını sayabilirsin bile.”

Ki Eve’e göre bu, olayı daha da tüyler ürpertici hale getiriyordu. O parmaklarla içeride kim bilir neler yapıyordu?

“Leonardo en güzel pozlarını kumaşa basacak ve bana onlardan tişört yapacak.” Mavis dudaklarını büzerek Leonardo’ya bir öpücük yolladı.

“Harika. Evet, müthiş bir fikirmiş. Şey.” Fotoğraflar onu daha fazla germeyi başardığından Eve onların üzerinden Summerset’e baktı. “Ben her şey yolunda mı diye bir bakmaya gelmiştim.”

“Dur, sana soğuk bir şeyler hazırlayayım.” Leonardo hafifçe Eve’in omzunu okşadı.

“Evet, iyi olur, tamam. Roarke nerede?”

“Hastabakıcıyla birlikte yatak odasında. Düzenlemeler için görüşüyorlar. Mavis ve ben de hep buralarda olacağız.”

“Elbette öyle olacağız.” Mavis söylediğini ispat etmek ister gibi Summerset’in sandalyesinin koluna tünedi. “Önümüzdeki birkaç hafta şehirdeyiz zaten ve eğer istersen her gün gelebiliriz. Kendini yalnız hissedersen ya da canın sıkkın olursa beni araman yeterli. Hemen buraya gelirim.” Summerset’in sağlam eline uzanarak okşadı.

Eve, Leonardo’nun uzattığı buzlu gazozdan kocaman bir yudum aldı. “Ben şey... gidip bir Roarke’a bakayım, bir şeye ihtiyacı var mı diye. Sonra zaten işe dönüp- ” Roarke yan odadan geldiğinde Eve memnuniyetle cümlesini yarım bıraktı.

“Merhaba Teğmen. Uğrayabileceğinden emin değildim.”

“Bu civardaydım.” Çok yorgun görünüyor, diye düşündü Eve. O muhteşem suratın her milimini çok iyi tanımıyorsa fark etmek mümkün değildi ki Eve çok iyi tanıyordu. “Bir saat boşluğum vardı ve ben de dedim ki uğrayıp bir yardıma ihtiyacın var mı bakayım.”

“Sanırım burada her şey kontrol altında. Fizik tedavi uzmanı hastabakıcımız Spence ayarlamalarımızdan gayet memnun.”

Summerset’ten anında yüksek sesli bir homurtu yükseldi. “Önümüzdeki günler boyunca beni rahatsız etmekten başka hiçbir şey yapmadan senden servet miktarında bir ödeme almaktan gayet memnundur eminim.”

“Sorun değil,” dedi Roarke keyifle. “Senin bütçenden ya parız ödemesini.”

“O kadının gece gündüz tepemde dikilmesini, ensemde soluyup durmasını istemiyorum. Kendi ihtiyaçlarımı karşılayabilecek durumdayım.”

“Bak, ya o kalıyor ya da hastaneye dönüyorsun.” Roarke’in keyifli tonunda hafif bir sertlik vardı. Eve’in çok iyi tanıdığı bir sertlik.

“Sağlığımı ilgilendiren konularda da kendi kararlarımı alabilecek durumdayım.”

“Sanırım sen hastanedeyken anal muayene yapılmadı,” diye atıldı Eve, Roarke ağzını açmış konuşmaya hazırlanırken. “Görüyoruz ki kıcındaki çubuk hâlâ yerinde.”

“Eve.” Roarke burnunun kemerini hafifçe sıktı. “Lütfen bir de sen başlama.”

“Evet, tekrar merhabalar.” Yatak odasından çıkan kadın elli yaşlarındaydı. Uçuk pembe renk gömlek ve pantolonun üzerine uzun beyaz bir önlük giymişti. Oldukça rahat görünen dolgun göğüsleri ve yine rahat görünen yuvarlak bir kalçası vardı. Yine rahat görünen yuvarlak yüzüyle oldukça uyumluydular. Kızıl renkli, dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Çaylak şartlı tahliye memurlarının ya da sosyal hizmet görevlilerinin kullandığı ‘terbiyeyi sakın elden bırakmıyoruz’ tonu taşıyan, şen şakrak ve enerjik bir sesi vardı.

“Misafirlerimizin olması ne hoş değil mi? Ama şekerleme vaktimiz geldi.”

“Hanımefendi.” Summerset’in sesi gergin ve buz gibiydi. “Biz şekerleme yapmayız. Ve BİZ mi!”

“Bugün yapıyoruz,” dedi kadın, neşesini damla kaybetmeden. “Bir saat güzel bir uyku, sonra da bir saat terapi.”

“Eve, bu hastabakıcımız Spence. Önümüzdeki birkaç

gün Summerset'in evdeki tıbbi bakımını üstlenecek. Bayan Spence, bu karım Teğmen Dallas."

"Ah, evet, bir polis memuru, ne kadar heyecanlı." Eve'e doğru ilerleyerek elini tuttu ve coşkuyla salladı. Teni yumuşak, diye düşündü Eve ama kadın bir güreşçinin kavrayışına sahipti. "Hiçbir konuda endişelenmenizi istemiyorum, kesinlikle hiçbir konuda. Bay Summerset çok iyi ellerde."

"Evet, öyle olduğuna eminim. Sanırım artık hepimiz çık-sak iyi olur."

"Ben kesinlikle bir bebek gibi yatağa koyulmayacağım. Ya da bu- bu... bu insan tarafından yemeğimin yedirilmesine, kundaklanmaya izin vermiyorum." Summerset artık öfkeden titreyerek konuşuyordu. "Eğer kendi odamda huzur içinde dinlenmeme izin verilmiyorsa, huzur bulacağım başka bir yere giderim."

"Ama Summerset sadece birkaç günlük bir düzenleme bu." Hâlâ sandalyesinin kolunda oturan Mavis onun başını okşadı.

"Bu konudaki hislerimi gayet net bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum." Summerset dudaklarını sımsıkı kapadı ve delici gözlerle Roarke'a baktı.

"Ben de aynı şekilde," diye karşılık verdi Roarke. "Benim çatım altında yaşadığını ve benim için çalıştığın sürece- "

"Ah, o konulara kolayca yeni bir düzenleme getirebiliriz."

"Seni... seni... kasıntı herif."

Eve'in bir adım öne çıkmasına neden olan şey Roarke'ın cevabı değildi. Daha çok, genç adamın artık patlamak üzere olduğunu gösteren yoğun bir İrlanda aksanıyla konuşmuş olmasıydı.

"Pekâlâ, herkes dışarı. Sen-" Eve, Spence'e işaret etti. "Beş dakika mola ver."

“Bunun pek uygun olacağını- ”

“Beş dakika mola ver,” diye tekrarladı, kıdemli polisleri bile titretecek bir ses tonuyla. “Şimdi. Mavis, Leonardo, siz de bize biraz izin verin.”

“Elbette.” Mavis uzanarak Summerset’in yanağını öptü. “Her şey yoluna girecek tatlım.”

“Sen de.” Eve, Roarke’a dönerek başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Dışarı.”

Genç adamın gözleri kısıldı. “Anlayamadım?”

“Bizi yalnız bırakın dedim. Spor salonuna in ve bir antrenman droidiyle falan kapış ya da ofisine çık, bir yerler satın al. Daha iyi hissedersin. Dışarı,” dedi Eve ve kocasını parmağıyla sertçe iteledi.

“İyi.” Roarke’ın gözleri ateş saçıyordu. “Ben gidiyorum, siz ikiniz birbirinizi öldürene kadar kapışın. En azından bu aptallık tamamen bitmiş olur.”

Hızla dışarı çıkarak kapıyı arkasından çarptı.

Summerset kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde buz gibi bir ifadeyle duruyordu. Sandalyesinde kapana kısılmış gibiydi. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“İyi.” Eve başını salladı ve buzlu içeceğinden bir yudum daha aldı. “Ağzını kapalı tut zaten. Şahsen o sandalyeyle buradan yuvarlana yuvarlana çıksan, bir maksibüs tarafından biçilsen bile umurumda olmaz ama Roarke’ın umurunda. Geçtiğimiz... geçtiğimiz kaç- ” Eve bilek ünitesini kontrol etti. “Ah, otuz saati senin için kahrolmakla geçirdi. Şeytani ruhunun izin verdiği ölçüde sağlıklı, mutlu ve rahat olabilmen için bin türlü şeyle uğraşıp duruyor. Onu deli gibi korkuttun ve korkak bir insan olmadığını gayet iyi biliyorsun.”

“Ben o yerde- ”

“Kapa çeneni. Hastanede kalmak istemiyorsun. Pekâlâ, o konuda hemfikiriz yani en azından anlayabiliyorum. Hasta bakıcıyı da istemiyorsun- ”

“Kadın sürekli gülüp duruyor.”

“Ah, o konuyu kısa zamanda çözebileceğinden eminim. Ben olsam ben de kadını istemezdim ve huysuzluk ederdim. Ama küçük bencil dünyamdan Roarke’ı ne kadar üzdüğümü görebilecek kadar çıkmayı başardığım anda da yaptığımı bir son verirdim. Senin yapman gereken de bu.”

“Benim için endişelenmesine gerek yok.”

“Belki yok ama yine de endişelenmeye devam edeceğini biliyorsun. Seni seviyor. Ve sevdiği birinin incindiğini görmek onu kahrediyor.”

Summerset ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. İç geçirdi, derin bir nefes verdi. “Haklısın. Tanrım, bunu söylemek benim için korkunç bir şey ama haklısın. Bundan nefret ediyorum.” Yumruğunu sandalyenin koluna vurdu. “Birinin bana bakmasından hoşlanmıyorum.”

“O konuda suçlayamam seni. Burada alkol var mı? İçilen alkolden?”

“Olabilir.” Summerset’in yüzü kuşkuyla gölgelendi. “Neden?”

“Bence Spence alkollü içecek konusunda epey cazgırlık yapabilecek bir tip. Bu arada şahsen ben o kadınla kalmak zorunda olsam, o gevrek gülüş ve cıvıltılı ses karşısında ara sıra kemer kullanmak isteyebilirdim. Eğer çok dayanamazsam başına içki şişemle vurup bir süre bayıltabilirdim de.”

Eve yaşlı adamın gülmeyi andıran bir ses çıkardığını duyunca, yan gözle Summerset’i süzdü ve başparmaklarını ön ceplerine sıkıştırdı. “Her neyse, belki bu durumu şişeni yata-

ğına yakın bir yere saklamak için kullanabilirsin diye düşündüm. Kadının bulamayacağı bir yere mesela.”

Summerset’in gergin dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Bu harika bir fikir. Teşekkürler.”

“Sorun değil. Şimdi ben gidip Yılışığı çağırayım ki şekerlemenizi yapın.”

“Teğmen,” diye seslendi Summerset, Eve kapıya doğru yürürken.

“Ne?”

“Kediyi almama da izin vermiyor.”

Eve dönüp baktığında yaşlı adamın yanaklarının mahcubiyetle biraz kızardığını gördü. Durumdan kendisi de biraz utanmıştı, duvarda Summerset’in kafasının beş altı santim yukarıdaki bir noktaya odaklanmayı tercih etti. “Kediyi mi istiyorsun?”

“Benim odama girmesinin yasaklanması için bir sebep göremiyorum.”

“Ben hallederim. Artık şişe konusuna eğilsen iyi edersin,” dedi Eve. “Onu bir-iki dakika daha tutabilirim ama ondan sonra tek başınasın.”

Eve dışarı çıkarken sandalyenin hafif bir sesle hareket etmeye başladığını duydu.

Mutfığa girdiğindeyse Roarke’ı Spence’in gönlünü almaya çalışırken buldu. Kadın hâlâ gülümsüyordu ama gülüşünde cidden manyakça bir şeyler vardı.

“Kendine gelmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı var,” dedi Eve, kahve makinesine doğru ilerlerken. “Ve kediyi de istiyor.”

“Alanın steril olmasını tercih ederim,” diye başladı Spence.

“Kediyi istiyor,” dedi Eve donuk bir ifadeyle ve kendi gülümsemesini Spence üzerinde kullandı - şüphelilerin ve çaylak polislerin titremesine neden olan soğuk gülümsemesini. “Kedisini alacak. Ve gülüşünü biraz kısmak isteyebilirsin. Summerset Kent Savaşları döneminde sağlık görevlisi olarak çalıştı; bebek agulamaları yerine açık ve net talimatlara daha iyi tepki verir. Ve işin gerçekten zor olacak Spence. Sana acıyorum.” Kahve fincanını hafifçe ona doğru kaldırdı. “Yani gidip başını duvara vurmak için bir molaya ihtiyacın olursa bize haber ver.”

“Pekâlâ.” Spence omuzlarını dikleştirdi. “Artık gidip hastamla ilgilensem iyi olacak.”

Kadın mutfaktan çıkarken Roarke, Eve’e yaklaştı, elindeki fincanı aldı ve kafasına dikti.

“Açıkçası bu olayı benden daha iyi bir biçimde hallettin.”

“Hazırlık ve gelişme aşamalarıyla uğraşmak zorunda kalmadım. Sadece son rötuşlar diyelim. Mavis ve Leonardo nerede?”

“Biraz yüzmek isteyebileceklerini düşündüm. Fizik tedavisi sırasında da kalıp onu neşelendirmeye çalışacaklarmış. O ikisine öyle minnettarım ki çocukları olmuyor olsa, bir tane alıp onlara hediye etmek isterdim.” Roarke ensesini ovaladı. “Odada aranızda neler olduğunu anlatacak mısın bana?”

“Hayır.”

“O anlatır mı?”

“Hayır. Ben işe dönüyorum. Sen de aynısını yapmalısın bence. Ah... ve o baş ağrısı için bir ilaç al.” Eve sırtıttı. “Tanrım, bunu söyleyen taraf olmaya bayılıyorum.”

Roarke uzanarak eşini alnından, yanaklarından ve dudaklarından öptü. “Sivri diline rağmen seni seviyorum. Ve bir

ilaç alacağım, sonra işe dönmem lazım. Dochas'ta bir toplantım vardı," dedi kurucusu olduğu ve finanse ettiği sığınma evini kast ederek. "Görünüşe göre katılmamam için bir sebep kalmadı."

"Sonra görüşürüz o zaman." Eve arkasını dönmek üzereydi ki duraksadı. "Ah, bu arada Yılışığı nereden buldun?"

"Kimi? Ah." Roarke bir kahkaha attı. "Hastabakıcı Spence mi? Louise tavsiye etmişti."

"Herhalde iyi bir sebebi vardır."

"Birazdan onunla görüşüyor olacağım." Roarke mutfak dolabını açarak bir ağrıkesici şişesi çıkardı. "Emin ol, o sebepleri soracağım."

Bölüm 7

Eve merkeze ulaştığında doğruca ofisine gitti, masasına yerleşti ve Peabody istenilen verileri eklemiş mi diye bakmak için Howard dosyasını açtı.

Adresleri de eklenmiş işyerleri listesi ekranda belirirken, arkasına yaslandı. Pekâlâ, bu biraz zaman alacaktı. Fotoğrafçılık ve görüntülemeyle ilişkili olanları seçtikten sonra, üzerinde çalışmaya uygun olan dokuz tanesine odaklandı.

İşyerleriyle birlikte, muhtemel şüpheliler listesinin üzerinden geçerek başka bağlantılar bulmaya çalıştı.

Diego Feliciano. Kurbanı tanıyor, onu sıkıştırmış ve taciz etmiş. Zaman ve para harcamış ama emeklerinin karşılığında yatak olayına girememişler. Çeşitli ekipmanlara sahip. Uyuşturuculara ulaşımı var. Cinayet saatinde nerede olduğuna dair ifadesi kevgir gibi. Veri kulübüne gidiyor, aracı var. İri yarı bir adam değil; soğukkanlıdan ziyade fevri bir tip. Görüntülemeye dair becerileri bilinmiyor.

Jackson Hooper. Kurbanı tanıyor, onu arzuluyordu. İşyerini ve evini biliyordu. Columbia Üniversitesi'nde çalışıyor.

Kampüs tuzağını kolayca kurabilir ve kurbanın ders programını rahatça öğrenebilirdi. Cinayet saatinde nerede olduğuna dair sağlam bir ifadesi yok. Veri kulübüne gidiyor. Araç? İri yarı, atletik. Zeki bir tip. Sadece moda çekimlerinden olsa bile fotoğrafçılık bilgisi var.

Profesör LEEANNE BROWNING. Kurbanı tanıyor ve onu canlı gören son kişilerden birisi. Fotoğrafçılık ve görüntüleme öğretmenliği yapıyor. Öfkeli, hayal kırıklığına uğramış bir fotoğrafçı? Eşi ve güvenlik diskleri cinayet saatinde nerede olduğunu doğruluyor. Diskler üzerinde oynama yapacak teknik bilgisi var mı? Uzun bir kadın, yapılı. Güçlü. Kampüse hakim ve kurbanın ders programını biliyor.

Diğer ihtimaller: Angela Brightstar, Browning'in eşi. Steve ve Audrey, veri kulübünde barmen. Kulüpteki henüz kimliği belirlenmeyen verikolik. Görüntüleme sınıfından arkadaşları. Komşular. Öğretmenler.

Katilin bir fotoğraf makinesi vardı. İyi bir tane ve görüntüleme ekipmanları, diye düşündü Eve. Ekipmanlar üzerinde çalışmaya geri dönecekti.

"Pekâlâ, bir bakalım. Bilgisayar, ekranı böl. Harita aç, Columbia Üniversitesi çevresinde on sokak yarıçapında listelenen adresleri vurgula."

İŞLEM YAPILIYOR...

Haritada istenilen yerler vurgulandığında Eve arkasına yaslandı ve bir süre düşündü. "Bilgisayar, Columbia, Broadway otoparkını vurgula. O noktadan işaretli adreslere giden en kestirme rotaları çıkar."

İŞLEM YAPILIYOR...

"Evet, yap bakalım," diye mırıldandı Eve ve boş karnını ovaladı. Evde, ağzına kadar yiyecek dolu bir mutfaktayken neden kahveden başka bir şey düşünmemişti sanki?

Ofisinin aralık kapısına doğru baktı. Dedektiflerin çalışma alanından yükselen mekanik uğultuları ve sinyal seslerini duyabiliyordu. Masasından kalkarak kapıya doğru ilerledi, başını dışarı çıkardı ve etrafı kolaçan etti.

Eve memnun bir şekilde kapıyı kapadı, çok sessizce. Kilitledi. Masasının üzerine çıktı, yukarı doğru uzandı ve tavan döşemelerinden birini çekiştirerek yerinden çıkardı. Parmaklarını içeriden, yan taraftakinin üzerinde gezdirdikten sonra amacına ulaştı ve sakladığı çikolatayı çıkarırken kısık bir sesle, neredeyse şeytani bir tonla güldü.

“Seni yendim, Şeker Hırsız. Seni sinsi pislik.”

Gururla ve ağgözlülükle şekerin paketini okşadı. Bu bebek gerçekte, gerçek çikolataydı. Altın kadar değerliydi. Ve ona aitti. Heps, hepsi ona aitti.

Eve döşemeyi yerleştirdikten sonra, tam olarak yerine oturup oturmadığını tüm açılardan kontrol etti ve aşağı zıpladı. Kapının kilidini açtı, tekrar masaya yerleşti ve bir kadının herhalde sevgilisini soyarken hissedebileceği tüm dikkati, ilgiyi ve heyecanı hissederek çikolatayı açmaya başladı.

Derin bir iç geçirdi, sonra ilk ısırığını aldı. Hem çikolata hem de zafer tadıydı bu.

“Pekâlâ, işimize dönelim.”

Sandalyesinde doğrularak çikolatasını yemeye devam ederken, ekrandaki verileri incelemeye başladı.

Browning ve Brightstar’ın üniversiteye yakın büyük bir evleri vardı. Apartman katı. Rachel öğretmenine güvenirdi, öğretmenin eşine de. İkisinden biriyle ya da ikisiyle birlikte otoparka, hatta oyunlarını iyi oynarlarsa evlerine de giderdi.

Elbette Rachel’ı apartman görevlisinin önünden ve güvenlikten geçirmek zor bir işti. Ama hiçbir şey imkânsız değildi.

Cinayet sebebi? Kıskançlık - genç güzel bir kız. Sanat? Ün?

Eve verileri bilgisayara girdi, bir olasılık taraması talimatı verdi.

MEVCUT VERİLERLE, diye bilgi verdi bilgisayar, BROWNING VE/VEYA BRIGHTSTAR'IN RACHEL HOWARD'I ÖLDÜRMÜŞ OLMASI İHTİMALİ YÜZDE OTUZ-DOKUZ NOKTA ALTI.

"Pek yüksek bir ihtimal değil," dedi Eve dışından. "Ama daha yeni başlıyoruz."

"Teğmenim, bir şey buldum sanırım- " Peabody'nin masaya yaklaşan seri adımları birden duraksadı ve gözleri hâlâ Eve'in elinde duran çikolata paketine kilitlendi.

"O ne? Çikolata mı? Gerçek çikolata mı?"

"Ne?" Eve panikleyerek elini arkasına sakladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Çalışmaya çalışıyorum ben burada."

"Kokusunu alabiliyorum." Peabody ispat etmek istercesine havayı bir kurt gibi kokladı. "Sahte çikolata falan değil bu, soya çikolata olamaz. Gerçek mal bu."

"Belki. Ama benim."

"Sadece bir lokma- " Eve son lokmayı hızla ağzına atarken, Peabody'nin seslenişi şok ve acı içindeydi. "Dallas, Tanrım lütfen." Zorlukla yutkundu. "Yaptığın çok çocukça."

"Hı-hı. Ve çok leziz," diye ekledi Eve, ağzı hâlâ dolu bir şekilde. "Evet, neyin var?"

"Çikolatayla dolu bir ağzım yok, o kesin." Eve'in dik bakışı karşısında omuzlarını dikleştirdi. "Bazılarımız, isimlerini kesinlikle belirtmeyeceğim, yüzlerini çikolataya gömmüşken, ben dava yetkilisinin ilgisini çekebileceğine inandığım bir açığı azimle takip ediyordum."

“Katkısız bitter ikolataydı.”

“Sen kötü bir insansın ve muhtemelen cehenneme gideceksin.”

“Bu gerçekle yaşayabilirim. Azimle takip ettiğın aç ı nedir Memur Peabody?”

“Üniversite civarındaki işyeri sahiplerinden bir ya da birkaçının sabıkas ı olabileceğini düşündüm. Bu şahısların sabıka kayıtlarının olup olmadığını görmek için bir tarama yapılmasının önemli olabileceğine karar verdim.”

“Fena değ il.” Eve’in yapılacaklar listesinde bir adım sonra bu vardı. “Pekâlâ, ikolatanın paketini koklayabilirsin,” diyerek ona doğru uzattı.

Peabody suratını buruşturdu ama ambalaj ı aldı.

“Peki sonuçlar?”

“Bir iyi bir kötü haberim var. Kötü haber şehir suçlu dolu.”

“Tanrım. Bu nasıl olabilir?”

“Ki bu da bizi iyi habere götürüyor. Bizim dükkân sahipleri konusunda rastladıklarımın çoğ u ufak şeyler ama önemli olabilecek iki tane buldum. Biri yasadışı kimyasal etkisindeyken saldır ı, diğ eri de birden fazla kiş iye takip ve taciz.”

“Peki hangisi dersin?”

“Ah, şey.” Birden gerilen Peabody derin bir nefes alarak yanaklarını şişirdi ve nefesini bıraktı. “İkisini de kontrol etmemiz gerek çünkü... saldır ı bizim dava açısından pek bir şey ifade etmiyor, çünkü cinayet planlıydı ve katil kıza fiziksel saldırıda bulunmadı. Yine de yasadışı kimyasallar kısm ı, bizim katilin kullandığı sakinleştiriciler bakımından anlamlı olabilir. Ama takip ve taciz bizimkiyle daha uyumlu bence, yani sanırım onunla başlamak daha mantıkl ı.”

“Gayet iyi gidiyorsun Peabody. İsim ve adres?”

“Evet, efendim. Dirk Hastings, Portografi, Batı Yakası
115. Cadde”

“Dirk gerçekten saçma bir isimmiş. Hadi çıkıyoruz.”

Roarke, Doktor Louise Dimatto’nun rehberliğinde, sığınma evinin yeni tamamlanmış ortak kullanımlı salonlarını geziyordu. Gördüğü sakın renkler, sade mobilyalar ve pencerelerdeki mahremiyet ekranları çok hoşuna gitti.

Bu... sığınağı -sığınak gerçekten de en doğru kelimeydi- hem kendinin hem de Eve’in sonunda kaçıp kurtuluşlarının bir sembolü olarak inşa ettirmişti. Ve diğer kurbanlar için güvenli bir mekân olsun diye.

Roarke, geçmişte imkânı olsa bile böyle bir yerden faydalanmayacağını düşündü. Ne kadar aç, yaralı ve hırpalanmış olursa olsun o bir sığınağa başvurmazdı.

Fazla gurur, diye düşündü Roarke. Ya da çok fazla kötülük yüzünden.

Babasından nefret ediyor olabilirdi ama sosyal hizmet görevlilerine, polislere, hayırseverlere de hiç güvenmezdi ve aslında hiçbirisiyle karşılaşmamıştı bile.

Dallas’ta bir ara sokakta kanlar içinde bulunduğu Eve bir sisteme girmişti ama onun aksine, Roarke için herhangi bir sistem olmamıştı.

Eve sistem içinde yolunu yavaş yavaş açarak ilerlemeyi öğrenirken, Roarke yaşamının çoğunu sistemin arkasından işler çevirmekle geçirmişti. Ama şimdi bir şekilde sistemin içine girmiş, bir hayırsever olmuştu.

Gerçekten şaşırtıcıydı.

Eğlenme alanına açılan geniş kapının eşiğinde durup içeri baktı. Sessizce, biraz fazla sessizce, oynayan çocuklar vardı ama nihayetinde oynuyorlardı. Kollarında bebekler, yüzlerinde morluklar olan kadınlar vardı. Roarke kendi tarafına doğru atılan kaçamak bakışlar yakaladı - panik, şüphe, anti-pati ya da sadece korku dolu bakışlar.

Bu duvarlar arasında erkekler azınlıktaydı ve bu kadınların aynı duvarların arasına kaçmasının nedeni genelde onlardı.

“Sadece bir dakikanızı almak istiyorum.” Louise rahat bir ses tonuyla konuşurken gözlerini odada gezdirdi. “Bu bey, Roarke. O olmasa Dochas da olmazdı. Biz idare olarak, bugün bizi ziyaret etmek, vizyonunun ve cömertliğinin sonuçlarını görmek için vakit ayırdığı için çok mutlu olduk.”

“Vizyon kısmını daha çok sana borçluyuz Louise. Hoş bir oda burası ve rahat bir ortam var.” Roarke da etrafına, yüzlere baktı. Bu yüzlerdeki tedirginliği ve rahatsızlığı anlayabiliyordu.

“Umarım ihtiyacınız olan şeyi burada buluyorsunuzdur,” diyerek kapıdan çıkmaya hazırlandı.

“Buranın ismi neden bu kadar komik?”

“Livvy.” Zayıf, Roarke’ın tahminiyle, yirmi beşten fazla olamayacak, yüzünün büyük bir kısmı geçmeye başlamış morluklarla dolu bir kadın ileri doğru koştu. Yorumu yapan küçük kıızı kucağına aldı. “Özür dilerim. Kötü bir şey kast etmedi.”

“Hayır, güzel bir soruydu. Güzel sorular sormak iyidir. Livvy, değil mi?” diye devam etti Roarke, küçük kıza bakarak.

“Hı-hı. Aslında Olivia.”

“Olivia. Çok güzel bir isim. Bir şeyin neden öyle isimlendirildiğini öğrenmek önemlidir, değil mi? İnsanların, yerle-

rin. Annen senin için çok güzel bir isim seçmiş örneğin ve bak sana ne kadar yakışıyor.”

Livvy, Roarke’a baktı ve annesinin kulağına uzanarak, odanın neredeyse her yerinden duyulacak bir yükseklikle fısıldadı. “Güzel konuşuyor.”

“Daha üç yaşında da.” Genç kadın gergin bir kahkaha attı. “Bir sonraki söyleyeceği şeyin ne olacağını asla bilmiyorum.”

“Büyük bir macera olmalı bu.” Genç kadının gözlerindeki gerginlik rahatlamaya başlarken, Roarke elini uzatarak Livvy’nin kahve tonlarındaki buklelerini okşadı. “Ama buranın ismiyle ilgili güzel bir soru sordun. Dachas, Gal dilinde bir kelime. Benim doğduğum yerde insanların eskiden konuştuğu, bazı bölgelerinde konuşmaya devam ettiği çok eski bir dilde. Anlamı umut.”

“Bu akşam dondurma yemeyi umut etmemdeki umut gibi mi?”

Roarke’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu çocuğu henüz kıramamışlar, diye düşündü. Ve Tanrı’nın da yardımıyla asla kıramayacaklardı. “Tamamen öyle.” Bakışlarını genç kadına çevirdi. “İhtiyacınız olan şeyleri burada bulabiliyor musunuz?”

Kadın başını salladı.

“Çok sevindim. Seninle tanışmak çok güzeldi Livvy.”

Roarke dışarı çıktı ve odadan yeterince uzaklaştıklarından emin olana kadar bir şey söylemedi. “Ne zamandır buradalar?” diye sordu Louise’e.

“Personelden birilerine sormam gerek. Hafta başında geldiğimde onları burada gördüğümünden pek emin değilim. Onlara yardım ediyoruz Roarke. Her birine değil, her zaman değil belki ama yeteri kadar yardımcı oluyoruz. Klinikten za-

man ayırmak çok zor oluyor biliyorsun ve herkesle, kişisel olarak ilgilenmek için zaman yaratabilmek de öyle.” Louise servet ve ayrıcalıklar içinde yetiştirilmiş olmasına rağmen mağdur durumda olanların ihtiyaçlarını korkularını ve acılarını anlayabiliyordu. “Ben bile haftada birkaç saatten fazla zaman ayıramıyorum. Çok daha fazla olmasını isterdim ama klinik- ”

“Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız Louise,” diye sözünü kesti Roarke. “Ne kadar vakit ayırıyor olursan ol.”

“Bütün personel -danışmanlar ve kriz ekipleri- harika. Ondan emin olabilirsin. Çoğuyla tanıştın zaten.”

“Ve doğru insanları bulduğun için de sana minnettarım. Bu tarz işlerde nasıl bir yol izleneceğini bile bilmem. Sen olmasan bunların hiçbirini başaramazdık.”

“Ah, bence gayet iyi becerirdin ama elbette benimki kadar iyi olmazdı,” diye ekledi Louise gülümseyerek. “Doğru insanlar demişken,” dedi ikinci kata çıkan merdivenlerde bir an duraksayarak. “Bayan Spence’le işler nasıl gidiyor?”

Roarke eve döndüğünde çekeceği daha çok şey olduğunu hatırlayarak derin bir nefes aldı. “Ben çıkarken henüz Summerset’i uykusunda boğmamıştı.”

“Bu bir artı. Uğrayıp Summerset’e kendim de bakmak istiyorum aslında.” Louise başını merdivenlerin başına doğru kaldırdığında, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Moira, tam da görmek istediğim kişi. Birkaç dakikan var mı? Seni velinimetimizle tanıştırmak istiyorum.”

“O dediğin şey kulağa sakallı, göbekli ve yaşlı bir adamımı- şım gibi geliyor. Siz kesinlikle öyle değilsiniz.”

Roarke kadının sesindeki İrlanda aksanını duyduğunda bir kaşını kaldırdı. Yüzünde de aynı İrlanda esintilerini göre-

biliyordu. Yumuşak, beyaz ten, sert hatlı basık bir burun ve yuvarlak yanaklar.

Kadın koyu sarı saçlarını, yüzünü bir çerçeve içine alacak şekilde kısa kestirmişti. Gözlerinin buğulu mavi tonlarından zeki olduğunu fark etti. Bu bakışlar Roarke'a, kadının kendi hakkında göstermek istediği kadarını belli eden ve düşüncelerini kendine saklayan biri olduğunu söylüyordu.

"Roarke, bu kriz ekibi baş danışmanımız Moira O'Banion. Sizin ortak bir noktası var. Moira da Dublin kökenli."

"Evet," dedi Roarke rahat bir tavırla. "Fark ettim."

"Bir şekilde kalıyor, değil mi?" Moira elini uzattı. "Otuz senedir Amerika'da yaşıyorum ve hâlâ aksanım var. *Dia dhuit. Conas ta tu?*"

"*Maith, go raibh maith agat.*"

"Demek eski dili sen de biliyorsun," dedi Moira.

"Biraz."

"Ona merhaba, deyip, nasıl olduğunu sordum," dedi Moira, Louise'e. "Söylesene Roarke, hâlâ İrlanda'da olan akrabaların var mı?"

"Hayır."

Moira verilen tek kelimelik cevaptaki kesin ve soğuk tonu fark ettiyse bile belli etmedi. "Ah, evet. Sonuçta evin artık New York, değil mi? Ben buraya yirmi altı yaşındayken kocamla birlikte taşındım, o Amerikalı'dır. Yani sanırım artık ben de buralıyım."

"Öyle olduğu için şanslıyız." Louise kadının eline doğru uzanırken Roarke'a döndü. "Moira'yı Carnegie Sağlık Merkezi'nden çaldım. Onların kaybı bizim kazancımız."

"Kesinlikle doğru bir karardı," dedi Moira. "Bu mekânda çok iyi bir iş çıkarmışsın Roarke. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi ve bunun bir parçası olduğum için mutluyum."

“Moira’dan bunları duymak zordur,” dedi Louise gülerek.
“Çok çetin cevizdir, bizi epey zorlamıştı.”

“İnanmadığın bir şeyi söylemenin anlamı yok. Çatı bahçesini gezdiniz mi?”

“Yukarı çıkmak için vaktimiz kalır diye umuyordum.”
Louise yüzünü buruşturarak bilek ünitesine baktı. “Ama geç kaldım. Yine de bence gitmeden sen muhakkak bir bakmalısın Roarke.”

“Ben eşlik etmekten memnun olurum,” dedi Moira.
“Asansörü kullanmamızın senin için bir sakıncası olur mu? Üst katlarda derste ve seansta olan gruplar var. Seni görmek bazı misafirlerimizi biraz huzursuz edebilir.”

“Sorun değil.”

“Seni çok iyi ve becerikli ellere teslim ediyorum.” Louise parmaklarının ucunda yükselerek Roarke’in yanaklarına bir öpücük kondurdu. “Dallas’a sevgilerimi ilet. İlk fırsatta uğrayıp Summerset’i ziyaret edeceğim.”

“Dört gözle bekliyor olacak.”

“Sağ ol Moira. Birkaç gün içinde görüşürüz. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni- ”

“Evet, evet, tamam git artık. Endişelenme.” Louise’i çevirip yolladıktan sonra başını salladı. “Koşabileceksem yürümeme ne gerek var diye düşünüyor hep,” diye ekledi genç kadının kapılara doğru koşuşunu izlerken. “İyi bir beyin ve kalple çevrelenmiş enerji ve adanmışlık. Onunla görüştükten yarım saatten sonra Carnegie Merkezi’ndeki pozisyonumdan ayrılıp burada çalışmaya karar vermiştim. Oldukça tatmin edici bir maaşın da etkisi oldu elbette.”

“Karşı konulması zor bir kadın.”

“Ah, evet. Ve duyduğum kadarıyla sen de onlardan biriyle

evliymişsin.” Moira başka bir oturma alanından geçerek ufak bir asansöre doğru ilerledi. “Enerji ve adanmışlık dolu bir kadınla.”

“Doğru.”

“İkinizi zaman zaman haber bültenlerinde gördüm. Ya da gazetelerde.” Asansöre bindi Moira. “Çatı lütfen,” dedi. “Dublin’e sık gider misin?”

“Ara sıra.” Roarke incelendiğini ve ölçülüp biçildiğini biliyordu, o da ölçerek gitmeye karar verdi. “Orada bazı yatırımlarım var.”

“Peki kişisel bağlantılar?”

Roarke doğrudan kendine bakan zeki gözlere karşılık verdi; ağzı arandığında anlardı. “Birkaç tane. Ama pek çok yerde bir-iki arkadaşım vardır, o anlamda Dublin’in ayrıcalıklı bir yeri yok.”

“Babam orada avukat, annem de doktordu. Aslına bakarsan hâlâ öyleler. Ama bilirsin, hayat öyle yoğun oluyor ki iki senede bir, birkaç hafta gidebilirsem şanslıyım. Dublin Kent Savaşları’ndan sonra kendini iyi toparladı.”

“Büyük ölçüde.” Büyüdüğü mahalledeki savaş anlarına dair belli belirsiz birkaç hatırası vardı. Savaş onlara hiç de nazik davranmamıştı.

“İşte geldik.” Kapıların açılmasıyla Moira dışarı çıktı. “Bakar mısın? Etkileyici değil mi? Burada tam şehrin göbeğinde kırsal küçük bir vaha.”

Roarke bodur ağaçları, fideleri, öbek öbek çiçek sıralarını ve aralarında uzanan dikdörtgen biçimli sebze yataklarını inceledi. Belli aralıklarla çalışan sulama sisteminden gelen hafif bir nem bulutu, dışarıdaki yakıcı sığa rağmen her şeyi taze tutuyordu.

“Burada kalanlar için onların ekeceği ve bakacağı bir mekân. Zevke, pratikliğe ve estetiğe de hizmet ediyor.” Bahçe ona huzur vermiş gibi, Moira’nın sesi daha sakin çıkıyordu. “Sabah erken vakitlerde ya da akşamları burada çalışıyoruz. Daha serin oluyor. Ellerimi toprağa sürmeyi severim, her zaman sevmişimdir. Ama emin ol bunca yıldan beri hâlâ bu yerin lanet sıcağına alışamadım.”

“Louise bir bahçeden bahsetmişti.” Roarke oldukça etkilenmişti ve ilgiyle ilerliyordu. “Ama böyle bir şey beklemiyordum. Çok güzel. Ve verdiği bir mesaj da var.”

“Ne diyor?”

Roarke parmağını çiçek açmış parlak bir sarmaşık yaprağının üzerinde gezdirdi. “Beni hırpaladın, ezmeye, canımı çıkarmaya çalıştın ama ben yıkılmadım, değil mi? Yıkılmadım ve çiçek açmaya devam ettim. O yüzden canın cehenneme,” diye mırıldandı, sonra başını hafifçe sallayarak toparlandı. “Kusura bakma.”

“Sorun değil.” Moira’nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, kayboldu. “Ben de çok benzer düşünüyorum. Sanırım Louise senin hakkında söylediği tüm o güzel sözlerde haklı.”

“Tarafsız değildir. Ona epey bir para sağlıyorum. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan O’Bannion. Biraz daha kalmak isterdim ama katılmam gereken toplantılar var.”

“Çok meşgul bir adam olmalısın. Gerçi kudretli Roarke’ın bir çatı bahçesinden bu kadar keyif alacağını düşünmezdim. Biraz yer fasulyesi ve turp sonuçta.”

“Güzellikten her zaman etkilenirim. Sizinle tanışmak çok hoştu Bayan O’Bannion.” Roarke elini uzattığında kadın da elini uzattı ve el sıkıştılar. Ama Moira adamın elini bırakmadı.

“Annemi tanıyordum.”

Moira çok yakından izlediğinden, elini çekmeden önce Roarke’ın gözlerinin küçük mavi buz kütlelerine dönüştüğünü gördü. “Öyle mi? Ben pek tanıdığımı söyleyemem.”

“O halde onu hatırlamıyorsun? Gerçi nasıl hatırlayabilirsin? Seninle daha önce de karşılaşmıştık, Dublin’de. En fazla altı aylıktın.”

“Hafızam o kadar gerilere uzanmıyor.” Roarke’ın ses tonunda artık sakın bir bahçeden alınan keyif değil, Dublin’in arka sokaklarının titreşimi vardı. “Ne istiyorsun?”

“Paramı değil. Ya da küçük bir iyilik falan da değil. İnsanların senden sızdırmaya çalıştığı şeyler neyse artık, herhangi bir şey değil. Herkes bir çıkar peşinde değildir, bilirsin herhalde,” dedi Moira biraz sabırsızca. “Ama birkaç dakikanı istiyorum.” Yüzünü sildi. “Burası çok sıcak. Ofisimde olsun mu? Daha uygun olur ve sana anlatacaklarımın ilgini çekebileceğini düşünüyorum.”

“Annemle ilgili bir konuyla hiç ilgimi çekmiyor.” Roarke asansörü çağırdı. Niyeti doğrudan en aşağı kata inmek ve buradan hemen dışarı çıkmaktı. “Nerede olduğu, nasıl olduğu ve kim olduğu umurumda bile değil.”

“Bu bir İrlanda erkeğinin zor kuracağı bir cümle. İrlanda erkekleri annelerine çok düşkündür.”

Roarke ona öyle bir bakış attı ki Moira ne olduğunu anlamadan kendini bir adım gerilerken buldu. “Evden çıkıp gittiği günden beri benim için herhangi bir anlamı yok. O kadını ya da özel hayatıma dair şeyleri seninle konuşacak ne vaktim ne de isteğim var. Louise bu kurum için değerli bir çalışan olduğuna inanıyor olabilir ama yanlış düğmelere bastığın anda kendini dışarıda bulursun.”

Moira çenesini kaldırdı. Omuzları doğruldu. “Ofisimde on dakika ve hâlâ böyle bir düşüncen olursa istifa ederim. Ödemem gereken bir borcum olduğunu hissediyordum ve ödemeyi çok geciktirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Senden biraz vakit ayırman dışında istediğim başka bir şey yok evlat.”

“On dakika,” dedi Roarke buz gibi bir tonla.

Moira ofisine doğru ilerlerken bazı seans odalarından ve küçük bir kütüphanenin önünden geçtiler. İçerisi serindi. Küçük sık bir masa, küçük bir kanepe ve rahat görünümlü iki sandalyenin olduğu düzenli bir odaydı.

Moira, Roarke’a bir şey sormadan ufak bir dolaba yöneldi ve iki şişe limonata çıkardı.

“Dublin’de bir kriz çağrı merkezinde çalışıyordum,” diye başladı kadın. “Üniversiteden yeni mezun olmuştum, yüksek lisans için çalışıyordum ve elbette dünyada bilmem gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum. Planım danışman olarak özel sektörde çalışmaya başlayıp tonla para kazanmaktı. Kriz merkezindeki saatler de eğitimimin bir parçasıydı.”

Şişelerden birini Roarke’a uzattı. “Annen aradığında çağrıya ben cevap verdim. Çok genç olduğu belliydi. Sesinden anlaşılıyordu. Benden bile gençti. Canının yandığı ve ölesiye korktuğu belliydi.”

“Hiç de ona benzemiyor tariflerin.”

“Onu ne kadar tanıyabilirsin ki?” diye karşılık verdi Moira. “Daha bebektin.”

“Beni bırakıp gittiğinde biraz daha büyüttüm.”

“Bırakıp gitmekmiş, hadi oradan. Boğazına bıçak dayasalar bile Siobhan seni bırakıp gitmezdi.”

“İsmi Meg’di ve altıncı yaş günümünden önce benimle bir işi kalmadığını açıkça belirterek çıkıp gitti.” Roarke bu saç-

malığa bir son vermek ister gibi şişeyi masaya bıraktı. “Oyunun ne senin?”

“Baban olacak o piç kurusu sana ne anlatmış olursa olsun, annenin adı Siobhan Brody idi. Clare’den Dublin’e geldiğinde on sekiz yaşındaydı. Büyük şehirde biraz macera ve eğlence istiyordu. Ve zavallı şey çok daha fazlasını yaşamak zorunda kaldı. Lanet olsun, beş dakika otursana.”

Moira soğuk şişeyi alnına dayadı. “Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim,” diye mırıldandı. “Ben hep bildiğini düşünüyordum. Ve bu yeri gördükten sonra da bildiğinden emin olmuştum. Gerçi burası seninle ilgili fikirlerimi tamamen değiştirdi. Seni de Patrick Roarke gibi bir tip sanıyordum.”

İyi oyuncu, diye düşünde Roarke. Kadının gerginliği ve sesindeki yorgunluk inanılmazdı. “Ne düşündüğün ya da fikirlerinin nasıl değiştiği gibi şeylerin benim için bir anlamı yok. Aynı şekilde o adam ve kadının da hiçbir anlamı yok.”

Moira da Roarke gibi şişeyi masaya bıraktı. “Patrick Roarke’ın anneni öldürdüğünü düşünmem, hatta bundan adım gibi emin olmamın bir anlamı yok mu senin için?”

Roarke’ın teni bir an alev alev yandı, sonra tekrar buz gibi oldu. Ama gözünü bile kırpmamıştı. “O gitti.”

“Ancak ölüm, seni bırakıp gitmesini sağlayabilirdi. O kız seni canı gibi seviyordu. Benim küçük *aingeal*’ım derdi sana. Küçük meleğim. Sana bakarken bile gözlerinde yıldızlar uçuşurdu.”

“Vaktiniz ilerliyor Bayan O’Bannion ve satmaya çalıştıklarınız arasında hâlâ almayı düşündüğüm bir şey yok.”

“Epey sert olabiliyorsun yani.” Moira başını salladı, elleleriyle bir şey yapma ihtiyacı duyuyormuş gibi şişeyi aldı ve

yudumladı. “Geçmişte öyle de olman gereken dönemler geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Sana bir şey satmaya çalışmıyorum. Bir şey anlatıyorum ben. Patrick Roarke, Siobhan Brody’yi öldürdü. İspat edilecek bir şey yoktu. Onlara söyleyecek cesaretim olsa bile polisler zaten beni dinlemezdi. Patrick hepsini satın almıştı bile ve Siobhan’ın kaçtığını söylediğinde sözünü destekleyecek yeterince pislik vardı çevresinde. Ama söylediği yalandı.”

“Ne onun bir katil olduğu ne de pis kıcını korumasına yetecek kadar polise rüşvet verdiği yeni haber değil benim için.” Roarke bir omzunu kaldırdı. “Eğer onun suçları için bana şantaj yapmak gibi bir- ”

“Ah, lanet olsun. Her yol paraya çıkmaz.”

“Çoğu çıkar ama.”

“Siobhan senin annendi.”

Roarke hiç ilgilenmiyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi ama karnında dönüp duran bir alev topu olduğunu hissediyordu. “Neden sana inanayım?”

“Çünkü doğru söylüyorum. Ve anlatmaya çalıştığım şeyden elde edeceğim en ufak bir çıkar yok. Korkarım ki vicdanımda bir rahatlama dahil, hiçbir çıkarım yok. Her şeyi zaten yanlış yaptım. İyi niyetliydim, evet ama olayı doğru yönetemedim, çünkü çok akıllı olduğumu düşünüyordum. Ve anneni sevmiştim. Ama her şeyi birbirine karıştırdım.”

Moirra derin bir nefes aldı ve limonata şişesini tekrar bıraktı. “Kriz hattını aradığında nereye gidebileceği konusunda yönlendirdim onu. Tıpkı eğitimini aldığım gibi, tıpkı daha önce defalarca yaptığım gibi onu sakinleştirmeye çalıştım, dinledim. Ama histerik bir durumdaydı, çok korkmuştu ve bir bebeğin ağladığını duyabiliyordum. O yüzden kuralları çiğnedim ve onu almaya kendim gittim.”

“Birini almaya gittiğine belki inanabilirim ama onun benimle bir bağlantısı olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Kadın tekrar Roarke’a baktı. Bu sefer yüzünde duygu dolu bir ifade vardı. “Hayatımda gördüğüm en güzel bebektin. Mavi pijamaları içinde nefes kesen küçük bir oğlan. Seni beşiğinden kaptığı gibi kaçmıştı işte, başka bir şey yoktu yanında. Sadece sen vardın.”

Kadının sesi çatallaşmıştı. Her şey gözlerinin önünde tekrar yaşanıyordu sanki. Sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. “Göğsüne sımsıkı bastırmıştı seni. Sağ elinin üç parmağı kırık, sol gözü şişmiş ve kapanmış olmasına rağmen seni sıkıca tutuyordu. Gerçi baban biraz daha viski almaya çıkmadan önce ona sağlam birkaç tekme de savurmuştu. O çıkar çıkmaz seni kapıp kaçmış. Bir hastaneye ya da kliniğe gitmemişti, çünkü Patrick’in onu bulmasından korkuyordu. Bu sefer sana bakamayacak bir hale getirene kadar onu döveceğinden korkuyordu. Anneni bir sığınağa götürdüm, onlar doktor çağırdı. İlaç almayı kabul etmedi. Seni emzirememekten ya da seninle ilgilenememekten korkuyordu. O yüzden bütün o gece boyunca, bütün o acıya rağmen benimle konuştu, olanları anlattı.”

Roarke ayakta durmaya devam ediyordu ama Moira oturdu ve derin bir nefes aldı. “Dublin’e ilk geldiğinde bir barda iş bulmuş. Çok tatlı ve tecrübesiz bir kızdı. Patrick onu orada bulmuş. Romantizm ve macera isteyen daha on sekiz yaşında masum, toy bir kız çocuğu. Patrick de yakışıklı, istediğinde gayet çekici ve zarif olmayı becerebilen tecrübeli bir adam. Annen ona âşık olmuş. Pek çok kızın arkasına bile dönüp bakmadan kaçması gereken adamlara âşık olduğu gibi. Baban onu baştan çıkarmış; evlilik, gerçek aşk ve gereken her şeyi vaat etmiş işte.”

Moira hafifçe başını salladı ve arkasını dönerek camdan dışarı baktı. Roarke hâlâ yerindeydi, bir şey söylemiyordu. “Annen hamile kaldığında Patrick onu evine almış. Bir süre içinde evleneceklerini söylemiş. Annen ailesine işlerin gerçeğini anlatmaya utandığından evlendiğini söylemiş. Evlendiğini, mutlu olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu ve ilk fırsatta eve ziyarete geleceklerini söylemiş. Aptal kız,” diye ekledi Moira sessizce. “Sonra bebeğini doğurmuş, Patrick oğlan olduğu için memnunmuş, yine de evlilik için biraz daha vakit gerektiğini söylüyormuş. Annen bebeğinin gerçek bir babası olmasını istediğinden evlilik konusunda ısrar etmiş. İtip kakmalar ve dayaklar da o zaman başlamış.”

Moira döndü ve bakışlarını Roarke’a çevirdi. “Başlarda o kadar kötü değilmiş, öyle söylemişti bana. Çoğu öyle söyler zaten. Ya da bilirsin işte, kocalarına dırdır yaptıkları, huzursuz ettikleri için hak ettiklerini düşünürler. Bu tarz işler böyle bir döngüyle başlar.”

“Döngüyü biliyorum, istatistikleri. Patolojiyi.”

“Biliyor olman gerek, değil mi? Bilecek şeyler yaşamasaydın, burada yaptığın şeyleri yapmazdın. İşler kişisel olduğunda, yani bizzat gördüğünde illa ki farklı oluyor.”

“Bahsettiğin kıztı tanı mıyorum.” Bir yabancı, diye düşündü Roarke. Daha ziyade bir hayal. Bu kadının kafasındaki kurnazca bir plan için yaratılmış bir hikâye. Öyle olmak zorundaydı.

“Ben anneni tanıdım,” dedi Moira sadece.

Kadının sesindeki sükûnetle Roarke’ın içinde bir yerler titredi. “Öyle söylüyorsun sadece.”

“Evet, öyle söylüyorum. Siobhan kriz hattını aradığı gece, Patrick eve başka bir kadın getirmiş, burnunun dibine ve an-

nen karşı çıktığında Patrick onun parmaklarını kırmış, gözünü morartmış.”

Roarke boğazının kupkuru kesildiğini hissetti. Yine de sesi sakindi. “Peki elinde bunları destekleyecek bir delil var mı?”

“Bir delilim yok. Bildiklerimi anlatıyorum sana. Sonrasında ne yapacağın sana kalmış. Bilemem, belki sen de gerçekten baban kadar sertsindir. Ama ben anlatacaklarımı bitireceğim. Annen sığınakta bir hafta kaldı. Her gün onu görmeye gittim. Onun görevim olduğuna karar vermiştim. Tanrı yardımcımız olsun. Ona öğütler verdim, aldığım incelikli eğitimi onun üzerinde kullandım. Clare’de bir ailesi vardı - anne babası, iki erkek kardeşi, bir kız kardeşi, daha doğrusu ikiz kız kardeşi olduğunu söyledi bana. Aramayı reddediyordu hâlâ ama onlara mektup yazması için ikna ettim. Olanları konuşarak anlatmanın vereceği utanca dayanamayacağını söylüyordu. Ben de ailesine eve döneceğini, oğlunu da yanında getireceğini yazması için baskı yaptım. Yazdığı mektubu ben postalamıştım.”

Masasındaki tele-link sinyal verdiğinde Moira gördüğü bir rüyadan uyanır gibi oldu bir an. Derin bir nefes aldıktan sonra tele-linke aldırmadan, konuşmaya devam etti.

“Onu çok iteledim Roarke, baskı yaptım. Fazla çabuk ve sert iteledim, çünkü öyle zeki ve heyecanlıydım ki. Öyle haklıydım ki. Ertesi gün bana bir mektup bırakarak sığınaktan ayrılmıştı. Bir adamı, ona doğru olanı yapma şansı tanımadan, oğlundan ayırmaya hakkı yokmuş. Oğlunun bir babaya ihtiyacı varmış.” Moira başını salladı. “Çok kızmıştım. Tüm o vaktim, tüm o değerli vaktim ve emeğim boşa gitmişti. Birkaç gün söylenip, kendimi yiyip durdum ve kurdukça daha

da doldurdum kendimi. Sonra birkaç kural daha ihlal edip, adamla birlikte yaşadığı yere gitmeye, onunla konuşmaya karar verdim. Aptallığına rağmen Siobhan'ı ve o güzel oğlunu kurtaracaktım. O yüzden bütün o yüksek değerlerimi ve soylu ilkelerimi alıp yaşadıkları varoşa gittim, kapıyı çaldım.”

Roarke'ın zihninde çocukluğuna dair bazı görüntüler ve kokular canlandı. Alkol, kusmuk ve sidik kokulu ara sokaklar ve yüzüne inip duran tokatlar. Çaresizlik ve pislik dolu bir ortam. “Sosyal hizmet görevlisi üniformanla onun kapısını çaldıysan ya çok cesur ya da çok aptalmışsın.”

“Her ikisi de. O zamanlar her ikisi de. Yapıyor olduğum şey için kovulabilirdim ve kovulmalıydım da. Ama umurumda değildi, gururum söz konusuydu. Benim koca gururum.”

“Kurtarmaya çalıştığınız şey o muydu Bayan O'Bannion?”

Roarke'ın sakin, hatta biraz alaycı ses tonu karşısında kadın yüzünü hafifçe buruşturdu. “Onları da kurtarmak istiyordum ama evet gururum da işin içindeydi. Tüm ödülü istiyordum.”

“O dönemde ve o muhitte kurtulabilen çok fazla kişi olmadı. Ve günlük yaşantımız düşünüldüğünde gurur çoğumuz için anlamını bile fark edemediğimiz bir kavramdı.”

“Öyle olduğunu zaman içinde öğrendim Roarke ve Siobhan benim ilk dersimdi. Zor bir dersti. Yanımda ailesinden gelen bir mektup vardı. İkinizi de oradan çekip almaya ve Clare'e göndermeye kararlıydım.”

Ofisin önündeki koridorda neşeli bir kahkaha, bir çocuk kahkahası, ardından koşan ayak sesleri yankılandı. Peşlerinden seslenen kadın sesleri duyuldu, sonra da sessizlik oldu.

Moira tekrar oturdu ve ellerini tıpkı bir okul kızı gibi kucağında birleştirdi. “Kapıyı bizzat Patrick açmıştı. Adamı

görür görmez kızın neden ona âşık olduğunu anladım zaten. İnanılmaz yakışıklıydı. Kendinden emin bir şekilde beni tepeden tırnağa iyice süzdü. Başımı dik tutmak için kendimi zorlayarak Siobhan’la konuşmaya geldiğimi söyledim.”

Moira bir an gözlerini kapadı, olayları tekrar zihninde canlandırıyor gibiydi. “Kapı eşliğine yaslandı ve bana iğrenç bir şekilde sırtıttı. Kaçtığını ve ondan kurtulduğu için çok mutlu olduğunu söyledi. Alın teriyle kazandığı paranın elli poundunu da alıp kaçmış. Eğer onu görürsem bir daha asla geri dönmemesini söyleyecekmişim. Tanrım, öyle rahat yalan söylüyordu ki inandım. Sonunda aklını başına topladığını ve eve Clare’e gittiğini düşündüm. Ama sonra bebeğin ağladığını duydum. Senin ağladığını duydum. Onu iteleyerek içeri girdim. Dalgınlığına gelmiş olmalı, yoksa asla o kapıdan geçemezdim zaten. ‘Siobhan asla bebeğini bırakıp gitmezdi,’ dedim. ‘Nerede o? Ne yaptın ona?’”

Moira’nın sağ eli dizinin üzerinde yumruk şeklini almıştı. “Yatak odasından kucığında seni taşıyan bir kadın çıktı. Tanrım, seni bir kabağı tutarken gösterilecek bir özenle tutuyordu. Bezin pislik içindeydi, ağzın yüzün salya ve gözyaşından görünmüyordu. Siobhan, sana küçük bir prensmişsin gibi özenle bakardı. Asla öyle bir halde olmazdın. Kadın içmiş gibiydi, üzerinde de önü tamamen açık bir sabahlıktan başka bir şey yoktu. ‘Bu karım,’ dedi bana. ‘Karım, Meg Roarke ve kucığındaki de bizim velet.’ Kemerinden bir bıçak çıkardı ve söylediklerinin altını çizmek ister gibi bıçağını ağır ağır salladı, ‘aksini söyleyen biri olursa, bir daha konuşacak fırsatı olmaz.’”

Otuz seneden daha uzun bir süre geçse de Moira serin ve sık ofisinde ürperdiğini hissetmişti. “Bana ismimle hitap etti.

Siobhan benden bahsetmiş olmalı. O ana kadar yaşamımda hiç o kadar korkmamıştım; Patrick Roarke'ın bana ismimle hitap ettiği andan bahsediyorum. Oradan ayrıldım. Seni onunla bırakan biri varsa o bendim, annen değil."

"Eve gitmiş işte ya da başka bir yere kaçıp kurtulmuş. Sonuçta omzunda bir bebekle dolaşmak daha zor."

Moira ileri doğru uzandı. Roarke'ın kadının yüzünde gördüğü öfke ya da sabırsızlık değildi. Kesinlikle tutku dolu bir inançtı ve bu inancın ateşini Roarke teninde hissetti.

"Sen onun kalbi, ruhu, her şeyiydin. Onun küçük meleğiydin. Ve sonrasını kontrol etmedim mi sence? En azından onu yapacak kadar cesaretim vardı. Mektubu açtım. Ailesi ondan haber aldığı için çok rahatlamış, mutlu olmuşlardı. Ona gelmesini söylüyorlardı, bir an evvel gelmesini ve seni de getirmesini. Dönmek için paraya ihtiyacı var mıydı? Erkek kardeşlerinin ya da babasının gelip sizi almasını ister miydi? Ailenden haberler veriyorlardı ona. Erkek kardeşi Ned ve nişanlısı evlenmişti, onlarında bir oğlu olmuştu. Kız kardeşi Sinead de nişanlanmıştı."

Moira bitkin bir tavırla tekrar limonataya uzandı ama bu kez şişeyi ellerinin arasında tutmakla yetindi. "Onlara ulaştım ve Siobhan geldiğinde haber vermelerini istedim. İki hafta sonra beni aradılar ve hâlâ neden gelmediğini sordular? Siobhan ve bebeği ne zaman gelecek? Neredeler? O zaman annenin öldüğünü anladım, emin oldum."

Moira arkasına yaslandı. "O evden içeri girdiğimde ve seni gördüğümde annenin öldüğünü düşünmüştüm. Hissetmiştim zaten, biliyordum. Anneni kendi elleriyle öldürmüştü o adam. Bana bakıp, ismimi söylediğinde gözlerinde anneni öldürdüğünü görmüştüm. Bildiklerimi anlattığımda

anneninin anne babası ve erkek kardeşi Ned, Dublin'e geldiler. Polise gittiklerinde kimse onları dinlemedi, olayı kapattılar. Bir grup adam Ned'in yolunu kesti ve dövdi. Çok kötü dövdiiler onu. Benim oturduğum dairenin camına da taş atıyorlardı. Çok korkmuştum. İki kez de babanı yaşadığım sokaktan geçerken gördüm. Onu gördüğümünden emin olana kadar vazgeçmemişti."

Moira dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Ben de işin peşini bıraktım, arkamı döndüm. Her ne kadar utanç verici olsa da yaptığım buydu. Kayıtlar Patrick ve Meg Roarke'ın evli olduklarını gösteriyordu, beş senedir evliyidiler. Senin doğumuna dair bir belge yoktu ama kadın bebeği kendisinin doğurduğunu söylüyordu ve aksini söyleyecek kimse çıkmadı. Kimse cesaret edemedi daha doğrusu. Dublin'e gidip gelen Siobhan gibi tonla kız vardı sonuçta. İsteddiği zaman ortaya çıkacaktır dedi polis ve ben de başımı sallayıp onayladım, çünkü başka bir şey yapmaya korkuyordum."

Roarke göğsüne büyük bir ağırlı çöktüğünü hissediyordu. "Ve bana bu eski hikâyeyi anlatıyorsun çünkü..."

"Senden bahsedildiğini çok duydum. Elimden geldiğince neler yaptığını takip etmeye çalıştım, evlenip Amerika'ya taşındıktan sonra bile devam ettim. Nasıl kaçtığını ve orada nasıl bir yaşam sürdüğünü biliyordum. Siobhan'ın o kısacık birkaç ay içinde sana verebildiği şeylerin buharlaştığını, yakışıklı yüzünden daha fazlasının o adama çektiğini düşünüyordum. Kötü tohum, diyordum kendi kendime. Bir diğer kötü tohum sonuçta, diyordum kendimi avutmak için. Rüyamda ağlayıp duran o güzel bebeğin görüntüleriyle gece yarısı uyandığımda, kendimi avutmak için böyle diyordum."

Moira dalgın bir tavrıla bir kâğıt açıcıya uzandı ve elleri

arasında çevirdi. “Ama son birkaç yılda duyduklarım, gerçekten öyle mi diye düşünmeme neden oldu. Ve Louise gelip bana bu yerden bahsettiğinde, yapmaya uğraştığın şeyleri anlattığında, bu bir işaret diye düşündüm. Olanları seninle konuşmalıydım.”

Moira genç adamın yüzünü inceledi. “Belki senin için ya da benim için hiçbir şey fark etmeyecek kadar geç kaldım. Ama olanları sana anlatmak zorundaydım Roarke. Eğer istersen yalan testine girebilirim. Ya da dediğim gibi istifa edebilirim ve konu kapanır.”

Roarke duyduklarına inanmadığını düşünmeye çalıştı, tek kelimesine bile. Ama kalbinde büyük bir acı vardı, kaburgalarının arasında bıçak gibi bir şey. Onu bıçaklayan şeyin ‘gerçek’ olduğundan korkuyordu. “İddia ettiklerinin, en azından bir kısmının araştırılmaya, doğru mu yalan mı olduğunun ispat edilmeye açık olduğunu farkındasındır.”

“Umarım yaparsın bunu. Ve bir şey daha var. Bir yüzüğü vardı, sol yüzük parmağına alyans gibi taktığı gümüş bir yüzüğü vardı. Babanın sen doğduğunda hediye ettiği bir yüzük olduğunu söylemişti. Bir aile olacaklarını, Tanrı’nın gözünde zaten karı koca olduklarını söylemiş ona. Meg Roarke o gün yatak odasından çıktığında Siobhan’ın yüzüğünü takıyordu. Patrick onu öldüresiye dövdüğünde bile annenin parmağından çıkarmadığı yüzüğü. Çirkef kadın yüzüğü serçe parmağına geçirebilmişti ancak, elleri o yüzük için çok iriydi. Ve kadın yüzüğü fark ettiğimi gördüğünde, bildiğimi gördüğünde... bana gülümsedi.”

Artık Moira’nın yanaklarından yaşlar akıyordu. “O adam Siobhan’ı öldürdü, gittiği ve geri döndüğü için. Sırf yapabildiği için. Ve seni yanında tuttu, çünkü kendine dönüştürece-

ği bir oğlu vardı. Anneni o kadar zorlamasaydım, iyileşmesi için biraz daha zaman tanısaydım. Düşünmesi için...”

Kadın gözyaşlarını silerek kalktı ve masasına doğru gitti. Çekmeceden küçük bir fotoğraf çıkardı. “Elimdeki tek şey bu. Annen sığınaktan ayrılmadan bir gün önce çekmişim bu fotoğrafı. Sende kalması gerektiğini düşünüyorum,” diyerek fotoğrafı Roarke’a verdi.

Roarke gözlerini fotoğrafa çevirdiğinde yüzünde yediği dayanın izlerini hâlâ taşıyan yeşil gözlü, kızıl saçlı bir kız gördü. Üzerinde basit bir mavi gömlek vardı, kızıl saçları omuzlarına doğru dökülüyordu. Bakışları hüznü ve bitkin olmasına rağmen gülümsüyordu, yanağını bebeğinin yanağına dayamış gülümsüyordu. Bebeğin yusyuvarlak ve masum bir yüzü vardı ama Roarke kesinlikle kendi yüzüne baktığını görebiliyordu.

Bebek de gülüyordu. Işıl ışıl, mutlu bir gülümseme. Ve bebeği saran o elde, ince ve zarif parmaklarda gümüş bir yüzük takılıydı.

Bölüm 8

Portografi mağazası üniversiteye yürüme mesafesi uzaklığındaydı. Eve bina ve yan bina arasına sıkıştırılmış, mağazanın müşterileri ve sahipleri için ayrılmış iki bölümlü otopark alanına ilgiyle baktı.

“Bu park alanında güvenlik kamerası var mı kontrol et,” dedi Peabody’ye. “Eğer varsa, Howard cinayetinin işlendiği akşamın disklerini istiyorum.”

Otoparktaki levha kırmızı ışıklı harflerle ‘dolu’ yazıyordu ama Eve yine de içeriye girdi. GÖREVDE lambasını yakarak eski model bir kamyonetin arkasına park etti.

“Müşterilere ve personele ait arabaları inceleyeceğiz. Döşeme iplikleriyle eşleşenlere bakalım.” Eve otoparkı inceledi, iki araba ve bir başka kamyonet daha vardı. “O kadar dikkatsiz ya da kibirli olabilir mi acaba?” diye merak etti. “Her şeyi en ince detayına kadar planla, sonra araç yüzünden yakayı ele ver?”

“Ama illa bir hata yaparlar değil mi?”

“Evet.” Eve sokağa doğru yükselen demir basamaklı mer-

divene ilerledi. “Her zaman bir hata olur. Mutlaka yapılır. Üniversiteden kızı al, sessiz kalmasını sağlayacak kadar sakinleştirici ver, başka bir otoparka sür. Onu ayarladığın yere götür, işi hallet, tekrar araca al, şehir merkezine git ve cesetten kurtul. İşlem tamam. Riskler var, birçok risk hem de,” diye ekledi kendi kendine konuşuyormuş gibi sessiz bir tonla. “Ama yeteri kadar özenliysen, çok dikkatli olursan, riskleri bertaraf edersin. Bizimkinin yaptığı bu. Planlıyor; mekânı, faktörleri, zamanı planlıyor. Olasılıklar, rotalar, bütün detaylar üzerinde bilgisayar taramaları yapıyor belki.”

“Rachel’ı aldığında çok da geç değildi,” dedi Peabody. “Dokuzla dokuz buçuk arası bir saatti, değil mi? Belki onu girip çıkarken gören birileri olmuştur.”

Eve sokağı, binayı, binaya çıkan merdivenleri, yürüten bantları ve park şeritlerini inceledi. “Ölü bir kızı binadan çıkarıp araca nasıl sokar? Bence oyalanır, saat ilerleyene, sokaktaki hareketlilik bitene kadar bekler. Yazın zaten her yer daha sakin olur, o yüzden çok geç saati beklemesine de gerek yok. Kulüplere kafelere gidecek çok fazla öğrenci olmaz, olanların çoğu da saat dokuzda zaten çoktan gitmişlerdir. Müzik doğru başlıyor sonuçta. Birkaç dakika ortalıkta olacak, evet. İlla ki görülme riski var, olmaması imkânsız. Ama seri ve dikkatliysen, riskleri hesap etmişsen sorun çıkmayabilir.”

“Ve kızı şehir merkezine götürmek cinayet mahalli ve cesetten kurtulduğu yer arasına sağlam bir mesafe koyuyor. İyi bir plan.”

“Olabilir,” demekle yetindi Eve, kapıya yaklaşırlarken.

Portografi’nin ilk katı satış bölümüne ayrılmıştı. Eve’in hiç aşına olmadığı fotoğraf makineleri, görüntüleme malzemeleri ve aletleriyle, ne olduklarına dair fikrinin bile ol-

madığı donanımlar. Halihazırda bir satış elemanı gayet karmaşık görünümlü, çok işlevli bir görüntüleme cihazını bir müşteriye gösteriyor, bir taraftan da özelliklerini anlatıyordu. Başka bir satış elemanı ise devasa boyutlarda bir disk kutusu taşıyordu.

İki ufak ekran içerideki tüm aktiviteyi farklı açılardan kaydediyor ve müşterileri kendini denemeye davet ediyordu: Anında oto-portre için buraya basın! Kullanıcı dostu Podiak Görüntüleme Ustasını deneyin. İndirimde! Sadece \$225,99.

Sergideki aletten fazlaca neşeli ve rahatsız edici bir müzik yükseliyordu. Podiak Görüntüleme Ustası'nın şanslı sahibi cihaza yüklenmiş geniş yelpazeli müzik menüsünde gezebilir ya da parçaları ailenin ev videoları veya fotoğraflarının arka planına yerleştirebilirdi.

Eve alete bakıp, kim fotoğraflarının üzerinde bu kadar rahatsız edici melodiler ister, diye merak ederken Peabody düğmeye bastı.

"Sadece merak ettim," diye açıkladı Peabody. "Ve hiç fotoğrafımız yok bende." Uzanarak çıktıyı aldı. "Şuna baksana! Ne tatlıyız, değil mi?"

"Evet, tatlılıktan öleceğiz. Kaldır şunu gözümün önünden Peabody." Eve ilerideki dar asansörü işaret etti başıyla. Asansörün yanındaki levha ikinci katın Portografi Galerisi, üçüncü katın Stüdyo olduğunu gösteriyordu.

"Üst kata bir bakalım."

"Bunu çalışma masama koyacağım," dedi Peabody fotoğraf çıktısını cebine sıkıştırırken. "Sana da bir kopyasını yaparız. Belki Roarke da ister bir tane."

"Neye benzediğimi gayet iyi biliyor." İkinci katta asansörden indiler.

Duvarlarda portre ve boydan fotoğraflar vardı. Gençler, yaşlılar, toplu fotoğraflar. Bebekler. Parmak arası terlikli genç kızlar, spor kıyafetli erkekler. Aile portreleri, kadın ve erkeklerin sanatsal nü fotoğrafları, hatta birkaç evcil hayvan fotoğrafı.

Hepsi ince gümüş çerçeveler içindeydi.

Eve birden kendine bakan yüzlerce göz varmış gibi hissetmişti. Konsantre oldu ve fotoğrafları tarayarak Rachel Howard'ın çekilen pozlarında kullanılan tarzı hatırlatan bir şeyler aradı.

"İyi günler." Teşhir duvarlarının arasından kısa, düz beyaz saçlı, siyahlar içinde bir kadın ona doğru yaklaştı. "İlginizi çeken bir portre var mı?"

Eve rozetini çıkardı. "Bu fotoğrafları kim çekti?"

"Affedersiniz. Bir sorun mu var?"

"Columbia Üniversitesi'nden bir öğrencinin ölümünü soruşturuyorum."

"Ah, evet. Olayı duydum. Genç bir kız, değil mi? Korkunç bir olay. Ama galerinin soruşturmanızla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlayamadım."

"Soruşturmanın amacı bu. İlişkili durumları bulmak. Bayan-?"

"Ah, Duberry. Lucia Duberry. Buranın idarecisiyim."

"Teğmen Dallas. Dava yetkilisiyim." Eve çantasından Rachel'in fotoğrafını çıkardı. "Buraya hiç geldi mi?"

"Güzel kızmış. Bilmiyorum, burada gördüğümü hatırlamıyorum. Ama gelip gezinen, üst katlara da çıkıp bakınan bir sürü müşterimiz oluyor. Fark etmemiş de olabilirim."

"Peki fotoğraf hakkındaki fikriniz?"

"Evet, mükemmel bir çalışma, güçlü bir kompozisyon.

Bakıyorsunuz ve ilk aklınıza gelen güzel bir kız olduğu. Sonra cana yakın ve genç. Taze ve doğal da akla gelen diğer kelimeler, çünkü poz gerçekten çok rahat, doğal. Kız fotoğrafçılık öğrencisi miydi yoksa model miydi?”

“İkisi de değildi. Ama Görüntüleme dersi alıyordu. Malzemelerini buradan almış olabilir.”

“Pekâlâ, o kontrol edip öğrenebileceğimiz bir şey. Alt katı arayıp, elemanımızdan satış faturalarını kontrol etmesini isteyebilirim?”

“Evet. Rachel Howard adına ve son iki ayın faturaları daha iyi olur.”

“Çok uzun sürmez.” Kadın, teşhir duvarlarından birinin arkasına geçti. Eve kadını takip ettiğinde, duvarların kamufle ettiği ufak bir ofis düzenlemesi gördü.

Lucia küçük ve şık masadaki tele-link'e uzanarak satış katını aradı ve gereken talimatları verdi.

“Beklerken içecek bir şeyler almak ister misiniz? Soda?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Eve, Peabody ağzını açmaya fırsat bulamadan. “Bu bina yan taraftaki otoparkı kullanıyor mu?”

“Evet, biz ve dört bina daha.”

“Güvenlik kamerası var mı?”

“Hayır. Eskiden vardı ama kameralar birileri tarafından ya kırılıyor ya da kurcalanıyordu, sonunda sürekli tamir etmek veya yenilemek yerine birkaç park ihlaline göz yummak daha mantıklı hale geldi.”

“Mülk sahibi üst katta mı yaşıyor?”

“Evet, Hastings dördüncü katı evi, üçüncü katı da stüdyosu olarak kullanır.”

“Bugün buralarda mı?”

“Ah, evet. Şimdi stüdyoda bir çalışma seansı var.”

“Peki buradaki çalışmalardan ona ait olan var mı?”

“Hepsi onundur. Hastings gerçekten çok yeteneklidir.”

“Onunla konuşmam gerek. Peabody, satış bölümünden verilere ulaştığında yanıma gelirsın.”

“Şey ama şu anda çalışıyor- ” diye itiraz etti Lucia.

“Ben de öyle.” Eve asansöre döndüğünde artık iyice canlanmış olan Lucia da peşine takıldı. “Ama çalışıyor. Seanstayken onu rahatsız edemeyiz.”

“İddiaya girelim mi?” Lucia elini onun koluna attığında Eve bakışlarını aşağı indirdi. “Bence bunu yapmak istemezsin.”

Buz gibi sözlerle Lucia elini geri çekti. “İşi bitene kadar beklerseniz eminim- ”

“Hayır.” Eve asansöre bindi. “Kat üç,” diye seslendi ve kapılar ağır ağır kapanana kadar Lucia’nın dehşet içindeki yüzünü izledi.

Asansörden indiğinde yazın sıcaklığı kadar bunaltıcı gümbür gümbür bir tekno müziğin kulakları tırmaladığı, bembeyaz duvarlı bir stüdyoya ayak bastı. Işıklar, filtreler, fanlar, renkli fon ekranları gibi ekipmanlar ortadaki sahnenin etrafına sıralanmıştı. Sahnedeki devasa kırmızı koltukta ise çıplak bir model çeşitli akrobatik hareketlerle art arda pozlar veriyordu.

Model siyahı ve Eve’in tahminlerine göre en az 1,85 boyunda olmalıydı. Bir av hayvanı gibi inceikti ve görünüşe göre jöleden yapılmış eklemleri vardı.

Tripodlar üzerinde üç kamera vardı. Diğer bir kamera da bol bir kot ve mavi bol bir gömlek giyen iri yarı bir adamın elindeydi. Diğer iki kişi ise kolsuz siyah bir elbise giymiş minyon bir kadın ve turuncu, dağınık saçlı genç bir adamdı.

Her ikisinin yüzündeki ifadeden de yaptıkları işe konsantre oldukları belliydi.

Eve dekora doğru ilerleyerek konuşmaya hazırlandı. O esnada genç kadın hafifçe döndü ve onu gördü. Tüm yüzünü önce bir şok, hemen sonra dehşet ifadesi kapladı.

Eve aynı ifadeyi Lucia'nın da yüzünde görmemiş olsaydı, anında silahını çeker ve kendini bekleyen tehlikeye karşı tetikte olma ihtiyacı duyardı.

Ama ilerlemeye devam etti. Kadının gergin yutkunma seslerini ve diğer adamın bastırmaya çalıştığı tedirgin nefes alışverişlerini duyabiliyordu.

Model ısıltılı gözlerle Eve'e baktı ve sırtıttı.

"Gülmek yok!" Elinde fotoğraf makinesi olan adamdan yükselen gürlemeyle her iki asistan da irkilirken, model dudaklarındaki gülümsemeyi sildi ve bedenini uzun, esnek bir söğüt dalı gibi koltuğa doğru bıraktı.

"Misafirin var tatlım." Genç model kadifemsi bir ses tonuyla mırıldanırken, uzun narin koluyla işaret etti.

Adam fotoğraf makinesini indirerek arkasına döndü.

Eve önce bir hırlama duydu ve kabul etmeliydi ki oldukça etkiliydi. Hiç gerçek bir ayı görmemişti ama fotoğraflarından biliyordu. Adam bakışları, görüntüsü ve çıkardığı seslerle gerçek bir ayıyı andırıyordu.

Eve'in tahminlerine göre adam yaklaşık 1,90 boylarında ve en az yüz elli kiloydu. Geniş bir göğsü, çok kalın kolları ve yemek tabağı kadar geniş elleri vardı.

Ve inanılmaz çirkindi. Küçük, bulanık bakışlı gözleri vardı. Burnu basıktı ve yüzünün çoğunu kaplayacak irilikteydi. Sönük ve sarkık dudakları vardı. Halihazırda, öne doğru çıkmış geniş alınındaki ve tıraşlanmış parlak kafasındaki bütün damarlar şişmiş, gerilmişti.

“Çık dışarı!” Adam adeta beyninin içinde yaşayan küçük şeytanları kovalamak ister gibi dazlak kafasına bir şaplak atarak bağırıyordu. “Seni öldürmeden önce çık dışarı!”

Eve rozetini çıkardı. “O kelimeyi bir polise kullanmak istemeyebilirsin. Bazı sorular sormam gerek.”

“Polis mi? Bir polis mi? Polis olup olmaman hiç umurunda değil. Mahşer Günü sorgusuna gelmiş Yüce Tanrı olan bile umurunda değil! Çık dışarı, yoksa kollarını omuzlarından kırıp koparır, öldürene kadar seni onlarla döverim.”

Yaratıcı bir adamdı, Eve hakkını vermek zorundaydı. Hastings ona doğru ilerlerken Eve ağırlığını diğer ayağına kaydırdı. Adamın iri, etli ellerinden biri ona doğru uzanırken, kasıklarına doğru epey sağlam bir tekme savurdu.

Hastings koca bir ağaç gibi yere savruldu. Önce yüz üzeri düştü, sonra bir kez yuvarlandı. Eve onun inlediğini ya da uluduğunu tahmin edebiliyordu ama hâlâ son ses olan müzik yüzünden bir şey anlamıyordu.

“Şu müziği kapatın,” diye bağırdı Eve.

“Müzik programı devre dışı!” Turuncu saçlı genç adam ince topuklu ayakkabılarla dans ediyormuş gibi sarsak bir tonla konuşuyordu. “Tanrım, aman Tanrım, kadın Hastings’i öldürdü! Onu öldürdü! Sağlık ekiplerini arayın, birini arayın! Onu öldürdü!”

Müzik kesildiğinden, adamın haykırıışları odada yankılanıyordu.

“Ah, kendini topla seni ahmak.” Model ayağa kalktı, tamamen çıplak ve son derece zarif bir şekilde yüksek bir tezgâha ilerleyerek suya uzandı. “Ölmedi. Muhtemelen hayaları boğazına kaçırmıştır ama hâlâ nefes alıyor. Harika bir savunmadı,” diyerek Eve’e doğru başını salladı ve suyu içti.

“Teşekkürler.” Eve devrilen koca kütüğün artık sızlandığı yere giderek eğildi. “Dirk Hastings? Ben Teğmen Dallas, NYPGT. Az önce seni bir polis memuruna saldırı suçundan kurtardım. Şimdi olaya, seni kelepçeleyip aptal kıcını Polis Merkezi’ne götürerek devam edebiliriz ya da nefesini geri kazandığında sorularımı burada, kendi evinin konforu içinde cevaplayabilirsin.”

“Ben... avukatımı... istiyorum,” diyebildi Hastings güçlüğüle.

“Elbette, avukatını çağır sen. Ara ve bizimle Polis Merkezi’nde buluşmasını söyle.”

“Seninle...” Hastings derin bir nefes almaya çalıştı ama hâlâ kesik kesik soluyordu. “Seninle hiçbir yere gitmek zorunda değilim... seni kaltak.”

“Ah, evet, zorundasın. Neden, biliyor musun? Çünkü ben rozeti ve silahı olan bir kaltağım. İster burada, ister merkezde olsun dostum, hiç fark etmez. Ama benimle konuşacaksın.”

Hastings hafifçe dönerek sırt üstü yattı. Yüzü hâlâ kâğıt gibi beyazdı ama nefesi düzelmeye başlamıştı.

“Sana biraz vakit veriyorum,” dedi Eve. “Düşün.” Doğruldu ve hâlâ çıplak olan modele doğru kaşlarını kaldırdı. “Giyebileceğin bornoz ya da onun gibi bir şey yok mu?”

“Onun gibi bir şey var diyelim.” Duvardaki askıdan mavi beyaz renkli kumaş parçası gibi bir şey aldı. Seri hamlelerle başından geçirip giydiğinden, Eve bunun sadece minik bir elbise olabileceğine karar verdi.

“İsimler,” dedi Eve. “Önce sen.”

“Tourmaline.” Model sahneye dönerek koltuğa yerleşti. “Sadece Tourmaline. Mahkeme kararıyla resmi olarak da değiştirdim, çünkü kulağa çok hoş geliyor. Serbest sanatçı modelliği yapıyorum.”

“Hastings düzenli çalıştığınız bir sanatçı mı?”

“Bu üçüncü senemiz. Kişilik olarak zeki olsa da tam bir pislik diyebiliriz ama kamerayla ne yapacağını çok iyi biliyor ve modelini becermeye çalışmaz.”

Asansörün kapısı açılıp içinden Peabody çıkarken Eve hafifçe döndü. Peabody yerde serili adamı gördüğünde gözleri hafifçe büyüse de seri adımlarla amirine doğru ilerledi. “Verileri aldım efendim.”

“Bir dakika bekle. Tourmaline, memura bilgilerini, adresini ve iletişim numaranı ver. Daha sonra ister bekleyebileceğin bir yerde bekle, istersen çık. Seninle tekrar konuşmamız gerekirse iletişime geçebiliriz.”

“Muhtemelen çıkarım. Hastings’in bugün çekime devam edeceğini sanmıyorum.”

“Sen bilirsin. Evet, sana gelelim.” Eve turuncu saçlı genç adama işaret etti.

“Dingo Wilkens.”

“Dingo mu?”

“Evet, şey, asıl adım Robert Lewis Wilkens ama- ”

“İyi, tamam. Şu oda ne?” diye sordu Eve, yan taraftaki kapıyı işaret ederek.

“Şey. Soyunma odası. Orası- ”

“Tamam. Oraya git. Otur. Bekle. Ve sen.” Bu sefer minyon kıza başıyla yaklaşmasını işaret etti. “Adın?”

“Liza Blue.”

“Tanrım. Burada herkes isim uydurup duruyor mu? Dingo’yla birlikte git.”

İkisi birlikte telaşlı adımlarla odaya giderken, Eve ellerini kalçasına dayadı ve hâlâ yerde olan Hastings’e baktı. Adam kamerasını almış, Eve’i çekiyordu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Güçlü bir yüz. Formun da iyi. Fazla tavırlısın.” Hastings kamerasını indirdi ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Şirret Polis diyeceğim bu çalışmaya.”

“İyi, nefesin yerine gelmiş. Orada mı kalmayı düşünüyorsun, yoksa kalkacak mısın?”

“Beni tekrar kasıklarımdan tekmeleyecek misin?”

“Eğer ihtiyaç olursa. Koltuğa geç istersen,” dedi Eve. Tezgâha doğru ilerleyerek yüksek bir tabureyi sahneye doğru çekti. Hastings elindeki kamerayla kırmızı koltuğa kadar topalladı ve oturdu.

“Çalışmamı böldün. Tam konsantre olmuşken iş alanıma girdin.”

“Çünkü sen de benim alanımdasın. O ne tür bir kamera?”

“Rizeri 5M. Bunun senin işinle nasıl bir ilgisi var?”

“Bunu mu kullanırsın genelde?”

“Duruma göre değişir, Tanrı aşkına. Bazı çekimler için Bornaze 6000 kullanırım. Hareket halinde çekim yaparken bazen Hasselblad 21 olabilir. Ne? Görüntüleme dersi falan mı istiyorsun?”

“Peki Hiserman DigiKing?”

“Bir boka yaramaz. Amatörler için bir alet. Tanrım.”

“Pekâlâ Hastings,” dedi Eve sohbet eder gibi sakın bir tonla, “insanları takip etmeyi sever misin? Güzel kadınları takip edip fotoğraflarını çekmeyi?”

“Ben bir fotoğrafçıyım. Yaptığım iş bu.”

“İki tane takip suçlaması yapılmış hakkında.”

“Saçmalık! Saçmalıktı! Ben bir sanatçıyım, lanet olsun!” Adam öne doğru uzandı. “Dinle, onlarla ilgilendiğim içim aslında bana minnettar olmalıydılar. Fotoğrafi çekildi diye çiçekler de şikâyetle bulunuyor mu?”

“Belki sadece çiçek fotoğrafı çekmeliydin.”

“Yüzler, bedenler, şekiller. Bunlar benim kullandığım araçlardır. Ben şipşak düğmeye basıp foto çekmem. Görüntü yaratırım. O şikayetler için kesilen cezayı ödedim.” Bir elini sabırsız bir şekilde salladı adam. “Mecburi toplum hizmeti bile yaptım, Tanrı aşkına. Ve her iki olayda da yarattığım portreler o gülünç ve nankör kadınları ölümsüzleştirdi.”

“Aradığın şey bu mu? Peşinde olduğun şey? Ölümsüzlük mü?”

“Ölümsüzlük zaten sahip olduğum bir şey.” Peabody’ye baktı, kamerasını tekrar kaldırdı, poza odaklandı ve tek bir zarif hamleyle fotoğrafı çekti. “Yardımcı asker,” dedi ve Peabody göz kırpacak vakit bulamadan bir fotoğrafını daha çekti. “Güzel bir yüz. Köşeli, kare ve güçlü.”

“Bazen yanaklarımdan bir parça aldırısam mı diye düşünüyorum.” Peabody göstermek amacıyla derin bir nefes alarak yanaklarını içine çekti. “Elmacık kemiklerim biraz ortaya çıkar ve- ”

“Hiç oynama. Kare gayet iyi.”

“Bilemiyorum ama- ”

“Affedersiniz.” Eve büyük bir sabır örneği gösterdiğini düşünerek, bir elini kaldırdı. “Konumuza dönebilir miyiz?”

“Özür dilerim efendim,” diye mırıldandı Peabody.

“Konumuz ne? Ölümsüzlük mü?” Hastings geniş omuzlarını dikleştirdi. “Sahip olduğum şey. Sağladığım şey. Sanatçı ve çalıştığı konu. Aralarındaki ilişki çok mahremdir, yakındır; seksten de akrabalıktan da yakındır. Ruhların yakınlaşmasıdır. Senin görüntün,” dedi kamerasının üzerine vurarak, “benim görüntüm haline gelir. Belli ama çok hayati bir anda senin gerçekliğin benim görüntüm olur.”

“Hı-hı. İnsanlar kendilerine sunduğun şeyi anlamadığında ya da takdir etmediğinde kızıyor olmalısın.”

“Evet, elbette kızıyorum. İnsanlar aptaldır. Geri zekâlıdır. Hepsi.”

“Sen de hayatını aptalları ve geri zekâlıları ölümsüzleştir-meye adadın.”

“Evet öyle. Onları olduklarından daha büyük bir şeye dönüştürüyorum.”

“Peki onlar sana ne veriyor?”

“Tatmin.”

“Peki, metodun nedir? Çekimlerini burada mı yapıyor-sun, stüdyoda profesyonel bir modelle mi?”

“Bazen. Bazen de bir yüz bana bir şeyler hissettirene ka-dar sokaklarda gezinirim. Bu yozlaşmış dünyada yaşamak için piyasa işleri de yaptığım oluyor. Portreler. Düğünler, ce-nazeler, doğum günleri gibi. Ama genelde serbest çalışmayı tercih ediyorum.”

“8 Ağustos akşamı ve 9 Ağustos sabahı neredeydin?”

“Nereden bilebilirim şimdi?”

“Düşün. Dün değil önceki gece, akşam dokuzdan itibaren.”

“Çalışıyordum. Burada ve yukarıdaki dairemdeydim. Bir montaj üzerinde çalışıyorum. Gözler. Doğumdan ölüme gözler.”

“Ölümle ilgileniyorsun ha?”

“Elbette. Ölüm yoksa yaşam nedir ki?”

“Tek mi çalışıyordun?”

“Kesinlikle.”

“Saat dokuzdan sonra kimseyle konuştun mu, kimseyi gördün mü?”

Hastings'in dudakları gerildi. "Çalıştığımı söyledim. Ve çalışırken rahatsız edilmeyi sevmem."

"Yani bütün akşam burada tek başınaydın. Bütün gece."

"Evet, öyle olduğunu söyledim ya. Gece yarısına kadar çalıştım... galiba. Gözüm lanet saatte olmaz her zaman. Muhtemelen bir kadeh bir şey içtim, sonra zihnimi ve bedenimi gevşetmek için uzun, sıcak bir banyo yaptım. Gece bir gibi de yattım."

"Aracın var mı Hastings?"

"Bu soruların nereden çıktığını anlamıyorum. Evet, bir aracım var. Elbette bir aracım var. Gidecek yerlerim olması normal, değil mi? Sence toplu taşıma kullanır mıyım? Bir arabam var. Ve dört kişilik bir de kamyonetim, ekstra işlere giderken kullanırım onu. Daha fazla ekipman ve asistana ihtiyaç duyduğumda."

"Rachel Howard'ı ilk ne zaman gördün?"

"O isimde birini tanımıyorum."

Eve ayağa kalkarak Peabody'ye doğru yürüdü. "Faturalar?"

Peabody hâlâ biraz içine çektiği yanaklarını aceleyle gevşetti. "İki tane. İkisinde de küçük miktarda alışverişler için ve kredi kartı kullanmış. Haziran ve Temmuz aylarına ait."

"Pekâlâ. Gidip içerideki ikiliye bir bak. Sadece bir bak ve tedirgin edici görün."

"En sevdiğim şey."

Eve tabureye döndü. "Rachel Howard sana ait bir işyerinin kayıtlı müşterisi."

Hastings ona uzunca sayılabilecek bir süre baktıktan sonra alaycı bir sesle güldü. "Geri zekâlî müşterileri falan tanımam ben. Geri zekâlî müşterilerle uğraşmaları için elemanlarım var."

“Belki bu hafızanı biraz tazeler.” Eve, Rachel’in 7/24’te çalışırken çekilmiş doğal pozunu çıkarıp uzattı.

Adamın yüzünde çok kısa bir an, belli belirsiz bir hareketlenme oldu ama Eve fark etmişti. “İyi bir yüz,” dedi Hastings sakın bir tavırla. “Açık, doğal, genç. Ama onu tanımıyorum.”

“Evet tanıyorsun. Onu tanıyorsun.”

“Tanımıyorum,” diye tekrar etti Hastings.

“Bunu dene.” Eve gözlerini ondan ayırmadan diğer fotoğrafı çıkardı ve uzattı.

“Neredeyse mükemmel,” diye mırıldandı adam. “Mükemmele çok yakın.” Fotoğraf elinde kalktı ve daha yakından incelemek için pencereye doğru ilerledi. “Kompozisyon, düzenleme, tonlar. Gençlik, tatlılık ve doğallık hâlâ mevcut. Ölmüş olmasına rağmen hâlâ var.”

“Neden ölü olduğunu söylüyorsun?”

“Ölmüş insanların fotoğraflarını da çekiyorum. Cenaze sahipleri ölülerini muhafaza etmek ister bazen. Ben de zaman zaman morga gider, cesedin fotoğrafını çekmeme izin vermesi için bir teknisyene biraz para veririm. Ölümü ve ölüleri tanırım.”

Fotoğrafi aşağı indirerek Eve’e baktı. “Bu kızı öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Cidden onu öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Neden öldüreyim ki?”

“Sen söyle. Onu tanıyorsun.”

“Yüzü bana aşına geldi.” Adam dudaklarını ıslatarak tekrar fotoğrafa baktı. “Ama bildiğim öyle çok yüz var ki. Kızın bakışları... Onu daha önce gördüm. Bir yerde. Bir yerde gördüm ama- ”

Hastings geri döndü ve derin bir nefes alarak koltuğa oturdu. “Yüzünü daha önce bir yerde gördüm ama onu tanı-

miyorum. Tanıdığım o kadar insan varken ve hiçbirini öldürmüyorken neden tanımadığım birini öldüreyim ki?”

Eve’e göre gayet mantıklı bir soruydu bu. Bir on beş dakika kadar bastırmaya ve sıkıştırmaya devam ettikten sonra adamı başka bir odaya gönderdi ve genç asistanı çağırdı.

“Pekâlâ Dingo, Hastings için ne yapıyorsun?”

“Ben- ben- ben- ben- ”

“Tamam, dur. Nefes al. Al ver, al ver, hadi.”

Dingo birkaç nefesten sonra tekrar denedi. “Stüdyo ve dışarıdaki çekimlerinde asistanlığını yapıyorum. Ben- ben- ” Eve parmağıyla işaret ettiğinde tekrar nefes alıp verdi. “Kamerayı hazırlıyorum, ışıkları kurup ayarlıyorum, dekoru değiştiriyorum, ne isterse onu yapıyorum işte.”

“Ne zamandır onun için çalışıyorsun?”

“İki hafta.” Dingo başını çevirdi ve Hastings’in beklediği odanın kapısına tedirgin bir bakış attı. Sonra Eve’e biraz daha yaklaşarak sesini bir fısıltıya düşürdü. “Genelde asistanları çok dayanmaz. Benden öncekinin sadece üç saat çalıştığını duydum. Aslında benimki bir rekor sayılabilir. En uzununu altı haftaymış.”

“Peki sebep?”

“Tanrım, adam kafayı yiyor. Ciddi dağıtıyor. Nükleer boyutta. Yanlış bir şey yaptın ya da yapmadın, ne olursa olsun, eğer ona uymayan bir şey olursa, tamamen sıyrılıyor.”

“Şiddete başvuruyor mu?”

“Eline geçeni kırar ve fırlatır. Geçtiğimiz hafta kendi kafasını duvara vurduğunu gördüm.”

“Başka birine saldırdığını gördün mü?”

“Şimdiye kadar hayır ama mesela dışarıdaki bir çekim esnasında bir asistanını maksibüsün altına itmekle tehdit ettiğini duymuştum. Ama gerçekten yaptığını falan sanmıyorum.”

“Fotoğraftaki kıızı buralarda gördün mü? Onu ya da fotoğraflarını?”

Dingo fotoğrafı aldı. “Hayır. Benim tipim de değil.”

“Ne?”

“Parti sever gibi durmuyor.”

“Peki sence Hastings’in tipi mi?”

“Parti için mi?”

“Herhangi bir şey için. Genel olarak.”

“Parti için uygun değil, sanmıyorum. Gerçi bizim adamın çok parti yaptığını da sanmıyorum. Ama kızın yüzünden etkilenirdi.”

“Bir aracın var mı Dingo?”

Dingo başını kaldırarak tekrar ona baktı. “Hava kaykayım var.”

“Araç dedim, kapıları olan falan?”

“Yok tabii ki.” Dingo düşüncesi bile komikmiş gibi sırtı bir an. “Ama araba kullanabiliyorum. İşe alınmamın sebeplerinden biri de bu. Hastings’i dışarıdaki işlerine götürüp getirebiliyorum.” Bir an duraksadı ve kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı. “Bizimki birini maksibüsün altına falan itmedi değil mi?”

“Bildığım kadarıyla hayır. Dün değil önceki gece ne yapıyordun?”

“Bilmem... öyle takılmışımdır herhalde.”

“Peki nerede takılmıştın acaba?”

“Hmm... bilmem... herhalde sadece...” Genç adamın yüzündeki ışık bir an söndü ve gözleri ölümlerin gözleri gibi

donuk, mat bir bakış kazandı. “Ah Tanrım, ben şüpheli falan mıyım şimdi?”

“Bana önceki gece nerde, kiminle olduğunu ve ne yaptığını söyler misin?”

“Ben- ben- ben- Tanrım! Kürdan, Tuğla, Caz ve ben birlikteydik. Bir süre Tuğla’nın evindeydik sonra sık gittiğimiz bir kulüp var, adı Nokta Atışı. Oraya gitmiştik. Sonra Kürdan fazla içti, bayağı bir dağıttı, biz de onu evine bıraktık. Eee... gece saat bir gibiydi... evet bir gibiydi. Biraz daha orada takıldık, sonra eve gittim ve sızdım.”

“Bu arkadaşlarının gerçek isimleri var mı acaba?”

“Şey... ah... evet.”

“İsimlerini, adreslerini ve kendi adresini memura ver. Sonra gidebilirsin.”

“Gidebilir miyim? Gerçekten gidebilir miyim?” Genç adamın yüzü bir an şoktan şüpheye, rahatlamadan hayal kırıklığına bir sürü ifade arasında gitti geldi. “Ben şimdi... ne bileyim... avukat falan tutmam gerekiyor mu?”

“Sadece aradığımızda sana ulaşabilelim yeter Dingo.”

Eve saç, makyaj ve aksesuar danışmanı olduğu öğrenilen Liza Blue’yla da aynı gerginlik ve heyecan dalgasından geçmek zorunda kaldı. Genç kadın kasılıp, dişleri titremeye başladığında Eve uzun, derin bir nefes aldı.

“Bak Liza, kendini suçlu hissetmeni gerektiren bir şey var mı?”

“Şey... geçtiğimiz hafta erkek arkadaşımı aldattım.”

“O seni tutuklayabileceğim bir suç olamaz, değil mi? Ne kadar süredir Hastings’le çalışıyorsun?”

“Hmm... ben serbest çalışıyorum. Çalıştığım bir sürü fotoğrafçı var. Düğünler ve özel organizasyonlar için de saç, makyaj ve aksesuar çalışmaları yaparım. Hastings de çalışmalarımı sever ve... eee... bir senedir çekimlerinde birlikte çalışıyoruz.” Tedirgin gözlerle Eve’e baktı.

“Aksesuarlar ve diğer malzemeleri kim sağlıyor?”

“Kendi malzemelerim de var ama Hastings’in kendi malzemeleri de mevcut. Oldukça titiz çalışır. Gerçi çoğu öyledir.”

“Barrymore ürünleri kullanır mı?”

“Elbette. Barrymore’un ürünleri oldukça iyidir.”

“Hiç bu kızla çalıştın mı?” diye sordu Eve, Rachel Howard’ın fotoğrafını uzatarak.

Liza fotoğrafa bakarak dudaklarını büzdü. “Sanmıyorum. Ben olsam iyi ve kuvvetli bir pembe ruj kullanırdım. Eğer Barrymore’u kullanıyorsam mesela, sorduğun için söylüyorum, İlk Pembe ya da Bahar Güllü’nü tercih ederdim. Dudaklarının hatlarını belirginleştirdim. Güzel bir ağzı var ama dudakları biraz da dolgun olabilirmiş. Gözlerini de biraz ortaya çıkarmak fena olmazmış. Bilmiyorum... sanki tanıdık geliyor. Nereden olduğunu hatırlamıyorum ama- ”

Liza birden sustu ve sanki alev almış gibi fotoğrafı elinden bıraktı. “Ölen kız bu! Haberlerde görmüştüm. Geri dönüşümde buldukları kız bu.”

“Dün değil önceki akşam neredeydin?”

“Erkek arkadaşımıydım.” Kadının sesi titredi. “İvan’laydım. Onu aldattığım içim çok kötü hissediyordum. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Dün gece neredeyse itiraf ediyordum ama tikanıp kaldım. Önce sinemaya, sonra onun evine gitmiştik.”

“Peabody verilerini al. Sen de daha sonra evine gidebilirsin Liza.”

“Onu Hastings’in öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Eğer öyleyse bir daha buraya gelmek istemiyorum.”

“Herhangi bir şeyle suçlandığı yok. Sadece ona da bazı sorular sormam gerekiyordu.”

Eve, Hastings’in beklediği odaya gitti. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyordu. Karşıdaki aynada kendine bakıyordu.

“Önümüzde iki yol var,” diye başladı Eve. “Üst kattaki özel dairen dahil olmak üzere bu binayı ve araçlarını aramak için gereken izinleri çıkarırken seni gözetim altına alır, bekletirim. Ya da aramaya şimdi sen izin verebilirsin.”

“Bulabileceğin hiçbir bok yok.”

“O halde bakmamızın seni endişelendirmemesi lazım.”

Adamın gözleri aynada onunkilerle buluştu. “İyi bakın.”

Bölüm 9

Eve bir ekip çağırdı ve arama yapıldı.

Herhangi bir yasadışı kimyasal madde çıkmaması Eve'i şaşırttı. Hastings'i arada sırada da olsa Zoner kullanan bir tip olarak düşünmüştü ama her yer tertemizdi.

Ne dairesinde ne stüdyoda ne da araçlarında Rachel Howard üzerinde kullanılan uyuşturuculardan eser bile yoktu.

Stüdyodaki makyaj ve aksesuar çantasında birçok Barrymore ürünü vardı. Poz verdirirken Rachel'da kullanılan bazı ürünlerle eşleşenler de mevcuttu.

Eve, Hastings'i o kocaman elleriyle kızın dudaklarını boyarken, gözkapaklarına far sürerken hayal etmeye çalıştı.

Rachel'in ölüm portresinde kullanılan sandalyeye benzeyen bir şey de yoktu mekânda ama büyük bir makara tel kablo buldular. Kablo ve makyaj malzemeleri delil torbalarına koyulurken ve Eve makbuzu uzatırken Hastings'ten herhangi bir itiraz yükselmedi.

Delil bölümündeki iplikçiklerle karşılaştırma yapılması

için örnekler alma işini olay yeri inceleme ekibine ve laboratuvar teknisyenlerine bırakırken Eve devasa fotoğraf dosyalarına odaklandı.

Odaklanmanın bir bölümünü de diskleri tarayan McNab'ın ensesinde solumak oluşturuyordu.

"Teğmen." McNab savunmaya geçerek kemikli omuzlarını kaldırdı. "Bu adamın dosyalarında on binlerce görüntü var. Hepsini taramam ve kurbanın yüzüyle eşleştirmem zaman alacak. Eğer buradaysa tabii."

"Burada. Kızı tanıyordu."

"Pekâlâ ama..." McNab başını çevirdiğinde Eve'le burun buruna gelerek irkildi. "Çalışmak için biraz alana ihtiyacım olabilir."

Eve kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına baktı. Ekranın yarısında Rachel'in gülümseyen yüzü, diğerinde ise çok hızla geçip duran başka suratlar vardı. Er ya da geç fotoğraflardan biri duracaktı. Eve bunu biliyordu. Duracaktı ve Rachel'in bir fotoğrafını daha göreceklardı.

"Bütün işi bilgisayar yapıyor zaten."

"Tüm saygımla itiraz ediyorum," dedi McNab. "Bir makine ancak kullanıcısı kadar beceriklidir."

"EDB propagandası," dedi Eve ama geri çekildi. Onu sık-boğaz ettiğini biliyordu. "Yakaladığın saniye bana haber ver."

"İlk bilen siz olacaksınız."

Eve bakışlarını Hastings'e çevirdi. Adam oturmuş, yine kolları göğsünde kenetlenmiş, ağzında ara sıra beliren gerginlikle ufak bir polis ordusunun stüdyosunu allak bullak etmesini izliyordu.

Eve dikkatini ondan hiç ayırmadan yardımcısına işaret etti. "Peabody."

“Teğmen?”

“Kendine bir polis memuru seç ve gidip listendeki ikinci isimle görüş.”

“Efendim?”

“Yabancı dilde bir talimat mıydı? Neresini anlamadın?”

“Resmi görüşmeyi benim yapmamı mı istiyorsunuz?” Peabody’nin yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. “Tek başıma. Siz olmadan?”

“Cinayet masasında bir seneyi aşkın bir süre çalıştıktan sonra, dava yetkilisi elini tutmadan bir şüpheliyi rahat sorgulayamayacağını hissettiren bir sebep mi var?”

“Hayır, efendim.” Peabody’nin yüzü şimdi parlak pembe-ye dönmüştü. “Sadece siz hep- yani hani ben hiç-” Peabody, Eve’in donuk bakışıyla boğazını temizledi ve omuzlarını kaldırdı. “Catstevens’la görüşmeye gidiyorum efendim.”

“Evet. İşin bittiğinde sonraki talimatlar için benimle iletişime geç.”

“Evet efendim. Görüşme için bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.”

“İyi. Sakın batırma.” Eve arkasını dönerken zihnen yardımcısına iyi şanslar diledi ve Hastings’e doğru ilerledi.

İçindeki ses aradıkları bağlantının burada olduğunu, Peabody’nin verilen görevden iyi bir saha tecrübesi dışında bir şeyle dönmeyeceğini söylüyordu.

Pencere pervazına yaslanarak bir ayağını diğerinin üzerine attı. “Can sıkıcı bir şey değil mi? Yabancıların gelip eşyalarını kurcalaması.”

Hastings başını çevirip ona bakana kadar bir an bekledi. “Rachel Howard’ı nereden tanıdığını söylersen bir sürü gereksiz sıkıntıdan kurtulmuş oluruz.”

“Onu tanıdığımı falan söylemedim ben. Sadece yüzünü bir yerde gördüm. Bu da lanet bir suç değildir herhalde.”

“Fotoğraflarını mı çektin?”

“Olabilir.”

“Burada belki, stüdyoda?”

Adamın kaşları çatıldı. Eve onun hatırlamaya çalıştığını görebiliyordu. “Hayır.”

“Hiç buraya gelmedi mi yani?”

“Tanrım, ben nereden bileyim.” Adamın sesi öfkeyle dolu bir şekilde yine yükselmişti. “İnsanlar buraya başka insanları da getirir. Tanrı bilir neden. Bazen bir model ya da grup kirarlarım ve yanlarında tutup birini getirdikleri de olur. Genelde gelen meraklıları kapı dışarı atarım ama arada sırada benim de keyfim yerinde olur.” Hafifçe gülümsedi. “Çok sık olmasına dikkat ederim.”

“Fotoğrafçılıktan iyi kazanıyor musun?”

Hastings inlemeyle gülme arası bir ses çıkardı. “Sen polislikten iyi kazanıyor musun?”

“Tanrım, hayır. Yani sadece yapabildiğin için yapıyorsun.” Eve baş parmaklarını ceplerine sokarak onu inceledi. Adam ilginç bir tipti gerçekten. “Demek genelde tür olarak onları pek sevmesen de insanların görüntülerini alıyorsun.” Eve başını salladı. “Bunu anlayabilirim. Ama burada elimizde genç ve güzel bir kız var. Erkekler genelde genç, güzel kızlara bayılır.”

Hastings’in yüzü renklendi. “Ben üniversite tayfasıyla takılmam. İşim olmaz. Tanrı aşkına, kırk yaşındayım, sıkı bir yeniyetmeyle ne yapayım? Seks için Lisanslı Eskort kullanırım. Temiz ve profesyonel, hem sonrasında sıkıntı olmaz. Kişisel ilişkilerden hoşlanmam.”

Eve gerçekten de eğlendiğini hissederek, benimle oynuyor, diye düşündü. “Evet, elbette. Kişisel ilişkiler işleri karıştırır.”

“Ben yüzleri severim,” diye mırıldandı Hastings. “Şu anda burada oturmuş senin günümü mahveden baş belası bir polis olduğunu düşünüyor olabilirim ama yüzünü sevdim. Senden nefret edebilirim ama yüzünü beğenmeme engel değil.”

“Ben seninki hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

Hastings güldü. “Daha çirkin olamazdı herhalde. Ama onda bile bir güzellik var.” Bir an gözlerini aşağı indirip ellerine doğru baktı, sonra derin bir nefes verdi. “Ben o kızı öldürmedim. Hiç kimseyi öldürmedim. Beni sinirlendiren insanları öldürme fantezileri kurduğum olur. Onları yüksek binalardan attığım, yağda kızarttığım, canlı yılanlarla dolu karanlık odalara kilitlediklerim olur, o tarz şeyler. Günü daha kolay tamamlamamı sağlıyor.”

“Cidden ilginç bir tipsin Hastings.”

“Hepimiz öyleyiz. O yüz. O kızın yüzü. Zararsız bir kız. İnsanları bu kadar pislik yapan şey nedir biliyor musun Teğmen Dallas?”

“Zararsız olanlara zarar vermeleri.”

“Evet, öyle yapmaları.”

“Teğmen!” McNab gözlerini ekrandan ayırmadan elini kaldırdı. “Onu buldum.”

Eve koşturarak gitti ve ekrana baktı. Bir grup gencin arasında olmasına rağmen Rachel’ı anında fark etmişti. Herkes şık ve güzel giyimliydi. Arka fonda beyaz çiçekler vardı. Resmi bir parti ya da davet gibi bir şey, diye düşündü Eve. Muhtemelen bir düğün. Kadraj onu ıslıl ıslıl, keyifli bir kahkahanın ortasında yakaladığında Rachel kolunu yanındaki başka bir kıza dolamış, başını hafifçe geriye doğru atmıştı.

“Hastings.” Eve adama gelmesini işaret etti. “Kim, ne, nerede, ne zaman?” diye sordu hızla.

“İşte bu!” Adamı ekranı incelemek için manevra yaptığında omzu sertçe McNab’e çarptı ve zayıf EDB dedektifini neredeyse sandalyeden düşürüyordu. “Bu yüzü gördüğümü biliyordum. Bu nedir, nedir, neymiş?... Evet, Morelli-Desoto düğünü, Ocak ayı. Bak etiketli zaten. Başka fotoğraflar da olması- ”

“Klavyeye sakın dokunma,” diye atıldı Eve. “McNab, görüntüyü büyüt ve bas. Başka fotoğrafları da var mı Hastings?”

“Lanet düğünün hepsi var. Anlaşmaya göre bir sene elimde tutmam gerek ki insanlar gelip istediklerinde seçebilsin. Ayrıca Jane Hala ya da Büyükanne Bilmemkim altı ay sonra gelip bazı pozlardan isteyebilirler. Kızın başka fotoğrafları da var ve bazılarında onu tek başına çektim. Yüzü o kadar güzeldi ki.”

“McNab, taramaya devam et ve kurbanın olduğu bütün fotoğrafları seç. Büyüt ve bas.”

McNab istenilen talimatları bilgisayara vererek taramaya devam etti. Düğün ahalisinin fotoğrafları Eve’in gözlerinin önünden geçiyordu: gelin ve damadın, ailelerin, arkadaşların. Yakın ve duygusal pozlar, komik ve eğlenceli pozlar. Gençler, yaşlılar, arkadaşlar, aileler.

“Hepsi bu Dallas.”

“Hayır. Hayır değil,” diye atıldı Hastings, Eve daha bir şey diyemeden. “Kızın daha fazla fotoğrafını çektim. Söyledim ya size, başka pozları da var. İlgimi çeken birkaç yüzün daha ama onun da tek başına fotoğraflarını çektim. Bu diskin alt dosyasında. Suretler. Suretler, diye bir dosyada.”

McNab dosyayı çağırdı. Eve burada gelin ve damadın

Hastings'in pek ilgisini çekmediğini gördü. Harita gibi kırışmış yüzüyle dalgınca gülümseyen, yaşlı, çok yaşlı bir kadının portresi vardı. Ağzında dondurma olan bir çocuk. Üzerinde parti elbisesiyle bir koltukta kıvrılıp uyuyakalmış küçük bir kız. Şaşırtıcı ölçüde duygusal bir fotoğrafı bu.

Başka fotoğraflar da ekrandan akıp geçti.

"Bir hata olmalı," diye mırıldandı Hastings. "Kız burada yok. Ama ben o pozları çektiğimi hatırlıyorum. Dört ya da beş habersiz, iki tane de poz verdiği fotoğraf olmalı. Lanet düğünde diğer herkesten fazla pozunu çektim onun. Çektim o fotoğrafları."

"Sana inanıyorum." Eve parmaklarını hızlı hızlı beline vurarak düşündü. "Birkaç şey daha Hastings. Doğruluk Testi'ne girer misin?"

"Lanet olsun. Lanet olsun. Tamam, girerim."

"Pekâlâ, testi ayarlayacağım." Eve bilek ünitesine baktı. Test için geç kalmışlardı. "Yarına. Şimdi... bu düğünde kiminle çalışmıştın?"

"Nereden bileyim? Lanet Ocak ayındaydı."

"Dosyaların, kayıtların yok mu?"

"İşlerime, fotoğraflara ve çekimlere dair var elbette. Ama asistanların kaydını tutmam. Asistanları daha çok tuvalet kâğıdı gibi kullanıyorum diyelim ve inan bana tuvalet kâğıdı çok daha yararlı bir şey."

"Tanrım... onlara para ödüyorsun değil mi?"

"Hak ettiklerinden çok daha fazlasını," diye başladı Hastings, daha sonra gözlerini kırıp bir an sustu. "Tamam. Tamam. O işlerle Lucia ilgilenir. O kesin bilir."

★★★

Roarke eve geldiğinde, Eve'in ilk kez evde olmamasına sevindi. Hissettiği suçluluk duygusunu görmezden gelerek arka taraftaki Summerset'in odasına doğru yönelmektense doğruca üst kata çıktı.

Biraz vakte ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tanrı aşkına biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Bu olay bir dalavere olabilirdi. Muhtemelen de öyle, dedi kendi kendine, kayıtdışı ekipmanının olduğu güvenli çalışma odasının giriş kodunu tuşlarken. Biraz para koparmak ya da bazı iş anlaşmaları konusunda dikkatini dağıtmak için ustaca hazırlanmış, karmaşık bir plandı bu.

Ama neden geçmişinde o kadar derinlere gömülü bir şeyi kullansınlardı ki? Ve Tanrı aşkına, neden çabucak ortaya çıkarabileceği ve gerçekten de öyle yapacağı, bir şey kullansınlardı ki?

Bu hikâye saçmalıktı. Öyle olmalıydı.

Ama Roarke emin olamıyordu.

Uzun, şık ve siyah çalışma konsoluna yerleşmeden önce, canı içki istediğinden -biraz fazlaca istediğinden- sert ve süt-süz kahveyi tercih etti.

Bu odayı o kurmuş ve bütün güvenlik önlemlerini şahsen eklemişti. Tek bir amaçla. Bütün bilgisayar sistemlerinin bağlı olduğu CompuGuard'ın her şeyi gören gözlerinden ve diğer bilgisayarlardaki her veriye ulaşabilen uzun parmaklarından kurtulmak için. Artık sadece yasal işlerle uğraşan bir işadamına dönüşmüş olsa da hâlâ kendinden başka kimseyi ilgilendirmeyen işleri olabilirdi.

Burada; mahremiyet ekranlı camları, özel güvenli kapısı olan bu odada, CompuGuard'ın hiç haberi olmadan istediği veriyi gönderip alabilir, istediği arama ve taramaları yapabilir,

zamanının ya da becerisinin yettiği herhangi bir sisteme girebilirdi.

Büyük resim düşünüldüğünde aslında kısa sayılabilecek bir süre öncesine kadar, bu odadaki ekipmanları kâr amacıyla ve çok yasal olmayan -ve kabul etmeliydi ki eğlenceli de olan- bazı işler için kullandığı olmuştur. Belki de sadece alışkanlık gereği idi.

Bir hırsız ve dolandırıcı olarak büyümüştü. Sonuçta bunlar vazgeçilmesi zor alışkanlıklardı. Özellikle de bu konuda başarılıysan.

Roarke her zaman başarılı olmuştur.

Öyle iyiydi ki çok uzun süreden beri yaşamak için hırsızlık yapmasına gerek kalmamıştı. Suç bağlantılarını ve faaliyetlerini yavaş yavaş, katman katman ortadan kaldırmış, paranın getirebileceği türlü şeylerle cilalamıştı.

Gözlerini odada gezdirdi. Kendinden yeni bir adam yaratmıştı. Yaratmaya çoktan başlamıştı.

Sonra Eve girmişti hayatına.

Roarke, Eve'in onu nasıl tamamladığını, bütünlediğini düşündü. Yine de birbirleri için pek çok şey olmalarına rağmen, Roarke'in içinde Eve'in bile dokunamadığı bir yer vardı.

Şimdi bir yabancı gelmişti. Onu şimdiye kadar olan her şeyin -yaptığı her şeyin, olduğu her şeyin, istediği her şeyin- bir yalana dayandığına inandırmaya çalışan bir yabancı. Bir yalana ve cinayete?

Roarke aynanın karşında durdu ve baktı. Yüzüne, babasının yüzüne. Tıpatıp babasına benzeyen bir yüzdü ve bundan kurtuluşu olmamıştı. Çok sık düşündüğü bir konu olmadığını düşündü bunun. Duyduğu şeylerin bu yüze tokat gibi

çarpmasının, o hiç kimsenin dokunamadığı sert, ulaşılmaz yere kadar sarsılmasının nedeni buydu belki de.

Ama Roarke bu konuyu halledecekti. Yüzleşmesi gereken bir şey varsa, ne olursa olsun yüzleşecekti.

U şeklindeki şık ve parlak konsolun arkasına oturdu, avucunu ekrana dayadı. Avuç içi taraması yapılırken ekranda kırmızı ışıklar yanıp söndü. Roarke'in yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

"Ben Roarke," dedi. "İşlemciler açılsın."

Işıklar yandı ve makineler sessiz, neredeyse insanı andıran mırıltılarla konuşmaya başladı. Roarke işe koyuldu.

İlk olarak Moira O'Bannion'ın hakkında kapsamlı seviyede bir sorgu istedi. İş bittiğinde Moira'yı kendini tanıdığından daha iyi tanıyor olacaktı.

İlk seviye temel bilgilerdi. Doğum tarihi ve yeri, anne babası ve kardeşleri, kocası ve çocukları. İş kayıtları. Roarke'in okudukları kadının anlattıklarıyla uyumluydu ama zaten bunu bekliyordu.

İyi bir dolandırıcılığın sağlam temellere dayanması gerekiyordu, değil mi? Bunu en iyi o bilirdi.

Ama kadın yalan söylüyor olmalıydı. Öyle olmalıydı, çünkü eğer anlattıkları doğruysa...

Roarke boğazına bir şeyin oturduğunu hissetti. Sakinleşmeye çalışarak ekrandaki verilere baktı. Yalan söylüyor olmak zorundaydı, o kadar. Tek yapması gereken küçük bir çatlak bulmaktı, sonra kadının hikâyesinin geri kalanı dağılıp çökecekti.

Araştırmanın katmanları derinleşirken Moira'nın tıbbi kayıtlarını, finans durumunu ve ailesinin mali durumunu inceledi. Ölümcül bir soğukkanlılıkla kadının ve onunla bağlantılı herkesin mahremiyet alanlarında dolaşmaya başladı.

İncelemeleri tam bir saat sürdü ama dikkatini çeken hiçbir şey olmamıştı.

Roarke kalkıp bir kahve daha aldı. Sonra tekrar konsola yerleşti ve korktuğu talimatı verdi.

“2003 ve 2006 tarihleri arasında İrlanda, Clare’de doğan Siobhan Brody için bir tarama başlat.”

İŞLEM YAPILIYOR... İSTENİLEN TARİHLER ARASINDA BU İSİMLE DOĞAN OTUZ ÜÇ ŞAHIS VAR.

“Şahsın bir ikizi var.”

İŞLEM YAPILIYOR... İSTENİLEN TARİHLER ARASINDA BU İSİM ALTINDA DOĞAN DÖRT ŞAHSIN İKİZİ VAR.

Roarke’in avuçları artık nem içindeydi. İşleri geciktirdiğini, oyalandığını biliyordu. Tek bir cevap için o kadar adıma gerek bile yoktu. “Şahsın ikiz kardeşinin ismi Sinead.”

İŞLEM YAPILIYOR... EŞLEŞME... ARAŞTIRMA DEVAM EDİYOR

“Devam ederken şahsın en son görüntüsünü ekrana al. Duvar Ekranı 1.”

GÖRÜNTÜLENİYOR... SIOBHAN BRODY, 5 EYLÜL 2023, KİMLİK GÖRÜNTÜSÜ.

Genç, güzel yüzü ve mahcup gülümsemesiyle Siobhan’ın fotoğrafı ekranda belirdi. Kızıl parlak saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yeşil gözlerinde yumuşacık bir bakış vardı. Pembe beyaz cildi gülleri andırıyordu.

Moira O’Bannion’ın ofisinde gösterdiği fotoğraftakinden bir-iki yıl daha genç, diye düşündü Roarke boğazı tekrar düğümlenirken. Ve gözlerinde o derin üzüntü ve yüzünde morluklar da yoktu. Ama aynı kızdı. Aynı kız.

SIOBHAN BRODY, 2 EYLÜL 2005, CLARE ŞEHİRİ

TULLA, İRLANDA DOĞUMLU. EBEVEYNLERİ COLIN BRODY VE PATRICIA CARNEY BRODY. KARDEŞLER EDWARD BRODY, FERGUS BRODY VE İKİZİ SINEAD BRODY. EĞİTİMİ MOTHER OF MERCY KURUMU ON İKİNCİ SINIF. İLERİ EĞİTİM YOK. AİLE İŞİNE DEVAM ETMİŞ. SONRAKİ İŞLER 2022-2023'DE TULLA, CARNEY'NİN BARI. 2023 KASIM'DAN 2024 EKİM'E DUBLİN, BEYAZ AT BARDA.

Roarke ekrandaki görüntüye bakıyordu. "Ek veriler isteniyor. Evlilik, çocuklar, mevcut durum ve ikametgâh."

EVLİLİK KAYDI YOK. YASAL BİRLİKTELİK KAYDI YOK. ÇOCUK KAYDI YOK. MEVCUT DURUM VE İKAMETGÂH BİLİNMIYOR. 2024 EKİM'DEN SONRA SIOBHAN BRODY'YE DAİR HERHANGİ BİR KAYIT YOK.

Roarke sırtından aşağı buz gibi bir ter damlasının süzöldüğünü hissetti. Kayıt yok. Ortadan kaybolmuş, diye düşünödü.

"Bağlantılı suç kayıtları, tıbbi kayıtlar, finans durumu, bilinen arkadaşları. Lanet olası herhangi bir şey."

İŞLEM YAPILIYOR...

Dahası var, dedi Roarke ayağa kalkarken kendi kendine. Ve bu kez viskiye yöneldi. Her zaman dahası olurdu. Ve bulacaktı.

Eve mesai bitiminden sadece iki saat sonra evin kapısından girdi. Summerset'i girişte ona laf sokmak için bekler bulamadığı için memnun olduğunu düşünse de arka kısma giderek ona laf sokmak için adamın odasına yöneldi.

Summerset'i fonda sıkıcı bir piyano müziğinin çaldığı

oturma odasında, tekerlekli sandalyesine oturmuş, muhtemelen Roarke'ın özel kütüphanesinden tuğla gibi kalın, deri kaplı bir kitabı okurken buldu.

Koltuğun koluna tünemiş Galahad, Eve'e bakarak masum bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

"Gardiyan nerede?" diye sordu Eve.

"Bahçede biraz yürüyeceğini söyledi. Hak ettiğim beş dakikalık huzurlu yalnızlığı vermek istedi herhalde." Summerset canı sıkılmış gibi davransa da kitabı kapatıp ona dönerken gayet eğlendiği belliydi. "Bu akşam da geç kaldın Teğmen."

"Her hareketimi saate göre yaşamıyorum ben."

"Halihazırda yaşadığım bazı sıkıntılar olsa da bu evin idaresi hâlâ bende ve programlarınızdan haberdar edilmek durumundayım. Bir saatten daha uzun bir süre önce evde olman gerekiyordu."

"Biliyor musun, cidden çok komik bir şey, yani ağzının hareket ettiğini görüyorum ama tek duyduğum dırdır. Belki yaptığın tepe taklak yolculuk ses tellerine de zarar verdi. Hemşire Şenşakrak'a söyleyeyim de bir kontrol etsin."

Summerset'in dudakları keyifle titredi. "Sakin bir gün geçirdin herhalde. Normalin aksine üzerinde kan falan görmüyorum."

"Daha gün bitmedi. Neyse ben gidip eve uygun vaktinde gelmiş mi diye Roarke'a bakayım."

"O geleli epey oldu." Ve beni görmeye gelmedi, diye düşündü Summerset. "Özel çalışma odasında."

Eve bir an şaşırıp kaşlarını hafifçe kaldırırsa da omuzlarını silkti. "Benim de biraz çalışmam lazım. Ah, bir de, arabamı girişteki merdivenlerin önüne bıraktım. Akşam ziyaretçin falan olacaksa seni utandırсын diye."

Eve dışarı çıkarken Summerset memnun bir şekilde arkasına yaslandı ve Galahad'ın başını okşarken Chopin dinlemeye devam etti.

Eve doğruca üst kata çıkarak Roarke'ın özel çalışma odasına gitti, elini kapıdaki avuç içi tarama haznesine yerleştirdi, adını ve giriş kodunu söyledi.

GİRİŞ REDDEDİLDİ.

Eve şaşkın bir şekilde kilitli kapıya ve üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığa baktı. "Hadi oradan," diye homurdandı ve kapıya ufak bir tekme atmayı ihmal etmeden kodu tekrar denedi.

GİRİŞ REDDEDİLDİ.

Eve hafif bir küfür savurarak cep linkini çıkardı ve Roarke'ın özel numarasını aradı. Karşıdan Roarke'ın sesini duydu ama ekran görüntüsünün kapalı olduğunu görünce kaşları çatıldı.

Neden video görüntüyü kapatmıştı ki?

"Selam, ne haber? Ben kapının önündeyim ama giriş kodum çalışmıyor."

"Bir dakika müsaade et bana."

Roarke bağlantıyı kestiğinde Eve elindeki tele-link'e baktı. "Elbette, bir dakika müsaade sana."

Gerçekten de bir dakika, hatta daha uzun süre sonra Eve güvenlik kilidinin açıldığını duydu. Işık yeşile döndü.

İçeri girdiğinde Roarke'ı konsolun başında oturur buldu. Gömleğinin kollarını iyice sıyırmış olması onun bir ya da daha fazla klavyede elle çalıştığını gösteriyordu.

Ama kocasının yüzü de önündeki ekranlar gibi bomboştu.

Eve arkasındaki kapının kapandığını ve kilitlendiğini duydu.

“Neler oluyor?”

“İşim var.”

“Kayıt dışı bilgisayarda bir iş?”

Roarke rahatsız olduğunu gösteren bir tavırla, dirseğinin yanındaki ağır kristal kadehi aldı, kadehin kenarından Eve’e soğuk bir bakış attıktan sonra içkisinden bir yudum aldı.

“Evet. Kayıt dışı bilgisayarda.”

Sesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Selamlama gülüşü yoktu. “Bir sorun mu var?”

Roarke kadehin içindeki sıvıyı döndürerek eşine baktı. Eve onu başından atmak istediği kişilere bu şekilde bakarken daha önce görmüştü. “Neden bir sorun olsun?”

Eve şaşkın bir tavırla konsolun arkasına geçti ama oradaki ekranlar da karanlık ve boştu. Burnuna yoğun bir viski ve tütün kokusu geliyordu. İçinde huzursuzluğun yükseldiğini hissedebiliyordu. “Çünkü girişime izin verilmedi, çünkü burada oturmuş içiyorsun ve çünkü ne yaptığını görmeyeyim diye ekranları kapatmışsın.”

“Girişime izin verilmedi, çünkü özel bir konu üzerinde çalışıyorum. İçki içiyorum, çünkü canım içmek istedi.” Roarke söylediği şeyin altını çizmek ister gibi kadehi tekrar dudaklarına götürdü. “Ekranları kapattım, çünkü yaptığım şeyde seni ilgilendiren hiçbir şey yok. Açıklamalarım aydınlatıcı oldu mu Teğmen?”

Eve boğazına bir yumrunun oturduğunu hissediyordu. İçgüdüsel olarak gün içinde yapmış ya da söylemiş olabileceği ve Roarke’ın bu kadar öfkelenmesine neden olabilecek bir şeyler aradı.

Çünkü bu buz gibi tavrın altında öfke olduğunu biliyordu. Sıcak ve patlamaya hazır bir öfke.

“Eğer bir konuda bana kızdıysan ne olduğunu bilmek isterim. Böylece o ukala kıcını tekmelerken her ikimiz de nedenini biliyor oluruz.”

Çık dışarı, Roarke’ın düşünebildiği tek şeydi. Bu kabusu bitirebilmem için çık dışarı ve beni yalnız bırak. “Yaptığım her şey seninle ilgili değil, senin etrafında dönmüyor. Hissettiğim her şey seninle alakalı değil.”

Kalbe inen sert ve hain bir bıçak darbesiydi bu ama Eve aldırmamaya çalıştı. “Bak, yolunda olmayan bir şeyler var. Görebiliyorum.” Endişelenmeye başlamıştı artık ve elini kocasının omzuna koyarak biraz ovaladı. Elinin altındaki düğüm düğüm olmuş gergin kasları hissedebiliyordu. “Eğer Summerset’le ilgili bir durumsa az önce gördüm onu ve her zamanki gıcıklığına kavuşmuş. Ona olanlar konusunda nasıl hissettiğini biliyorum ve- ”

“Durumu iyi ve gerekli bakım yapılıyor, değil mi? Yapılması gerekenleri hallettim. Aklımda senden, ondan, senin işinden ve senin endişelerinden daha başka şeyler olabileceğine inanmak bu kadar imkânsız mı?” Roarke omzundaki destek vermeye çalışan elden kurtulup, bir kadeh daha doldurmak için seri bir hareketle ayağa kalktı. İçindeki acıyı viskinin belki biraz geçirebileceği gibi aptalca bir umudu vardı.

“Roarke- ”

“Lanet olsun, Eve, isim var anlamıyor musun?” Roarke bağırdığında Eve devam edemedi. “Bana birazcık müsaade et artık, tamam mı? Sohbet etmek, oynamak, kavga etmek ya da gününün nasıl geçtiğini dinlemek için hiç havamda değilim.”

Eve’in yüzü öfke ve kırgınlıkla yanmaya başlamıştı. “Ne yapmak için havandasın acaba?”

“Yalnız kalmak ve burada yapmaya çalıştığım şeyi tamamlamak istiyorum.”

Roarke burada olmaya da yaptığı şeyi yapmaya da dayanamıyordu.

“Senin işlerin hakkında konuşurken ya da onlarla uğraşırken harcadığım vakti, kendi işlerime ayırdığım zamandan kesiyorum ve kendi seçtiğim zamanlarda bunu telafi etmek istiyorum. Lanet kapı kilitliyse, rahatsız edilmek istemiyor olabileceğimi düşünmeliydin. Yapmam gereken çok iş var, o yüzden neden sen de gidip kendi işlerinle uğraşmıyorsun? Eminim seni bir akşam oyalayacak kadar ölü vardır elinde.”

“Evet.” Eve hafifçe başını salladı. Gözlerindeki öfke büyük bir kırgınlığa dönüşmüştü. “Her zaman ölümlerim oluyor. Başından çekiliyorum ki lanet işlerini yap.”

Eve seri adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kapıya ulaşmadan önce kilitlerin açıldığını duymuştu. Dışarı çıktığı anda da kapı arkasından kapandı ve kilitlendi.

Roarke içeride yalnız kaldığında elindeki kadehe baktı, sonra bütün gücüyle kadehi duvara fırlattı. Paramparça olan kristal, camdan gözyaşları gibi yere dağıldı.

Eve, Hastings’ten alabildiği bütün isimleri incelemeye hazırlanarak çalışmaya başladı. Konsantre olması zor olacaktı ama kafasını boşaltmaya çalıştı. Bu isimlerin hepsiyle şahsen görüşecekti ama başlamadan önce temel bilgilerine bakmak istiyordu.

Elinde Peabody’nin yaptığı görüşmeden sonra hazırladığı detaylı rapor da vardı. İkinci işyeri sahibi Rachel Howard’ın cinayetine olduğu sırada nerede olduğuna dair güvenilir bir

beyanat vermişti. Eve doğru çıkacağını düşünüyordu ama tabiki için Peabody'ye talimat vermişti.

Birkaç olasılık hesabı daha yaptı, notlarını kontrol etti ve cinayet panosunu hazırladı: Rachel'ın fotoğraflarını, ders programını, kampüsün ve otoparkın krokilerini astı.

Ve hâlâ Roarke'ı merak ediyordu.

Gece yarısı yatak odasına girdiğinde boş olduğunu gördü. Ev içi bilgisayarı Roarke'ın hâlâ özel çalışma odasında olduğunu gösteriyordu.

Eve gece saat biri geçerken yatağa girdiğinde Roarke hâlâ oradaydı.

Aslında kavga etmek isterdi. Bazen iyi bir kavga bazı şeyleri hallederdi. Kanın akışını hızlandırırdı. Ve ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar birbirlerini dışlamazlardı.

Ama bu akşamki bir kavga değildi. Roarke onu savuşturmuştu sadece, bir şeyleri bıçak gibi kesip Eve'i dışarıda bırakmış, sanki bir yabancıya ya da rahatsız eden bir tanıdığa bakarmışçasına buz gibi gözlerle bakmıştı ona.

Eve, çıkmamalıydım, diye düşündü. Biraz huzur bulmak ister gibi koca yatakta döndü. Orada kalmalı ve sorunun ne olduğunu söyleyene kadar onunla kavga etmeliydim.

Yine de Roarke eşini odadan nasıl çıkaracağını çok iyi biliyordu. Eğer kavga etseydi Eve'in asla çıkmayacağını farkındaydı. Bu yüzden Eve'i görmezden gelmiş, uzaklaştırmış, kovalamış ve şaşırtmıştı.

Sen bekle, diye düşündü Eve. Seni tekrar elime geçirene kadar bekle.

★★★

Eve uykusuz bir şekilde karanlıkta yatarken, on dokuz yaşında bir gösteri sanatları öğrencisi olan Kenby Sulu ölümsüzleştiriliyordu.

Uzun ince bir bedeni, sonsuza dek sürececek gençliğiyle karanlıkta duruyordu. Bedenine özenle verilmiş bir poz vardı. Fotoğraf makinesinin cansız lenslerinde mükemmel bir yansıma bulması için cansız uzuvları incecik tellerle tutturulmuştu.

Nasıl bir ışık bu! Nasıl güçlü bir ışık. Beni çevreliyor. Besliyor. Bu çocuk inanılmazdı, bir dansçının bedenine ve bir sanatçının ruhuna sahip bu genç adam inanılmazdı. şimdi o bana dönüştü. Benim oldu. Onun olduğu şey sonsuza dek benim içimde yaşayacak artık.

Artık içlerinde gölgeler olmayacak.

Onun Rachel'la, benimle bütünleşmesini hissedebiliyorum. Artık âşıklardan bile daha mahrem bir yakınlığımız var. Bir yaşam gücü-yüz biz, hiçbirimiz diğeriğimiz olmadan yapamaz, bir anlamı olamaz.

Bu ikisi bana bir hediye verdi. Ve ben de onlara ölümsüzlük verdim.

Sadece deli olan biri bu yaptığımı delilik diyebilir. Sadece kör olanlar bakar ve göremez.

Yakında, çok yakında sanırım dünyaya yaptığım şeyi gösterebileceğim. Ama ilk önce daha çok ışık. Dünyayla paylaşmadan önce iki taneye daha ihtiyacım var.

Ama elbette, dünyaya da önden bir şeyler sunmak gerek.

Yapılması gereken her şey yapıp tamamlandığında Kanal 75'ten Nadine Furst'e bir görüntü ve not gönderildi.

Bölüm 10

Yatağın yanındaki çağrı cihazının sinyaliyle Eve kâbusundan uyandı. Bir karanlıktan başka bir karanlığa. Titreyerek, hissettiği panikten kurtulmaya çalışarak, dolandığı çarşafları iteledi.

“Ekran görüntüsünü kapat. Ah, Tanrım, ışıklar yüzde on açılsın. Lanet olsun, lanet olsun.”

Eve ellerinin tersiyle ıslak yanaklarını kuruladı, kalbi deli gibi atmaya devam ederken derin bir nefes almaya çalıştı ve çağırışı cevapladı.

“Dallas.”

OLAY İHBARI... TEĞMEN EVE DALLAS

Eve ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Anlaşıldı.”

HEMEN OLAY YERİNE BEKLENİYORSUNUZ,
LINCOLN MERKEZ, METROPOLİTAN OPERA Bİ-
NASI’NIN GİRİŞİ. MUHTEMEL CİNAYET.

“Olay yeri kordon altına alındı mı?”

OLUMLU.

“Memur Delia Peabody’ye ulaşılsın. Ben yirmi dakika içinde olay yerindeyim.”

ANLAŞILDI. TAMAM.

Eve yataktan çıktı - boş yataktan. Saat neredeyse sabahın dördüydü ama Roarke yatağa gelmemiştı. Gördüğü kâbustan dolayı teni hâlâ buz gibi bir ter içindeydi, o yüzden kendine iki dakika kadar duş ve bir dakika da kurutma haznesinde izin verdi. Çıktığında neredeyse kendine gelmişti.

Loş ışıktaki hızla giyindi, silah koşumunu üzerine geçirdi, kelepçelerini aldı, kayıt cihazını taktı. Tam yatak odası kapısından çıkarken bir küfür savurarak geri döndü ve komidinin çekmecesinden sesli not cihazını çıkardı.

“Bir cinayet oldu,” dedi cihaza. “Ne zaman dönebilirim bilmiyorum.”

Söylemek istediği tonla şey vardı aslında ama hepsi anlamsız geldi. O yüzden devam etmedi, notu yatağa bıraktı ve işe gitti.

Polis ışıkları açılmış, kırmızı sarı yanıp sönüyorlardı. Kal-dırım boyunca önlü arkalı sıralanmış siyah beyaz polis devriye araçlarının soğuk mavi ve sıcak kırmızı ışıkları yanıyordu.

Geniş terası taçlandıran süs havuzu sessiz sakindi ve arkasında uzanan bina gölgeleri içindeydi. Eve, New York’ta yaşadığı halde on sene boyunca bir kere bile bu sanat katedraline gelmemeyi başarmıştı. Roarke onu bu binada tiyatrolara, konserlere, hatta operaya götürmeye başlayana kadar.

Roarke gibi bir adamla birlikteysen istesen de istemesen de ufkun genişlemek zorunda kalıyordu.

Tanrım neyi vardı kocasının?

“Teğmen.”

Salam veren polis memurunu selamladı ve kendini topladı Eve. Bir polisin olay mahallinde kişisel hayatı ya da kişisel endişeleri olamazdı.

“Durum nedir?” Eve, polisin kimliğine göz attı. “Memur Feeno. Elimizde ne var?”

“Erkek, Asyalı melez, yirmi yaşlarında, olay yerinde ölü bulundu. Çakırkeyif iki partici onu havuzda bulmuş. Adam çocuğu havuzdan çıkarmış, kadın polisi aramış. Ortağım ve ben olay yerine en yakın olan devriyeydik ve çağrıdan iki dakika sonra burada olduk. Ortağım tanıkları şu tarafa aldı.”

Memur binanın giriş merdivenlerine doğru işaret etti.

“Şimdilik bırakmayın. Geldiğinde yardımcımı yanıma gönderin.”

“Evet efendim. Düşmüş ve boğulmuş gibi görünüyor. Üzerinde hiçbir iz yok. Kıyafetine bakılırsa Metropolitan için çalışan bir teşrifatçı olabilir ya da buradaki diğer salonlardan biri için. Ama,” diye devam etti memur, Eve’in peşinden ilerlerken, “geri dönüşüm cinayetindeki kurbanla aynı yaşlarda. Kızın da üzerinde herhangi bir iz yoktu.”

“Bakacağız.”

Cesedin havuzdan çıkarıldığı yerde hâlâ su damlaları ve küçük gölcükler vardı. Hava hâlâ sıcaktı ve öyle nem yükliydi ki Eve damlaların buharlaşmasının vakit alabileceğini düşündü.

Olay yeri çantasını yere koydu, kayıt cihazını açtı ve cesede yaklaştı.

Çok genç, diye düşündü bir anlık bir acıma dalgasının içine yayıldığını hissederek. Bir erkek için epey güzel bir yüzü vardı. Ölüm rengini soldurmuştu ama Eve, genç adamın siyah saçları ve kaşlarına çok yakışacak, pürüzsüz hafif sarı bir teni olduğunu düşündü. Yüz kemikleri belirgindi. Uzun ve zarif parmaklara, sıırım gibi bir bedene sahipti.

Üzerinde kırçillı yakalı siyah bir ceket, dar düz bir panto-

lon ve yumuşak deri ayakkabılar vardı. Eve eğilip yakından baktığında, cekette çıkarılan bir isim etiketinden kalan belli belirsiz izi gördü.

Özenle çıkarılmış, diye düşündü.

“Kurban erkek, Asyalı, on sekiz yirmi yaş arası. Açıkta darp izi yok. Giyinik. Üniformayı andıran bir kıyafet var üzerinde.”

Eve ellerini özel koruyucu malzemeye mühürledi ve kimlik teşhisine yardımcı olacak bir şey var mı diye kurbanın ceplerini aradı. Bir cüzdan buldu. İçinde iki kredi kartı, bir öğrenci kimlik kartı ve Lincoln Merkez’ine ait bir personel kimlik kartı vardı.

“Kurban Kenby Sulu, on dokuz yaşında, Kuzey Doğu Yakası’nda yaşıyor, şu anda Juilliard Üniversitesi’nde öğrenci ve Lincoln Merkezi’nde çalışıyor.”

Eve cüzdanı delil torbasına attı ve kurbanın ellerini inceledi.

Teni yumuşaktı, tırnakları kısa ve temizdi. “Maddi durumun iyiymiş, değil mi?” diye mırıldandı. “Bakımlısin. Juilliard gibi bir okul.” Eve binaya baktı. “Bu akşam çalışıyordun. Yarı-zamanlı iş, değil mi? Tiyatroya yakın olmak, belki de masraflarını biraz çıkarmak için.”

Eve kurbanın sağ elini çevirdi ve mikro şırınganın bıraktığı belli belirsiz kırmızı lekeyi gördü. “Seni nasıl pusuya düşürdüğünü bulacağım Kenby.”

Elini olay yeri çantasının içine attığında, kaldırımdan kendine doğru seri adımlarla yaklaşan polis ayakkabısının seslerini ve hızlı nefesleri duyunca hafifçe başını kaldırdı.

“Kayıttayız Peabody. Ceset yerinden oynatılmış. Fark eden bir sivil tarafından havuzdan çıkarılmış.” Eve bir taraftan ko-

nuşurken bir taraftan da mikro gözlüklerini taktı ve kurbanın sağ avucunu daha yakından inceledi. “Tipik bir mikro şırınga izi.”

“Howard’daki gibi.”

“Evet, Howard’daki gibi. Bir kimlik kartı, iki tane kredi kartı, pahalı bir bilek ünitesi var.”

“Hırsızlık değil.”

“Hayır, hırsızlık değil.” Eve ceketin düğmelerini açtı.

Kurbanın yarası küçük ve düzgündü. Deriyi ve kasları geçerek kalbe saplanan ince bir objenin bıraktığı küçük, yuvarlak bir iz. Eve gözündeki mikro gözlükler sayesinde yaranın etrafında, yapıştırıcı banttan kalan küçük parçaları görebiliyordu. “Ve kurban boğulmamış. Dava yetkilisi ölüm nedeninin kalbe saplanan ince bir bıçak olduğunu düşünüyor. Toksikoloji raporu kanında uyuşturucu olduğunu gösterecek.”

Eve topuklarının üzerinde hafifçe geri çekildi. “Morris’i ara. Otopsiyi onun yapmasını istiyorum. Kimliğinin onaylanması için kurbanın parmak izlerini tarat Peabody. Ölüm saatini al, olay yeri incelemesini tamamla. Haber verilmesi gereken yakınlarının isim ve adreslerini bul. Sonra kapatılsın ve morga gönderilsin. Ben sivilleri sorgulayacağım.”

Arkasını dönüp uzaklaşırken Peabody’nin kendine gelmek için derin bir nefes aldığını duydu.

Kurbanı bulan çift basamaklarda, sık gece kıyafetleri içinde yan yana oturmuş bekliyorlardı. Kadının üzerinde siyah beyaz çizgili daracak bir elbise vardı. Saçı muhtemelen gecenin başlarında sarı yüksek bir topuzdu ama artık iyice dağılmış, yüzünün çevresine perçem perçem saçlar düşmüştü.

Adam ise biraz daha bitkin görünüyordu. Islak ceketini yan tarafa bırakmıştı. Bembeyaz gömleği de havuza girip çık-

tığından transparan bir görüntü kazanmıştı. Gümüş rengi sırılsıklam ayakkabılarını merdivende yanına çıkarmış çıplak ayakla duruyordu. Pantolonundan hâlâ su sızıyordu ve kumaş ince bacaklarına yapışmıştı.

Eve ikisinin de en fazla otuzlarında olduğunu düşündü.

Yan tarafta bekleyen polis memuruna çekilmesini işaret ettikten sonra rozetini çıkardı. “Ben Teğmen Dallas. Bana olanları anlatır mısınız?”

“Çocuk havuzun içindeydi. Onu çıkardım. Ölmüştü. Ben şu anda gerçekten çok kötü hissediyorum.”

“Sizin için zor olduğunu biliyorum.” Eve, adamın sadece yaşadığı tecrübeden değil, muhtemelen akşamın başından beri partide almış oldukları şeylerden de epey kötü durumda olduğunu tahmin edebiliyordu. “Onu nasıl buldunuz?”

“Baleye gitmiştik, Giselle’e ve sonra da bir partiye. Riverside Caddesi’nde bir arkadaşın evine.”

“Buraya çok yakın bir yer değil. Peki sabahın dördünde burada ne yapıyordunuz?”

“Sabahın dördünde sokakta yürümek yasalara aykırı değil.” Konuşan kadındı. Ağlak bebek sesiyle Eve’in sinirlerini germeyi başarmıştı.

“Hayır ama gecenin yarısı boyunca partilerde yasadışı kimyasallar kullanmak yasalara aykırı. Bu işi çabuk ve kolay yoldan halledebiliriz ya da zor olanı seçeriz ve sizi nezarete alırım, toksikoloji muayenesi isterim.”

“Biz sadece yardım etmeye çalıştık,” diye itiraz etti adam.

“Ben de bu nedenle toksikoloji raporu istemeyeceğim. Şimdi, tekrar başlayalım.” Eve not defterini çıkardı. “İsimlerinize ihtiyacım var.”

“Ben Maxville Drury. Bakın ben Fines ve Cox reklam ajansında yöneticiyim. Sorun istemiyorum.”

“FDR’nin reklam panolarını ve hologramları siz yapıyor-
dunuz değil mi?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

“Ne kadar rahatsız edici oldukları hakkında bir fikriniz
var mı?”

Adam gülümsedi. “Evet.”

“Merak etmişim. Ya siz hanımefendi?”

“Loo Macabe. Ayakkabı tasarımcısıyım.”

“Bunları da siz mi tasarladınız?”

“Evet.”

“Enteresan. Pekâlâ, artık arkadaş da olduğumuza göre
bana tam olarak neler olduğunu anlatmaya ne dersiniz? Bu-
rada bale izlemeye geldiniz, sonra bir partiye gittiniz. Sonra?”

“Pekâlâ.” Maxville derin bir nefes aldı. “Partiden çıktık.
Vaktin farkında bile değildim, gerçekten. Yani keyfimiz ye-
rindeydi, anlıyorsun değil mi? Çok sıcak bir gece ve havuza
girip serinlesek nasıl olur acaba diye şakalaşmaya başladık.
Konuşurken, tekrar buraya döndük işte. Havuzda hem se-
rinleriz hem de belki sonra tekrar ateşleniriz diye düşündük.
Anlarsınız ya?”

Eve, Loo’nun yüzüne baktığında küçük bir sırıtış yakala-
dı. “Epey sağlam bir parti olmalı.”

“Max’e bazı arkadaşlarımla girdiğimiz aptal bir yarışma-
dan bahsettim. New York’un bazı ünlü noktalarında kim
daha çok seks yapar gibi bir şey. Ve biz de hadi bari birkaç
puan alalım ne olacak, dedik.”

“Yani buraya geldiniz ve...?”

“Ben hemen havuza atladım,” diye devam etti Max. “Tan-
rım, neredeyse çocuğun tam üzerine düştüm. Sonra onu kal-
dırıp havuzdan dışarı taşıdım. Loo ambülansı aradı. Ona suni

teneffüs yapmaya çalıştım. Denedim. Doğru mu yaptım bilmiyorum, her şey o kadar karmaşıktı ki. Doğru yapabildim mi bilmiyorum.”

Adamın gözlerindeki çaresiz bakışı gördüğünde Eve onun yanına oturdu. “Ölmüştü Max. Siz daha buraya gelmeden önce ölmüştü. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Ama denediniz, elinizden geleni yaptınız ve yardım çağırdınız. Yani her şeyi doğru yaptınız.”

Eve berrak gökyüzünde puslu bir ışık halinde doğan güne baktı. Sokak lambaları ve güvenlik ışıkları solmuş, büyük süs havuzu gür sularını fişkırtarak tekrar hayata dönmüştü.

Sabah sesleri toplanıp boşaltılan geri dönüşüm kutularının metalik gümbürtüleri, maksibüslerin fren ve patinaj sesleriyle başlamıştı. Hava tramvayları ve otobüsleri beyaz gökyüzünde mekik dokumaya başlamıştı.

Köpek gezdirenler ellerindeki tasmaya bağlı farklı türden köpeklerle ilerlerken, kaldırımları parklara ya da spor merkezlerine tercih eden koşucular da turlarına başlamıştı.

Güne başlayan seyyar sokak satıcılarının arabalarından gökyüzüne doğru yağlı bir duman savruluyordu.

Eve, adli tıp aracının içindeki uzun, zarif uzuvları ve kalbinde minicik bir delik olan genç yolcusuyla uzaklaşmasını izledi.

Ve Kanal 75 karavanının boşalan yere gelip park ettiğini gördü.

“Kurbanın yakınıni buldum Teğmen.” Peabody, Eve’in yanına yaklaştı ve Nadine’in karavandan inişini birlikte izlediler. “Ve kontrol ederken, kurbanın anne babasının onu zaten kayıp olarak rapor ettiğini öğrendim.”

Ve Eve onlara oğullarının bulunduğunu söylemek zorunda kalacaktı.

“Bununla ben ilgilensem daha iyi olacak,” dedi Eve ve Nadine’e doğru ilerlemeye başladı.

“Ben de seni arayacaktım,” diye başladı Nadine, “ama haber merkezine bir cinayet daha olduğu ve polislerin olay yerinde olduğu bilgisi geldi. Gelen polislerin arasında olduğunu tahmin ettim.”

“Beni niye arayacaktın?”

“Çünkü bir mesaj daha geldi. Ve yeni görüntüler. Kanal-daki bilgisayarına sabah altıda gelmiş. Genç bir çocuk, Asyalı melez. Çok ince, çok çekici. Yine bir öğrenci olduğunu söyleyebilirim, çünkü habersiz pozlardan biri Juilliard Kampüsü’nde çekilmiş. Kampüsü tanıdım. Bu çocukları kim öldürüyor böyle Dallas?”

Eve başını salladı. “Sana şimdi ve burada kısa bir açıklama yapacağım Nadine. Sonra ekibini göndermeni, aldığın gönderiyi bana teslim etmeni ve Merkez’e gelmeni istiyorum. Daha önce uğramam gereken bir yer var ama ben de kısa süre içinde döneceğim. Bu sabah aldığın şeyler hakkında kimseye tek laf etmemeni istiyorum. Ben de anlatabileceğim şeyleri sana anlatacağım.”

“Hazırlanın.” Nadine ekibine işaret etti. “Dallas, elimden gelen ve onu durdurmana yardım edecek her şeyi yaparım. Ama bu, işin bittiğinde bütün hikâyeyi ve özel bir röportaj istemediğim anlamına gelmiyor.”

“Uygun vakit geldiğinde verebileceğim şeyleri veririm.” Eve gözlerinin arkasından yükselmeye başlayan baş ağrısını hissediyordu. “Hadi başlayalım,” dedi bilek ünitesine bakarak. “Vaktim azalıyor.”

Eve saat yediyi yirmi geçe Sulu ailesinin ık evinin salonunda durmuş, iki insanın tek çocuklarını kaybetme okuyla dağılmasını izliyordu.

“Bir yanlışlık olmalı.” Uzun ve ince bir kadın olan Lily Sulu, sıkıca kocasının elini tutmuş oturuyordu. “Kenby eve gelmedi ama bu işte bir yanlışlık olmalı. Yani o daha on dokuz yaşımda. Çok zekidir ve güçlüdür. Hayır, bir hata olmalı.”

“ok zgnm Bayan Sulu. Bir hata yok. Oğlunuzun kimlik teşhisi yapıldı.”

“Ama o daha on dokuz yaşımda.”

“Lily.” Chang Sulu’nun gözleri de tıpkı oğlunki gibi koyu renkliydi. Şimdi Eve’e bakarken yanaklarından aşağı yaşlar szlmeye balamıtı. “Oğlumuza bu nasıl olabilir? Kim böyle bir şey yapabilir? O hayatında kimseyi incitmemitir.”

“u anda size verebileceğim bir cevap yok ama inanın o cevapları bulacağım. Fakat yardımınıza ihtiyacım var. Kenby’yi en son ne zaman gördünüz?”

“Dn sabah. Kahvaltıda.” Chang başını çevirdi ve karısına bakış ekli Eve’in kalbini parladı. “Birlikte kahvaltı ediyorduk ve sen dedin ki: ‘Portakal suyunu bitir Kenby. Enerjiye ihtiyacın olacak.’”

Lily’nin yüzü adeta parçalara ayrıldı. Gözyaşları sel gibi akarken bedeni sarsılıyordu ve çıkardığı sesler uğultudan ziyade inlemeyi andırıyordu.

“Gelmesi için arayabileceğim kimse var mı?” diye sordu Eve.

“Hayır. Hayır.” Chang karısını kucakladı ve göğsüne bastırdı. Bakılarını Eve’in gözlerine sabitledi. “Birlikte kahvaltı

ettik,” diye tekrar etti. “Sonra okula gitti. İlk dersi doluydu, erken bir saatteydi. O bir dansçıdır, annesi gibi. Saat yediden önce çıktı. Ben de yaklaşık bir saat sonra çıktım. Teckron şirketinde mühendis olarak çalışıyorum. Lily artık bir koreograf ve bir oyun üzerinde çalışıyor. Evden birlikte çıktık.”

“Kenby dersten sonra nereye gitmiştir?”

“Yine derse girmiştir. Programı doluydu. Juilliard’da okuyor. Saat beşe kadar orada olur, sonra bir şeyler yiyip işe gider. Metropolitan Opera binasında haftanın üç akşamı teşrifatçı olarak çalışıyor. Gece yarısı gibi, belki saat yarım gibi evde olur diye düşünüyorduk. Ama endişelenmedik. Sorumluluk sahibi bir çocuktur. Yattık. Fakat Lily gece kalkmış ve onun için açık bıraktığımız ışığın hâlâ yandığını görmüş. Kontrol ettiğinde eve hiç gelmediğini anlamış, beni uyandırdı. Önce arkadaşlarını sonra da polisi aradık.”

“Arkadaşlarının, öğretmenlerinin, birlikte çalıştığı insanların isim ve adreslerini istiyorum.”

“Tamam, yazar size veririm.”

“Onu rahatsız eden kimse var mıydı? Size kendini rahatsız eden birinden ya da bir şeyden bahsetti mi hiç?”

“Hayır. Çok mutlu bir çocuktur.”

“Bay Sulu, Kenby bu sene fotoğraf çekti mi? Profesyonel olarak?”

“Fotoğrafına mı ihtiyacınız var?” Adam karısının saçlarını okşamaya devam etti. “Kimlik teşhisinin yapıldığını söylemişsiniz?”

“Hayır, fotoğrafına ihtiyacım yok. Profesyonel fotoğrafının çekilip çekilmediğini bilmem soruşturmada bana yardımcı olacak.”

“Okulda çekilmişti.” Lily artık iyice bitap düşmüştü ve

bitkin yüzünü Eve'e çevirdi. "Birkaç ay önce bale dersinde fotoğrafları çekilmişti. Bir de sonbahar balesinin dansçıları olarak fotoğrafları çekilmişti. *Firebird*'ü sahnelemişlerdi."

"Bunları kimin çektiğini biliyor musunuz?"

"Hayır ama çekilenlerden bir sürü fotoğraf var evde."

"Onları almam mümkün mü? İade edileceğinden emin olabilirsiniz."

"Eğer bir yardımı olacaksa alın. Teğmen oğlumuzu görmemiz lazım."

"Biliyorum. En kısa zamanda onu görmenizi ayarlayacağım."

Eve evden çıktığında boğazına oturan yumrudan kurtulmak isteyerek, birkaç kez derin nefes aldı. Ve içinde ıslıl ıslıl parlayan Kenby ile ekip arkadaşlarının bulunduğu fotoğraf albümünün arkasını çevirdiğinde tanıdık bir isim gördü: Portografi.

"Hastings'i merkeze alsınlar," dedi Peabody'ye.

Roarke hiç uyumamıştı ama şu anda uykuyu bir öncelik olarak görmüyordu zaten. Her ne kadar karısının kimyasal ilaçlara duyduğu mutlak antipatiyi paylaşmasa da şu anda o da enerji verecek bir hap falan almak istemiyordu. Kafein ve gerginlik onu yeterince ayık tutuyordu.

Siobhan Brody annesiydi. Artık herhangi bir şüphesi kalmamıştı. Bundan şüphe edemezdi. Patrick Roarke verileri ustaca manipüle etmiş olabilirdi ama oğlu çok daha ustaydı.

Neredeyse sabaha kadar uğraşması gerekmişti ama verilere ulaşmıştı.

Evlilik kaydı yoktu - gerçi Siobhan hakkında edinmeye

başladığı izlenime göre genç kadın manevi anlamda o adamların karı koca olduklarına inanmıştı.

Ama Roarke kendi doğum belgesini buldu. Daha önce hiç peşine düşüp araştırmadığı bir şeydi bu. Belge oldukça iyi bir şekilde ve epey derinlere hasır altı edilmişti. Patrick Roarke'ın kışını sağlama almak için yaptığı bir şeydi bu. Ama kazmaya devam ettiğinde, eğer vaktin ve iyi bir nedenin varsa, devasa veri mezarlığında istediğin her şeye ulaşabilirdin.

Roarke düşündüğünden bir yaş daha gençti. Kahvesini bir yudum viskiyle biraz canlandırırken aslında bunun ciddi bir sürpriz olduğunu düşündü.

Doğum belgesinde Siobhan Margaret Mary Brody gayet açık bir şekilde annesi, Patrick Michael Roarke ise babası olarak yazılmıştı.

En azından sperm sağlayıcı denilebilir, diye düşündü Roarke kahvesini yudumlarken.

Muhtemelen bu bilgiyi de isteyen kişi her kimse, ona veren Siobhan'dı. Patrick adının herhangi bir resmi evrakta geçmesi fikrinden hoşlanmazdı. Hayır, o adamın işine gelecek bir şey değildi bu.

Hasıraltı etmek çok daha cazipti.

Bebegin doğumundan sonra Siobhan'ın bir çalışma kaydı yoktu ama Roarke kendine ve annesine ait tıbbi kayıtları bulmuştu. Her ikisi de gayet sağlıklıydı. En azından bir süreligine...

Daha sonra genç Siobhan birden sakarlaşmaya başlamıştı. Sürekli kazalar geçiriyordu. Bir kolu kırılıyordu, bir beli zedeleniyordu, bir kaburgası eziliyordu.

Adi herif.

Sonraki aylar boyunca Siobhan'ı dövüp örseleyip durmuştu.

Olaylar polis tutanaklarında görölmüyordu ama bu da beklenmedik bir şey değildi. Komşulardan hiçbir, adamın teki karısını azıcık okşuyor diye başını derde sokmak istemezdi. Ve bunu yapmak isteyen biri çıkarsa da Patrick Roarke olayı nasıl halledeceğini bilirdi. Polislerin cebine birkaç kuruş sıkıştırır ve onları çağırmaya cesaret edene de sağlam bir sopa çekerdi.

Roarke bir sigara daha yaktı ve arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı.

Gerçi Siobhan Brody'nin kaybolmasına dair bir tane polis raporu bulmuştu. Tek bir tane. Ailesinin başvurusuyla bir soruşturma yapılmıştı. Ve dikkatle yürütölen polis görüşmelerinden, bir avuç insandan alınan ifadelerin sonucunda da genç kadının kaçtığına karar verilmişti.

Bu kadar. Konu kapanmıştı.

Roarke, peki şimdi ne yapacağım, diye düşündü. Artık hiçbir şeyi değiştiremezdi, ona yardımcı olamazdı. Onu tanımıyordu bile.

Siobhan sadece bir isimdi, bir fotoğraftan ibaretti. Başka hiçbir şey yoktu.

Yaşamını geçmişin hayaletlerine saplanıp kalarak sürdürenin anlamsız olduğunu ondan daha iyi kim bilirdi?

Meg'in oğlu değildi. Kocaman yüzü, sert bakışları ve bira kokan nefesiyle o kadının oğlu değildi. Ondan gelmemişti. Annesi bu güzel yüzlü, çiftliğinden yeni çıkmış, tatlı ve masum kızdı. Ona mavi pijamalar giydirip, fotoğraf çekilirken yüzünü sıkıca bebeğinin yüzüne bastıran bu kızdı.

O Siobhan Brody'nin oğluydu. Bir aile olmak, ona bir baba vermek için yaşadığı cehenneme dönebilecek kadar genç ve saf Siobhan Brody'nin.

Huzur içinde yatsın.

Roarke bitkin, yorgun ve dayanılmaz bir acı içinde, elindeki verileri bir dosyaya aktardı ve şifreledi. Kendine bu işin burada bittiğini söyledi ve önündeki gün için hazırlanmaya çıktı... Bu konuda yapılabilecek başka ne vardı ki?

Yapması gereken tonla iş vardı. Kendini çok iyi hissetmiyor diye işleri sermenin bir anlamı yoktu. Lanet bir imparatorluk kurmuştu, koca bir evren inşa etmişti, değil mi? Ve bunun idare edilmesi gerekiyordu.

Duş alacak, bir şeyler yiyecek ve önceki akşamki davranışı için Eve'e bir bahane uyduracaktı. Konuyu anlatmanın bir anlamı yoktu. Onu da bu üzücü ve çirkin işin içine çekemezdi.

Ama Eve'i yatakta göremedi. Çarşaf ve örtüler birbirine dolanmış, dağılmıştı. Onun da kötü bir gece geçirdiğini düşündü. Roarke, eşinin yine kâbuslarla uyanmış olabileceğini düşününce bir an için suçlulukla burkulduğunu hissetti.

Eve onsuz rahat uyuyamazdı. Bunu gayet iyi biliyordu.

Yatağın üzerindeki elektronik notu gördü ve aldı.

"Bir cinayet oldu. Ne zaman dönebileceğimi bilmiyorum."

Kendini aptal ve işe yaramaz hissederek sırf Eve'in sesini tekrar duyabilmek için notu iki kez daha dinledi. Sonra yumruğunu küçük cihazın üzerine kapatarak yatağın kenarına oturdu.

Roarke odada tek başına, hiç tanımadığı bir kadın ve ömrü boyunca âşık olduğu tek kadın için ağladı.

★★★

Eve ofisine girdiğinde Nadine'in çoktan içeride olduğu-

nu gördü. Nadine'in polisleri nasıl atlatabildiğini çok iyi bildiğinden, konuyu uzatmaya gerek görmedi. Üstelik bu kez sorgu odalarından birinde değil, ofisinde konuşmak Eve için de daha uygundu.

“Kanal 75'teki bilgisayarına takip cihazı koyacağız.”

Nadine bacak bacak üstüne attı ve kalın bantlı, ince topuklu ayakkabılarından görünen ayak parmaklarını inceledi. “Ah, elbette. Bir habercinin bilgisayarının polisler tarafından takibe alınmasının nasıl bir sakıncası olabilir ki? Kaynaklarım ya da bana ihbarda bulunanlar söylediklerinin aynı zamanda doğruca Polis Merkezi'ne gittiğini öğrenince bayılacaklardır. İhbar üzerine ihbar gelecektir.”

“Adamımız seni bir kanal olarak kullanıyor Nadine. Söyleyecek başka şeyleri olduğunda, yine sana gelecek. Takip cihazına ya sen izin verirsin ya da yasal izin çıkartırım ki çıkartabilirim, ayrıca seni de koruma altına alabilirim Nadine.”

Nadine kafasını hızla kaldırmıştı.

Eve bir an bekledi. “Bir numaralı şahit, sıkı polis koruması vesaire. Ve bu yapmak istediğim bir şey, çünkü seni severim. Nefes almaya devam etmeni tercih ediyorum diyelim.”

“Benim peşimde değil.”

“Olmayabilir. Ama psikopatlar bazen kullandıkları araçlardan rahatsız olabilirler. Kendini koruyabileceğin konusunda sana güveniyorum. Mira'yla bir görüşme yapacağım. Eğer adamın hedef olarak sana yönelme ihtimali olduğunu düşünüyorsa, özel röportaj için rujunu bile tazeleyemeden seni paketler kaldırır bir yere kapatırım.”

“Bir denesene.”

“Ah, inan bana yaparım.” Eve koltuğuna oturarak bacaklarını uzattı. “Senden arkadaşım olmanı falan istememiştim.

Ama işler öyle gelişti. Şimdi bu gerçeikle yaşamak zorundasın.”

“Lanet olsun.” Nadine yüzünü asarak parmaklarını sandalyenin kenarında gezdirdi. Sonra dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı. “Ben de seni severim. Anlayamadığım deli saçması bir nedenle.”

“Pekâlâ, yeterinde ısındık bence. Şimdi... Son zamanlarda fotoğraf çektirdin mi? Profesyonel olarak?”

Nadine masanın üzerindeki fotoğraflara baktı. “Kanalda her sene çektiririz. İzleyicilere sunulacak tanıtımlar ve Büyük Salon’da çerçevelenecek posterler için.”

“Kim çekiyor bunları?”

“Öğrenirim. Howard ve Sulu arasında fotoğraflardan başka nasıl bir bağlantı var?”

“Öğreneceğim.” Eve başparmağını kapıya doğru salladı. “McNab kanala gitmek için seni bekliyor. Takip aletini yerleştirecek.”

“Kendimizden çok eminmişiz.”

“Doğru.” Nadine çıkmak üzere ayağa kalktığı anda Eve bir an yere baktı, sonra bakışlarını ona çevirdi. “Dışarıdaki takım elbiseliyle yatıyor musun?”

“Genelde, senin çok romantik ifadenden alıntı yapmam gerekirse, yatmadan önce takım elbiselerini çıkarıyorum.”

“Her neyse işte... Yani erkekleri tanıyorsun.”

Nadine tek kaşını hafifçe kaldırdı. “Etkilenecek, şaşkınlığa düşecek, büyülenecek ve sinir olacak kadar tanıyorum diyelim. Neden? Cennette sorun mu var?”

Eve ağzını açtı, sonra sıkıca kapadı. “Hayır. Öylesine bir soruydu. Bir sorun yok.” Nadine’i yolladıktan sonra raporunu yazmak için masasına döndü. Hastings’in sorguya

alınmadan önce biraz demlenmesini istiyordu. Ayrıca Eve sorgulamaya başlamadan önce kendi kafasının da yerinde olduğundan emin olmak istiyordu.

Bir süre elindeki müşteri listesini inceleyerek oyalandı. Son on iki ayda yüksek kalite kamera alan müşteri listesi.

Son on iki aydan öncesi de olabilir, diye düşündü Eve. Ve katil ekipmanı kaydettirmemiş de olabilirdi. Garanti, bakım gibi konularda kaygı duymamış olabilirdi.

Yine de kurban listesiyle şüpheliler listesi arasında bir bağlantı arayarak çapraz incelemeye devam etti.

Ama zihnini yaptığı işe veremiyordu.

Eve derin bir nefes aldı, birden ayağa kalktı ve gidip kapısını sertçe kapadı. İçinde yükselmeye başlayan Roarke'ı arama isteğini bastırdı. Çıkarken bir not bırakmıştı, değil mi? Bu evlilik oyununun bütün kurallarını hâlâ pek anlayamıyordu ama en azından lanet arama sırasının onda olduğundan emindi.

Eve onun yerine bu oyunun kurallarına epey hakim olduğunu düşündüğü birini aradı.

“Mavis.”

Arkadaşının ekranda beliren perileri andıran yüzü mahmurdu. Ve sıfır makyajlıydı. Saçlarının araları hâlâ boyalı ve uçları minik zillerle süslüydü. Mavis başını yastıkta çevirdi.

“Hı? Saat kaç?”

“Şey... bilmiyorum. Sabah oldu ama.”

“İyy. Sabah. Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Pardon. Hadi sen yat.”

“Yok, uyandım.” Mavis tek gözünü açtı. Deniz mavisi parlak bir gözdü bu. “Summerset’e mi bir şey oldu?”

“Hayır, hayır. O gayet iyi.” En azından öyledir, diye düşü-

nüyordu. Çıkarken kontrol etmemişti Eve. Aramamıştı da. Kontrol etme sırası onda mıydı acaba? Tanrı aşkına, bütün bunların hesabı nasıl tutulurdu ki?

“Bugün uğrayacak mısın?”

“Evet. Zavallı Summerset. Trina’yla birlikte geleceğiz. Bir saç ve cilt bakımı neşesini biraz daha yerine getirebilir diye düşündüm. Sen ne düşünüyorsun?”

Eve’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Neredeyse şeytani bir gülümsemeydi bu. Gayet haince olabilirdi ama Summerset’in Trina’nın güzellik ağında kapana kısılmış hali harika bir görüntüydü. Eve zevkten bir an delice kahkahalar atmak istedi. “Harika. Harika bir fikir. Tam ihtiyacı olan şey.”

“Sen iyi misin? Bir şeyin var senin. Çok belli.”

“Hayır, yok bir şey.”

“Tamam, tamamen uyandım artık.” Mavis devasa bir esnemeyle hafifçe doğrulurken ekranda bir an Leonardo da göründü. Dağı andıran kütlesiyle hemen Mavis’in yanında, bebek gibi uyuyordu. “Hadi anlat bakalım.”

“Bilmiyorum. Muhtemelen aptalca bir şey. Muhtemelen aptallık eden benim. Ama Roarke’in bir derdi var. Bir şey olmuş. Ama ne olduğunu anlatmıyor bana. Beni dışladı Mavis. Benimle sanki yabancıymışım gibi konuştu. Ortada hiçbir şey yokken saçma sapan esti, gürlledi sonra kendini kapattı. Yatağa da gelmedi. Ve benimle konuşurken gerçekten öyle... Tanrım, lanet olsun.”

Eve yine kafası karışmış ve incinmiş halde bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Tamam, belki insanlar sürekli bir arada olduklarında birbirlerinden gına gelebilir arada. O normal bir şeydir, anlarım ama...”

Eve, ama biz sürekli yan yana değiliz ki, diye düşünürken

tekrar öfkелendiğini hissetti. “Ama lanet olsun, o genelde ellerini benden uzak tutamaz bile ve eve geldiğimde, beni her gördüğünde gözünde öyle bir bakış olur ki... Dün öyle değildi. Alakası bile yoktu. Tanrım, beni başından savmak için sabırsızlanıyordu.”

“Kavga mı etmiştiniz? Onu kızdıracak bir şey yapmadın mı?”

Eve öfkeyle masasını tekmeledi. “Neden illa ben bir şey yapmış olmak zorundayım?”

“Hayır, öyle değil.” Mavis çırılçıplak olmasına rağmen rahat bir tavırla ayağa kalktı. “Sadece ihtimalleri eliyorum. Bilirsin tatlım, evlilik büyük bir gizemdir, tıpkı polissel işler gibi. Yani bütün ihtimalleri gözden geçirip, eleyeceksin, ipuçları arayacaksın.”

“O halde evlenirken bir kullanma kılavuzu falan da versinler,” diye homurdandı Eve.

“Summerset’e üzülüyordur belki.”

“Evet, o da vardı ama bu konu başka. Onunla ilgisi olmadığına eminim.”

“Pekâlâ.” Mavis başını hafifçe sallayarak düşünmeye devam etti. Küçük zilleri yine şıngırdamıştı. “Belki işle ilgili bir gerginliği vardır.”

“Olabilirdi, tabii Roarke işi konusunda ne kadar gerilirse o kadar zevk almasaydı. Aramıza kocaman bir duvar çekti Mavis. Kesinlikle kişisel bir şeydi.”

“Pekâlâ.” Mavis kararlı bir şekilde başını salladı. “O halde o duvarı yıkacaksın. Hayır cevabını kabul etmeyeceksin. İçindekini söküp alana kadar konuşacaksın, kızacaksın, bey-nini yiyeceksin. Ne gerekiyorsa. Kadınlar bu konuda iyidir Dallas.”

“Ben kadınsal konularda iyi değilimdir.”

“Elbette iyisin. Kendi tarzında gayet iyisin. Bir çatlak açana kadar adamın kıcını tekmeleyeceğini düşün. Onu sorgu odasına almışsın ve itiraf ettirene kadar konuşacağını hayal et. Önce ne olduğunu öğren, sonra ne olduğuna göre ya kızarsın ya teselli edersin. Ya da beynini kızartana kadar becerirsin. Güven bana tatlım, ne olduğunu öğrendikten sonra hangisini yapman gerektiğini bilirsin.”

“Kulağa fena gelmiyor.”

“Değil. Güven bana. Gelişmelerden haberdar et beni. Neyse, artık kalktığıma göre ben de Leonardo’yu kaldırıyım.” Mavis göz kırptı ve arkadaşına kocaman bir öpücük attıktan sonra bağlantıyı kapadı.

“Pekâlâ, yapılacaklar şöyle: raporu dosyala, şüpheliyi sorgula, adli tıbbı ve laboratuvarı sıkıştır. Manyak seri katili bul. Davayı kapa. Roarke’ın kıcını tekmele. Evet, çocuk oynacağı.”

Bölüm 11

Hastings, Sorgu Odası C'deki köhne masanın başında omuzlarını düşürmüş oturuyordu. Çok sıkılmış görünüyordu. Şakaklarındaki ter damlaları sıcaktan bunaldığını gösteriyordu.

Eve enerjik bir tavırla masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu ve ona kocaman bir gülümseme yolladı. "Hey, selam. Uğradığın için sağ ol."

"Cidden mi? Kışımı öp Teğmen."

"Her ne kadar hoş bir teklif olsa da o boyutta bir kişisel temas kurmama izin yok."

"Bilmiyorum beni kasıklarından tekmeledin, kışımı da öpebilmelisin bence."

"Kural kuraldır." Eve sandalyede arkasına yaslandı ve Peabody'ye bir bakış attı. "Peabody, misafirimize biraz su ikram edelim. Burası epey sıcakmış."

"Sıcağı severim."

"Ben de. İnsanlar kış boyu soğuktan şikâyet edip mız mızlanırlar, sonra havalar ısınınca da sıcaktan şikâyet etmeye başlarlar. İnsanoğlu, asla tatmin olmaz."

“İnsanlar her lanet konuda mızımsızlanmakta ustadır.” Hastings, Peabody’nin uzattığı bardağı aldı ve içindeki suyu sonuna kadar içti. “Hepsi pislik işte.”

“İtiraz edebileceğim bir şey değil, katılıyorum. Pekâlâ, bu kadar havadan sudan muhabbet yeter. Biraz da resmi konulara dönelim. Kayıt. Teğmen Eve Dallas ve Memur Delia Peabody’nin, H-23987 ve H-23992 dava numaralarına yönelik soruşturmada Dirk Hastings’le görüşmesi.” Eve tarih ve saati girdi, Hastings’e Yeni Miranda Hakları’nı okudu. “Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz Bay Hastings?”

“Anlıyorum. Beni buraya sürükleyip bütün günümün içine etmenizi anladığım gibi. Dünümün de içine etmiştiniz. Ve bütün bildiklerimi anlattım zaten. İşbirliği yaptım.”

“Gerçekten işbirliğine çok açık bir bireysiniz.” Eve, Nadi-ne’e gönderilen fotoğrafları çıkardı ve Kenby Sulu’nun yüzü Hastings’in önüne düşecek şekilde masaya bıraktı. “İşbirliğine devam et ve bu konuda bildiklerini anlat.”

Hastings oturuşunu değiştirip hafifçe öne doğru eğilirken sandalye gıcırdadı. Adam elini uzatarak ilk fotoğrafı iki parmağı arasında tuttu, sonra diğer fotoğrafa biraz daha yakından baktı. “İlk olarak bunları benim çekmediğimi söyleyebilirim. Gayet başarılı fotoğraflar ama ben şu pozu daha farklı bir açıdan alır ve gözlerindeki ışığı vurgulardım. Çocuğun cidden büyüleyici gözleri var, insan iyice vurgulamak istiyor. Varmış, daha doğrusu,” diye düzeltilti Hastings ölüm pozunu olan diğer fotoğrafa bakarak.

“Dün gece neredeydin Hastings?”

Adam gözlerini dans pozu verilmiş ölüm fotoğrafından ayırmadı. “Çalıştım, yemek yedim, uyudum.”

“Yalnız mıydın?”

“Gün boyu yeterince insan oldu çevremde. Ben bu çocuğun fotoğrafını çektim. Dansçı. Bir dans grubunda. Profesyonel değillerdi. Öğrenciydiler. Onun fotoğrafını çekmiştim. Yüzü çok etkileyici. Gözleri. Kemik yapısı iyi, vücudu da iyi ama can alıcı noktası gözleri. Onun fotoğrafını çektim,” diye tekrarlayarak bakışlarını Eve’e kaldırdı. “Kızını de çekmiştim. Neler oluyor burada?”

“Sen söyle.”

“Ben nereden bileyim!” Öyle sert ve ani bir hareketle ayağa fırladı ki Peabody’nin eli otomatik olarak silahına gitti. Eve’in bakarak başını salladığını gördüğünde bekledi.

Hastings odada dolanmaya başlamıştı. Küçük bir kafese tıklımış kocaman bir ayıyı andırıyordu. “Bu saçmalık. Saçmalık bu. Kahrolası manyak. Ben bu çocuğun fotoğrafını çektim... neredeydi, neredeydi? Juilliard. Juilliard’daydı. Aralarda can sıkıcı şımarık veletler de çıkıyor ama yine de faturaları ödemeyi sağlayan işlerden. Ve çocuğun yüzü harikaydı. O yüzden bir-iki tane tek pozunu da almıştım. Ne zamandı? Bahar. Nisan, belki Mayıs. Tanrım, nereden bileyim?”

Hastings tekrar sandalyeye oturdu ve parlak dazlak kafasını ellerinin arasına aldı. “Kahretsin. Lanet olsun.”

“Onu stüdyoya götürdün mü?”

“Hayır. Ama kartımı vermiştim. Modellik yaparak biraz harçlık kazanmak isterse aramasını söylemiştim. Kameranın karşısında son derece rahat ve doğaldı. Herkes öyle olmaz. Belki sonra arayabileceğini söylemişti.”

“Aradı mı peki?”

“Hayır, beni aramadı en azından. Stüdyoyu aradı mı bilemem. O işlerle Lucia ilgilenir. Bir daha görmedim çocuğu.”

“Peki Juilliard çekiminde asistanın var mıydı?”

“Evet. Kim olduğunu bilmiyorum. Gerzeklerden biriydi işte.”

“Ocak ayındaki düğünde, Rachel Howard’ın fotoğraflarını çekerken çalıştığın gerzek olabilir mi?”

“Pek sanmıyorum. O kadar dayanmaz asistanlarım.” Hastings hafifçe gülümsedi. “Bazen huysuz oluyormuşum.”

“Hadi canım! Peki senin disk dosyalarına erişimi olan kimler var?”

“Kimse. Hiç kimsenin olmaması lazım ama sanırım stüdyoma gelip ne yaptığını biraz bilen herkes dosyalarımı girebilir.” Adam omuzlarını silkti. “Hiç dikkat etmem ki. Yani dikkat etmem gereken bir şey olmamıştı.”

Hastings fotoğrafları Eve’e doğru iteledi. “Avukatımı istemedim.”

“Evet, fark ettim. Neden?”

“Çünkü bu durum beni cidden öfkeliendirdi. Ayrıca avukatlardan nefret ederim.”

“Herkesten nefret ediyorsun.”

“Evet, doğru.” Ellerini kaldırarak bir süre yüzünü ovaladı, sonra tekrar masanın üzerine bıraktı. “Bu çocukları ben öldürmedim. O büyülü gülümsemesi olan kızı, büyülü bakışları olan bu oğlanı. Ben o ışıkları asla söndüremem.” Masada öne doğru yaklaştı. “Sadece sanatçı bakış açısından baksam bile, o gülüş beş sene sonra ya da o bakışlar on sene sonra nasıl olacaktı merak ederdim. Bilmek isterdim, görmek ve tekrar fotoğraflamak isterdim. Ayrıca şahsi olarak cinayet bana göre değil. Görmezden gelmek çok daha kolay olacakken neden insanları öldürmekle uğraşayım?”

Eve, Hastings’in hareketinin aynısını yaparak masada ona

doğru yaklaştı. “Peki ya o ışıklar? Onların ışığını almak istemez miydin? Henüz genç ve masumlarken onların ışığını içine almak istemez miydin? Kameranın lensleri aracılığıyla o ışıkları çekip kendine katmak istemez miydin? Böylece hep içinde olurlar ha?”

Hastings, Eve’e bir süre baktıktan sonra gözlerini kırıştırdı. “Manyak mısın sen? Böyle manyakça şeyleri nerenden uyduruyorsun?”

Eve içindeki bulundukları ortamın dehşetine rağmen yüksek sesle güldü. “Bir sebeple senden hoşlanıyorum Hastings. Bu benim hakkımda ne anlatır bilmiyorum ama senden hoşlanıyorum. Ve Kenby Sulu’nun fotoğrafına rastlama ihtimaline karşılık dosyalarının üzerinden tekrar geçmek istiyoruz.”

“Neden doğrudan bana taşınmıyorsunuz ki? Aileni de getir, köpeğini falan da ha?”

“Bende kedi var. Yirmi dakika sonra Doğruluk Testi’ne giriyorsun. Şimdi bir polis memuru seni bekleme salonuna alacak. Orada bekleyebilirsin.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu, şimdilik. Şu anda kayıta söylemek ya da sormak istediğin bir şey var mı?”

“Evet, bir sorum var. Senin için milyon dolarlık soru diyelim Dallas. Sıradakinin kim olduğunu merak ediyorum. Kendime kimin fotoğrafını çektiğimi ve o kişinin yakında öleceğini sormam gerekiyor mu?”

“Bu soruya verebileceğim bir cevap yok. Görüşme sona ermiştir.”

★★★

“Ona inanmıyorsun.” Peabody arabada Eve’in yanına oturdu. “Hem de daha Doğruluk Testi’ne girmeden.”

“İnanıyorum. Olayla bir bağlantısı var, evet ama işin içinde değil. Ve sonraki hedefin yüzünü biliyor. Daha doğrusu gördüğünde tanıyacak.” Bu canını yakacak, diye düşündü Eve.

Adamın o çirkin yüzünde zaten canının yandığını görebilmişti.

“Katil de tanıdığı biri ya da en azından onu veya çalışmalarını bilen biri. O çalışmaları beğenen ya da kıskanan biri... ya da kendininkilerin onlardan daha üstün olduğunu düşünen biri.”

Eve polis merkezinin otoparkından çıkarken bu açıyı düşündü. “Henüz sanatsal ya da ticari anlamda herhangi bir başarı kazanamamış bir adam bizimki.”

“Bir rakibi olabilir.”

“Belki. Belki de ticari boyuta inemeyecek kadar üstün ve sanatsal olduğunu düşünen biri. Tanınmak istiyor, yoksa görünümleri kendine saklardı. Ama medyaya gönderiyor.”

Katilin Nadine’e gönderdiği mesajı tekrar dinledi.

Nasıl bir ışık bu! Nasıl güçlü bir ışık. Beni çevreliyor. Besliyor. Bu çocuk inanılmazdı, bir dansçının bedenine ve bir sanatçının ruhuna sahip bu genç adam inanılmazdı. Şimdi o bana dönüştü. Benim oldu. Onun olduğu şey sonsuza dek benim içimde yaşayacak artık.

Yine ışıklar, diye düşündü Eve, sonra gölgeler.

Artık içlerinde gölgeler olmayacak. Işıklarını karartacak gölgeler düşmeyecek üzerlerine. Benim onlara verdiğim hediye de bu. Onların bana verdiği hediye de. Ve her şey tamamlandığında, işimiz tamamlandığında, insanlığa verdiğimiz bir hediye olacak bu.

“Ne yaptığını dünyanın bilmesini istiyor. Sanatsal açıdan,” diye devam etti Eve. “Hastings ya da Hastings’in çalışmaları onun sıçrama tahtalarından biri. Geçtiğimiz sene Hastings’le çalışan ya da onun için çalışan herkesi sorgulayacağız.”

Peabody bilgisayarını açtı, bir dosyayı çağırdı ve listeyi açtı. “Bu epey zaman alacak. Adam asistanlarını tuvalet kâğıdı gibi kullandığını söylerken şaka yapmıyormuş. Diğer personeli, müşterileri, modelleri ve stilistleri de eklersen liste daha da büyüyor. En baştan mı başlayalım?”

“Şimdilik evet. Ama önce veri kulübüne gideceğiz. İleti Nadine’e yine oradan gönderilmiş. Her iki seferde de. Bir bağlantı bu.”

★★★

Masalarda ve koltuklu alanlarda canlı bir akşam yemeği kalabalığı vardı. Genellikle öğrenciler, diye düşündü Eve. Çoğu gruplar halinde ya da tek başına önlerindeki bilgisayarlara odaklanmış sandviç yiyordu.

Eve barda çalışan Steve Audrey’yi gördü. Popüler buzlu içecek ve kahve siparişlerini yetiştirmeye çalışıyordu. Genç adam hafifçe başını sallayarak Eve’i selamladı.

“Yaz dönemi olduğundan gün ortasında bile akın akın geliyorlar.” Uzanmış ellerden birine köpüklü mavi bir sıvıyla dolu bardağı uzattı sonra omzuna asılı havlulardan biriyle ellerini kuruladı. “Soğuk bir şey hazırlayayım mı?”

“Bir Mavi Öfke de ben alabilirim.” Peabody amirini tanıdığı için çok hızlı konuşmuştu.

“Geliyor.” Genç adam malzemelere uzandı. “Sizin için Teğmen?”

“Bir mola ver.”

“Daha bir saat önce geldim. Saat yediye kadar hiç- ”

“Biraz mola ver.”

Audrey buz makinesini birkaç saniye çalıştırdı. “Bir saniye. Mitz, beş dakika yerime bakar mısın? Beş dakikadan fazla olmaz ama,” dedi Eve’e. Bir taraftan da uzun ince bir bardağa Peabody’nin içeceğini doldurdu. “Yoksa başım derde girer.”

“Beş dakika yeterli. Buralarda sessiz bir yer var mı?”

“Günün bu vaktinde olmaz.” Audrey kalabalık mekânı gözleriyle taradı, sonra çenesiyle ileriye işaret etti. “Şu sağ arkadaki mahremiyet hazneli masaya geçeriz. Siparişleri doldurmam için bir dakika daha verin bana.”

Eve, Mavi Öfke’sini yudumlayan Peabody’yle birlikte kalabalıkta yolunu açarak ilerledi. Öğrenciler kulübe sanki safariye çıkarmış gibi gelmişlerdi. Sırt çantaları, evrak çantaları ve kişisel bilgisayarları vardı.

Kenby’nin Lincoln Merkez’deki dolabında sırt çantası ya da evrak çantası gibi bir şey çıkmamıştı.

Eve eşyaların üzerinden atladı, etrafından dolandı, kenara iteledi ve sonunda masaya iki oğlanla aynı anda vardı. Çocuklar hızla sandalyelere oturdular.

İkisi de ona bakıp sırtırken bir tanesi, “Kaybettiniz,” dedi. “Biz daha genç ve hızlıyız.”

“Ben daha büyüğüm. Rozetim ve silahım da var.” Eve rozetini çıkarıp çevirdi ve çocuklara sırtıttı. “Belki o çantaları güzelce aramaya ve buradaki herkesin gününü berbat etmeye karar veririm.”

İki genç aynı anda kalkıp hızla uzaklaştı.

“Cidden daha hızlılar,” dedi Peabody.

“Evet ama benim aksi olmak için bir içkiye ihtiyacım yok.”

Peabody bardağından koca bir yudum daha aldı. “İnsanı gerçekten ferahlatıyor ama. Ve isminin aksine beni çok sakın bir havaya sokuyor. Belki de hâlâ dün gece McNab’le birbirimize yaptığımız aramanın etkisindeyimdir.”

Eve elini gözünün altında seğiren kasın üzerine bastırdı. “Tanrı’ya şükür öğlen yemeği yemedim. Yoksa üzerine kuşardım.”

“Bence her ikimizin de düzenli seks hayatının olması harika bir şey. Uyumumuzu artırıyor.”

“Kapa çeneni Peabody. Tanrım, kapa çeneni.”

“Elimde değil. Çok mutluyum.”

“Benim elimde. Hemen düzeltebiliriz bu durumu.”

Elinde farklı bir buzlu içecek Steve geldi ve Peabody’nin yanına oturdu. Bardağındaki yeşil köpükten pipetiyle kocaman bir yudum çekti. “Pekâlâ, beş dakikamız var.” Bir düğmeye bastı ve masanın etrafı şeffaf bir malzemeye kapandı. “Ah.” Gülümseyerek pipetinden biraz daha içecek çekti. “Sessizlik harikaymış.”

“Bu sabah buradan gönderilen ileti hakkında neler biliyorsun?”

Steve’in gözleri kocaman açıldı. “Ha? Yine mi?”

“EDB buradaydı. Bilgisayarı aldılar ve gündüz idarecisiyle görüştüler.”

“Ben daha bir saat önce geldim ve hemen siparişlere daldım. Konuyla ilgili bir şey duymadım. Biri daha mı öldü?”

Eve, Kenby’nin fotoğrafını çıkarıp uzattı. “Onu tanıyor musun?”

“Tanrım. Bilmiyorum. Tanrım. Sanırım evet, emin değilim. Tanımalı mıyım?”

“Derin bir nefes al Steve.”

“Evet, tamam. Pekâlâ. Bu çok vahşice.” Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra fotoğrafa tekrar baktı. “Sanırım burada gördüğüm biri. Oyuncu ya da onun gibi bir şey mi?”

“Onun gibi bir şey diyelim.”

“Shirlee’ye sormalısınız. Tiyatrocu ve sanatçı tarzı tipler onun ilgi alanına girer.”

“Burada mı?”

“Evet, vardiyası vardı. Bir saniye verin bana.”

Steve mahremiyet haznesini açtı. Genç adam dışarı çıkıp hızla uzaklaşırken, mekânın bütün gürültüsü Eve ve Peabody’ye adeta hücum etmişti.

“Kıvırcık patates kızartmaları var,” dedi Peabody ve Eve ağzını açamadan menüyü tuşlamaya başladı. “Kan şekerim düşüyor.”

“Bir an bile düşmesine izin verdiğini sanmıyorum.”

Steve yanında uzun, ince bir esmerle geri geldi. Beline kadar uzun saçları ince ince örülmüş ve siyah bir kurdeleyle uçlarından bağlanmıştı. Sağ kulağında dört gümüş halka küpe vardı ve sol gözünün altında ışıltılı gözyaşları gibi duran minik taşlı üç gümüş takı vardı.

Kadın, Eve’in yanına oturdu. Masanın üzerinde parmaklarını birbirine doladığında yüzükleri şıngırdadı. “Stevie polis olduğunuzu söyledi.”

“Stevie’ye bir puan.” Eve mahremiyet düğmesine bastı, sonra fotoğrafı Shirlee’nin önüne itti. “Onu tanıyor musun?”

“Hey, bu Sihirli Ayak. Ona Sihirli Ayak derim, çünkü harika bir dansçıdır. Elbette, haftada bir-iki kez uğrar. Öğlen yemeği ya da erken bir akşam atıştırmasına genelde. Ama birkaç kere de akşam müzik ve dans için geldiği olmuştur. Hafta sonları. Ciddi iyi dans eder. Ne yaptı?”

“Yanında özel biriyle mi gelir?”

“Genelde grubundan arkadaşlarıyladır. Birkaç kere gruptan tek birileriyle geldiği de oldu ama kız arkadaşı olabilecek biriyle gelmedi hiç. Gerçi eşcinsel falan değil. Biliyorum, çünkü hiç başka bir erkeğe asılırken falan görmedim.”

“Ona asılan birileri peki?”

“Özel olarak öyle bir şey fark ettiğimi söyleyemem. Genelde tanıdığım insanlarla takılır. İyi de bahşiş bırakır.” Steve’e anlamlı bir bakış attı. “Öğrencilerin eli sıkı olur, malum ama Sihirli Ayak hep bol bahşiş verir. İyi yetiştirilmiş biri bence. Burada olaya falan da karışmamıştır hiç.”

“En son ne zaman geldi peki?”

“En son ne zaman gördüm onu?” Kadın bembeyaz rujlu dudaklarını büzerek düşündü. “Cuma akşamı sanırım. Geçen cuma. Muhteşem bir holo-grup çalışıyordu. Ağır Zazar. Çok iyilerdir. O da Juilliard’dan bir grup arkadaşıyla buradaydı. Hatırlıyor musun Stevie? Havasındaysa harika dans eder. Sahneyi sallar. Ona bütün akşam Yeşil Büyücü hazırladın, hatırlıyor musun Stevie?”

“Evet. Evet, doğru.” Steve bakışlarını fotoğrafa çevirdi ve parmaklarını çerçevede gezdirdi. “Büyücü, alkolsüz. Hatırladım.”

“Benim geri dönmem lazım.” Shirlee uzanarak kabinin kapısını açtı.

“Benim de.” Steve bakışlarını fotoğraftan kaldırdı ve Eve’in bakışlarıyla karşılaştı. “Yardım edebildik mi?”

“Olabilir. Teşekkürler. Gidelim Peabody.”

“Ama kıvrıcık patateslerim daha yeni geldi.”

“Evet, hayat zor tecrübelerle dolu.”

Eve dışarı çıkarken Peabody patatesleri bir peçeteye doldurdu.

Koşarak yenen bir yiyeceğin kalorisi olmayacağını düşünerek kendini teselli etti.

Kulüpten çıktıklarında Eve uzandı ve bir patates kızartması kapı. “Tuzsuz mu?” dedi bir lokma aldıktan sonra burununu kırıstırarak. “Tuzsuz nasıl yersin bunları?”

“Tuz dökecek fırsatım olmadı,” dedi Peabody ve “İşte, hayat zor tecrübelerle dolu,” diye ekledi homurdanarak.

Sorgulamalara Portografi listesinin en başındakilerle başladılar. Eve potansiyel şüphelilerle görüşürken Hastings’e dair de birçok yeni fikir ediniyordu. O bir manyaktı, bir dâhiydi, anlaşılması çok zor bir adamdı, deli ama çekiciydi - gibi çeşitli fikirler Eve’in görüştüğü kişiden kişiye değişiyordu.

Eski asistanlarından birini Greenpeace Parkı’nda bir çekim esnasında yakaladı.

Modeller -bir kadın ve bir erkek- yeni bir spor kıyafeti sergiliyordu. Ama Eve’e göre her ikisi de üzerlerinde ten rengi incecik bluzlar, hantal botlar ve uzun şapkalarla çölde yürüyüşe çıkmaya hazırlanan keşiflere benziyordu.

Kısa, kıvrıkcık, koyu renk saçlı Elsa Ramerez ince bir kadındı. Teni güneş altında çalışmaktan epey bronzlaşmıştı ve çekimi yapan fotoğrafçıya istediği bir şeyleri getirip götürüyor, ekibin geri kalanına bazı işaretler veriyor, su şişelerini taşıyor ve verilen talimatlar neyse onları yapıyordu.

Gününün epey zordan zor ötesine doğru ilerlemeye başladığını hisseden Eve yürüdü ve elini fotoğrafçının omzuna dokundurdu.

İri yarı sarışın kadın Hastings sayılmazdı ama yine de etkileyici bir homurtuyla arkasını döndü.

“Bir mola lütfen,” dedi Eve ve rozetini kaldırdı.

“Bütün yasal izinlerimiz tamam. Elsa!”

“Duyduğuma sevindim. Ama burada olma sebebim çekim izinleriniz değil. Bir mola verin, gölgede dinlenin. Yoksa çok titiz yardımcım bütün izinlerinizi incelerken benim iste-

diğim süreden çok daha uzun süre çalışamazsınız. Elsa?” Eve parmağıyla kadına gel işareti yaptı.

“Sadece bir saatlik işimiz daha kaldı.” Elsa onlara doğru koşturmaya başladı ve çoktan sırt çantasından evrakları çıkar-maya başlamıştı. “İzinlerimiz burada.”

“Onlarla işim yok. Bana Dirk Hastings’ten bahset.”

Elsa’nın yüzü taş kesildi. “O camın parasını ödemem. Şi-şeyi bana Hastings attı. Çatlak herif. Beni dava edebilir, siz de güzelce hapse atabilirsiniz ama o lanet camın parasını öde-mem.”

“Şubat’ta onunla çalışıyormuşsun. Tam olarak...” Eve notlarına bir baktı. “Dört Şubat’tan on sekizine kadar.”

“Evet, savaş tazminatı falan almam gerekiyordu aslında.” Genç kadın kalçasına doğru düşen bel çantasından bir şişe su çıkardı ve içti. “Deli gibi çalışmak umurumda bile değil, ba-yılıyorum çalışmaya. Öfkeyi de anlarım, ben de öfkeli bir tipim-dir. Ama hayat deli insanlarla uğraşmaya değmeyecek kadar kısa.”

“Fotoğraftaki çocuğu tanıyor musun?” Eve, Sulu’nun fo-toğrafını ona doğru uzattı.

“Hayır. Harika bir yüz ama. Fotoğraf da güzel. Çok güzel. Konu tam olarak ne?”

“Asistanı olarak çalışırken Hastings’in dosyalarına eriş-i-min var mıydı?”

“Elbette. İş tanımımın bir parçası da işleri dosyalamak, istediklerini dosyadan çıkarıp ona vermektir. Neler oluyor? Fotoğraflarından bazılarını aldığımı falan mı söylüyor? Çalışmalarından birini? Bu saçmalık. Lanet olsun, ayrıca tamam delinin tekidir ama iftiracı değildir.”

“Hayır, ona ait bir çalışmayı aldığını söylemiyor. Ben öyle bir şey yapıp yapmadığını sordum.”

“Bana ait olmayan şeyleri almam. Ayrıca öleceğimi bilsem başka bir insanın çalışması üzerine kendi ismimi koymam. Ayrıca öyle bir şey yapacak kadar adi olsam da asla kimseye yutturamazdım. Hastings’in farklı bir bakışı vardır. Adamın bir stili var, tamam piçin teki olabilir ama gözü gören herkes anlardı.”

“Bu onun çektiği bir fotoğraf mı?”

Elsa fotoğrafa tekrar baktı. “Hayır. Güzel. Gerçekten güzel. Ama güzelden muhteşeme geçmeyi başaramıyor. Şuradaki?” Elsa baş parmağıyla arkadaki ağacın orada duran fotoğrafçıyı işaret etti. “O da iyidir. Çok yeteneklidir. Fotoğrafları çeker, müşterinin istediği bakışı ve görüntüyü de yakalar. Ama yalnızca düz ticari işler yapabilir. Hastings bu çekimi gözleri bağlı halde beş dakikada yapardı. Ama bizimki Hastings’in sanatsal çalışmalarına ulaşamaz. Belki muhteşem olmak için gerçekten de biraz çılgınlık gerekiyor. Hastings de beş yıldızlı bir muhteşemdir.”

“Sana saldırmış.”

Elsa derin bir nefes verdi, ayakkabısının burnunu toprağa sürttü. “Pekâlâ, tam olarak saldırı değildi. O kendini kaptırmışken yeterince dikkatli olamadım. Öngörülü davranmadım. Ve öngörü sahibi olmak da iş tanımımın bir parçasıydı. Bir şeyi yanlış yaptım, bana bağırdı ben de ona bağırdım. Dedim ya, ben de öfkeliyimdir. Evet, şişeyi fırlattı ve evet, tamam, tam olarak bana fırlattı diyemeyiz. Cama atmıştı. Sonra camın parasını benim ödeyeceğimi söyledi ve hakaretler savurup bağırmaya devam etti. Ben de çıkıp gittim ve geri dönmedim. Lucia bana ücretimi gönderdi, eksiksiz olarak. O kadın işleri hep rayında tutar zaten. Yani mümkün olduğunca diyelim.”

Eve, Lucia'yı da aradan çıkarmak için Portografi'ye döndü.

"Hastings hakkında tek kötü kelime etmem. Epey kötü şeyler söyleyecek bir sürü insan bulacaksınız zaten. Ve zaten beni dinleseydi bir avukat tutardı, hatalı tutuklamanız için sizi dava ederdi."

"Onu tutuklamadık ki."

"Aynı kapıya çıkar." Burnunu çekerek masasına oturdu. "Tanrım adam bir dahi ve dâhiler dünyanın geri kalanıyla aynı kurallara uymak zorunda değiller."

"Cinayet işlemememiz gerektiği kuralı da onlara dahil mi?"

"Hastings'i cinayete suçlamak cevap bile vermeyeceğim bir iddia."

"Asistanlarından birini asansöre atmış, yani kaldırıp atmakta gibi atmış. Birine şişe fırlatmış. Birini camdan atmakla tehdit etmiş. Galiba birini maksibüsün altına atmakla tehdit etmişti. Liste uzayıp gidiyor."

Kadının kan kırmızısı dudakları itirazla büküldü. "Her biri için bazı nedenler vardı. Sanatçılar, gerçek sanatçılar, zaman zaman öfkeli olabilirler."

"Pekâlâ. Hastings'in dahilik kaynaklı öfkesini konusunu bir an unutalım... dosyaları, kayıtları ve görüntü disklerinin güvenliği ne durumda?"

Lucia başını salladı, sonra bir elini beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Güvenlik diye bir şeyimiz yok. Bu konuda ne beni ne de başkasını dinlemedi. O parola ya da prosedüre dair şeyleri hatırlayamaz ve istediği veriye ulaşamayınca da çok öfkelenir, o yüzden özel bir güvenliğimiz olmadı hiç."

“Yani isteyen herkes onun çalışmalarına ulaşabilir.”

“Yani... ilk önce üst kata çıkabilmeleri gerekir.”

“Yani sadece modeller, müşteriler, sürekli değişip duran asistanlar, diğer çalışanları ve buranın personeli.”

“Temizlik ekibi.”

“Temizlik ekibi.”

“Bakım ve onarım.” Lucia omzunu silkti. “Gerçi sadece Hasting yokken girip işlerini yapabilirler. Hastings’i huzursuz ediyorlarmış. Arada öğrencilere izin verirler. Gerçi bir ücret ödemek zorundalar ve konuşmaları da yasaktır.”

Eve derin bir nefes aldı. “Temizlik, bakım ve onarım ekibinin ve öğrencilerin listesi var mı?”

“Elbette. Herkesin listesi vardır bende.”

Ofise geri döndüğünde Eve kendini odasına kapadı. Bir pano kurdu. Kurbanların fotoğraflarını, Nadine’e gelen meşajları, sorguladığı insanları ve sorgulayacaklarını panoya astı. Sonra oturdu, notlarını masanın üzerine yaydı ve bütün zihnini önündekilere yoğunlaştırdı.

Jackson Hooper ve Diego Feliciano’yla tekrar görüşmüştü ve bu kez hikâyeleri neredeyse birbirinin aynıydı. Kenby Sulu’yu hiç tanımıyorlardı, ismini bile duymamışlardı ve cinayet gecesi evlerinde yalnızlardı.

Hooper ve Feliciano arasında muhtemel bir bağlantı olabilir miydi?

Eve başını iki yana salladı. Bu saçma bir ihtimaldi, düşüncelerinin raydan çıkmamasına özen göstermeliydi.

Katil kurbanlarından bir şey istiyordu. Işıklarını. Hastings asla o ışığı söndürmeyeceğini söylemişti. Katil o ışığı sön-

dürüyor muydu yoksa başka bir şeye mi dönüştürüyordu? Kendine?

Hangi amaçla?

İhtişam, ihtişam istiyordu. Tanınmak, övgü. Ama hepsi o kadar değildi.

Kurbanlar belli sebeplerden ötürü seçilmişlerdi. Gençlik, canlılık, masumiyet. Her ikisi de aklen, ruhen ve yüzleri bakımından ıslıl ıslıl gençlerdi.

Parlak ışıklar.

Katil mesajlarını göndermek için veri kulübünü tercih etmişti. Yani kulüplere giden bir tipti. Oradaki ortamı, işlerin nasıl yürüdüğünü ve üniversiteli gençler için cazip bir ortam olduğunu biliyordu.

Katil de bu üniversitelilerden biri miydi ya da öyle mi olmak isterdi?

Üniversitede okumaya parası yetmemiş olabilirdi? Üniversiteden atılmış olabilirdi? Hayran olunan bir sanatçı olmak yerine, bir orada bir burada çalışan biri olmuştu belki?

Görüntüleme üzerine bildiği şeyler vardı. O sanatta yetenekliydi. Eve, Leeanne Browning'i düşündü. Cinayet vakti nerede olduğunu ispat edebiliyordu ama önceden ayarlanamayacak bir durum değildi.

Eve notlarına ekleme yaptı: Browning ve/veya Brightstar ve Hastings arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Bilgisayarı kullanarak bir şehir haritası açtı ve söylediği mekânların ışıkla vurgulanmasını istedi. İki olay yeri, iki üniversite kampüsü, Portografi, otopark, Browning'nin dairesi, Diego'nun dairesi, veri kulübü, iki kurbanın evi, kurbanların bırakıldığı iki mekân.

Her iki kurbanın cesedi de işyerlerine yakın bir yere bırakılmıştı. Neden?

Katilin işyerinin nerede olduğunu merak etti Eve. Çalışmasını nerede yapıyordu? Bu çok kişisel ve çok önemli çalışmasını nerede yapıyordu?

Kulübe yakın mıydı? Aracı var ama gezinmek, gözlem yapmak, avlanmak, mesajını iletmek için neden uzağa gitsin ki?

Her iki kurban da katilini tanıyordu. Eve bundan emindi. Selamlaştığı bir tanıdık, iyi bir arkadaş, sınıf arkadaşı, öğretmen. Daha önce de gördükleri biri. Ama kurbanlar aynı ortamlardan değildi, aynı insanları tanı mıyordu.

Hastings ve veri kulübü dışında ortak bir şey yoktu.

Eve bir tarama talimatı verdi: veri kulübünün beş sokak yarıçapında bulunan fotoğraf stüdyolarını istiyordu. Stüdyoların sahipleriyle Lucia'nın verdiği listedeki isimler arasında çapraz sorgu ve eşleştirme istedi ama bir sonuç elde edemedi.

Peabody'ye oralarda çalışanlara dair bir liste hazırlamasını ve Lucia'nın listesindekilerle karşılaştırmasını söyleyecekti.

Peabody'yi ararken dalgın bir tavırla başını ovaladı, alnının ortasına sağlam bir ağrı oturmıştı. "Bana yiyecek makinesinden bir şeyler alır mısın? Üzerimde hiç kredi yok ve o aptal makineler artık giriş kodumu kabul etmiyor."

"Çünkü onları sürekli tekmeliyorsun."

"Git ve bana lanet bir sandviç getir."

"Dallas, mesain beş dakika önce bitti."

"Peabody beni oraya getirme," diye uyardı Eve ve linki kapadı.

Eve dışarıdan gelen vardiya değişimi seslerini duyabiliyordu. Birilerinin toplanması, birilerinin yerleşmesi, selamlaşmalar, sataşmalar, o akşamlik vedalaşmalar, atışmalar. Masasında oturup berbat sandviçi yerken harika kahvesini yudumladı.

En son verileri ekleyerek yeni raporunu yazdı, laboratuvarı sıkıştırdı, Morris'e iki sert mesaj bıraktı, sonra da tekrar panosuna bakmaya başladı.

Katil sonraki kurbanını çoktan seçmişti. Eve bundan emindi ve doğru bağlantıyı bulamazsa başka bir parlak ışık daha sönecekti.

Eşyalarını topladı ve yapılacaklar listesindeki noktalardan en azından birini daha tamamlamaya karar verdi. Eve gidip Roarke'ın kışını tekmeleyecekti.

Yapmaya çok hevesli olduğu bir şey değildi ama yeterince oyalanmış, ertelemişti zaten. Asansöre doğru ilerlerken Doktor Mira'nın ona doğru geldiğini gördü.

"Seni yakalamayı umut ediyordum."

"Tam zamanında karşılaştık o zaman," dedi Eve. "Odama gidebiliriz."

"Hayır, hayır eve gidiyordun, ben de aynısını yapmak istiyorum. Neden hem yürüyüp hem konuşmuyoruz. Yürüyen banttan insek olur mu?"

"Tamam. Hastings'le işin bitti mi?"

"Evet. Büyüleyici bir adam."

Aşağı inen yürüyen bantlardan birine binerlerken Mira gülümsedi. Uzun ve yorucu bir günden sonra bile çok taze görünmeyi başarıyordu. Etek ceket takımı krem rengiydi ve üzerinde tek bir leke yoktu. Eve New York'ta yaşayan -özellikle de polis merkezinde çalışan- birinin beyaza bu kadar yakın bir renk giyip hâlâ günü lekesiz olarak tamamlayabilmesinin nasıl mümkün olabileceğini düşündü. Hem tonu hem de dokusu bal sarısı olan saçları Mira'nın güzel yüzünü çevreliyordu ve inci küpelerini takmıştı.

Ülkedeki en iyi profil uzmanlarından biriydi ve işe gelir-

ken inci takıyor, diye düşündü Eve. Ve içmeyi çok sevdiği o taze bitki çayları gibi çiçek kokuyordu.

Şık ve ince topuklu kadınsı ayakkabılarıyla yürüyen banttan zarıfçe indi ve diğerine bindi.

“Huysuz,” diye devam etti Mira. “Kavgacı, rahatsız edici, eğlendirici. Ve inanılmaz dürüst.”

“Yani suçsuz?”

“Bence öyle ve onu bana gönderirken sen de zaten suçsuz olduğunu düşünüyordun.”

“Bilmiyorum, belki bir sinir anında birilerini çatıdan aşağı atabilir ama oturup soğukkanlı bir şekilde cinayet tasarlayacak ve aynı soğukkanlılıkla planını uygulayacak bir tip olduğunu düşünmüyorum.”

“Hayır, değil. Belki öfke terapisi falan alabilir ama bence bir kayıp olur. Ben ondan gayet hoşlandım diyebilirim.”

“Ben de öyle.”

“Katilinde Hastings’in küstahlığı ya da bir türevi olabilir ama onun güvenine ve doğallığına sahip değil. Ve Hastings yalnızlıktan gayet memnun ve keyifliken, katilin kendini çok yalnız hissediyor. Görüntülere sanatı için olduğu kadar sunduğu yoldaşlık, arkadaşlık için de ihtiyacı var.”

“Fotoğraflardaki insanlar onun yoldaşı mı oluyor?”

“Bir anlamda. Onları içine alıyor - gençliklerini, enerjilerini. Oldukları her şeyi, tanıdıkları herkesi de almış oluyor. Arkadaşlarını, ailelerini. Katil onların yaşam gücünü alıyor.”

“Onları hiç bozmuyor, zedelemiyor. Çalışması çok titiz ve temiz. Şiddet yok. Çünkü ona aitler, ona dönüşmek üzere.”

“Çok iyi.”

“Onların görüntüsünü muhafaza ediyor, en güzel halle-

riyle resmediyor. En iyi pozlarını yakalamaya çalışıyor. Kamera için süslüyor, pozlarına büyük özen gösteriyor. Bunun bir boyutu sanatsal: Bak ben neler yapabiliyorum, ne kadar yetenekliyim. Ama bir boyutu da salt kibir: Artık bir bütünüz ve iyi görünmek istiyorum.

“Enteresan. Evet, büyük ihtimalle öyle. Karşımızdaki karmaşık bir insan Eve ve yapmakta olduğu şeye mutlak bir hakkı olduğuna gerçekten inanıyor. Hatta buna mecbur olduğunu düşünüyor. Ama bencillikten uzaklaşmıyor. Kutsal bir misyonda değil. Karşılık istiyor. Tanınmak, övülmek, hayranlık istiyor. Geçmişte sanatına dair hayal kırıklığı yaşamış olabilir ama başarısız olduğuna değil, yeteneğinin göz ardı edildiğine inanıyor. Anlaşılmadığına inanıyor. Hastings tarafından ya da Hastings’i ona tercih eden başka biri tarafından olabilir. Eğer kurbanların ilk fotoğraflarını Hastings’in dosyalarından aldıysa ki öyle olması kuvvetle muhtemel, motivasyonundaki bir etken de rakibini alt etmek.”

“Ya da akıl hocasını.”

Garaja doğru ilerlerken Mira tek kaşını kaldırdı. “Hastings’i bir akıl hocası olarak düşünemiyorum nedense.”

“Kendisi de öyle düşünmez ama katil farklı algılıyor olabilir.”

“Eğer istersen bu davaya biraz daha zaman ayırabilirim. Son raporlarını da gönderirsin bana.”

“İlk fırsatta gönderirim. Teşekkürler.” Eve biraz daha zaman kazanmak için Mira’ya arabasına kadar eşlik etti. “Doktor Mira, uzun zamandır evlisiniz değil mi?”

Eğer Eve kişisel bir konuyu dolaylı olarak da olsa gündeme getirmeye çalışıyorsa, birlikte epey yol kat ettiklerini düşündü Mira. “Evet. Önümüzdeki ay otuz iki sene olacak.”

“Otuz iki. Sene.”

Mira güldü. “Evet, senin hayat sürenden daha uzun.”

“Yani... eminim iyi günler de kötü günler de olmuştur.”

“Oluyor. Evlilik tembel ya da güçsüz insanlara göre bir şey değil pek. Emek istiyor ve emek vermek gerekiyor. Çalışmak gerekiyor. Aksi halde zaten bir anlamı olmaz ki.”

“Çalışmak pek gözümü korkutmaz.” Eve ellerini cebine sıkıştırıp bir ayak bileğini hafifçe yerde kıvrırken, yani en azından o da bir şey, diye düşündü. “İnsanlar zaman zaman birbirlerinden biraz uzak kalmak isteyebilirler, değil mi? Bu öbürüne karşı artık farklı şeyler hissettiği anlamına gelmez illa?”

“Evet, tek başına olmak istediğimiz zamanlar olabilir. Ya da yalnız halletmek istediğimiz konular olur mutlaka. Her türlü ikili ilişkide bireyler kendilerine ait kişisel vakit ve alan isterler.”

“Evet. Yani mantıklı.”

“Eve, Roarke’la aranızda bir sorun mu var?”

“Bilmiyorum.” Eve kendini tutamadan birden kelimeler ağzından dökülmeye başladı. “Ben aptallık ediyorum, hepsi bu. Bir akşam biraz tuhaf davranıyor diye hiç yoktan olay çıkarıyorum. Ama lanet olsun, onun bana nasıl baktığını, sesinin tonunu, beden dilini bilirim ben. Ve kendi gibi değildi işte. Bir şey olmuştur, eminim. Kötü bir gün geçiriyordu belki, neden böyle takıp duruyorum bilmiyorum.”

“Çünkü onu seviyorsun, onun için endişeleniyorsun.”

“Dün gece tartıştık ve aramız kötü ayrıldık, sonra yatağa da gelmedi. Bu sabah dava yüzünden erken çıkmam gerekti ama ona bir not bıraktım. Ve gün boyu dönüp beni aramadı bile. Dün akşam neredeyse beni kovdu, bugün bütün gün

de ondan hiç haber alamadım. Bu hiç normal değil. Roarke böyle yapmaz.”

“Peki sen onu aradın mı?”

“Hayır. Elbette aramadım. Onun sırasıydı.”

“Pekâlâ,” dedi Mira sıcak bir gülümsemeyle. “Ona biraz kişisel alan ve zaman vermiş oldun.” Uzanarak Eve’in yanına hafif bir öpücük kondurmasıyla genç kadını biraz afallattı. “Şimdi eve git ve neler olmuş bir öğren bakalım. Her ikiniz de daha iyi hissedeceksiniz.”

“Pekâlâ. Tamam. Sağ ol. Teşekkürler. Kendimi cidden aptal gibi hissediyorum.”

“Hayır, tatlım. Sadece evli hissediyorsun.”

Bölüm 12

Roarke eve geldiğinde Eve'in kusmuk yeşili polis aracını giriş merdivenlerinin önünde görünce, karısının ondan önce geldiğini anladı.

Henüz onunla ya da başka biriyle konuşmaya hazır hissetmiyordu kendini. Ama yaşamının çoğunda ona babasından çok daha yakın olan adamın kırık bir bacakla ortada dolaşıyor olması artık Roarke'ın göz ardı edebileceği bir durum değildi.

Önce bir Summerset'i kontrol edecek, sonra yorgunluk ve öfkesini spor yaparak biraz atmaya çalışacak, belki biraz da yüzecekti. Belki de oturup içerde.

Ne işe yararsa işte.

Toplantılar bir işe yaramamıştı. İşini yapma ve yürütme konusunda günün getirdikleriyle yüzleşmek de bir işe yaramamıştı. Yaptığı hiçbir şey, yüzü solmuş morluklarla dolu o kızıl saçlı güzel kızın görüntüsünü zihninden silmeyi başaramamıştı.

Sadece başka bir şeyler deneyecekti işte.

İçeri girdiğinde Eve'in holde ya da ön salonda olmadığını görünce rahatladı - ve hemen ardından hissettiği rahatlık yüzünden kendini suçlu hissetti. Ama şu anda onun karşısına çıkabilecek gücü olmadığını kabul etmek zorundaydı.

En son ne zaman kendini bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Kafasının en son ne zaman bu kadar karışık olduğunu...

Evrak çantasını kenara bıraktı ve yukarı doğru kıvrılan geniş merdivenlere baktı. Muhtemelen üst kattaki ev ofisinde çalışıyordu ve Roarke eşinin bir süre başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar davasına dalmış olmasını diledi. Bu en azından biraz zaman kazandırır.

Yine de tereddüt etti. Eve'i iyi idare edememişti. Aslına bakılırsa dünden beri hiçbir şeyi doğru düzgün idare edemiyordu. Sadece biraz tek kalmaya ihtiyacı olmuştu. Bir erkeğin buna hakkı vardı sonuçta, değil mi?

Eğer bildiği bütün dünyası altüst olmuşsa Tanrı aşkına, bir adamın tek başına kalıp biraz düşünmeye ihtiyacı olabilirdi.

Roarke bir elini saçlarının arasında geçirdi ve bir küfür savurarak Summerset'in odasına doğru döndü.

Summerset'in dairesinden yükselen bangır bangır müzik tüç oda öteden duyuluyordu. Roarke bir an hızla arkasını dönüp uzaklaşmak istedi. Mavis. Tanrı şahidi olsun Roarke o kadına tapardı ama şu anda hiç onunla karşılaşacak enerjisi yoktu.

Diğer taraftan Mavis oradayken giderse, ziyaretini daha kısa kesebilirdi.

Roarke ilerleyerek içeri girdi. Başka bir zaman olsa, heybetli yardımcısını beline kadar çıplak halde ve yüzünde masmavi bir maskeyle bir bakım masasına uzanmış bulduğunda

kahkahalarla gülerdi. Karısının bu gezegen ve gezegen dışında ciddi anlamda çekinip korktuğu nadir insanlardan biri olan Trina, Mavis'in müzik disklerinden birinden yükselen müziğe uygun ayak hareketleri eşliğinde Summerset'in maskesini kontrol ediyordu.

Trina kuzguni siyah renkli saçlarını neredeyse üç numara sayılacak kadar kısa kestirmiş ve kafatasının arka kısmını fosforlu pembe bir kelebek motifiyle taçlandırmıştı. Geçici dövmeyle -en azından Roarke öyle olduğunu düşündü- resmedilen aynı motifi ağzının kenarında, omuzlarında ve etkiyici göğüslerinin üzerinde görmek de mümkündü.

Suç ortağı Mavis, kocaman geniş bir sürahiye pembe köpüklü bir sıvı boşaltıyordu. Roarke bunun bakıma dair bir şeyler mi yoksa içecek mi olduğunu pek çıkaramadı. Mavis'in saçındaki ziller hâlâ duruyordu ve güneş sarısı bir tulum giymişti. Kalçalarının üzerinde g-string ve deri botlar giymiş çıplak bir kadın resmi vardı.

Hastabakıcı Spence ise ayaklarını fokurtular yükselen mavi bir suyun içine daldırmıştı. Gözlerinin üzeri bir maskeyle örtülüydü ve kulaklarında kocaman kulaklıklar vardı. Saçı yoğun, yeşil bir lapayla kaplıydı.

Mavis elinde sürahiyle dönerken Roarke'ı fark etti. "Roarke! Gelmişsin! Summerset'in muhteşem ötesi güzellik salonuna hoş geldin! Çilek ezmesi ister misin?"

Roarke genç kadının pembe köpüğü kast ettiğini düşündü. "Teşekkürler, hayır."

"Dallas üst katta saklanıyor. Hadi git de onu buraya gelmeye zorla, olur mu? Trina'nın ona uygulamak istediği yeni bir cilt bakım ürünü var ve- "

Mavis'in cümlesi yarım kaldı. Roarke'ı bir seneden uzun

bir süredir tanıyordu ve ilk kez gözlerinin altında gölgeler olduğuna şahit oluyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Roarke, Summerset’e yaklaştı. “Sen iyi misin?”

Mavi maskenin arasından Roarke’a yönelen gözlerde biraz şaşkınlık, biraz da panik vardı. Bir an hafif bir umut kıpırtısı da belirdi. “Benim için böyle zahmete girmelerine gerek yok. Eve geldiğine göre hani o konuşmamız gereken konuları- ”

“Aslına bakarsan benim ilgilenmem gereken bazı işler var.”

“Evet ama- ” Summerset, Roarke’ın eline uzanarak sıkıca kavradı. “Kızlara da söylediğim gibi o Rundale raporu hakkında ve diğer mesele hakkında görüşmemiz gerek.”

“Onu böyle meşgul edersen yaptıklarım bir işe yaramaz.” Trina, Roarke’a sert bir bakış attı. “Dinlenip rahatlaması lazım. Asıl ihtiyacı olan şey yoğun bakımlarla geçireceği bir hafta. Cildini epey düzeltebiliriz. Saçı fena değil.” Trina uzanarak yaşlı adamın saçından bir tutam tuttu ve parmakları arasında test etti. “Yine de işim bittiğinde daha iyi olacak.”

“Eminim.”

“Roarke.” Summerset’in sesi bir an boğazını sıkışmışlar gibi çıkmıştı. Sonra boğazını temizledi. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Sonra.”

“Şimdi.” Bu kez sesi gayet sertti. “Hanımlar bize birkaç dakika izin verir misiniz?”

“Elbette,” dedi Mavis, Trina itiraz edemeden önce. “Treen, hadi şu hazırladığım kokteylleri mutfağa götürelim.” Roarke’a dönerek parmağıyla Spence’i işaret etti. “Onu dertmeyin. Trina rahatlatma ve meditasyon programına aldı onu. Kafası bir dünya şu anda.”

Mavis, Roarke'a son kez endişeli bir bakış attıktan sonra Trina'nın elini yakaladı ve onu dışarı doğru çekti.

"Sadece iyi niyetle sana yardımcı olmaya çalışıyorlar," diye başladı Roarke.

"O konuda bir endişem yok. Seninle ilgili endişelerim var. İyi görünmüyorsun."

"Meşgulüm Summerset."

"Her zaman meşgulsündür sen. Sorun ne? Hasta mısın?"

"Tanrı aşkına. Hayır, hasta değilim. Lanet olsun, müzik dursun!" Hâlâ son ses devam eden müzik anında sustu. "Bu ara yapmam gereken daha çok şey var. Sen hareket edemeyecek durumda olduğundan işlerim daha da yoğunlaştı."

"Ben hareket edemeyecek durumda değilim. Gayet kendim- "

"Lanet bacağını kırdın. O yüzden arkana yaslan ve bir an evvel iyileşmeye bak. Ayrıca bu kadınlarla buraya tıklıp kaldıysan da arkana yaslanıp keyfini çıkarmaya çalış. Sana yardım edebileceğim bir şey yok. Herhangi bir konuda sızlanıp durmanın anlamı yok."

Summerset sandalyesinin kolunu sımsıkı kavramıştı. "Ses tonuna dikkat et. Ben ne sızlanıp dururum, ne de benimle bu şekilde konuşmana müsamaha gösteririm."

"O konuda pek fazla seçeneğin yok, değil mi? Terbiye dersleri vermen gereken bir çocuk değilim artık. Bir çalışanın olduğun sürece de seninle istediğim gibi konuşurum. Ve açıkçası burada kalıp yüzü ne olduğu belirsiz bir bulamaçla kaplı, yarı çıplak bir adamla tartışarak vaktimi daha fazla harcamak istemiyorum."

Roarke hızla dışarı çıkarken Summerset arkasından bakakaldı. Boğazına bir yumru oturmuştu, aksi halde aklının

ucundan dahi geçirmeyeceği bir şey yaparak dahili ev-içi linke uzanmazdı.

“Ne var?” dedi Eve hırsla, sonra ekranında beliren görüntü karşısında gözlerini kapadı. “Yüce Tanrım, gözlerim! Görüntü kapansın, Tanrı aşkına!”

“Susar mısın! Roarke’ın bir sorunu var. İyi değil.”

“Ne? Ne demek istiyorsun? Hasta mı?”

“İyi olmadığını söyleyebilirim sadece. Ben bir şey yapamayacak durumda olduğumdan konuyla senin ilgilenmeni bekliyorum.”

“Nerede şimdi?”

“Evde bir yerde. Onu bul. Sorunu neyse hallet.”

Eve’in tek söyleyebildiği, “Tamam,” oldu. Hemen monitörden bir arama yaptığında Roarke’ın spor salonunda olduğunu öğrendi. Görüntülü tarama moduna geçtiğinde onun üzerini değiştirip şortunu giydiğini gördü. Çok yorgun görünüşünü düşündü.

Sadece yorgun da değil -ki yorgun görünmek bile onun için yeterince nadir bir durumdu- oldukça bitkin de görünüyordu.

Kocası ağırlıklara yöneldiğinde Eve biraz beklemeye karar verdi. Devam et, diye düşündü, biraz terleyip öfkeni at. Eve olsa öyle yapmak isterdi.

Eve’i endişelendiren sadece gözlerinin altındaki gölgeler değil, ağırlıkları indirip kaldırırken yüzünde beliren o donuk ifadediydi. Buz gibi sert ifade.

Kendini çok zorluyordu. Bir şey için mi cezalandırıyordu kendini? Tanrım, neler oluyordu?

Roarke çalışmaya devam ederken, Eve ofisinde volta atıp nasıl bir yaklaşım kullanması gerektiğini düşündü. Roarke çok yoğun çalıştığı bir otuz dakikadan sonra havuza geçti.

Hızlı, sert ve son güçle atılan kulaçlardı bunlar. Fazla sert, diye düşündü Eve ve artık neredeyse gidip onu durdurma noktasına geldiğinde, kocasının durup sırt üstü uzandığını gördü. Onu böyle suyun üzerinde, gözleri kapalı ve acısı yüzünün her çizgisine dolmuş halde görmek Eve'in kalbini sıkıştırıyordu.

"Sorun ne?" diye mırıldanarak parmağını ekrana uzatıp, genç adamın yüzüne dokundu. "Neden bu kadar mutsuzsun?"

İş? Hayır, mantıklı değildi. Eğer işle ilgili bir sorun olsa kızardı belki ama zorluklar hoşuna giderdi. Hatta enerjisi artardı. Asla mutsuz olmazdı.

Summerset? O da mantıklı değildi. Eve doktorlarla bizzat görüşmüş ve korkuluğun gayet hızlı bir şekilde iyileştiğini, hatta programın önünde olduğunu çoktan öğrenmişti.

Belki benle ilgili bir şeydir, diye düşündü Eve yoğun bir korkuyla. Belki bana olan hisleri bir şekilde... bir şekilde değişmiştir. Sonuçta düşünüldüğünde aralarındaki her şey çok hızlı gelişmişti. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Ve olanlar hiç mantıklı değildi, en azından Eve'e hiç mantıklı gelmemiştir. Eğer Roarke artık onu sevmekten vazgeçtiyse mutsuz, suçlu, yorgun ve kafası karışık hissetmez miydi? Yani şu anda Eve'in onun yüzünde görebildiği bütün o hisleri? Bütün bunlar saçmalıklı. Roarke sudan çıkarken Eve ayağa fırlayarak masasını tekmeledi. Saçmalıklı! Ve eğer saçmalıklı değilse de gerçekten öyleyse... onunla işi bittiğinde Roarke şu andakinden çok daha mutsuz, suçlu, yorgun ve kafası karışık olacaktı.

Doğruca mutfaka gitti, bir şişe şarap çıkardı ve doldurduğu kadehi kafasına dikip bitirdi. Kendine gelmesi için ona birkaç dakika daha verip sonra doğruca yanına gidecekti.

Roarke tam duştan çıkıyordu ki Eve banyoya girdi. Ya da kavgaya hazır bir halde banyoya daldı demek daha doğru olurdu. Roarke'ın beline bir havlu dolamasını izledi ve gözleri aynada buluştu.

“Bok gibi görünüyorsun.”

“Teşekkürler sevgilim.”

Eve kocasının gülümsemeden konuştuğunu fark etti. Ne bir sıcaklık ne muzipçe bir parıltı... rahatsızlık bile yoktu sesinde. Hiçbir şey yoktu.

“Sana söyleyeceğim şeyler var. Pantolonunu giy.”

“Beklemek zorundalar. Birazdan katılmam gereken bir konferans toplantı var.” Yalandı. Roarke daha önce ona hiç yalan söylemediğini düşündü. Ve bu hiç hoşuna gitmedi.

“Sensiz bir toplantı olacak.” Eve banyodan çıkarak dış kapıya doğru gitti ve çarparak kapadı.

Kapıdan çıkan ses Roarke'ın zaten ağrıyan başına saplanan bir bıçak gibi olmuştu. “New York'ta salınan katil piçleri yakalamaya çalışmıyorum belki ama benim işim de en az seninki kadar önemli.” Roarke giysi dolabına giderek bir pantolon çıkardı. “Müsait olmadığın bir anda sana işini bırak beni dinle yapmıyorum, değil mi?”

“Sanırım senin kadar düşünceli ve uyumlu bir insan değilim.”

“Evet, şok haber. Sonra konuşuruz,” dedi Roarke pantolonu giyerken.

“Benimle şimdi konuşacaksın.” Roarke başını kaldırıp soğuk bir tavırla baktığında, Eve çenesini kaldırmakla yetindi. “Beni devirip geçmeden bu odadan çıkamazsın. Ve görünüşüne bakılırsa şampiyon, seni yere sermem otuz saniye bile sürmez.”

Roarke öfkesinin üzüntünün üzerine çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. “O kadar emin olma.”

“Kavga mı istiyorsun?” Eve ağırlığını diğer ayağına alıp pozisyonunu değiştirdi. “Hadi gel.”

“Başka zaman. Hiç havamda değilim.” Roarke yana çekilmesi için Eve’in koluna hafifçe dokundu. Eve onu sertçe iteledi.

Adamın gözlerinin öfkeyle parladığını görmek Eve’i mutlu etmişti.

“Sakın.” Roarke’ın konuşması sessiz ve çok sakindi.

“Neyi yapmayayım?” Eve onu tekrar iteledi ve genç adamın ellerini yumruk şeklinde sıkıldığını gördü. “Bana yumruk atmak mı istiyorsun? Hadi durma, devam et. Hadi!”

“Beni biraz rahat bırakmanı söylüyorum sadece.”

Eve ellerini Roarke’ın çıplak göğüslerine koyarak sertçe iteledi onu. “Bırakmıyorum.”

“Beni zorlama!” Eve sonraki hamlesine hazırlanırken Roarke onu bileklerinden yakaladı ve kendine doğru çektikten sonra sertçe itti. “Bir de senin ensemde soluyup durmana ihtiyacım yok. Yalnız kalmak istiyorum dedim. Etrafımda olmamı istemiyorum.”

“Etrafında olmamı istemiyorsun.” Bir bıçak tek hamlede boğazını kesmiş gibi hissetti Eve. Acısız, kansız tek bir hamle. Roarke’ı son gücüyle iteleyerek duvara yapıştırdı. “Seni aşağılık herif beni buraya getiren sensin.”

Roarke on saniye süren zorlu bir mücadeleden sonra pozisyonlarını tam tersine çevirdi. Artık duvara yapışık olan Eve, kocasının içinde umduğundan daha fazla güç olduğunu görmüştü. Yine de karşı saldırıya devam etti. Dirseğini Roarke’ın çenesine doğru savururken bacağına kaldırıp onun beline doladı ve son gücüyle itti. Birlikte yere yuvarlandılar.

Eve kendi içinde yanan öfke alevinin Roarke'ın yüzünde de yankılandığını gördü. Hafifçe doğruldu.

Roarke bir an uçuşan yıldızlar gördü ve sonrasında bastırmaya çalıştığı öfkeye kendini bıraktı. Yerde alt alta üst üste savrulmaya başladılar. İçinde bir şeyler çatlayıp dağılmaya başlamıştı.

En dipte kilitli o yerin dalgalanmaya başladığını hissediyordu Roarke. Dağılmak istiyordu. Yayılıp hafiflemek istiyordu. Nefes nefese mücadeleleri devam ederken, Eve'in boynundaki uzun altın zincirin elmas kolye ucu dışarı çıktı ve Roarke'ın yanağını çizdi.

Roarke yorgun ve bitkin bir şekilde gardını düşürdü ve Eve'in üste geçmesine izin verdi.

"Tamam, devam et." Roarke gözlerini kapadı. Bütün öfkesi geçmiş, dağılmıştı. "Seni incitmeyeceğim."

"Beni incitmeyeceksin ha?" Eve kocasının saçlarından tutarak kafasını yerden bir santim kadar kaldırdı ve hızla bıraktı. "Benden bıktın, beni etrafında istemiyorsun, yakandan düşmemi istiyorsun ve beni incitmeyeceksin ha?"

"Senden bıkmak mı?" Roarke gözlerini açtı ve ilk kez Eve'in gözlerindeki tek şeyin öfke olmadığını gördü. Karısı ağlıyordu. "Sen neden bahsediyorsun Eve? Öyle bir şey söylemedim ben. Asla öyle bir şey söylemedim. Sadece kafamda bazı şeyler var. Ama hiçbirinin seninle bir ilgisi yok, Tanrı aşkına."

Roarke güzel eşinin yüzüne baktı ve genç kadının adeta bir tokat yemiş gibi incinmiş görüldüğünü fark etti.

Eve gözlerini kapadı, gözyaşlarını bastırdı ve doğrularak geri çekildi.

"Nasıl aptalca bir söz ettiğini farkında mısın?" diye mırıl-

dandı Roarke. “Söylediğin şeyin ne kadar aptalca olduğunu farkında mısın?” Ellerini yüzüne götürerek ovaladı. “Çok özür dilerim Eve. Dün gece için de özür dilerim. Az önce olanlar için de çok özür dilerim.”

“Özür dilemeni falan istemiyorum. Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Hasta mısın?” Uzanıp Roarke’ın yüzünü avuçlarının içine alırken gözleri tekrar doldu. “Lütfen anlat bana. Sağlığında bir sorun mu var?”

“Hayır. Hayır, öyle bir şey değil.” Roarke ellerini eşinin bileklerine koydu usulca. İncittiği ve kızarmaya başlayan bileklerine. “Senin canını yaktım.”

“Hayır, boş ver. Neler olduğunu anlat bana. Eğer ölmüyorsan ve bana âşık olmaktan vazgeçmediysen- ”

“Tanrım, cehennemde yanacağımı bilsem bile sana âşık olmaktan vazgeçemem ben.” Eve kocasının gözlerinde o tanıdık ifadeyi görmeye başlamıştı yine. “Sen benim her şeyimsin.”

“Tanrı aşkına, neler olduğunu anlat o zaman. Seni böyle görmeye dayanamıyorum.”

“Bana bir dakika ver, tamam mı?” Roarke uzandı ve eşinin yanağından akan gözyaşını sildi. “Önce bir içki hazırlamak istiyorum.”

Eve ayağa kalktı ve elini uzatarak Roarke’ın kalkmasına yardım etti. “İşle ilgili bir şey mi? Yasadışı bir şeyler mi yaptın?”

Adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ah, Teğmen, yasadışı pek çok iş yapmışımdır, evet. Ama çok uzun zamandır hiçbir şey yok.” Roarke duvardaki panele doğru ilerledi, düğmeye bastı ve geniş zengin barı açtı. Viski-yi seçtiğinde Eve içinin yine burkulduğunu hissetti.

“Pekâlâ. Ne? Bütün paranı falan mı kaybettin?”

“Hayır.” Roarke neredeyse yüksek sesle gülmüştü. “Herhalde öyle bir şeyle daha iyi baş ederdim. Sana ne yaptığıma baksana? Sana? Tanrı aşkına, seni incittim.” Viskiye yudumladıktan sonra derin bir nefes aldı. “Konu annemle ilgili.”

“Ah. Hı-hı.”

Eve düşündüğü onlarca farklı konuya rağmen böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti. “Ne? Aradı mı? Bir şey mi istiyor? Eğer canını sıkın bir şeyler yapıyorsa yardım edebilirim, rozet falan daha çok işe yarar belki ya da-”

Roarke başını iki yana salladı ve bir yudum daha aldı. “Aramadı. Ölmüş.”

Eve ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Kaygan bir zemin, diye düşündü. Aile içi ölümler hep kaygan zemindir. “Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Eğer üzülüysen ben de çok üzgünüm Roarke. Ama... sen demiştin ki. Yani onu küçüklüğünden beri hiç görmedin, değil mi? Hani öylece evi terk edip gittiğini ve bir daha hiç aramadığını söylemiştin.”

“Öyle söylemiştim, evet ve öyle olduğuna inanıyordum. Kendimi bildim bileli inandığım şey hep öyle olduğuydu. Ama görünüşe göre beni terk edip giden kadın annem değilmiş. O olduğunu sanıyordum ama değilmiş. İşlerin öyle olmadığını öğrendim.”

“Pekâlâ. Öncelikle nasıl öğrendin bunu?”

Hep temkinli, diye düşündü Roarke. Polisın çözmesi gereken bir şey olduğunda sakın ve temkinli olurdu. Ah, olanları ilk baştan ona anlatmamakla ne kadar aptallık etmişti. Kadehine baktı, sonra gidip ilerdeki koltuğa oturdu.

“Dün Dochas’ta bir kadınla tanıştım. Oradaki idareci danışmanlardan. Dublin’li ve bana başta inanmadığım bir

hikâye anlattı. İnanmak istemediğim bir hikâye. Otuz yıldan uzun bir süre önce yardım etmeye çalıştığı genç bir kız hakkında bir hikâye. Genç bir kız ve küçük bebeği hakkında.”

Eve ağır ağır ilerleyerek geldi ve koltuğa yanına oturdu. “O bebek sen misin?”

“Evet. Bu kız çok gençmiş. Batı’daki bir çiftliktenmiş. Dublin’e biraz macera yaşamak ve çalışmak için gelmiş. Ve Patrick Roarke’la tanışmış.”

Roarke ona hikâyenin geri kalanını anlattı.

“Doğrulandın mı peki bunları? O danışmanı, sana bu anlattıklarını kontrol ettin mi? Bütün bunların bir dalavere olmadığına emin misin?”

“Eminim.” Roarke bir viski daha istiyordu ama artık kalıp dolduracak enerjisi bile kalmamıştı. “Annem bana bir aile vermeye, doğru olanı yapmaya çalışıyormuş. O adamı seviyordu sanırım ve ondan korkuyordu. Patrick Roarke kadınların hem onu sevmesini hem de ondan korkmasını sağlamakta başarılıydı zaten. Ama annem beni seviyormuş Eve.”

Eve elini uzatarak parmaklarını Roarke’ın parmaklarına kenetledi. Roarke biraz daha kendine geldiğini hissederek birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırıp dudaklarına götürdü, karısının elini hafifçe öptü. “Fotoğrafımızdan o kadar belliydi ki. Beni terk etmemiş. Patrick onu öldürmüştü. Başarılı olduğu başka bir şey de oydu zaten; güzelliği ve masumiyeti yok etmek. Onu öldürdü ve Meg’i geri getirdi.”

Roarke başını duvara yaslayarak tavana baktı. “Evlilermiş zaten. Kayıtlarını buldum. Annemle tanışıp onun hayatını mahvetmeden çok önce Meg’le evlenmiş ama çocukları yokmuş. Belki Meg’i ona bir oğul veremediği için kovmuştu. Ya da Meg onun çapkınlıklarından ve diğer pisliklerinden bıkıp evi terk etmişti. Neden olduğunun bir önemi yok.”

Roarke hafifçe omzunu silkti ve gözlerini kapadı. Artık gerçekten çok yorgun hissediyordu. “Siobhan Brody gibi bir kız ona çekici gelmiştir. Gencecik, masum, tamamen tecrübesiz. Annem beni doğurduğunda da evlenmek, düzgün bir aile kurmak için söylenip duran bir kız babamın sinirini bozmaya başlamıştır.”

“Annen onunla ne kadar... yaklaşık iki sene birlikteymiş. Kimse ona Meg’den bahsetmemiş mi? Adamın zaten evli olduğunu söylememiş mi?”

“Söyleyen biri olsa bile babam yalan dolanla işleri kendi lehine çevirirdi. Konuşmada her zaman başarılıydı. Karşıdakini nasıl ikna edeceğini bilirdi.”

“Özellikle de bir kızı, daha yirmi yaşında bile olmayan ve hamile. Büyük ihtimalle de babandan epey çekinen. Annen insanların ne söylediğine kulak asmamış da olabilir.”

“Doğru. Ama o günlerde, çevresindeki insanlar babamdan gerçekten korkardı. Onun hakkında konuşmaya çekinirlerdi. Ama Meg’in ismi bir şekilde annemin kulağına gitmiş olsa bile duymazdan gelmeyi tercih etmiş olabilir.”

Roarke bir an sustu ve düşündü. “Ne demek istediğimi anlayabilir misin bilmiyorum ama Meg babama daha uygundu. Sert, içkiye düşkün, etine dolgun. Siobhan... eninde sonunda sırf olduğu kişi yüzünden babamı rahatsız edecekti. Ama kimse Patrick Roarke’ı terk edip arkasından iş çeviremezdi - oğlunu, erkekliğinin sembolünü ondan alabilir miydi? Hayır, babam buna asla müsamaha gösteremezdi. Yani kaçmaya çalıştığı için kızın cezalandırılması gerekiyordu. İnan bana öyleydi, ona öyle uygun bir şey ki bu. Sonra babam benle ilgilenmesi için Meg’i geri getirdi. Sonuçta bir adam bebekle uğraşip duramaz. Yapılması gereken onca iş arasında

bir bebek. Ayak işlerini yapması için bir kadın bulmalıydı en azından. İsteddiği şeyi nasıl alacağını iyi bilirdi pislik.”

“Peki kimse sana ondan bahsetmedi mi? Annenden?”

“Hayır, kimse tek laf etmedi. Aslında biraz uğraşsam kendim de öğrenebilirmişim ama bakma ihtiyacı bile duymamıştım hiç. Aklıma bile gelmemişti. Zahmet edip bakmadım bile.” Roarke gözlerini bir süre daha sıkıca kapadı, sonra kendini zorlayarak açtı. “Bunca yıldır o aklımdan bile geçmemişti.”

“Aklımdan geçmeyen şey Meg Roarke’tı,” diye düzeltti Eve. “Olanları bilmiyordun.”

“Ondan nefret etme zahmetine bile girmemiştım hiç. Benim için o kadının hiçbir anlamı olmadı.”

“İki farklı kadın hakkında konuşuyorsun.”

“Annem daha iyisini hak ediyordu, demek istediğim o. Yaşadığı şeylerden daha iyisini hak ediyordu... benden de daha iyisini hak ediyordu. Ben olmasam o adama geri döner miydi diye soruyorum kendime. Oğlunun bir babaya ihtiyacı olduğunu düşünmese? Şu anda hayatta olmaz mıydı?”

Eve endişelenmeye başlıyordu. Etrafına örmeye başladığı bu suçluluk çemberinden tutup onu hızla çıkarmak istiyordu. Ama içgüdülerine ve eğitimine kulak vermeye karar verdi. Tıpkı travma sonrası bir kurbanla ya da hayatta kalmayı başarmış biriyle konuşurmuş gibi sessiz ve sakin bir sesle konuştu. “Olanlar için kendini suçlayamazsın. Ya da kendini cezalandıramazsın.”

“Ödenmesi gereken bir bedel olmalı. Lanet olsun, Eve yapılması gereken bir şey olmalı. Kendimi öyle çaresiz hissediyorum ki... ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Karşımda ne yaparsam yapayım düzeltemeyeceğim bir şey var. Yumruklarımı

kullanarak, satın alarak veya çalarak hiçbir şekilde düzeltemeyeceğim bir şey var. Ne yaparsam yapayım annem öldü ve o adama asla ödetemeyeceğim bunu.”

“Roarke, bu şekilde düşünmen seni hiçbir yere götürmez, sadece kendini daha çok yıpratmış olursun. Sayısını bile unuttum ama kaç defa birilerinin kapısını çalıp onlara sevdikleri birinin öldüğünü söylemek zorunda kaldım bilmiyorum.”

Eve onu biraz olsun rahatlatmak umuduyla uzanarak kocasının saçlarını okşadı. “Şu anda senin hissettiğin şeyi hissediyorlar. Ve inan bana ne yaparsan yap, o ölüme neden olan kişi asla yaptığı şeyin bedelini yeterince ödemez.”

“Duymak hoşuna gitmeyecek Eve ama yine de söyleyeceğim. Hayatım boyunca birçok kez, inan bana birçok kez babamı öldüren keşke ben olsaydım gibi düşünceler geçti kafamdan. Ama bunu yapmış olmayı hiç şu andakinden daha fazla dilememiştim. Hiçbir şey değişmese ve hiçbir anlamı olmasa da keşke onu öldüren ben olsaydım diyorum. Belki de neler olduğunu sana anlatmamamın sebebi buydu. Eğer o adamın canını alan ben olsaydım, kanı benim ellerimde olsaydı şu anda kendimi daha büyük bir adam gibi hissederdim... böyle bir şeyi anlamayı nasıl bekleyebilirim.”

Eve, Roarke’ın ellerine, parmağında parlayan altın yüzüğe baktı. Evliliklerinin sembolüne. “Eğer anlayamadığımı düşünüyorsan yanıyorsun. Anlıyorum, çünkü benim ellerimde babamın kanı var.”

“Ah, Tanrım.” Roarke kendine lanet etti - kendi yaşamına ve hislerine öyle odaklanmıştı ki Eve’in yaşadığı şeyleri neredeyse onun yüzüne vurmıştu. Eşini kendine doğru çekti. “Özür dilerim. Bebeğim çok özür dilerim.”

“Hiçbir yardımı olmazdı.” Eve yüzünü görebilmesi için biraz geri çekildi ve doğruca Roarke’ın gözlerinin içine baktı. “İnan bana hiçbir yardımı olmazdı. Ve sözüme güven, sen şimdiye kadar tanıdığım en sağlam adamsın.”

Roarke alnını onun alnına dayayıp derin bir nefes aldı ve bir süre öylece kaldılar. “Sensiz ne yapardım ben? Seni tanımadan önce ne yapıyormuşum ben.”

“Çok zor bir iki gün geçirdin, o yüzden sana en sevdiğin şeylerden birini yapmanda yardım edeceğim, yemek yemen- de yani.”

Eve kalkıp Oto-Aşçıya giderken Roarke gülümsedi. “Benimle ilgilenecek misin yani?”

Eve arkasını dönerek Roarke’ı süzdü. Üzerinde pantolonundan başka bir şey yoktu. Gözleri artık daha keyifli görünse de altları hâlâ gölgeliydi.

Hâlâ solgundu. Çok bitkin ve yorgun görünüyordu.

Evet, bunun da icabına bakması gerekiyordu.

“Genelde bakılıp ilgilenilen tarafta olduğumdan, sanırım nasıl yapılacağını biliyorum.” Eve Oto-Aşçıyı çorbaya programladı. “Anneler hakkında pek bir şey bilmiyorum -sen de öyle- ama az önce anlattıklarından anladığım kadarıyla, olanlardan annen kendini suçladığını bilse sana çok kızardı. Seni seviyordu ve mutlu olmanı istiyordu Roarke. Patrick’ten kendini kurtardığın için mutlu olurdu. Büyüyüp başarılı ve önemli birini olduğunu bilse çok mutlu olurdu.”

“Nasıl başarmış olursam olayım mı?”

“Evet.” Eve çorbayı hazırlayıp Roarke’a uzattı. “Nasıl başarmış olursan ol.”

“Patrick Roarke benim içimde, biliyorsun değil mi?”

Eve başını salladı ve tekrar onun yanına oturdu. “Sanırım

işler o şekilde yürüyor, yani annen de içinde. Ve bence sırf o bile DNA bakımından sana bir artı daha katıyor.”

“Tüm yaşamım boyunca geçmişimi arkamda bırakmaya çalıştım ben.” Roarke pek istemese bile sırf Eve hazırladığı için çorbaya başladı. “Seni ya da başka birini bu konuya bulaştırmak istemedim. Sadece kendim halletmek istemiştım, hepsi bu. Ama bu konu beni çok sarstı. Annemin yüzü gözümün önünden gitmiyor ve hep öyle kalacak artık. Hiç tanımadığım bir ailem var, tıpkı benim gibi onu kaybeden insanlar. O konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi suçlu, öfkeli ve çok yorgun hissediyorum.”

“Kendini daha iyi hissedene kadar hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” Eve uzanarak kocasının saçlarını okşadı. “Kendine biraz zaman ver.”

“Sana söyleyemedim.” Roarke, Eve’e baktı. “Bir türlü nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sana duvar örmek daha kolay geldi. Ama o suçluluğun ve öfkenin bir kısmını senden çıkarmış oldum.”

“Senin kıcını iyice tekmelediğime göre öyle yapmış sayılmazsın.”

Roarke uzanarak onu hafifçe öptü. “Evet, bunun için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen dostum.”

“Dün gece seni yalnız bıraktığım için de özür dilerim. Kâbus görmüşsün.”

“Her ikimiz de kabus görüyorduk diyelim. Bu konuyu halledeceğiz Roarke.”

“Şu anda...” Eve’in yüzü bulanıklaştı, çift oldu, titredi ve sonra tekrar düzeldi. “Ah, Tanrı aşkına. Çorbaya ilaç attın.”

“Evet tatlım.” Eve, Roarke’in hissizleşmeye başlayan parmaklarının arasından kaymadan önce uzanıp kâseyi alırken

sesinde neşeli bir ton vardı. “Uyuman gerek. Hâlâ yürüyebiliyorsun yatağa gidelim bence. Senin beni taşıdığın gibi seni taşıyabileceğimi sanmıyorum. Hadi, kalk bakalım.”

“Çok hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Yani evet.” Eve kocasının bir kolunu omzuna, diğerini beline dolayarak onu koltuktan kaldırdı. “Ve ihtiyacım olduğunu düşündüğünde beni ilaçlayıp uyutmaktan neden bu kadar hoşlandığını anlamaya başlıyorum. Cidden çok keyifli bir şeymiş.”

“Pekâlâ, rolleri değiştirdiğimize göre,” dedi Roarke, ilaç yüzünden ağır ağır konuşarak. “Kıçımı ye.”

“Uyandığın zaman memnuniyetle yaparız. Hadi bir basamak daha. Bir tane daha, evet işte ruh bu.”

“Muhtemelen sana kızgın olmam gerek şu anda ama hiç kafamı toplayamıyorum. Hadi gel sen de yanıma uzan sevgilim. Sana bir sarılayım Eve.”

“Evet, tabii.” Eve onu yatağa yatırarak ayaklarını topladı. Yüzü çoktan durgunlaşmıştı. “Artık biraz dinlen,” diye fısıldadı kocasının üzerini örterken.

Roarke, Gal dilinde bazı kelimeler mırıldandı. Eve’in daha önce de duyduğu kelimelerdi. Seni seviyorum. Yatağa oturdu ve kocasının yanağına düşen saçları çekti, sonra uzanarak dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

“Ben de seni seviyorum.”

Işıkları yüzde beş açık olacak şekilde ayarladı ki Roarke ara ara uyanacak olursa kendini karanlıkta bulmasın. Eve ofisine gidip çalışmaya başlamadan önce Summerset’le konuşmak için aşağı indi.

Gecenin geç saatlerine kadar çalışırken Roarke’ı da izleyebilmek için yatak odasının görüntüleme ekranını açık tuttu.

Bölüm 13

Eve gözlerini açıp daha tam olarak uyanmadan önce Roarke'ın ellerini, ağzını, dokunuşlarını, kanının ısındığını, nabzının hızlandığını hissetmeye başlamıştı.

Eve hafifçe inleyerek Roarke'ın altında kıpırdandı. Zihni uykunun bulanık sınırlarından henüz tam çıkmamışken sahip olduğu bütün duyular odaklanmaya başlamıştı - eşinin kokusuna, tadına, bedenine ve ona hissettiği arzuya.

Teninde özenle ve nazikçe dolanan parmak uçlarını hissediyordu. Hafifçe kayan bir dil, sürtünen dudaklar ve kulağına gelen erotik bir fısıltı. Eve tahrik olmuştu; arzunun henüz tatlı ve mahmur olduğu bir noktadaydı.

Sonra Roarke onun adını söyledi, ağzı genç kadının dudaklarını kapladı ve ellerini şimdiden ıslak ve arzuyla dolu kasıklarına doğru indirdi.

Eve'in bütün bedeni mahmur bir keyiften yoğun bir arzuya doğru ilerliyordu.

Artık sadece ürpermeler, sıcak şok dalgaları ve daha fazlasına ulaşmak için birbirine dolanan arzulu uzuvlar vardı.

Eve ellerini kocasının bedenine dolarken pürüzsüz teninin, güçlü ve sert kaslarının her santimini tekrar keşfediyordu.

Roarke, Eve'i arzulayarak uyanmıştı. Onu, karanlığı biraz dağıtması için açık bıraktığı ışığın altında, hemen yanı başında huzurla yatarken gördüğünde, bütün içi güzel eşine duyduğu aşkla dolmuştu. Eve'e dokunması, yüzünü görmesi lazımdı.

Bu kadın hayatındaki tek değişmeziydi.

Artık Eve'in dudakları arzulu, elleri aceleci ve istekliydi.

Roarke yarı çıldırmış halde onu kendine doğru çekti. Eve gözlerini kocasına sabitleyip bacaklarını beline doladığında, Roarke genç kadının gözlerindeki parıltıyı gördü. Eve kalçalarını ona doğru iteleyip beline doladığı bacaklarını daha da sıkarken, Roarke'in içine dolduğunu hissetti.

Roarke'in soluğu boğazında kaldı, kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu.

Eve onun bir şeyler söylemeye çalıştığını, en azından denediğini gördü ama kollarını boynuna dolayarak erkeğini daha çok kendine çekti ve genç adamın içinde gidip gelmesini kolaylaştırdı.

Bana tutun, diye düşündü Eve. Bu kez bana tutun. Ve birbirlerine duydukları açlık her ikisini de tüketirken kocasını tutmaya devam etti.

Aynı anda zirveye çıktılar. Roarke başını onun göğüsleri arasına koyup dinlenirken, Eve yeniden gözlerini kapadı.

"Kendini daha iyi hissediyorsun galiba," diyebildi Eve, bir süre sonra.

"Çok daha iyi diyebiliriz. Teşekkürler." Roarke dudaklarını onun göğüslerine dokundurdu hafifçe. "Tamam, o uyku hapını hak ettim sanırım."

“Beni sayısız kez ilaçla bayılttığın göz önüne alınırsa çoktan hak etmiştin. Ama uyumaya ihtiyacın vardı.” Eve, kocasının saçlarını okşarken çatı penceresinden henüz renklenmemiş gökyüzüne baktı. “Beni korkuttun Roarke.”

“Biliyorum.” Roarke başını çevirerek dudaklarını karısının göğsünde kalbinin olduğu noktaya bastırdı, sonra hafifçe dönerek onu üzerine çekti ve başını omzuna dayamasını sağladı. Eve’in iyice dinlenmesini istiyordu. “Bu olanlar... bu konu beni çok sarstı. Daha aklımı tam olarak başıma toplaya bildiğimden bile emin değilim.”

“Anlıyorum. Ama sanırım bir kuralı bozdun. Kişisel bir krizi hayat arkadaşınla paylaşmama kuralını.”

“Hayat arkadaşı.” Roarke gülümseyerek tavana baktı. “Bu karı kelimesine tercih edeceğin daha modern bir alternatif mi?”

“Konuyu değiştirmeye çalışma. Kurala uymadın. Son bir senedir evlilik kurallarını anlamaya çalışıp duruyorum ve öyle bir kural olduğuna eminim.”

“Tam bir polis,” dedi Roarke. “Evet katılıyorum ve öyle bir kural yoksa da olmalı. Senden saklamamalıydım. Neden sana anlatmadığımı bilmiyorum bile. Bak, bu konuyu biraz daha düşünüp ne yapacağıma karar vereceğim. Ya da ne yapmayacağıma.”

“Tamam. Ama beni dışarda bırakmayacaksın. Bir daha yapma.”

“Anlaştık.” Roarke da Eve gibi doğruldu ve uzanarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Nasıl -bir an bile olsa- ondan bıktığını düşünebilmeyi başarmıştı asla anlayamayacaktı. “Hayat arkadaşı,” dedi. “Kulağa çok hoş geliyor. Ama ben yine de ‘karı’nın titreşimini tercih ederim.” Roarke dudaklarını Eve’in dudaklarına bastırdı. “Benim karım.”

“Evet, eminim onu tercih ederdin. Pekâlâ, benim hazırlanmam lazım. Bu sabah rapor vermem gerek.”

“Önceki günden beri neler yaptın hiç bilmiyorum. Neden birlikte duşa girmiyoruz? Bana davanın detaylarını anlatırsın.”

Eve, hiç fark etmezmiş gibi omzunu silkti. Ama işin aslı Roarke’la birlikte bir davanın adım ve aşamalarının üzerinden geçmeyi çok özlemişti. “Pekâlâ. Ama duşta şaklabanlık istemiyorum.”

“Tam da takma kırmızı burnumu ve komik düdüğümü alıp gelmeyi düşünüyordum.”

Eve çıplak bir şekilde banyo kapısında duraksayarak arkasını dönüp baktı. “Cidden tuhaf bir adamsın Roarke. Ama evet duşta palyaçoluk olmayacak.”

Duşa girdiklerinde Roarke prensip gereği de olsa Eve’in fikrini değiştirebileceğinden emindi ama Eve’in anlattıklarını dinlerken gerçekten meraklandı. Üstelik başkalarının sorunlarına konsantre olmak bir süre de olsa kendi dertlerini unutmaya yardımcı oluyordu.

“İnsanın bu kadar kolay bir şekilde kendi küçük dünyasına kilitlenmesi çok tuhaf. İkinci bir cinayet olduğunu bilmiyordum. Her ikisi de çok genç, her ikisi de öğrenci. Ama farklı üniversiteler, farklı geçmişler, farklı ilgi alanları ve sosyal çevreler.”

“Bazı bağlantılar var. Nadine’e gelen mesajların yollandığı kulüp bir ortak nokta. Bir de Hastings ve Portografi var.”

“Bir de katilleri.”

“Evet.” Eve ellerini ıslak saçlarının arasından geçirerek duştan çıktı. “Evet katilleri.”

“Her ikisi de bir noktada katile modellik yapmış olabilir.”

“Sanmıyorum.” Roarke havluya yönelirken Eve kurutma tüpüne girdi. “Peki ya doğal pozlar?” Tüpün çıkardığı sesi bastırmak için sesini yükseltti. “Modelliğini yapmış olsalar neden haberleri yokken fotoğraflarını çeksin? Ayrıca ikisi de çocuk sayılacak yaşta, değil mi? Yani bence o yaşta bir çocuk modellik yapma fikrinden çok heyecanlanır. Ailelerine, arkadaşlarına bahsederdi mutlaka. Kurbanların ikisi de sorguladığımız kimseye öyle bir şeyden bahsetmemiş.”

Eve kurutma tüpünden çıkarken ellerini bu kez de kuru saçlarının arasından geçirdi ve bugünlük bu modelin yeteceğini düşündü. “Bu adamın -ya da kadının- profesyonel olduğunu sanmıyorum. En azından başarılı değil. Öyle olmak istiyor, harika olduğuna inanıyor.”

“Hayal kırıklığına uğramış sanatçı.”

“Yani bana öyle geliyor. Eğer piyasaya ticari işler yapıyorsa, kendini o işlerin çok üzerinde görüyor. Öfkeleniyor. Oda-sında oturup dünyanın dehasını takdir etmediğine mız mızlanıyordur. O büyük yeteneğinin harcanmasına içerliyor,” diye devam etti Eve, kıyafetlerini almak için dolabına yönelirken. “İçinde bir ışık var ama kimse görmüyor. Henüz değil. Ama görecekler. Eninde sonunda görmelerini sağlayacak. Çalışması bittiğinde öyle parlak, öyle aydınlık olacak ki bakan herkes ışıyla kör olacak. Bazıları onun deli, kaçık olduğunu hatta şeytani olduğunu düşünecek. Ama onlar nereden bilecek ki? Dahası eninde sonunda giderek daha çok insanın, çoğunluğun onu, yaptığı işi ve kim olduğunu tanıyacağına emin - neler yaptığını, dünyaya neler sunduğunu eninde sonunda takdir edecekler. Dehasını. Sanatını. Ölümsüzlüğünü. Sonunda hak ettiği payeyi alacak.”

Eve kolsuz bir gömlek çıkarıp hemen üzerine geçirdi.

Sonra birden Roarke'ın yüzünde bir gülümsemeyle öylece durmuş izlediğini fark etti. “Ne? Tanrı aşkına, ne var? Eğer giymemem gereken bir şeyse neden dolabımda peki?”

“Gömleğin bir şeyi yok. Ayrıca koyu mavi sana çok yakışıyor. Ben sadece senin ne kadar harika olduğunu düşünüyordum. Asıl sanatçı olan sensin. Onu görebiliyorsun. Yüzünü ve bedenini değil henüz. Ama şimdiden onun içini görebiliyorsun. Onu işte tam da bu sayede bulacaksın. Çünkü kimse, içini görebilen bir insandan uzun süre saklanamaz.”

“İki kişiyi öldürdü bile. Şimdiye kadar.”

“Ve çalışan sen olmasan, belki de adam yaptıklarının bedelini hiç ödeyemez. Zeki bir adam, değil mi?” Roarke dolaba doğru ilerledi, Eve'den önce bir ceket seçecekti. “İncelikli bir zihni var ve ah, evet çok düzenli.”

Mavi gömleğin üzerine soluk, gümüş gri ceketin çok güzel gideceğini düşündü. Eve'in silah koşumunu bağladıktan sonra giymesi için ceketini yatağın üzerine bıraktı. “Ve her şeyi yakından izliyor. Dışarıda durup dikkat çekmiyor, içeriye karışıyor. Öyle daha iyi izliyor. Dikkat çekmeden izlersen göreceksin daha çok şey olur.”

Eve başını salladı. “Güzel.”

“Ama yine de senin düşündüğün gibi kurbanlar onu tanıyorsa, adam bir şekilde kendini cana yakın ve zararsız göstermeyi başarmış.”

“Kurbanlar çocuk sayılır. Çoğu insan yirmi yaşındayken kimse tarafından incitilmeyeceğine inanır.”

“Ama biz öyle olmadığını biliyoruz.” Roarke eşinin çenesindeki hafif çukuru okşadı. “Yine de katılıyorum. Normal şartlar altında, yirmi yaşındayken hiçbir şeyden zarar görmeyeceğine inanırsın. Zaten adamın istediği başka bir şey de bu, değil mi? Düşüncesizce bir cesaret ve masumiyet.”

“Evet. Kurbanların sonuna kadar öyle kalmasını istiyor zaten. Onları incitmiyor, hırpalamıyor... saldırı yok, tecavüz yok. Sahip oldukları şeyden nefret etmiyor... sahip oldukları yüzünden onları taçlandırıyor.”

Eve bu yaptıklarının gerçekten işe yaradığını düşündü. Roarke’la birlikte bir davanın üzerinden geçmek hep iyi oluyordu. Buna ihtiyacı vardı. “Kıskançlık yok, kıskanç değil. Hissettiği takdir gibi bir şey. Bence hastalıklı, bencil bir şekilde de olsa onları seviyor. Onu böyle tehlikeli yapan şey de bu zaten.”

“Öldürdükten sonra çektiği pozları bana gösterir misin?”

Eve, kocasının Oto-Aşçıya gidip kahve programladığını görünce bir an tereddüt etti. Roarke’ın kahvaltı ederken borsa değerlerine göz atması, sabah haberlerini dinlemesi gerekirdi. Rutini böyleydi. Eve’in de hemen merkeze gidip, vereceği sabah raporu için hazırlanması gerekiyordu.

“Elbette.” Masaya geçip salon bilgisayarından dosyaları açarken dikkatli bir şekilde konuştu. “Ben iki yumurtalı bir omlet ve bir de sen ne yiyorsan onlardan istiyorum.”

“Benim de yediğimden emin olmak için gerçekten başarımlı bir yol.” Roarke kahvaltıyı programladıktan sonra, Eve’in ekrana istediği iki fotoğrafı inceledi. “Tamamen farklı tipler, değil mi? Ama ikisi de aynı... belirgin bir canlılıkları var.”

Roarke artık annesi olduğunu bildiği kadının fotoğrafını düşündü. Genç, canlı, yaşam dolu.

“Gençleri avlayanlar ancak canavar olabilir.”

Roarke, Eve gittikten sonra bile fotoğrafları aklından çıkaramıyordu. Summerset’le arasını düzeltmek için aşağı inerken de o fotoğraflar aklındaydı.

Hiç tanışmadığı iki genç insan ve hiç tanımadığı, varlığını bile bilmediği annesi.

Üçü Roarke'ın zihninde birleşerek üzücü bir galeri oluşturmuşlardı. Sonra aralarına bir tane daha eklendi. Gözlerinin önünde Marlena belirdi. Summerset'in tatlı küçük kızı. Canavarlar onu aldığı anda daha çocuk sayılacak yaşıydı, diye düşündü Roarke.

Ve Roarke yüzünden olmuştu.

Annesi, Summerset'in kızı, her ikisi de onun yüzünden ölmüştü.

Summerset'in odasının aralık kapısından içeri girdi. Oturma odasındaydılar. Hastabakıcı Spence alçının üzerine tuttuğu bir tarayıcıyla kemiğin kaynama oranını kontrol ediyordu.

Duvardaki ekranda sabah haberleri devam ediyordu. Summerset oturmuş kahvesini içiyor, haberleri izliyor ve Spence'in yaralardaki iyileşmelere dair neşeyle verdiği detaylı raporu hiç dinlemiyordu bile.

“Çok iyi gidiyorsun,” diye şakıdı kadın. “Özellikle sizin yaşınızdaki bir hastaya göre harika bir iyileşme hızı. Kısa süre içinde yine ayağa kalkıp her şeyinizi kendiniz halledebileceksiniz.”

“Hanımefendi, siz giderseniz şu anda da ayağa kalkıp her şeyimi kendim halledecek durumdayım.”

Kadın tuhaf bir tavırla dilini şaklattı. “Şimdi de tansiyon ve nabzınızı kontrol edelim. Elbette o kahveyi içmekte o kadar ısrarcı olduğunuz için yükseldiklerinden eminim. Üstelik sütsüz ve çok koyu. Güzel bir bitkisel karışımın çok daha sağlıklı olacağını siz de biliyorsunuz.”

“Kulağımın dibinde sürekli söylenen biri varken güne vaktayla başlamadığıma şükredin. Tansiyon ve nabzımı da kendim ölçebilirim.”

“Ama ben ölçeceğim. Ve bugün vitamin karışımınız konusunda zorluk çıkarmamanızı istiyorum artık.”

“Eğer bir daha o şırıngayla yanıma gelecek olursanız, o şırınganın açacağı delik sizin bedeninizde olacak.”

“Affedersiniz.” Roarke hiç fark edilmeden olay yerinden uzaklaşmayı tercih etse de içeri girdi. “Böldüğüm için özür dilerim. Bize izin verirseniz Summerset’le birkaç dakika konuşmam lazım.”

“Henüz işim bitmemişti. Günlük tablosunu doldurmam lazım ve iğnesini olması gerek.”

“Ah, pekâlâ.” Roarke ellerini cebine soktu. “Bugün daha iyi görünüyorsun.”

“Şartlar düşünüldüğünde evet, gayet iyiyim.”

Ve bana kızgınsın, diye düşündü Roarke. “Ben de birlikte biraz temiz hava alsak nasıl olur diyordum? Sıcak başlamadan bahçede biraz dolaşmaya ne dersin?”

“Bu çok iyi bir fikir,” dedi Spence, Summerset cevap vermeden. Ve şırıngayı arkasından çıkarıp Summerset’in omzuna sapladı, yaşlı adam gözlerini dahi kırpamadan içi boş olarak çıkardı. “Yanaklarımıza biraz renk gelmesi için açık havada gezmekten daha iyisi olamaz. Otuz dakikadan fazla olmasın,” dedi Roarke’a dönerek. “Fizik tedavi egzersizlerine başlayacağız.”

“Pekâlâ, tam vaktinde geri geliriz.” Roarke, Summerset’in sandalyesini sürmek için arkasına geçti.

“Bu lanet şeyi ben de gerektiği gibi idare edebilirim.” Summerset kontrol düğmelerini ayarladı ve hızla teras kapılarına doğru ilerledi.

Roarke tam vaktinde yetişip yaşlı adam doğruca camdan geçmeden önce kapıları araladı.

Summerset hiç istifini bozmadan terasa çıktı ve patikalarından birinde ilerlemeye başladı. Ve ilerlemeye devam etti.

“Bu sabah çok huysuz,” dedi Spence. “Yani normalde olduğundan daha da fazla diyelim.”

“Onu geri getiririm.” Roarke terasa çıkarak kapıyı arkasından kapadı ve Summerset’in gittiği patikayı takip etti.

Hava ılık ve hoş kokuluydu. Bu dünyayı ben inşa ettim, diye düşündü Roarke. Şehrin çevrelediği ama kendine ait olan bu dünyayı. Bu güzelliğe ihtiyacı vardı. Sadece bir istek olarak değil, yaşamını sürdürebilmesi için. Yeterince güzellik olursa, geçmişin bütün çirkinliklerini telafi edebilirdi.

Her yerde ağaçlar, çiçekler ve havuzlar, asma köprüleri ge-
çişler, parke taşlı patikalar vardı. Eve’le burada, bu cennette
evlenmişti. Ve tahmin edebileceği huzurdan çok daha fazla-
sını bulmuştu.

Summerset’in birkaç dakika kendi başına ilerlemesine
izin verdi. Spence ile arasına mümkün olduğu kadar mesafe
koymak istemesini anlayabiliyordu.

Roarke bir süre sonra sandalyeye yetişti ve onu durdurdu.
Summerset’le göz hizasında olabilmek için karşıdaki banka
oturdu.

“Bana kızgın olduğumu biliyorum,” diye başladı Roarke.

“Beni o yaratıkla baş başa bıraktın. Başıma bir gardiyan
koyup beni onunla bir hücreye kilitledin.”

Roarke başını salladı. “Yüce Tanrım. İstedğin kadar saç-
mala ve istediğin kadar öfkelen Summerset. İyileşene kadar
mümkün olan en iyi tıbbi bakımı almanı sağlayacağım. Ve en
iyi tıbbi bakım da o. Spence bulabileceğimiz en iyi hastabaki-
cı. O konuda özür dileyemeyeceğim. Ama dün geceki sözlerim
ve davranış şeklim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Ger-
çekten üzgünüm.”

“Neden bana anlatamayacağını düşündün?” Summerset

başını çevirdi ve masmavi bir ortancaya baktı. “En kötü hal-
lerini, en iyi hallerini ve ikisinin arasındaki her halini bili-
yorum senin.” Tekrar dönerek Roarke’ın yüzünü inceledi.
“Yani... en azından Teğmen seninle gerektiği gibi ilgilenmiş.
Dinlenmiş görünüyorsun. Toparlamışsın.”

Roarke şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdıktan sonra göz-
lerini hafifçe kıstı. “Eve sana olanları... öğrendiğim şeyleri
anlattı mı yani? İkiniz konuştunuz mu?”

“Her ne kadar pek anlaşıyor ve birbirimizden pek haz-
zetmiyor olsak da ortak bir noktamız var. Sen. İkimizi de ge-
reksiz bir şekilde çok endişelendirdin.”

“Biliyorum.” Roarke ayağa kalktı ve patikada birkaç adım
ilerledi. Sonra geri döndü. “Olanları bir türlü kabul edemi-
yorum. Hiç kabul edemiyorum. Bu olay beni uzun zaman-
dır... çok uzun zamandır hiç hissetmediğim şekilde dağıttı.
Ve elimde olmadan merak ediyorum. Yani merak ettim Sum-
merset... senin bilip bilmediğini.”

“Benim neyi... Ah.” Summerset eksik bir parçanın daha
yerine oturduğunu hissederek uzun derin bir nefes verdi.
“Bilmiyordum. O kızıdan haberim bile yoktu. Benim bildi-
ğim kadarıyla Meg Roarke senin annendi.”

Roarke tekrar banka oturdu. “Ben de hiç sorgulamadım
bunu.”

“Neden sorgulayacaktın ki?”

“Düşük seviyede çalışan bir elemanımı işe alırken bile ki-
şisel geçmişini araştırmaya daha çok zaman ayırdığım oldu.
Ama kendime dair şeyleri aklımdan ve bütün veri tabanların-
dan kaldırdım. Çoğunu sildim.”

“Kendini korumaya çalışıyordun.”

“Lanet olsun.” Roarke’tan çevreye yayılan öfke ve suçlu-
luk hissi öyle yoğundu ki. “Onu kim korudu peki?”

“Onu koruyan sen olamazdın Roarke. Kollarında küçük bir bebekmişsin.”

“Annem için adalet de sağlayamadım. Benim elimden olmadı. Babam denen piç kurusu zaten seneler önce öldüğüne göre Siobhan için adaleti oğlu sağlayamadı. Dahası Marlena- ” Roarke cümlesini yarım bıraktı ve derin bir nefes aldı. “Marlena’yı da bana bir ders vermek için öldürdüler. Sen bir kere bile beni suçlamadın, bir kere bile beni suçladığını söylemedin.”

Summerset uzun süre bir şey demeden bahçeye baktı. Masmavi ortancalara, kan kırmızısı güllere, pembe aslanağızlarına. Kızı, çok kıymetli çocuğu da tıpkı bu çiçekler gibiydi.

Güzel, büyüleyici ve kısa ömürlü.

“Çünkü bir suçun yoktu. Suçlanacak kişi sen değildin. Ne kızıma olanlar ne de annene olanlar konusunda suçlanacak kişi sen değilsin.” Summerset’in bakışları tekrar Roarke’a döndü ve gözlerini genç adamın gözlerine kilitledi. “Oğlum,” dedi sessizce, “olanlardan kesinlikle sen suçlu değildin.”

“Masum da değildim ama. En azından ben öyle hatırlamıyorum.” Roarke hafifçe iç geçirerek çiçeklerden birini kopardı ve elinde çevirip ağır ağır inceledi. Uzun süredir Eve’e çiçek vermediği geldi aklına. Bir erkek böyle şeyleri yapmayı ihmal etmemeliydi, özellikle de karşısındaki kadın hiç beklemiyorsa.

“Beni suçlayabilirdin.” Roarke çiçeği Summerset’in kucağına bıraktı, çünkü bu da beklenilmeyen bir şeydi. Ufak bir jest, küçük bir sembol. “O adi herif beni neredeyse öldürene kadar dövmüşken ve gidecek hiçbir yerim yokken beni evine aldın. Almak zorunda değildin. Senin hiçbir şeyin değildim o zamanlar.”

“Bir çocuktun ve bu yeterliydi. Neredeyse öldürölünceye kadar dövölmüş bir çocuktun ve bu yeterliydi.”

“Senin için yeterliydi.” Roarke çok duygusallaştığını hissediyordu. “Bana baktın, beni eğittin. Bana hiç sahip olmadığım ve beklemediğim bir şey verdin. Bir aile ve yuva verdin. Ve onlar aileni dağıttıklarında, Marlana’yı, içimizdeki en masumu aldıklarında olanlardan beni sorumlu tutabilirdin. Beni suçlayabilirdin. Kovabilirdin. Ama yapmadın.”

“Sen de benim oğlum olmuştun artık, değil mi?”

“Tanrım.” Roarke bir nefes aldı, dikkatle devam etmesi gerekiyordu artık. “Sanırım evet.”

Genç adam biraz hareket etmesi gerektiğine karar vererek ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokarak karşıdaki küçük süs havuzuna baktı. Havuz, fışkırttığı sularla üst taraftaki öbek öbek zambaklara hayat veriyordu. Roarke tekrar sakinleşene kadar bir süre suyu izledi.

“Buraya geldiğimde, burayı yeni evim yapmak istediğimde ve senden de benim yanıma gelmeni istediğimde kabul ettin. Kendin için yaptığın yuvayı bırakıp kendim için yaptığım yuvaya geldin. Sana ne kadar minnettar olduğumu sanırım hiç söyleyemedim Summerset.”

“Söyledin. Pek çok kez ve pek çok şekilde söyledin.” Summerset kucağındaki masmavi çiçeğı eline aldı ve bahçeye baktı. Çok huzurlu ve güzel bir yerdi burası.

Büyüttüğü ve bir erkek haline gelmesini izlediğı çocuğun yarattığı dünyanın içindeki başka bir dünyaydı burası. Şimdi o çocuğun dünyası sarsılmıştı ve düzeninin tekrar oturtulması gerekiyordu.

“İrlanda’ya gideceksin. Gitmek zorundasın.”

“Biliyorum.” Roarke başını salladı. Söylemesine gerek

kalmadığı cümlelerin anlaşıldığını hissetmenin verdiği minnetle Summerset'e gülümsedi. "Evet, gideceğim."

"Ne zaman?"

"Hemen. Bence hemen gitmek en doğrusu."

"Teğmen'e söyledin mi?"

"Söylemedim." Yine huzursuz hisseden Roarke ellerine baktı ve sağ elinin yüzük parmağındaki altın alyansı çevirdi. "Zor bir davayla uğraşıyor. Bu konu iyice kafasını yoracak. Şehir dışında bir işim olduğunu söylemeyi düşündüm ama ona yalan söyleyemem. Sanırım en mantıklısı bütün ayarlamaları yapıp, son anda da ona gideceğimi söylemek."

"Onun da seninle gelmesi daha iyi olur."

"Eve sadece benim karım değil. Yani tek ve en öncelikli görevi benim karım olmak değil." Roarke başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. "Bu senin ve benim pek aynı fikirde olmadığımız bir konu aslında, biliyorum."

Summerset ağzını açtı, sonra sertçe kapadı.

"Bazı insanların yaşamı ona bağlı," dedi Roarke, biraz sertçe. "Bence bu konuyu tek başıma halletmem gerek ve zaten işlerimi kendi başıma halletmekte pek de kötü sayılmam, biliyorsun."

"Her zaman her şeyini kendi başına halletmek zorunda olduğuna inanmışsındır zaten. Bu konuda ikiniz tencere ve kapak gibisiniz."

"Olabilir." Roarke aynı göz seviyesinde olmalarını istediği için diz çöktü. "Eğer hatırlarsan sana bir kere bir şey söylemiştim. Küçükken, işler benim için hâlâ çok zorken ve babama hissettiğim nefret hâlâ çok sıcakken sana başka bir isim alacağımı söylemiştim. Onun ismini istemediğimi. Onun hiçbir şeyini istemediğimi söylemiştim."

“Hatırlıyorum. Daha on beş yaşında falandın.”

“Sen demiştin ki: İsmi değiştirme, ismin ona ait olduğu kadar sana da ait. Kendi ismini taşı ve o isimle çok güzel şeyler yarat. O zaman o adamdan çok sana ait olacak ismin. Ve buna şimdi başla, demiştin. Gerçi bana ne yapmam gerektiğini falan söylememiştin, değil mi?”

Summerset kesik bir kahkaha attı ve başını salladı. “Söylememe gerek yoktu. Zaten biliyordun.”

“İrlanda’ya tek başıma gitmem ve annemin bana bıraktığı şeyleri bulmam gerek. Onun bana bıraktıklarından da kendime ait bir şeyler yapabilmemiş miyim yoksa daha yapmam gereken başka şeyler de var mı bulmam gerek. Ve buna şimdi başlamam gerek.”

“Yani... insanın kendi sözlerine karşı çıkması zor.”

“Yine de daha tam ayağa kalkamamışken seni bırakmak hiç hoşuma gitmiyor.”

Summerset onu başından atmak ister gibi bir ses çıkardı. “Bu işi kendim halledebilirim. Ve başıma sardığın o sinir kaddın da burada, değil mi? Her şey yolunda.”

“Ben yokken polisime de göz kulak olursun, değil mi?”

“Kendi yöntemlerimle evet.”

“Pekâlâ.” Roarke ayağa kalktı. “Bana ihtiyacın olursa... ne olursa olsun, bana ulaşabileceksin.”

Summerset bu kez gülümsedi. “Ben sana her zaman ulaşabilmişimdir.”

Eve, Komutan Whitney’ye ayakta verdiği sözlü raporu bi-tirdi. Komutanın ofisinde olduklarında bu şekilde bir resmiyeti tercih ediyordu. Eve, Komutan’a geçmişte yaptığı tarzda polisliğinden ötürü büyük saygı duyuyordu. Adamın geniş

ve esmer yüzündeki endişe ve otorite çizgilerine saygı duyuyordu.

Masa başı görevine geçip emniyet birimini idare etmek onu hiç yumuşatmamış, aksine idare ve emir kaslarını daha da güçlendirmişti.

“Medyaya dair bazı durumlar var bu soruşturmada,” dedi Whitney, Eve raporunu bitirince. “Medyayı yolundan kaldırmanı istiyorum.”

“Evet efendim.”

“Bu soruşturmada Kanal 75’in, özellikle de Nadine Furst’ün ayrıcalıklı muamele gördüğüne dair bazı şikâyetler aldım.”

“Kanal 75 ve Nadine Furst ayrıcalıklı bir muamele görüyor, çünkü katilin mesaj ve fotoğraflarını doğrudan Kanal 75’ten Nadine Furst’e göndermeye devam edeceğini düşünüyoruz. Bayan Furst ve kanalı benimle ve ekibimle tam işbirliği içinde. Önceki fotoğraflar ve mesajlar da ona gönderilmişti. Onu ya da kanalını o içerikleri yayınlamaması konusunda durdurma yetkim yoktu. Ancak kendileri ellerindeki her türlü veriyi ve yeni gelecek olanları bana aktarmayı kabul etti. Ben de karşılık olarak soruşturmaya dair yayınlanmasını uygun gördüğüm herhangi bir bilgi ya da açıklamayı ilk önce kendileriyle paylaşmayı kabul ettim.”

Whitney başını hafifçe salladı. “O halde kığımız sağlamda.”

“Evet efendim. Öyle olduğuna inanıyorum.”

“Kurtları biraz hizada tutup sakinleştirmek için bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Medyayla münasebette atılacak her adımı iki kez ölçüp biçmek gerekir. Bir de halkla ilişkiler bölümünden bir sorumlunun raporlarının üzerinden geçip

onlara verip veremeyeceğimiz şeylere bakmasını isteyeceğim.”

Whitney tatmin olmuş bir şekilde medya konusunu kapatıp ana yemeğe geçti. “Bağlantılar üzerinde çalışıp kurbanlar arasındaki ortak noktayı bul.”

“Evet efendim. Veri kulübünde bir adamımızı görevlendirmek istiyorum. Hatta bir ekip olursa daha iyi olur. Baxter ve Trueheart. Trueheart öğrenci sanılabilecek kadar genç. Baxter da uzmanı, onu eğitiyor. Yani onun da olay yerinde Trueheart’a yakın olmasını istiyorum. Trueheart’ın çok fazla gizli görev tecrübesi yok. McNab’i de üniversite de gizli göreve alıp inek öğrenci şeklinde kullanabiliriz. Kulüpte polis olarak bulundu birkaç kez, yani orada kullanamam onu.”

“Pekâlâ, düzenlemelerini yap.”

“Efendim, Portografi-Hastings’in asistanlarına dair listedeki isimlerin bazıları sahte. Bu kişilerden bazıları sadece kulağa daha güzel geleceğini düşündüklerinden isim değiştirmiş. Ama Howard’ın fotoğraflandığı düğünde çalışan asistanın kullandığın ismin bilerek sahte verildiğini düşünüyorum. O konu üzerine gideceğim. Ayrıca katilin kurbanları görüntülerken kullandığı malzemeler ve diğer ekipmanları belirleyip bir yere varabilir miyim görmek için bazı kaynaklarımı kullanacağım. Takip etmem gereken birçok ip var elimde, yani hepsini bir araya getirip olaya bağlayana kadar adamlarımı bir süre farklı mekân ve zamanlarda kullanmam gerekecek.”

“Bu davayı kapatmak için ne gerekiyorsa öyle yap. Her güncel raporunu bana bildirmeni istiyorum. Bütün gelişmelerden haberim olsun.”

“Evet efendim.” Eve tam gerilemek üzereyken duraksadı.

“Komutanım bir konu daha var. Geçtiğimiz ay da bahsettiğim gibi Memur Peabody’nin ismini önümüzdeki dedektiflik testi için resmi olarak bildirmek istiyorum.”

“Artık hazır mı?”

“Yaklaşık on sekiz aydır benim yanımda cinayet bölümü eğitimi alıyor. Tek başına eski bir davayı soruşturdu ve çözerek kapattı. Birçok erkek meslektaşından çok daha fazla olay yeri tecrübesi var. Memur Peabody iyi bir polis efendim ve dedektiflik rozetini hak ediyor.”

“Pekâlâ, resmi tavsiyeni yap o halde Teğmen.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Ona yoğun çalışmaya başlamasını söyle istersen. Hatırladığım kadarıyla sınav epey zorlu oluyordu. Sahilde dolaşma gibi bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Doğru efendim.” Eve bu kez gülümsedi. “Daha çok bir savaş meydanında sıkı bir koşuydu. Çok iyi hazırlanacak.”

★★★

Eve toplantı odasına gitti ve ekibi gelmeden önce masanın kenarına oturup biraz daha cinayet panosunu inceledi.

Panodaki fotoğraflar da ona bakıyordu. Eve önce Rachel Howard’a odaklandı. İşyerinde. Işıl ıslıl gülümseyerek neşyle çalışıyor. 7/24’te yarı zamanlı çalışan tipik üniversiteli öğrenci.

Öğretmen olmak istiyordu. Okulunda başarılı, iyi arkadaşları ve güzel bir aile yaşantısı var. Orta sınıf.

Metrodaki fotoğraf - o güzel aile yaşantısına doğru eve ya da okula giderken. Özgüvenli, güzel. Canlı ve enerjik.

Düğündeki fotoğraf - kutlama için hazırlanıp süslenmiş. Saçlar yapılı, ruj ve makyaj daha yoğun, kirpikler daha uzun.

Kalabalığın geri kalanından sıyrılmasını sağlayan içten, kocaman bir gülümseme.

Bu kızı fark ederdiniz. İnsanın dikkatini çekmemesi çok zordu.

Ölüyken bile, diye düşündü Eve. Saçları ıslıl ıslıl parlarken elleri dizinde, bakışları objektifte öyle güzel ve özenli oturmuştu ki...

Ve egzotik, dikkat çekici Kenby Sulu. Özellikle de sanatçı bir tip için oldukça tipik bir iş. Teşrifatçılık. Dansçı olmak istiyor, sıkı çalışıyor. Cana yakın. Arkadaş çevresi geniş. İyi bir aile yaşantısı var. Üst sınıf.

Juilliard'ın hemen girişinde. İçeri girmeye ya da dışarı çıkmaya hazır. Arkadaşlarına kocaman gülümstüyor.

Sonra dans ekibiyle resmi bir poz. Karanlık ve yoğun bir his ama yine de ah, evet kesinlikle içindeki ışık çok belli. Sağlık, enerji ve umut dolu bir heyecan.

Eve çocuğun ölüm pozunda da aynı yansıma olduğunu fark etti. Dansta ona verdirilen pozda hâlâ hareket ediyor gibiydi. Ve etrafında titreyen ışıktan bir hare vardı.

Sağlıklı, diye düşündü Eve. Sağlıklı, masum, genç ve uyumlu olmaları gerek, diye karar verdi. Temiz. Her iki kurbanın da ortak bir noktası daha, diye düşündü. Temizler. Hiçbir şekilde uyuşturucu geçmişleri ya da tıbbi kayıtlarında temel büyük bir rahatsızlık geçirdiklerini gösteren bir kayıt yoktu. Zeki ve sağlam beyinler, güzel ve sağlıklı bedenler.

Eve bilgisayara döndü ve içinde ışık kelimesi geçen görüntülemeye dair işyerleriyle ilgili bir tarama başlattı. Dört tane vardı. Eve hepsini not aldı ve içinde ışık kelimesi geçen görüntüleme üzerine kitaplarla ilgili bir tarama başlattı. Aradığı katilin bir zamanlar da olsa öğrenci olduğundan emindi.

Ekranda pek çok kitap ismi belirdi. Eve sayfanın çıktısını almaya hazırlanırken gözüne bir tanesi takıldı.

Işığa ve Karanlığa Dair Fotoğraflar, Doktor Leeanne Browning.

“Pekâlâ,” dedi Eve yüksek sesle. “Okula bir ziyaret daha yapma vakti.”

Toplantı odasının kapısı açıldığında Eve kafasını çevirmeden konuşmaya devam etti. “Peabody, Doktor Leeanne Browning tarafından yazılan *Işığa ve Karanlığa Dair Fotoğraflar* adlı kitapla ilgili öğrenebileceğin her şeyi öğren. Yardımcı bilgisayarı kullan. Benim bundaki işim bitmedi daha.”

“Anlaşıldı efendim. Ben olduğumu nereden anladınız?”

“Senin gibi yürüyen sadece sen varsın. Hazır bakıyorken kitabın erişilebilirliğini de kontrol et. İşimize yarayabilir.”

“Pekâlâ ama o söylediğinin anlamı ne? Ne demek istedin, nasıl yürüyorum ki ben?”

“Polis ayakkabılarıyla atılan seri minik adımlar. Çalışmaya çalışıyorum burada.”

Peabody’nin kaşlarını çatmış ayakkabılarına bakıyor olduğunu bilmesi için Eve’in kafasını kaldırmasına gerek yoktu. Browning’e ait diğer kitap, makale ya da görüntülerin listesini isteyen bir tarama başlattı.

Sulu, Juilliard’a gidiyordu ama Browning ve Brightstar’ın yaşadığı apartmanın birkaç sokak uzağında yaşıyordu. Bir bağlantı olabilir, diye düşündü Eve.

“Hem e-kitap hem de baskı olarak ulaşabiliyoruz Teğmen.”

“İkisini de istiyorum. İndirme devam ederken sen de önümüzdeki dedektiflik sınavlarının programına bakmak istersin belki. Bir sonrakine girmen onaylandı.”

“Resmi talep işlemlerini halledince baskıya...” Peabody’nin cümlesi yarisında kesildi. Sesi titremeye başlamıştı.

“Her ikisini de dedim. Resmi talebi boş ver. Sipariş et. Ben hallederim.”

“Dedektiflik sınavı mı?” Peabody’nin sesi ciyaklamayı andırıyordu. “Dedektiflik sınavına mı giriyorum?”

Eve sandalyesinde geri döndü ve bacaklarını uzattı. Yardımcısı bembeyaz kesilmişti ve havalara uçmakla meşguldü. Bu güzel, diye düşündü. Bir polisin hafife almaması gereken büyük bir adımdı bu. “Sınava giriş tavsiyen onaylandı ama tabii sana kalmış. Memur olarak kalmak istiyorsan kalabilirsin.”

“Ben dedektif olmak istiyorum.”

“Pekâlâ. Sınava girersin o halde.”

“Sence hazır mıyım?”

“Sence?”

“Hazır olmak istiyorum.”

“O zaman çalış ve sınava gir.”

Peabody’nin rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. “Sen ismimi tavsiye ettin ve Komutan’a onaylattın.”

“Bana bağlı çalışıyorsun. Benim yardımcımsın. Eğer işinde iyi olduğunu düşünüyorsam ismini tavsiye etmek benim görevim. Ve işini iyi yapıyorsun.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi o işini iyi yapmaya devam et ve istediğim şeyleri getir. Gidip Baxter ve Trueheart’la konuşmam lazım. Bizimle ekip olacaklar.”

Eve dışarı çıktı. Peabody’nin hâlâ sırtıttığını bilmesi için dönüp arkaya bakmasına gerek yoktu.

Bölüm 14

Eve, Leeanne Browning'i dairesinde buldu. Profesör siyah dar bir tayt ve bluzun üzerine kırmızı bir tunik giymiş ve saçını tek bir örgüyle örmüştü.

"Teğmen Dallas. Memur Hanım. Tam vaktinde yakaladınız. Angie ve ben de çıkmak üzereydik." Konuşurken elini uzatarak onları içeri aldı. "Central Park'ta birkaç saat çalışalım demiştik. Sıcak nedeniyle birçok ilginç karakter dışarı çıkıyor."

"Biz de dahil," dedi Angie. Geniş bir malzeme kutusu taşıyarak odaya girmişti.

Leeanne kısık ve şuh bir sesle güldü. "Ah, kesinlikle biz de dahil. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Bazı sorularım var."

"Pekâlâ. Oturalım ve onları cevaplamaya çalışalım. Zavallı Rachel hakkında mı? Yarın akşam bir anma töreni olacak."

"Biliyorum. Şu fotoğraflara bir bakmanızı istiyorum. Şahsı tanıyor musunuz?"

Leeanne, Kenby'nin üniversite önündeki fotoğrafını aldı.

“Hayır.” Eve kadının yüzünü dikkatle incelerken Leeanne dudaklarını büktü. “Hayır,” dedi tekrar. “Öğrencilerimden biri olduğunu da sanmıyorum. Bu yüzü kesinlikle hatırlardım. Çok dikkat çekici bir yüz. Çarpıcı.”

“Vücudu da güzel,” diye ekledi Angie. Kanepenin arkasından uzanmış bakıyordu. “Çok güzel ve zarif beden hatları var.”

“Ve harika bir çalışma. Çok güzel görüntülenmiş. Bu olay da aynı, değil mi?” diye sordu Leeanne. “Aynı portre sanatçısının. Bu yakışıklı genç adam da öldü mü?”

“Peki ya bu?” Eve dans grubunun fotoğrafını uzattı.

“Ah, bir dansçı. Elbette. Tam bir dansçı bedeni var, değil mi?” Biraz huzursuz olduğunu gösteren hafif bir ses çıkardı. “Hayır, tanıdık gelmedi. Bu gençlerden hiçbiri tanıdık değil. Ama aynı fotoğrafçı çekmemiş, değil mi?”

“Neden öyle olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Farklı bir stili ve tekniği var. Bundaki kompozisyon harika ve şuradaki gölgeler muhteşem kullanılmış. Drama eklenmiş. Elbette bu çalışmada biraz drama gerekir ama... Bence bu dans çalışmasını çeken her kimse daha tecrübeli, daha eğitilmiş ve işin aslı daha yetenekli. Kesinlikle. Aslında bir tahminde bulunmam gerekirse bunun bir Hastings fotoğrafı olduğunu söyleyebilirim.”

Eve arkasına yaslandı. Oldukça etkilenmişti. “Bir fotoğrafa bakıp onu kimin çektiğini söyleyebilmek mümkün mü?”

“Elbette. Yani eğer sanatçının belirgin bir stil ve tekniği varsa gayet mümkün. Tabii zeki bir öğrenci ya da becerikli bir hayran çok iyi kopya çalışmalarla, dijital manipülasyon ve rötuşlarla da işi bir oranda götürebilir. Ama baktığım ilk fotoğrafta çok belirgin bir stil olmadığını söyleyebilirim.”

Profesör her iki fotoğrafı da yan yana koyarak tekrar inceledi. “Hayır, kesinlikle farklı ellerden çıkmış. Aynı konuya ilgi duyan ve onu tamamen farklı perspektiflerden gören iki farklı sanatçı.”

“Hastings’i şahsen tanıyor musunuz?”

“Evet. Çok yakından tanımiyorum gerçi ve birilerinin onu yakından tanıyabileceğinden de şüpheliyim. Çok öfkeli ve değişken bir ruh. Ama çalışmalarını sık sık derslerimde kullanırım. Ve biraz yoğun sayılabilecek ikna turlarından sonra zaman zaman stüdyosunda öğrencilerime atölye çalışması yaptırır.”

“Ona sağlam para ödemek zorunda kaldı,” dedi Angie. Kadın hâlâ kanepenin arkasından uzanıyordu ve çenesini neredeyse Leeanne’in omzuna dayamıştı.

“Hastings parayı sever.”

“Doğru.” Leeanne’in sesi çok keyifliydi. “Konu sanatı olunca taviz vermez ama para kazanma ve kâr yapma konusunda da sıkıdır. Mağazasını, ticari çalışmalarını, vaktini para kazanmaya göre ayarlar.”

Eve’in aklına başka bir açı gelmişti. “Peki öğrencilerinizden biri hiç ona modellik ya da asistanlık yaptı mı?”

“Ah, evet,” dedi Leeanne kıkırdarak. “Ve daha sonra her birinden bir araba şikâyet dinledim. Bu nasıl kaba, sabırsız, vahşi, basit, öfkeli ve saldırgan bir adammış. Ama hepsi de çok şey öğrendi, sizi temin ederim.”

“İsimlerini almak isterim.”

“Tanrım Teğmen, beş seneden uzun bir süredir Hastings’e bir sürü öğrenci gönderdim.”

“O isimleri istiyorum,” diye tekrarladı Eve. “Kayıtlarınızdan ya da hafızanızdan bütün isimleri. Peki ya bu fotoğraf?” dedi Sulu’nun ölüm pozunu uzatarak.

“Ah.” Profesörün Angie’nin elini tutan eli havaya kalktı. “Ölüm dansı, korkunç. Ama fotoğraf başarılı. Adam işinde ilerliyor.”

“Neden öyle düşündünüz?”

“Çok keskin ve dikkat çekici. Etkileyici. Vurucu. Ölüm Dansı. Bu fotoğrafa bu ismi verirdim ben. Şuradaki gölge ve ışık kullanımlarına bakın. Siyah beyazı seçmiş, bedene akıcı neredeyse şeffaf bir poz vermiş. Yüzün üzerinde biraz daha çalışabilirdi - bu yüzdeki potansiyeli tam olarak kullanamamış ama genel olarak çok başarılı. Ve Tanrım, korkunç.”

“Siz de genelde siyah beyazı seçiyorsunuz. Kitabınızın çoğu siyah beyaz fotoğrafçılığa ve görüntülemelere ayrılmış.”

Leeanne şaşkın bir bakışla Eve’e döndü. “Kitabımı mı okudunuz?”

“Tarama usulü bir göz attım. Işık hakkında pek çok şey var - ışık kullanımı, ışık inşası ve kısıtlaması, ışık filtrelenmesi. Işığın yokluğu.”

“Işık olmadan görüntü olmaz ve ışığın tonu görüntünün tonunu belirleyen şeydir. Işığın nasıl kullanıldığı, sanatçının ışığı nasıl yönlendirdiği ya da gördüğü, sanatçının becerisinde önemli bir ölçüttür. Bir saniye bekleyin.”

Ayağa kalkarak hızla odadan çıktı.

“Ondan şüpheleniyorsunuz.” Angie doğrularak gözlerini Eve’e dikti. “Tanrım, nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Leeanne kimseyi incitemez, bir çocuk kadar masumdur o. Kötülük yapmak onun içinde yoktur.”

“İşimin bir gereği de bazı sorular sormaktır.”

Angie başını salladı ve koltuğun arkasından dolanarak geldi, Eve’in karşısına oturdu. “İşiniz size çok büyük bir ağırlık katıyor. Ölüme baktığınızda gözlerinizde çok yoğun bir acı-

ma oluyor.” Kenby’nin fotoğrafını Eve’e uzattı. “Uzun süre orada, gözlerinizde kalmıyor. Ama bence içinizde kalıyor.”

“Acımamın ona bir faydası yok artık.”

“Hayır, sanırım yok,” diye cevap verdi Angie, Leeanne elinde küçük bir kutuyla içeri girerken.

“Hey, bu bir delikli kamera,” diye neşeyi zıpladı Peabody, sonra ani çıkışı karşısında kendi de mahcup olmuş gibi, “amcamın vardı da,” diye açıklama yaptı. “Küçükken kamerasıyla oynamama izin vermişti birkaç kez.”

Eve küçük kutuyu inceleyerek, “Nasıl da Free-Ager’lara uygun,” dedi.

“Ah, evet. Bu çok eski teknik bir alettir.” Leeanne kutuyu masanın üzerine koydu, objektifin üzerini kaldırdı ve küçük delikli gözü Eve’e doğru çevirdi. “El yapımı bir kutu, fotoğrafik şerit içinde, lensler deliğin dışındaki ışığı ve görüntüyü yakalıyor ve içine alıyor. Pekâlâ, kıpırdamayın,” dedi Eve’e.

“O kutu benim fotoğrafımı mı çekiyor?”

“Evet. Görüyorsun ya buradaki mucizeyi yaratan ışık. Her bir öğrencimden böyle bir delikli kamera yapmasını ve onu gözlemlemesini, onunla denemeler yapmasını isterim. Mucizeyi anlamayanlar, yani evet belki iyi fotoğraflar çekmeye devam edebilirler ama asla sanat yapamazlar. Yaratamazlar. Bakın, konu sadece teknoloji ve aletler değil. Sadece ekipman ve manipülasyon da değil. Fotoğrafçılığın merkezinde ışık ve ışığın ne gördüğü vardır. Ve ışık aracılığıyla bizim ne gördüğümüz.”

“Peki ışıktan ne çıkardığımız?” diye sordu Eve, onu izleyerek. “Işıktan çıkarıp aldığımız şeyler?”

“Olabilir. Bazı ilkel kültürler fotoğraf makinesinden korksa da görüntülerini esir alıp, ruhlarını çaldığını düşünse

de bazıları bu makinenin kendilerine ölümsüzlük verdiğine inanırdı. Biz de pek çok yönden o iki farklı inancı harmanladık. Evet, görüntülemeyle bazı şeyleri ölümsüzleştiriyoruz, zamandan bazı anları çalıp onları muhafaza ediyoruz. Çektiğimiz her bir objeden, her kişiden bir şeyler alıyoruz. Bir an olabilir yine bu, bir düşünce, bir tavır, bir ışık. Asla bir daha o an olmayacak. Geri gelmeyecek. Bir saniye sonra her şey akıp gitmeye devam ediyor olacak. Geçti gitti o an ama fotoğrafta sonsuza dek muhafaza edilecek. Ve bunda nasıl bir güç olduğunu hissedebiliyor musunuz?”

“Bir ölünün fotoğrafında herhangi bir ışık, tavır ya da düşünce olmaz.”

“Ah, kesinlikle olur. Yalnız sanatçıya aittir onlar. Ölüm, evet ölüm kesinlikle çok belirleyici bir andır. Evet, bakalım elimizde ne var.”

Leanne kutudaki deliği tekrar kapadı, sonra bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın üzerinde Eve’in görüntüsü vardı. Adeta solgun bir karakalem çalışması gibiydi.

“Işık görüntüyü yakalar, kağıda işler ve orada muhafaza eder. Işık,” dedi fotoğrafı Eve’e uzatarak, “buradaki enstrüman ve sihir ışıktır. Işık ruhun kendisidir.”

“Gerçekten ilginç bir kadın,” dedi Peabody dışarı çıktıklarında. “Eminim muhteşem bir öğretmendir.”

“Işığı ve görüntüleri böyle manipüle etmeyi bilen biri olarak da binanın güvenlik diskindeki görüntüleri, saat ayarlamalarını gayet rahat değiştirmiş olabilir. Yani cinayet anında nerede olduğuna dair ifadesinde boşluklar var. Yani o anlamda işi yapmış olabilir. Yöntem? O bakımdan da çok uygun bir aday. Sadece nedeni bulmak kalıyor.”

“Evet ama ben...”

“Ondan hoşlanmanı bir kenara koy.” Eve trafikte ilerlemeye başladı. “Profesörün iki çekici üniversite öğrencisini seçip, takip edip, öldürmesindeki neden ne olabilir?”

“Sanat. Bence konu tamamen sanatla ilgili.”

“Daha derine in Peabody.”

“Pekâlâ.” Peabody’nin içinden şapkasını çıkarıp kafasını kaşımak gibi bir arzu yükseliyordu ama direndi. “Seçtiği objeyi kontrol etmek? Yaratabilmek adına sanatı kontrol etmek?”

“Bir boyut o,” diye katıldı Eve. “Kontrol etme, yaratma ve peşinden gelen ödüller. İlgi mesela, tanınma ve takdir, hayranlık. Bu durumda elimizde bir öğretmen var. Öğretiyor, bilgisini aktarıyor, yeteneğini ve tecrübesini aktarıyor. Karşındakilerse bunları alıp kadının olamadığı bir şey olmakta kullanıyor. Birkaç kitap yazmış, bazı fotoğrafları basılmış ama bir sanatçı olarak anılmıyor değil mi? Bir öğretmen olarak anılıyor.”

“Öğretmenlik çok saygın ve genellikle hak ettiği karşılığı görmeyen bir meslek. Örneğin sen çok iyi bir öğretmensin.”

“Ben kimseye bir şey öğretmiyorum. Eğitim veriyorum belki ama o tamamen farklı bir şey.”

“Bana bir sürü şey öğretmemiş olsan bu kadar kısa zamanda dedektiflik rozetini alıyor olamazdım.”

“Eğitmemiş olsaydım diyelim ve konumuza dönelim. Diğer boyut ise fotoğrafını çektiği objelerden aldığı şey ve onları sadece o şey olarak görmek. Hakları ve ihtiyaçları, bir ailesi ve yaşamı olan bir insan olarak değil de bir obje olarak görüyor. Resmini çektiği, mesela ağaç gibi, vazo gibi bir şey sadece. Eğer istediği şeyi almak için ağacı kesmek zorunday-

sa da işler bizim için kötü demektir. Kesilecek bir sürü ağaç daha var.”

“Burada bir Free-Ager ile konuşuyorsun.” Peabody hafifçe ürperdi. “Ağaçları kesip durmak bana hiç de basit bir örnek gibi gelmedi.”

“Katil sadece can almanın verdiği heyecan için öldürmüyor. Öfkeyle ya da çıkar için de değil. Cinsel bir durum da yok. Ama olay kesinlikle kişisel. Katile göre, öldürdükleriyle arasında bir yakınlık var. Bu kişi, bu seçilmiş kişi benim ihtiyaç duyduğum bir şeye sahip ve ben de gidip onu alacağım. Sahip oldukları şeyi alacağım, böylece o benim olacak. Onlar bana dönüşecek ve sonuç da bir sanat eseri. Bu bir sanat. Bana hayran olun.”

“Bu kulağa çok hastalıklı geliyor.”

“Karşımızda hastalıklı bir kafa var. Ve zeki, soğukkanlı biri.”

“Sence Profesör Browning mi?”

“O da bir şekilde bağlantılı, o yüzden bağlantıları izleyeceğiz. Onu, Hastings’i ve iki kurbanı tanıyan kim? Hepsisiyle bir bağlantısı olan kim? Onu bulmaya çalışacağız.”

Eve, Juilliard’da tiyatro bölümüyle başladı. Rachel Howard ve Kenby Sulu’nun yolları, genç yaşamlarının bir noktasında kesişmişti.

Eve, Peabody’yi Rachel’in fotoğraflarıyla gezinip görüşmeler yapmaya gönderirken kendi yapmayı düşündüklerine odaklandı.

Cep-linki sinyal verdiğinde bir prova salonunun arka tarafında durmuş çeşitli hayvanlar gibi davranan bir grup genci izliyordu.

“Dallas.”

“Selam Teğmen.” Roarke’ın yüzü ekranı kapladı ve neredeyse aynı anda yüzündeki rahat gülümseme şaşkınlığa döndü. “Neredesin? Hayvanat bahçesinde mi?”

“Bir bakıma.” Eve arka plandan gelen sesi azaltmak için biraz uzaklaştı. “Her şey yolunda mı?”

“Gayet iyi. Eve, benim birkaç gün şehir dışına çıkmam gerekiyor.”

“Ah.” Roarke’ın birkaç günlüğüne şehir dışına, ülke dışına hatta gezegen dışına gidip gelmesi sıradan bir şeydi. Adamın bütün evrende yatırımları vardı sonuçta. Ama bunun zamanlaması kötüydü. “Bilmiyorum ama belki birkaç gün daha- ”

“İrlanda’ya gitmem lazım,” dedi Roarke, Eve cümlesini bitirmeden. “Oraya gidip bu konuyla ilgilenmem gerek.”

Aptal, diye düşündü Eve. Bu konunun onu aptallaştırmasına izin vermişti. Elbette Roarke’ın oraya dönmesi gerekiyordu. “Bak, gitmen gerektiğini biliyorum ama şu anda bir şeylerin tam ortasıdayım. Davayı kapatana kadar buralarda olmam lazım, sonra hemen izin alabilirim. Hatta bugün Merkez’e gider gitmez iznimi yazdırabilirim.”

“Bunu yalnız yapmalıyım.”

Eve ağzını açtı, konuşmadan önce kendine derin bir nefes almayı hatırlatması gerekmişti. “Pekâlâ.”

“Eve, yapılması gereken şey bu ve inan bana endişelenmen için hiçbir neden yok. Bu konu hakkında ya da benim için endişelenmeni istemiyorum artık. Summerset’le ilgilenme işini sana bıraktığım için çok özür dilerim ama elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım.”

Eve her ikisi için de yüzünü ve sesini sakın tutması gerektiğini biliyordu. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Şimdi. Hemen. Aslına bakarsan şu anda mekikteyim.

Sana tam olarak nerede olduğumu söyleyemeyeceğim, henüz bilmiyorum. Ama özel linkim yanımda. İstedğin her an bana ulaşabileceksin.”

“Gideceğini biliyordun.” Eve koridorda öğrenciler arkasından koşturmaya başlarken arkasını döndü ve sesini alçalttı. “Bu sabah da biliyordun.”

“Önce bazı ayarlamalar yapmam gerekti.”

“Ama gitmek konusunda karar vermiştin.”

“Evet vermiştim.”

“Ve seni durdurmak için bir şey yapmayayım diye bana bu şekilde söylemeye karar verdin.”

“Eve, beni durdurmazdın. Ve ben de yanımda gelip bakıcılığımı yapman için çalışma düzenini değiştirmene izin veremezdim.”

“Sen benimle Dallas’a geldiğinde öyle mi yapmış oldun? Bakıcılık mı yapmış oldun bana?”

Roarke’ın yüzüne öfke gölgeleri çökmeye başlamıştı. “O tamamen farklı bir durumdu.”

“Ah, evet, sen erkek olduğun ve demirden hayaların olduğu için, değil mi? Kusura bakma hep unutuyorum.”

“Kapatmam lazım.” Roarke soğuk bir sesle konuşmuştu. “Öğrendiğim zaman sana da nerede olduğumu haber vereceğim ve birkaç gün içinde dönmüş olurum. O kadar süreceğini de sanmıyorum. Döndüğümde hayalarımı tekmeleyebilirsin. Ama seni seviyorum. Görüşürüz.”

“Roarke- ” Ama kocası telefonu kapamıştı. “Lanet olsun. Lanet olsun.” Eve duvarı tekmeledi. İki kez.

Sert adımlarla prova odasına döndü ve yalanan kaplanlarla zıplayan maymunları iteleyip yolunu açarak hırsını çıkarmaya çalıştı.

Prova hocası parlak mavi saçları olan kalem gibi incecik bir kadındı. Eve’i görünce, “Ah,” dedi, “bir de yalnız kurdu-muz var.”

“Şu müziği kes,” diye seslendi Eve.

“Dersteyiz şu anda.”

“Kapat.” Eve rozetini çıkardı. “Hemen. Öğrencilerin dik-katini istiyorum.”

“Ah, lanet olsun, bir uyuşturucu araması daha mı! Çocuk-lar durun!” Bu kadar ince bir kadın için epey güçlü bir sesi vardı ve seslenmesiyle öğrenciler dikkat kesildi.

Eve öğretmeninin önüne geçti. “Ben Teğmen Dallas, NY-PGT.” Eve’in cümlesi biterken kalabalıktan huzursuz sesler yükseldi ve arka tarafa doğru bir hareketlenme oldu. “Kıpır-damayın! Ceplerinizde ya da kan dolaşımınızdaki herhangi bir şeyle ilgilenmiyorum ama o kapıdan çıkmaya kalkanların başı büyük belada olacak.”

Salondaki hareket kesildi.

“Elimde bir fotoğraf var. Herkesin, tek tek buraya gelip fotoğrafa bakmasını istiyorum. Bu kızı tanıyan, görmüş olan ya da hakkında bir şeyler bilen var mı? Sen.” Eve siyah bir gömlek ve bol pantolon giymiş oğlanı işaret etti. “Buraya gel ve bak.”

Oğlan yavaşça yaklaştı. “Yoo...”

“Fotoğrafa bak önce ukala şey, yoksa üzerini aramaktan büyük keyif alacağız.”

Çocuk, Eve’e sırtıttı ama fotoğrafa baktı. “Onu tanıımıyo-rum ve hiç görmedim. Gidebilir miyim memur hanım?”

“Teğmen. Hayır. Şurada bekle.” Eve sağ duvarı işaret et-tikten sonra yine siyah kıyafetler içinde olan bir kıza yaklaştı-masını söyledi.

Kız aynı aheste tavırlarla yaklaşırken, duvara yaslanmış bekleyen çocuğa sanki özel bir şaka paylaşıyorlarmış gibi güldü. Ama fotoğrafa baktığındaki yüzündeki alaycı ifade kayboldu.

“Haberlerde gördüm onu. Haberlerden tanıyorum. Columbia’lı kız. Öldürülen. Kenby gibi.”

Öğrenci grubunda mırıldanmalar başlamıştı ve Eve bir süre devam etmesine izin verdi. “Doğru. Kenby’yi tanır mıydın?”

“Elbette. Elbette tanırdım. Herkes tanırdı onu. Tanırım, bu olay berbat bir şey.”

“Bu kızı daha önce gördün mü?”

Kız öğrenci başını iki yana sallarken birisi seslendi. “Ben gördüm. Sanırım.”

Eve birkaç adım yana gitti ve eli havada öne çıkan çocuğa baktı. “Gel buraya,” dedi oğlana. Kıza da sağ duvara doğru gitmesini işaret etti.

“Sanırım evet, gördüm onu.” Oğlan da aynı siyah üniformayı giyiyordu ve kulağında bir sıra gümüş halka küpe vardı. Sol kaşının üzerinde de aynı halkalardan üç tane daha vardı.

“Adın ne?”

“Mica, Mica Constantine. Kenby’yle birçok ortak dersimiz vardı ve bazen dışarıda da birlikte takılırdık. Çok sıkı fıkı değildik ama aynı grupta parti yaptığımız olurdu.”

“Kızı nerede gördün?”

“Gördüğümü sanıyorum. Yani sanırım. Haberlerde gördüğümde tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Ve Kenby şey olduğunda- yani ben ona olanları duyduğumda, kıza olanlarla aynı şey olduğunda, kız o kulüpteki fıstık değil miydi, dedim.”

“Hangi kulüp?”

“Sahne Senin. Arada gittiğimiz bir yer ve sanırım kızı orada gördüm. Kızı birkaç kez Kenby’yle dans ederken gördüğümü hatırlıyorum sanki. Yani tam olarak emin değilim ama bence öyle.”

“İkisini ne zaman birlikte görmüştün?”

“Birlikte falan değillerdi. Yani o anlamda... aralarında bir şey varmış gibi değil. Sadece dans ediyorlardı işte. Geçen ay yanılmıyorsam. Bir süredir o kulübe gitmedim. Aklımda kalmalarının tek nedeni de birlikte iyi görünüyordular, anlıyor musun? Mesela bu dersi bedenimi nasıl özgür bırakacağımı, nasıl hareket ettireceğimi öğrenmek için alıyorum. Ve onları dans ederken izlediğimde, işte bu, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Cidden nasıl hareket edeceklerini çok iyi biliyorlardı.”

“Onları fark eden başkaları da olmuştur eminim.”

“Kesinlikle.”

Eve, Peabody’yi aradı. Öğrenciler arasında Rachel ve Kenby’yi kulüpte dans ederken gören üç şahit vardı.

“Kulübe birlikte gelmemişler, birlikte oturmamışlar, birlikte çıkmamışlar,” dedi Eve aracı şehir merkezine doğru çevirirken. “Yazın birkaç hafta arayla birkaç dans var elimizde. Ama bunun tesadüf olması mümkün değil.”

“Birisi onları orada öyle gördü ve planlamaya mı başladı?”

“Orada gördü ya da başka zaman başka bir yerde gördü. Ayı ayrı ya da birlikte. İkisi de dansı seviyordu yani başka bir yerde de karşılaşmış olabilirler. İkisi de üniversiteli. Rachel, Kenby’nin gösterilerinden birini izlemeye gitmiş de olabilir. Diego ve Hooper da kulübe sık sık gidenlerden. Ya biri ya da ikisi de onları birlikte görmüş olabilir. Tekrar Columbia’ya

gideceğiz. Bakalım Rachel'in arkadaşlarından ya da sınıfındakiilerden kimse onu Kenby'yle görmüş ya da ondan bahsettiğini duymuş mu?"

Eve hızla diğer şeride geçerken, Roarke ağır ağır Güney Dublin sokaklarında yürüyordu. Bu bölgeyi bir zamanlar avucunun içi gibi iyi bilirdi.

Küçüklüğünden beri çok değişmişti buralar. İyi anlamda bir değişiklik.

Kent Savaşları şehrin bu kısmını darmadağın etmişti. Yeni projeleri iyice varoşa, sokakları savaş alanına çevirmişti. Kent Savaşları sonrasını çok hayal meyal hatırlıyordu. İşlerin çoğu Roarke doğmadan olmuş bitmişti.

Ama sonuçlarını bir kuşak daha çekmek zorunda kalmıştı.

Savaş sonrasının neden olduğu açlık ve hırsızlık gölgelerini bu bölgenin üzerinde hissetmek hâlâ mümkündü. O dönemin iyice beslediği açlık ve öfke, Roarke'ın büyüme çağında buralara derin kökler salmıştı.

Ama dünya yavaş yavaş kendine geliyordu. İrlandalıları savaşları, zor dönemleri, açlık ve yoksulluğu iyi bilirdi. İrlandalıları onlarla mücadele eder, üzerine şarkılar yapar, kitaplar yazardı. Ve akşamları bunlarla kadeh kaldırır, içerlerdi.

Ve işte Penny'nin Yeri hâlâ buradaydı. Burası, Roarke'ın bir yeniyetme ve bütün komşularının öyle ya da böyle bir serseri olduğu dönemlerde yaşadığı semtin en iyi banydı.

Gerçi Roarke'ın kendini de öyle ya da böyle serserilerden biri olarak adlandırması gerekiyordu.

Burası Roarke ve takıldığı arkadaşları için bir sığınak gibiydi adeta. Gidip içini ısıtacak sıcak bir şeylerin içildiği, polislerin varlığından endişe duyulmayan bir mekân. O dönemler sevdiği bir kız ve değer verdiği dostları vardı.

Roarke barın kapısında dururken, onların hepsinin teker teker öldüğünü düşündü. Biri dışında hepsi ölmüştü. Penny'nin Yeri'nin kapısında durmuş, çocukluğundan hayatta kalan tek arkadaşını tekrar görmeye hazırlanıyordu. Belki aradığı cevapların bazılarını bulabilirdi.

İçeri girdi. Karanlık tonda ahşap bir mekândı. İçeride loş bir ışık vardı. Bira, viski ve sigara dumanı kokuları birbirine karışmıştı. Kısık sesle isyan şarkıları çalıyordu.

Brian barın arkasında durmuş kocaman bir bardağı birayla doldururken, en az yüz yaşında gibi duran yaşlı bir adamla konuşuyordu. Alçak masalarda içki içen ya da sandviç yiyen birkaç müşteri vardı. Barın arka tarafındaki sesi kapalı ekranda bir İngiliz pembe dizisi vardı.

Günün erken saatleriydi daha ama bir bara uğramak için saat asla erken olmazdı. İnsan sohbet, bilgi, eğlence ya da sakin bir içki istediğinde başka nereye gidebilirdi ki?

Roarke bara yaklaştı ve Brian'ın başını çevirip onu fark etmesini bekledi.

Ve Brian onu gördüğünde adamın yüzüne devasa bir gülümseme yayıldı. "Vay, vay, vay... Şu işe bak sen. Bakın benim köhne barımı kim varlığıyla bir kez daha şereflelendirmeye karar vermiş. Bir Fransız şampanyamız olsa inan şu anda patlatırdık!"

"O elindekinden bir bardak da işimi görür."

"Hey, Bay O'Leary, efendim, kim gelmiş görüyor musunuz?"

Yaşlı adam başını çevirdi ve gözlerini kısarak Roarke'ın yüzüne baktı. Adamın yüzünde en ufak bir şaşkınlık ya da tanıma veya başka bir ifade oluşmamıştı. Dümdüzdü yüzü. Brian'ın uzattığı bardağı aldı ve ağır ağır kocaman bir yudum aldı.

“Evet, bu bizim Roarke. Büyümüş ve bir prens gibi şık olmuş. Dükkânımdaki mallardan aşırıma geldiğin günler epey bakımsızdın.”

“Beni her seferinde süpürgeyle kovalardınız.”

“Aye ve her seferinde ceplerin dükkâna geldiğinde olduğundan çok daha şişkin kaçıyor olurdun, değil mi?”

“Doğru,” Roarke gülümsedi. “Sizi tekrar görmek çok güzel Bay O’Leary.”

“Epey zengin oldun, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Yani evet, kendi birasının yanı sıra sizinkini de o ödeyecek,” dedi Brian ve diğer bira bardağını da Roarke’ın önüne iteledi.

“Memnuniyetle.” Roarke on bardak biraya yetecek kadar bir banknot çıkararak barın üzerine bıraktı. “Seninle özel bir konuda konuşmam lazım Brian. Yalnız.”

Arkadaşlık ayrı iş ayırıydı; banknot anında Brian’ın cebine girdi. “Arkaya geçiyoruz o halde. Ofisime.” Brian bardan çıkarken barın arka tarafındaki kapıya yumruğunu birkaç defa vurdu.

“Johnny, tembel kıcını kaldır ve gel bara bak.”

Diğer taraftaki odaya doğru ilerledi ve kapıyı Roarke’a açtı. “Peki Teğmen nerede?”

“Evde.”

“Nasıl peki? Her şey yolunda mı?”

“Gayet iyi, teşekkürler. Yoğun. Çalışıyor.”

“Suçlulara kök söktürüyordur eminim. Onu benim yerime sağlam bir şekilde öpmeyi unutma ve hatırlat; seninle işi bittiğinde onu burada bekliyor olacağım.”

Brian küçük odayı taçlandıran tek masanın yanındaki san-

dalyelerden birine yerleşti. Sonra sırtıttı. “Tanrım, öldüm ve cehenneme gittim galiba. Seni tekrar görmek çok güzel Roarke. Umarım son görüşmemizdeki gibi bir nedenle burada değilsin.”

“Hayır, bir dostumu gömmeye gelmedim.”

“Tanrı onu affetsin. Ruhu huzur içinde olsun.” Brian elinde getirdiği bira bardağını Roarke’ın bardağına vurdu hafıfçe. “Mick’e içelim o halde.”

“Mick’e. Ve kaybettiğimiz diğer dostlarımıza.” Roarke birasından bir yudum aldı, sonra bardaktaki köpüğe bakmaya başladı.

“Aklını meşgul eden şey ne?”

“Çok uzun hikâye.”

“Ne zamandan beri uzun hikâyeleri sevmez olduk dostum? Konu ne?”

“Meg Roarke’ın gittiği dönemi hatırlıyor musun?”

Brian’ın kaşları çatıldı, sonra dudaklarını aşığı doğru eğdi. “Kadının burada olduğunu, sonra gittiğini ve kimsenin gidişini izlemekten üzgün olmadığını hatırlıyorum.”

“Peki sen... o gelmeden önce... ondan önce Patrick’le yaşayan başka birini hatırlıyor musun? Ya da onunla yaşayan genç bir kıزدan bahsedildiğini duydun mu hiç?”

“Hatırladığım kadarıyla pek çok kadın gelir giderdi. Ama Meg’den önce? Bilmiyorum. Hatırlamıyorum ki. Tanrı aşkına, Roarke, o zamanlar ben de senin gibi bir bebektim işte.”

“Baban Patrick’i tanırdı, iyi bilirdi. Sizin evde Siobhan Brody isminin geçtiğini duydun mu? Evde ya da mahallede.”

“Hatırlamıyorum, hayır. Konu ne Roarke?”

“O kız benim annemmiş Bri.” Annem demek hâlâ Roarke’ın boğazını yakıyordu. “Annemin Meg değil, Clare’den

gelen bu kız olduğunu öğrendim.” Roarke kaşlarını kaldırdı. “Ve o lanet herif annemi öldürmüş Brian. O kızı öldürmüş.”

“Yüce Tanrım. Bilmiyordum. Sana yemin ederim ilk kez duyuyorum bunu. Senden duyuyorum.”

“Tek başına yaptığını sanmıyorum. Tek başına yapmış olamaz. İlla birinden yardım almıştır ya da birileriyle bir şeyler konuşmuş, birilerinden bir şeyler istemiş olması lazım, eminim.”

“Yani... babam onunla takılırdı arada sırada ve kanunsuz işler de yaparlardı. Tanrım, o zamanlar hepimiz yapardık. Ama bir kızı öldürmek?” Brian gözlerini Roarke’a sabitleyerek başını salladı. “Benim moruk cinayete bulaşmazdı.”

“Hayır, biliyorum. Benim düşündüklerimin arasında baban yok.”

“Ama düşünüyorsun.” Brian başını salladı ve kendi de düşünmeye çalıştı. “O zamanlar çok kötüydü. Savaş sonrası çatışmalar devam ediyordu hâlâ. Tanrım her yerde ölüm vardı, birçok yönden ölmek yaşamaktan daha ucuzdu.”

“Patrick’in arkadaşları vardı. İki tanesini özellikle hatırlıyorum. Donal Grogan ve Jimmy Bennigan. Onlar bir şeyler bilirdi. Haberleri olurdu bence.”

“Belki. Belki olabilir,” dedi Brian ağır ağır başını sallayarak. “Ama Bennigan kodeste öldü ve sana bir faydası olmaz.”

“Biliyorum.” Roarke araştırmalarını yapmıştı. “Ama Grogan hâlâ buralarda. Aslına bakarsan yakınlarda yaşıyor.”

“Doğru. Buraya pek sık gelmez, son yıllarda en azından gelmedi. Nehre yakın bir yerlerde Hırsız Cenneti diye bir bara takılıyor daha çok. Turistler mekânın isminden dolayı renkli bir ortamı vardır sanıp illa bir uğrarlar. Sonra çoğu arkasını dönmeden kaçıyor tabii.”

“Şimdi de orada olabilir ama günün bu saatinde evinde olması daha olası.”

“Daha olası.” Brian bakışlarını Roarke’ın yüzünden ayırmıyordu.

“Bu işi kendi başıma da halledebilirim ve benimle gelmek istemezsen sana gücenmem. Ama yanımda bir dostum olursa her şey daha hızlı ve temiz olur.”

“Şimdi mi?”

“Mümkün olduğunca hızlı hareket etmek istiyorum. Zaman kaybetmek istemiyorum.”

“O halde hemen çıksak iyi olur,” dedi Brian.

“Bu yüzden mi polisini yanında getirmedin?” diye sordu Brian, nispeten daha kötü sokaklardan birinde ilerlerken.

“Sebeplerden birisi diyelim.” Roarke dalgın bir şekilde parmağını cebindeki mini şok tabancasına değdirdi. “Farklı sorgulama tekniklerimiz var.”

Brian kendi cebini ve içinde deri saplı bıçağı yokladı. “Açıkçası ben yüzümün bir-iki kez polis tarafından dağıtıldığını hatırlıyorum.”

“Benim polisim de yüz dağıtır bazen ama genelde ilk yumruğu karşı tarafın atmasını bekler. İnan bana yöntemleri etkilidir ama uzun zaman alır ve ben beklemek istemiyorum.”

Roarke parmağındaki evlilik yüzüğünü çevirirken polisinin de gayet iyi tanıyacağı bir sokakta ilerliyordu. Roarke’ın ilk gençlik yıllarından itibaren popülerleştiği için çoğu eski Gal dilinde yazılmış olan duvar grafitilerini anlamazdı belki ama neye işaret ettiklerini bilirdi. Hangi duygularla yazılmış

olduklarını hissederdi. Kapı eşiklerinde, merdiven başlarında, sokak aralarında gezinen adamların suratlarını gayet rahat okuyabilirdi.

Buralarda bir çocuk okuma yazma öğrenmeden önce korumasız bir cepten bir cüzdanı rahatça aşırılmayı öğrenirdi. Ve o çocuk genelde bir öpücükten ziyade sert bir elin attığı tokatla yatağa yollanırdı.

Roarke da bu sokağı tanıyordu. Onu doğuran bu sokak olmuştu.

“Bana biraz kızgın,” dedi Roarke bir süre sonra. “Tanrım, ne birazı, çok öfkeli bana ve haklı. Ama onu yanımda getiremezdim Bri. Eğer gerekirse o adamı öldüreceğim ve Eve’i bu olayın ortasında bırakmam.”

“Evet, elbette bırakamazsın. İnsanın karısını özellikle de polis olan karısını böyle bir olaya sokması olmaz.”

Evet olmazdı. Kesinlikle olmazdı. Ama Roarke bugün birini öldürecek olursa, eninde sonunda Eve’e bunu söylemesi gerekecekti. Ve bunun ilişkilerine ne yapacağını kestiremiyordu. Eve’in bir daha ona aynı şekilde bakabileceğinden emin değildi.

Sokağın en ucundaki betondan çirkin bir kutuyu andıran binalardan birine girdiler. Havadaki idrar kokusu Roarke’ı tekrar çocukluğuna götürmüştü. Keskin idrar kokusu ve biraz da kusmuk kokusu. Burası sıçanların avlanmak için gece yarısını beklemediği bir yerdi. Bütün binaya yoğun bir sefalet havası çökmüştü.

Roarke merdivenlere baktı. Binada yirmi daire olduğunu biliyordu. On iki tanesinde resmi olarak yaşayanlar vardı, kalanlarda ise kimin yaşadığı belli değildi. Böyle bir yerde yaşayanların çok azının her gün gittiği düzenli bir işi olurdu, yani bir çığlık atılsa bile duyacak mesafede kırk elli kişi vardı.

Gerçi Roarke herhangi birinin müdahalede bulunacağına ihtimal vermiyordu. Öyle durumlarda insanlar sadece kendi işlerine bakardı. Farklı şekilde davranmaları bir çıkar sağlamayacaksa kimse karışmazdı.

Cebinde şok tabancasının yanı sıra yüklü para da vardı. Hangisini kullanmak işine yarayacaksa onu kullanacaktı.

“Grogin’in dairesi giriş katta,” dedi Roarke. “Kolay giriş ve çıkış.”

“Dışarı çıkıp pencereyi tutmamı ister misin? Olur da seni atlatmaya kalkar?”

“Beni atlatmaya kalkmayacak.” Roarke kapıyı çaldı, sonra gözetleme deliğinde sadece Brian görülsün diye kenara çekildi.

“Ne halt istiyorsun?”

“Birkaç dakika görüşmek istiyorum Bay Grogin. Her iki-
miz için de çok kârlı olduğunu düşündüğüm bir iş teklifim
var size.”

“Hadi ya!” İçeriden boğuk bir kahkaha geldi. “O zaman
seni hemen ofisime alayım.”

Grogin kapıyı açtığı anda Roarke içeri girdi.

Adam yaşlı görünüyordu. Bay O’Leary kadar yaşlı değil
ama çok daha çökmüş görünüyordu. Yüzü öbek öbek sark-
mış, çenesinin üzerindeki deri kat kat aşağı inmişti. Yanakla-
rında kılcal damar patlamalarından kaynaklanan kırmızı izler
vardı. Ama refleksleri gayet yerindeydi. Bir sihirbazınki ka-
dar çabuk hareket eden elinde anında bir bıçak belirdi. Ama
ileri atılmadan gözleri Roarke’in yüzüne sabitlendi.

“Sen öldün. Gözlerimle gördüm öldüğünü. Cehennem-
den nasıl geri döndün Paddy?”

“Hayır. Roarke.” Genç adam dişlerinin arasından konuş-
muştu. Grogin’in yüzüne sağlam bir yumruk savurdu.

Bıçak şimdi Roarke'ın eline geçmişti ve eğilip bıçağı Grogın'ın boğazına dayarken Brian da arkadaki kapıyı kapadı.

Koridorda tek ses, tek nefes olmamıştı.

"Hızımı hiç kaybetmemişsin," dedi Brian.

"Neler oluyor? Neyin peşindesiniz, ne istiyorsunuz benden?"

"Beni hatırladınız mı Bay Grogın?" Roarke yumuşacık bir sesle konuşurken, Grogın'ın bıçağın ucunu tamamen hissetmesi için elini kıvırdı. "Sırf spor olsun diye beni tokatlamaya bayılırdın."

"Paddy'nin oğlusun sen." Grogın dudaklarını yaladı. "Ne? Bunca yıl kin tutup da intikam almaya mı geldin? Bir çocuğun tam bir erkek olması için arada tokatlanması gerekir! Sana kötülük olsun diye bir şey yapmadım, iyiliğin içindi."

Roarke adamın hemen çenesinin altını hafifçe çizdi. "Pekâlâ, ben de sana bir kötülük yapmak için gelmedim diyelim. Sana soracak bazı sorularım var. Eğer cevaplamazsan ya da yalan söylersen boğazını kesip cesedini farelere atacağım. Ama önce Brian'ın da üzerinden geçmesine izin vereceğim tabii."

Brian neşeyle gülümseyerek cebindeki bıçağı çıkardı ve avucuna vurdu. "Beni de az dövmemiştin. Yani arkadaşım verdiğin cevapları beğenmezse emin ol işler senin için hiç yolunda gitmeyecek. Çok acı çekeceksin."

"Hiç param yok." Grogın'ın gözleri bir Roarke'a bir Brian'a döndü durdu. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyor olmayı umut et bence." Roarke onu sertçe ayağa kaldırdı ve arkadaki kirli kanepeye savurdu. Grogın'ın gözleri bir an arkadaki pencereye takıldığında Roarke, "Bir dene istersen," dedi. "Asla peşini bırakmayız. Bir kurt köpeği gibi izini süreriz. Sorularımı cevaplamadan kurtulamazsın."

“Benden ne istiyorsun?” diye sızlandı yaşlı adam. “Bunlara hiç gerek yok evlat. Ben senin amcan sayılırım, değil mi?”

“Tanrım! Pis, kötü bir anıdan başka bir şey değilsin.” Roarke oturdu ve bıçağın ucuyla adamın başparmağını biraz kesti, süzülen ince kanı izledi. “Evet, gayet kırmızı ve yoğun. İyiymiş. Ben şahsen yumurtalıklarınla başlamayı düşünüyorum, eğer hâlâ yerindeyseler. Konuş. Siobhan Brody.”

Grogin bakışlarını bıçaktan ayıramıyordu. “Ne?”

“Eğer yaşamına devam etmek istiyorsan ismi aklında tut, bir daha unutma. Siobhan Brody. Genç, güzel ve taze. Kızıl saçlı, yeşil gözlü.”

“Oğlum biraz mantıklı ol. Öyle kaç tane genç güzel kız geçti benim hayatımdan sence?”

“Ben sadece bununla ilgileniyorum.” Roarke’in yüzünde artık taş gibi bir ifade vardı. “Patrick’le iki yıldan uzun bir süre yaşamış. Ona bir çocuk veren, beni doğuran kız. Ah, evet işte bu.” Roarke, Grogin’in gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüğünde gülümseyip başını salladı. “Bir şeyler hatırlamaya başladın ha?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Brian hareket dahi edemeden önce Roarke hızla uzandı ve Grogin’in işaret parmağını geri çekerek tek hamleyle kırdı. “Bu Siobhan için diyelim. Patrick onun üç parmağını kırmış bir keresinde ha? Yani durumu eşitlemek için iki tane daha lazım. Ne dersin?”

Grogin uzun tiz bir çığlık attı. Bembeyaz kesilmişti.

“Bilmiyorum. Biraz gereksiz hissetmeye başladım burada,” diyen Brian koltuğun incecik kenarına çöktü.

“Patrick onu dövermiş,” dedi Roarke. “Gözlerini morartmış, kemiklerini kırmış. Kız daha on dokuz yaşındaymış.

Merak ediyorum, onu sana da sundu mu Grogin? Yoksa sadece kendine mi sakladı?”

“Ona elimi bile sürmedim. Dokunmadım bile.” Grogin yaralı elini korumaya çalışırken gözlerinden yaşlar akıyordu. “Patrick’in kadınıydı. Onunla bir işim olmazdı. Mümkün değil.”

“Onu dövdüğünü biliyordun.”

“Bir adamın kadınına arada bir haddini bildirmesi doğal bir şeydir. Tamam, Paddy’nin eli biraz ağırdı, sen de bilirsin. Ama ben ne yapabilirdim ki?”

“Annem onu bir süre sonra terk etmiş, beni almış ve ondan ayrılmış.”

“Bilmiyorum.” Roarke’in ona doğru uzanmasıyla geri kaçıldı ve bağırarak ellerini kendi boğazına götürdü. “Tanrı aşkına, merhamet et. Benim ne suçum var! Patrick’in evinin duvarları arasında ne döndüğünü nereden bileyim? Adamın cebinde yaşamıyordum ya!”

“Brian,” dedi Roarke ağır ağır. “Biraz da sen gel.”

“Pekâlâ, tamam, tamam!” Brian daha kalkmaya yeltenmeden Grogin bağırmaya başlamıştı. “Bir süreliğine gitmişti galiba. Paddy’nin öyle bir şeyden bahsettiğini hatırlıyorum sanki.”

Roarke’in eli uzanıp Grogin’in bileğini kavradığında adam top gibi kendi içine kapandı ve ağlayarak altına yapmaya başladı. “Tamam! Anlatacağım, anlatacağım. Kız seni alıp gitti, terk etti onu. Patrick de çıldırdı. Geri döndüğünde daha da çıldırmıştı. Bir kadın erkeğini çiğneyip gidemezdi, hem de oğlunu alarak! Kabul edilemez! Kadına haddini bildirmek gerekir, onu terbiye etmek gerekir değil mi, demişti! Sonra annen geri geldi.”

“O da anneme haddini bildirdi ha?”

“Neler olduğunu bilmiyorum.” Grogin artık hüngür hüngür ağlıyordu. Gözlerinden aşağı kocaman yaşlar akıyordu. “Bir şeyler içebilir miyim? Tanrı aşkına, bir şey içmem lazım. Elim kırıldı.”

“Bir parmağı kırıldı diye bebek gibi ağlıyor.” Brian iğrenmiş gibi bir tavırla ayağa kalkarak masaya doğru ilerledi ve kirli bir bardağa viski doldurdu.

“Al hadi. Zıkkımlan.”

Grogin sağlam eliyle bardağı kavrayarak dudaklarına götürdü ve viskiyi sonuna kadar içti. “O artık öldü. Paddy artık öldü, yani olanların ne önemi var ki? Yapacaklarını yaptı ama öldü gitti işte,” dedi. “Tanrım, nasıldı biliyorsun.”

“Ah, evet nasıl olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Ve işte... bir gece beni aradı. Çok sarhoştı. Küfelikti. Oğlanın -senin- arkada ağladığını duydum. Paddy hemen gelmemi söyledi. Bir araba ayarlayıp gelmemi söyledi. Yani... o günlerde Paddy'nin söylediği şeyleri yapmak gerekirdi. Yapardın, yoksa bedelini kötü öderdin. Ben de bir araba ayarlayıp hemen gittim. Gittiğimde... olanlarla benim bir ilgim yok. Benim suçum değildi.”

“Gittiğinde?”

“Bir viski daha? Boğazımı temizlemek için bir viski daha?”

“Gerisini anlat hemen,” dedi Roarke. “Yoksa temizlemen gereken bir boğazın olmayacak.”

Grogin boğazı sızlar gibi bir ses çıkardı. “Kız çoktan ölmüştü. Oraya gittiğimde ölmüştü zaten. Çok berbattı. Paddy kendini kaybedip kıza saldırmış. Yapılacak bir şey yoktu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Seni de öldürdüğünü sandım aslında. Hiç sesin çıkmıyordu. Ama uyuman için sana bir şeyler

içirmiş zorla. Koltukta serilmiş yatıyordun. Baban Jimmy'yi de aramış. Jimmy Bennigan."

"Ona bir bardak daha doldur Bri."

"Sağ ol." Grogin elindeki bardağı uzattı. "Yani görüyorsun işte, anlıyorsun değil mi? Oraya gittiğimde kız zaten ölmüştü."

"Cesedi ne yaptınız? Sen, Jimmy ve onu öldüren o herif, onun cesedini ne yaptınız?"

"Biz... ah... onu bir haliya sardık ve arabaya bindirdik." Grogin viskiden büyük bir yudum daha aldı ve dudaklarını yaladı. "Paddy'nin dediklerini yaptık. Nehir boyunca gittik. Arabayı sürebildiğimiz kadar uzağa sürdük. Ağırlık yapsın diye üzerine taşlar koyduktan sonra nehre attık. Başka yapabileceğimiz bir şey yoktu sonuçta. Kız çoktan ölmüştü."

"Sonra?"

"Eve dönüp etrafı temizledik. Ve etrafa kızın seni bırakıp kaçtığı lafını yaydık. Bir de olaydan bahseden ya da o kızın adını bir daha anan biri olursa ipini çekeceğimizi söyledik. O dönem buralarda yaşayıp da Patrick Roarke'tan korkmayan yoktu. Sonra Meg'i eve geri getirdi. Nasıl yaptığını hiç bilmiyorum. Ona para ödedi bence ve daha fazla ödeyeceğini de söylemiştir. Ve çocuğun Meg'den olduğunu söyledi, sonra herkes öyle söylemeye başladı."

Grogin sağlam elini kaldırarak akan burnunu sildi. "Seni de öldürebilirdi. Beynini dağıtabilirdi. Senden kurtulabilirdi."

"Neden yapmadı?"

"Onun yüzünü taşıyordun, değil mi? Kopyası gibisin, Tanrım," dedi Grogin. "Aynısısın. Bir erkek de soyunu devam ettirecek bir oğul ister. Eğer kız olsaydın seni de annenle

birlikte o nehrin dibine yollardı bence. Ama bir erkek kendine oğul ister.”

Roarke ayağa kalktı ve yüzündeki ifade Grogın’ın tekrar top gibi büzülmesini sağladı.

“Elinin altındaki polisler de olayı hasıraltı etti, değil mi?”

“Onlar için büyük bir olay değildi.”

“Hayır, hiçbir şey değildi.” Sadece dövülmüş, sonra öldürülüp kenara atılmış bir kız, diye düşündü Roarke. “Ama bir süre sonra ailesi kızı aramaya geldi. Erkek kardeşi sıkıştırılıp dövülmüş. Kim yaptı bunu?”

“Ah... Paddy o konuyla şahsen ilgilenmek istedi.”

Yalan söylüyor, diye düşündü Roarke. “Doğru hatırlıyorsam, bu tarz pis işleri genelde sana yaptırırdı.”

Roarke ani bir hareketle adamın yağ içindeki kirli saçlarını yakalayarak başını geriye doğru çekti. Ve bıçağı boğazına dayadı.

“Nereden hatırlayayım?” Grogın’ın titreyen ağzından tükürükler saçıldı. “Acı bana, nasıl hatırlayayım? Onun sözüyle kafa kırdığım olurdu. Sayamayacağım kadar çok hem de. Şimdi bu yüzden beni cezalandıramazsın. Bunca sene sonra. Olanlar yıllar önceydi.”

Tek bir bilek hareketim, diye düşündü Roarke. Bu adamın kanının ellerine bulaşması için tek bir hareketi yeterliydi. Sahip olduğu bütün kasların o basit hamleyi yapmak için sızladığını hissediyordu.

Sokaktan gelen çirkin bağırışmaları duydu. Bir bar kavgası. Grogın’dan yayılan ter, taze kan ve idrar kokusunu alabiliyordu. Adam dehşet içinde bakıyordu. Roarke bir an, sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca bıçağı adamın boynuna bastırdı, sonra geri çekilerek bıçağı çevirdi ve botunun kenarına soktu.

“Öldürmeye değmezsin.”

Brian ve Roarke adamı kendi pisliği içinde ağlarken bırakarak evden çıktılar.

“Bir zamanlar,” dedi Brian sokakta yürürlerken, “geçmişte bir zamanlar, onun parmağını kırmaktan çok daha fazlasını yapacağın dönemler oldu.”

“Öyle dönemler oldu.” Roarke elini yumruk yaptı ve bu yumruğu tekrar tekrar Grogin’in yüzüne savurmanın vereceği tatmin hissini düşündü. “Dediğim gibi, değmezdi. Patrick Roarke’ın piyonlarından başka bir şey değil o. Yine de uzun bir süre acaba geri dönüp daha fazlasını yapacak mıyım diye korkacaktır. Geceleri rahat uyuyamayacak.”

“Sana anlattıklarının çoğunu zaten biliyordun.”

“Ama duymam lazımdı.” Dublin’de hava New York’tan daha soğuktu. Roarke nehri görebiliyordu. Yaz güneşi altında parlayan ıslıl ıslıl köprüleriyle Liffey Nehri. Annesinin öldürülüp atıldığı nehir. “Bir sonraki adımı atmam için ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.”

“Sonraki adım ne?”

“Bir ailesi varmış. Clare’de yaşıyorlar. Kızlarına ne olduğunu bilmeleri lazım. Tanrım, Brian. Gidip onlara söylemem lazım ama bu gece sağlam bir sarhoş olmam lazım.”

“Pekâlâ dostum, doğru yerdesin.” Brian kolunu Roarke’ın omzuna attı. “Bu gece gelip bende kalıyorsun.”

Bölüm 15

Yaptığı şey muhtemelen korkaklıktı ama Eve'in hiç umurunda değildi.

"Peabody bütün bu sorgulamaların üzerinden geçmemiz, zaman çizelgeleri çıkarmamız, isimleri incelememiz gerek." Sanki zaman konusunda endişeleniyormuş gibi bilek ünitesini kontrol etti.

"Mesai sonu gelmiş. Seni eve götüreyim de ihtiyacın olabilecek şeyleri al. Benim ev ofisinden çalışmamız, ekibin geri kalanını da sabah eve çağırmamız daha pratik olur."

"Geceyi sende geçirmemi mi istiyorsun?"

"Daha kolay olacak."

"Hı-hı." Eve üniversitenin otoparkından çıkarken Peabody ellerini özenle kucağında birleştirdi. "İhtiyacım olacak en temel şey McNab."

"İyi."

"İyi," diye yineledi Peabody, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Yani bu akşam ikimiz de sen de kalıyor olacağız. Ben ve sevgilim McNab."

Eve doğruca yola bakıyordu. “Dava üzerinde ekstra çalışmaya ihtiyacımız olacak, yani böylesi daha pratik.”

“Ve bir de Summerset’i atlatmış olacaksın.”

“Ne?”

“Summerset’le baş başa geçireceğin bir akşam yerine, McNab’le benim misafir odasındaki jel yatakta oynaşacak olmamız fikri daha güzel geliyor sana. Aslına bakarsan bu çok tatlı bir şey.”

“Bu aracı durdurup seni dışarı fırlatmaya zorlama beni Peabody.”

“Roarke’a şehir merkezinde bize uygun dairesi olup olmadığını sorabildin mi?”

“Hayır. Biraz yoğundu. Halletmesi gereken şeyler çıktı.”

Peabody ciddileşti. “O kadarını fark ettim. Dallas, onun başı dertte mi?”

“Evet. Büyük dertte, kişisel bir mesele ama. Halletmeye çalışıyor. Ailevi bir konu.”

“Ailesi olmadığını sanıyordum.”

“Kendisi de öyle sanıyordu.” Eve bu konuda konuşamazdı. Nasıl konuşabileceğini bilmiyordu. Ya da konuyu anlatıp anlatamayacağını. “Halledecek işte. Birkaç gün içinde döner.”

O yokken sen de tam burada olmayacaksın, diye düşündü Peabody. “Eğer istersen Roarke gelene kadar McNab ve ben sana eşlik edebiliriz.”

“Şimdilik bir gün diyelim.”

Eve, Peabody çantasını hazırlarken arabada beklemekten şikâyetçi değildi. Hatta çantasını açıp notlarının üzerinden geçti. Merkeze uğrayıp McNab’i almaktan da hiç şikâyetçi olmadı. Her şey eve yalnız gitmekten daha iyiydi.

Yani demek artık böyle oldu, diye düşündü Eve, Peabody ve McNab'ın muhabbetlerine kulak kapatarak. Eve yalnız başına gitmek istemiyordu. Bir-iki sene önce akşamları tek başına eve gitmeyi iple çekerdi. Öyle olmasını tercih ederdi. Kendini evine kapatır ve davalarını gözden geçirir, raporlarını hazırlardı.

Elbette etrafta dönüp duran bir Summerset yoktu o zamanlar. Şu anda bacağı kırık olsun olmasın, yine evde bir yerde duruyordu işte. Eve'le aynı havayı soluyordu.

Yine de Peabody ve McNab'i onunla birlikte eve sürüklemesinin tek nedeni bu değildi. Eve yanında birileri olsun istiyordu. Ses ve hareket olsun istiyordu. Tek kalıp düşünmek istemiyordu.

Bir süreliğine Roarke konusunda endişelenmeye ara verip, işine konsantre olmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Tanrım, şu anda kim bilir neredeydi ve ne yapıyordu?

Eve kendini durdurdu. Düşüncelerinin o yöne akmasına izin veremezdi. McNab ve Peabody'nin konuşmasına kulak kesilmeye karar verdi.

"Kızıl Roket muhteşemdir," diyordu McNab. "Tanrım, harikadırlar."

"Ah, lütfen. İğrençler."

"Sen rock tınılarına alışık değilsin She-Body. Bak, şunu bir dinle."

McNab cebinden çıkardığı dijital disk çaların düğmesine bastı ve arabanın içini metal patlamasını andıran bir ses doldurdu. Eve'in kulağına bir tren kazası gibi gelmişti. "Kapat!" diye bağırdı. "Kapat şu saçmalığı."

"Bir şans ver Dallas. Lütfen kendini şu enerji ve görkeme açmayı dene."

“Kapatman için iki saniyen var. Yoksa camı açıp seni ve enerjini sokağa atıyorum.”

Peabody’nin yüzünde çokbilmiş bir gülümseme belirdi. “Sana iğrenç olduklarını söylemişim.”

“Senin müzik zevkin yok zaten.”

“Asıl senin yok.”

“Asıl senin yok.”

Eve kulaklarını kapatmak ister gibi omuzlarını kaldırılabileceği kadar yukarı kaldırmaya çalıştı. “Ben ne yaptım?” diye sordu kendi kendine, açılan geniş giriş kapısından geçerlerken. “Ne yaptım ben?”

İkisi yol boyunca birbirlerinin müzik zevklerine Free-Ager rap saçmalığı ya da Retro-rock zırvallığı gibi terimler kullanarak saldırdılar. Eve sonunda frenlere asılıp arabadan kaçarcasına indi ama eve girdiğinde ikisi de hemen arkasında ağız dalaşına devam ediyordu.

“Gidin. Tanrım, şu tarafa gidin.” Eve parmağını Summer-set’in odasının olduğu tarafa salladı. “Deliliğinizi oraya taşıyın. Belki onun kafası patlar ve en azından sorunlarım biraz azalır. Gidip hastayı ziyaret edin, dilleriniz kararıp sarkana kadar kavgâ edin, yemek yiyin, gidip bir yerde tavşanlar gibi seks yapın. Gidin başımdan.”

“Ama efendim dava üzerinde çalışacaktık,” diye hatırlattı Peabody.

“İkinizi de bir saat boyunca kesinlikle görmek istemiyorum. En az bir saat. Delirmiş olmam lazım,” diye homurdandı Eve merdivenlerden çıkarken. “Delirdim ve farkında değilmişim. Şimdi güzel, sessiz, duvarları minder kaplı bir odaya ihtiyacım var.”

“Onun derdi ne?” diye sordu McNab.

“Roarke’ın bazı sorunları varmış. Dallas’ın da canını sıkıyor. Hadi gidip Summerset ne yapıyor bakalım. Kızıl Roket de hâlâ iğrenç,” diye ekledi Peabody.

“Tanrım, gerçek bir müzikal harikayı takdir edemeyen bir kadına nasıl delice aşık olabilirim?” McNab uzanarak genç kadının kalçasını yokladı. “Ah, evet, nedenlerden birisi buydu.” Sonra kulağına doğru eğilerek, “Sence bir saate Summerset, yemek ve tavşan seksini sığdırabilir miyiz?” diye sordu.

“Eminim yapabiliriz.”

Eve çalışma odasına ve oradan doğruca Oto-Aşçıya yöneldi. “Kahve. Kahve beni delirmekten kurtarır.” Bir demlik kahve programladı. Demliği aldığı anda hepsini oracıkta boşazından aşağı dökmeyi düşündü ama kendine hakim oldu. Demliği ve bir fincan alarak masasına geçti. Uzun ve derin bir nefes aldı.

“Bilgisayar açılışın.” Eve arkasına yaslandı ve ilk fincanı içti. Kafasını biraz topladı. “Teğmen Eve Dallas, dava yetkilisi, dava numaraları H-23987 ve H-23992, birleşik dava. Ek notlar. Kurbanlar Howard ve Sulu arasında bir bağlantı olduğu çeşitli görgü tanıkları tarafından onaylandı. Her ikisi de Sahne Senin veri kulübünün müdavimlerinden ve orada birlikte görülmüşler. Her ikisi de Hastings tarafından fotoğraflanmış. Howard’ın profesörü ve onu en son görenlerden biri olan Browning’le Hastings arasında da bir bağlantı var. Birbirlerini hem profesyonel hem de şahsen tanıyorlar. Browning’in referansı ile bazı öğrencileri Hastings’in asistanlığını yapmış. Bu öğrencilerin Hastings’in dosyalarına ve bahsi geçen dosyalardan kurbanların fotoğraflarına ulaşması

mümkün. Browning'in de Hastings'in stüdyolarındaki atölye çalışmaları sırasında dosyalara ulaşması mümkün."

Eve o kısmı bırakarak eldeki kesin verileri kafasında çevirmeye başladı. "Browning'in cinayet saatinde nerede olduğuna dair ifadesi sağlam değil ve onaylayan kişi sadece eşi. Şahsın güvenlik diskleri üzerinde oynama yapabilecek bilgi ve becerisi var. EDB oynama olmuş mu diye bakmak için tekrar disklerin üzerinden geçecek."

"Ama katil o değil," dedi Eve usulca. "Tam uymuyor ama kontrol edilmesi gerekenler edilecek. Angela Brightstar, Browning'in eşi. Cinayet saati nerede olduğuna dair ifadesi aynı şekilde zayıf. Fırsatı ve araçları var. Cinayet nedeni? Kıskançlık ve/veya sanatsal ifade kaygısı."

Eve kahvesini alarak kalktı. Hem volta atıp hem kahvesini yudumlamak zihninin daha iyi çalışmasını sağlıyordu. "Bilgisayar olasılık hesabı. Cinayetteki yöntem ve mevcut profil ışığı altında saldırganın kurbanlarla aynı yaş aralığı içinde olma olasılığı nedir?"

İŞLEM YAPILIYOR... BİLİNEN VERİLERE GÖRE KATİLİN KURBANLARIYLA AYNI YAŞ ARALIĞI -18/22- İÇİNDE OLMASI İHTİMALİ YÜZDE OTUZ İKİ NOKTA İKİ.

"Evet, ben de öyle düşünüyordum. Aradığımızın genç bir çocuk olması imkânsız değil ama bir yetişkin olduğunu düşünüyorum."

"Bilgisayar, Hastings'in asistanlarının listesini aç. Yaş aralığını hesapla."

İŞLEM YAPILIYOR... YAŞ ARALIĞI 18-32.

"Pekâlâ, duvar ekranına 25'ten fazla olanları listele."

İŞLEM YAPILIYOR... LİSTE EKRANDA

Eve isimlerin üzerinden geçti ve Peabody'nin sahte olarak işaretlediği isimlere baktı. "Pekâlâ. Brady, Adams, Olsen, Luis Javert. Bu isimleri Browning'in Hastings'e gönderdiği isimler listesiyle çapraz sorgula. Verilen soyadları ya da adres bilgileriyle karşılaştı. Ayrıca kombinasyonlar tara. Fotoğrafçılık ya da görüntüleme sanatçılarıyla eşleşme ihtimaline karşılık kombine tarama başlat."

İŞLEM YAPILIYOR... VERİLEN BÜTÜN İŞLEM TALİMATLARININ TAMAMLANMA SÜRESİ YAKLAŞIK YİRMİ ÜÇ NOKTA BEŞ DAKİKA.

"İyi her ne haltsa. İşlem yapılırken harita dosyasını ekrana al."

GÖRÜNTÜ DEĞİŞİYOR...

Eve ekrana yaklaştı. Daha önceden işaretlediği rotaları ve yerleri inceledi. İncelediği isimlerle eşleşen hiçbir şey yoktu. Aklında bu rotaları canlandırıyor ve katilin gördüklerini görmeye çalışıyordu.

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordu dışından. "Aracını nereye bırakıyorsun? Kimsin sen? Neden böylesin?"

Işık, diye düşündü Eve. Işık eşittir enerji, enerji eşittir yaşam. Işık eşittir ruh. Işık olmadan görüntü olmaz. Işık olmadan yaşam olmaz.

Eve zihninde birşeylerin belirmediğini hissetmeye başladı. Bir kırıltı olmuştu. Genç kadın ne olduğunu açığa çıkarmak ister gibi kafasını hafifçe yana eğdi.

Ve cep-linki sinyal verdi.

"Lanet olsun." Eve linki açtı. "Dallas. Ne var?"

"İşte benim sevgilim. Merhaba tatlım."

"Roarke." Eve'in zihninden aşk ve endişe dışındaki diğer her şey uçuştu gitti. "Neredesin?"

“Mütevazi şehrim Dublin’deyim.” Roarke ona sımsıcak gülümsedi.

“Sen... Tanrım, sarhoş musun sen?”

“Yani şimdiden sarhoş olmama ben de sinirlendim diye bilirim. Daha ikinci şişeye yeni geçtik. Ya da üçüncü şişeye. Sayan kim?”

“Geçtik derken?”

“Ben ve sevgili çocukluk arkadaşım Brian Kelly. Sana sevgilerini ve kalpten bağlılığını yolluyor.”

“Tamam.” Daha önce tatillerinde de şarabı epey kaçırdıkları olmuştı. Ama Eve, Roarke’ı ilk kez böyle kör kütük sarhoş görüyordu. Güzel gözleri yarı kapalıydı. Harika sesinde yoğun bir İrlanda aksanı vardı ve alkolden Eve ne dediğini zor anlamıştı. “Penny’nin Yeri’ndesiniz.”

“Değiliz, hayır. Sanmıyorum. Yok değiliz,” dedi Roarke, etrafına bakıp emin olmaya çalışarak. “Barda değiliz. Bu kadar fazla viski daha mahrem bir ortam gerektirir. Bri’nin dairesindeyiz. Bri de varoş mahallemizden epey uzaklaşmış. Çok güzel ve zevkli bir evi var. Ve bana harika şarkılar söylüyor, duyman lazım.”

“Hı-hı.” Yani güvende, diye düşündü Eve. En azından bardan tökezleyerek çıkıp bir maksibüsün altında kalmayacak. “Orada saat sanırım gece yarısını çoktan geçti. Bence artık biraz yatıp uyumanız lazım.”

“Uykuya hazır değilim henüz, rüya istemiyorum. Sen de çok iyi anlarsın bunu değil mi benim tatlı sevgilim?”

“Evet anlarım. Roarke- ”

“Bugün henüz üzerine düşünmek istemediğim şeyler öğrendim. Bu gecelik onları düşünmüyorum. Babam olacak piçin eski arkadaşlarından biri... Ondan bir şeyler öğrendim.

O da piç. Onu öldürmedim sevgilim belki bilmek istersin. Ama öldürmeyi çok istedim.”

“Bu gece dışarı çıkma. Brian’ın evinde kalacağına söz ver. İstersen bayılana kadar iç ama dışarı çıkma.”

“Hayır. Yarına kadar bir yere gitmiyorum. Yarın batıya yolculuk var.”

“Batı?” Eve’in gözünde at çiftlikleri, dağlar ve uzun, boş araziler belirdi. “Nereye? Montana mı?”

Roarke çılgınca gülmeye başladı ve Eve bir an onun çatlayacağını düşündü. “Tanrım, sana böyle âşık olmam çok doğal, değil mi? İrlanda’nın batısı sevgilim. Yarın Clare’e gidiyorum. Muhtemelen gördükleri anda beni öldürmek isteyecekler. Yüzümü, o adamın yüzünü gördüklerinde. Ama gitmem lazım.”

“Roarke, neden bir gün daha Brian’la kalmıyorsun. Bırak bir şeyler biraz otursun. Sonra... Tanrım ne oldu, o neydi?” diye sordu Eve, arka taraftan gelen gümbürtüleri duyunca.

“Ah, Brian düştü. Görünüşe göre sehpayı ve abajuru da beraberinde götürdü. Tanrım, çok tatlı görünüyor. Yüz üstü devrilmiş, bebek gibi. Ben gidip yatağına taşısam iyi olur. Yarın ararım seni. Polisime iyi bak. Onsuz yaşayamam.”

“Sen de benim ayyaş İrlandalı’ma iyi bak. Ben de onsuz yaşayamam.”

Roarke mavi gözlerini şaşkın şaşkın kırpıttı. Kafası karışmış gibiydi. “Ne? Brian mı?”

“Hayır, geri zekâlı. Sen.”

“Ah.” Roarke ona öyle saçma ve tatlı gülümsedi ki Eve boğazının yandığını hissetti. “Tamam. Sen de bensiz yaşayamazsın yani. Anladım. İyi geceler.”

“İyi geceler.” Eve kapanan ekrana baktı. İçinden, o ekra-

na girip kocasını yakasından tutup ait olduğu yere getirmek geliyordu.

Peabody ve McNab içeri girdiklerinde, Eve bilgisayar işlem verilerini aktarmaya hazırlanıyordu. “Summerset çok iyi,” dedi Peabody. “Yarın alçısı çıkıyor ve kısa süre sonra yürümesi serbest olacakmış.”

“Parendeler attığını hayal edin. Matthew Brady, Ansel Adams, Jimmy Olsen, Luis Javert. Kim bu adamlar?”

“Jimmy Olsen, acemi muhabir, Daily Planet’ta çalışıyor,” dedi McNab.

“Onu tanıyor musun?”

“Tanrım, bu Süpermen’deni Dallas. Popüler kültüre biraz daha yakın olman lazım. Çizgi romanlar, video oyunları, oyuncaklar, diziler. Bak, Süpermen Kripton gezegeninden dünyaya bebekken gönderilmiş bir süper kahraman ve-”

“Ana hatlar sadece McNab.”

“Pekâlâ, Clark Kent adı altında içedönük bir gazeteci olarak Metropolis’e gelip Daily Planet’ta çalışmaya başlıyor. Gazetede. Jimmy Olsen da karakterlerden biri. Genç bir muhabir ve fotoğrafçı.”

“Fotoğrafçı tamam, işimize yarayabilir. Diğerleri?”

McNab kemikli omuzlarını silkti. “Benden bu kadar.”

“Ansel Adams da bir fotoğrafçıydı,” dedi Peabody. “Babamda bazı fotoğraflarının baskıları vardı. Doğa fotoğrafları. Ve güçlü çalışmalar.”

“Ve Matthew Brady.” Eve bilgisayara döndü. “O da fotoğrafçıymış. Üçte üç. Soyadları ve adreslerden eşleşen bir şey yok. Ve iki numaralı kapının ardında bakalım kim varmış?”

Eve’in bakışları dikkat kesilerek sertleşti. “Evet, elimizde

bir kazanan var. Luis değil ama Henri Javert, bir fotoğrafçı, çektiği ölü portreleriyle tanınıyor. Bu yüzyılın başlarında Paris’te ünlenmiş. Gölge Fotoğraflama adındaki bu sanat formu popülaritesini çabuk kaybetmiş ama Javert’in eserleri bu stilin en iyisi kabul ediliyor. Çalışmalarından örnekler Paris Louvre Müzesi’nde, Londra Görüntü Müzesi’nde ve New York Uluslararası Fotoğraf Merkezi’nde rastlanabilirmiş.

“McNab, Henri Javert üzerine bulabileceğin her şeyi istiyorum.”

“Başlıyorum.”

“Peabody, Luis için onlarca eşleşme var. Çocuklar,” dedi Eve yüzünde ateşli bir gülümsemeyle, “onun kokusunu alıyorum.”

Eve artık gözlerinden kan akmaya başlayacağını hissedene kadar çalıştı. Peabody ve McNab’i jel yatakta ne yapacaklarsa yapmaları için yatmaya gönderdikten sonra uzun saatler çalışmıştı.

Görüşü gibi düşünceleri de bulanmaya başladığında birkaç saatliğine çalışma odasındaki kanepeye uzandı. O kocaman yatakta yalnız bir gece daha geçirmek istemiyordu.

Ama yine de rüyalar Eve’i kısıvrak yakaladı, onu buz gibi elleriyle bitkinlikten alıp kâbusa savurdu.

İçinde olduğu oda tanıdıktı. Korkunç bir şekilde tanıdık. Dallas’taki buz gibi, kırmızı loş ışıklı odadaydı. Eve rüya gördüğünü biliyordu ve kendini uyanmaya zorladı. Ama tek yapabildiği burnuna gelen kokuyu içine çekmek oldu. Elleriindeki kan, ellerindeki bıçağın üzerindeki kan. Yerdeki adamdan akan kan.

Eve *onun* ölümünün kokusunu ve görüntüsünü içine çe-

kiyordu - yaptığı şeyi, kendini korumak için dönüştüğü şeyi anlamaya çalışıyordu.

Kolu çok acıyordu. Rüyadaki çocuğun kolu ve kâbusta kapana sıkışmış kadının kolu acı içindeydi. Adamın kemiğini kırdığı bölgede dayanılmaz bir acı vardı. Omzunun aşağısından başlayıp, kanların damladığı parmak ucuna kadar uzanan bir acı.

Çocuk kanı yıkayacaktı. Çocuğun o zaman da yaptığı buydu, kadının şimdi yaptığı da. Ölümü soğuk suyla yıkıyordu.

Eve yaşlı bir kadın gibi ağır ağır yürüdü. Bacaklarının arasındaki lekeyi ve lekenin nedenini kafasından silmeye çalışarak ilerledi.

Burnuna metalik bir koku geliyordu. Kan... su, hangisi olduğunu nereden bilebilirdi? Daha sekiz yaşında bile değildi.

Adam onu yine dövmüştü. Gelmişti ve bu kez onu rahat bırakacak kadar sarhoş değildi. Bu yüzden çocuğu yine dövmüş, ona tecavüz etmiş, yine bir kemiğini kırmıştı. Ama bu kez çocuk onu durdurmuştu.

Bıçak onu durdurmuştu.

Eve artık gidebilirdi. Soğuktan, bu odadan, babasından uzağa gidebilirdi.

“Asla kaçamazsın ve bunu biliyorsun.”

Eve başını kaldırdı. Lavabonun üzerinde bir ayna vardı. Babasının yüzünü aynada görebiliyordu - ince, beyaz yüzü, şok ve acıyla kararmış gözleri.

Eve arkada bir yüz daha gördü.

O büyüleyici mavi gözleri, ipek gibi siyah saçları ve biçimli dudaklarıyla o güzel yüzü gördü. Kitaptan fırlamış bir resmi andırıyordu bu yüz.

Roarke. Eve onu tanıyordu. Onu seviyordu. Roarke onunla birlikte Dallas'a gelmişti ve şimdi onu eve götürecekti. Eve aynadan ona döndüğünde artık bir çocuk değil kındı. Yine de babası olan adam hâlâ kanlar içinde yatıyordu.

"Burada kalmak istemiyorum. Hemen eve gitmek istiyorum. Beni eve götürmeye geldin değil mi?"

"Richie'yi hallettin mi?"

"Benim canımı yaktı. Beni çok incitti."

"Ama bir baba çocuğuna saygıyı öğretmek için onu ara sıra incitebilir." Roarke diz çöktü ve babasının kafasını saçlarından tutarak kaldırdı, yüzünü inceledi. "Onu tanıyordum, biliyorsun değil mi? Birlikte bazı işler yaptık. Biz ikimiz de aynı türdeniz. Birbirimize benziyoruz."

"Hayır, sen ona hiç benzemiyorsun. Onunla hiç tanışmadın."

Baktığı mavi gözler Eve'in içinin buz kesmesine neden olan bir ateşle parladı. "Bir kadın tarafından yalancılıkla suçlanmak hiç hoşuma gitmez."

"Roarke- "

Adam bıçağı alarak ayağı kalktı. "Yanlış Roarke'la konuşuyorsun tatlım. Ben Patrick Roarke." Adam gülümsedi ve bıçağı elinde çevire çevire ona doğru ilerledi. "Sanırım artık sana babaya saygı konusunda bir ders verme vakti geldi."

Eve boğazına takılı bir çığlıkla ter içinde uyandı.

Takımı çalışma odasına geldiğinde Eve kendini toplamıştı. Kötü rüyalar, Roarke hakkındaki endişeleri hatta Summer-set'le yapması gerektiğini bildiği konuşma... hepsini şimdilik unutmuştu.

“Luis Javert’i arıyoruz. Ocak ayında Rachel’in fotoğraflarının çekildiği düğünde Hastings’in asistanı. Profil raporuna göre gidersek yirmi beş ile altmış yaş arasında. Bedensel kapasitesi çok yüksek, sanatçı, zeki. Büyük ihtimalle yalnız yaşıyor. Görüntüleme ekipmanlarına sahip ya da kolayca ulaşabiliyor. Bence kendine ait. Sonuçta bunlar onun aletleri, işi, sanatı.

Feeney, senin Browning açısından olayı izlemeni istiyorum. İsim onun Hastings’e gönderdiği öğrenciler listesinde yok ama adamımız ismini değiştirmiş olabilir. Ben bu Javert’in Browning’den bir eğitim almış olabileceğine inanıyorum. Ya da bir dönem bir yerde Javert onun dersine ya da çalışmalarına katıldı. Browning artık bana bakmaktan sıkılmıştır, belki taze bir surat bazı şeyleri biraz hızlandırır.”

“Yirmi senedir ilk kez birisi bana taze surat diyor.” Feeney elindeki çöreği ısırdı.

“McNab, senin Columbia’da olmanı istiyorum. Öğrencilerle konuş, Javert konusunu takip et. Bak bakalım kim o tarz çalışmalarla ilgileniyor.”

“Polisler bence.” Genç dedektifin ağzında kocaman bir omlet parçası vardı. “Cinayet polisleri ölü fotoğraflarıyla haşır neşir olur ya hani.”

“Biz ölmeden önce fotoğraflarını çekmiyoruz.”

“Peki ya doktorlar?” McNab ağzına biraz da salam attı. “Onlar hastaların fotoğraflarını çeker, değil mi? Önce ve sonra halleri vardır tonla, değil mi? Genelde biri onları dava ederse kışkırlarını korumak için oluyor genelde ama-”

“Göründüğün kadar aptal olmayabilirsin.” Eve, genç adamın elindeki salamlardan birini kaptı. “İnanması zor ama cidden olmayabilirsin. Işık. Enerji, sağlık, canlılık. Dün gece

düşünüp duruyordum, bir şeyler yakaladığımı hissetmiştim ama dikkatim dağıldı. Belki adamımız hastadır. Ya fotoğrafları sayesinde bir yaşam enerjisi elde ettiğini düşünüyorsa, iyileşmekte olduğunu düşünüyorsa?”

“Bilmiyorum, azıcık delice geldi bana.”

“Evet ama kendisi de öyle. Peabody ve ben bunu takip edeceğiz. Baxter ve Trueheart, siz kulüplerdesiniz. Kulüp açısını takip edin.”

“Zor iş.” Baxter kahvesini içti. “Kulüplerde takılmak, dans eden genç bedenleri izlemek.” Trueheart’a göz kırptı. “Değil mi evlat?”

Trueheart’ın utançtan genç ve pürüzsüz yüzü kıpkırmızı kesildi. “Oralarda takip etmemiz gereken çok şey oluyor. Dans, müzik, bar, veri akışları.”

“Üç kişi asıldı ona,” dedi Baxter. “Üstelik ikisi kadındı.”

“Fotoğrafçılık hakkında konuş,” dedi Eve. “Sana asılan birileri olduğunda konuyu bu Javert ve fotoğraflarına getir.”

“Öyle değildi efendim. Sadece muhabbet etmek istemişlerdi.”

“Bu çocuğu seviyorum.” Baxter hayali bir gözyaşını siler gibi yaptı. “Bu çocuğa aşığım sanırım.”

“Eğer Baxter da sana asılırsa Trueheart, kıcını tekmeleme iznin var. Devam ediyoruz. Rachel Howard’ın cenaze töreni bu akşam. Baxter ve Trueheart kulüpte olacak ama geri kalanımızın törende olmasını istiyorum. Adamımız gelmeye karar verebilir. Pekâlâ dağılabiliriz. Peabody, benim aşağıda halletmem gereken kişisel bir konu var. On dakika içinde çıkıyoruz.”

Eve alt kata indi ve Summerset’i hastabakıcıyla bir kavganın ortasında buldu.

“Eğer alçının çıkmasını istiyorsan işbirliği yapacaksın ve seni hastaneye götürmeme izin vereceksin. Çıkması için doktorun resmi onayı lazım.”

“Ben bunu iki dakikada hallederim. Kenara çekil.” Summerset kollarından güç alarak kalkmak üzereyken Spence onu iteleyerek yerine oturttu.

Eve büyülenmiş gibi olayları izliyordu. “Hanımefendi ne olursa olsun hayatımda bir kadına vurmadım. Siz ilk olabilirsiniz.”

“Tanrım, onu benim yapabileceğimden bile daha çok kızdırıyorsun,” dedi Eve ve iki öfkeli yüzün kendine dönmesini izledi. “Sanırım seninle çalışmaya devam etmeliyiz.”

“Biraz işbirliği bekliyorum burada,” diye başladı Spence. Çenesini öyle sertçe havaya kaldırmıştı ki bukleleri zıpladı.

“Bu şahsın çok basit bir işlem için beni bir hastaneye sürüklemesine izin vermeyeceğim.”

“O işlemi yalnızca bir doktor yapabilir.”

“O halde doktoru buraya getirin,” diye bir öneride bulundu Eve. “İşler hallolur.”

“Bir doktordan alçı çıkarmak gibi basit bir işlem için eve gelmesini isteyemem.”

“O kadar basit bir işlemse neden doktora ihtiyacımız var?”

“Ah!” Summerset uzun ve ince kemikli parmağını kaldırdı. “Tam da benim söylediğim şey.”

“Eminim ben bile silahımla çıkarabilirim onu.” Eve düşünceli bir tavırla silahını çıkarıp dikkatle nişan aldı. “Spence sen geri çekilir misin? Belki biraz- ”

“Kaldır o şeyi,” diye inledi Summerset. “Seni hasta ruh!”

“Bilmiyorum, eğlenceli olabilirdi.” Eve omzunu silkerek silahı koşumuna taktı. “Doktoru ara,” dedi Spence’e. “Ona

Roarke'in ondan gelip alçıyı çıkarmasını ve bu baş belasının ayağa kalkıp evden yürüyerek çıkması için ne gerekiyorsa yapmasını istediğini söyle."

"Ben hâlâ neden hastaneye- "

"Söylediğimi yap Spence. Eğer doktorun bu konuda bir sorunu olursa," diye ekledi Eve, "benimle konuşabilir."

Spence homurdanarak dışarı çıkarken Eve ellerini cebine soktu. "Ne kadar erken ayağa kalkarsan o kadar erken tatiline çıkarsın. Ben de çıplak zafer dansımı yapmaya başladım."

"Tanrım lütfen."

Eve ayaklarının arasında sürtünen Galahad'a baktı. "Roarke dün akşam aradı. Dublin'de Brian Kelly'nin evindeydi. Sarhoştı. Sağlam sarhoştı."

"Keyifli yoksa tehlikeli gibi miydi?"

"Bilmiyorum, daha çok ilki gibiydi sanki." Eve öfkeyle bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama kendinde değil gibiydi ve o da tehlikeli bence. Babasının eski arkadaşlarından birini sıkıştırıp bir şeyler öğrenmiş. Bu adamın kim olabileceğine dair fikrin var mı?"

"Patrick Roarke'ı iyi tanımazdım. Ondan ve onun gibilerden uzak durmaya çalışırdım. Bakmam gereken bir çocuğum vardı." Summerset duraksadı. "Sonra, bir süre iki çocuğa bakmam gerekti. Sonra yine bir çocuk."

Eve bir şey söylemedi. Söylenilecek bir şey yoktu. "Roarke bugün Clare'e gideceğini söyledi. Batıdaymış. Annesi oralı. Kendini iyi karşılamayacaklarını düşünüyordu."

"Eğer Roarke'ı suçlayacak olurlarsa bu onların kaybidir. Babası bile o çocuğu kıramadı, onu bir canavara dönüştürmedi. Ama çok denedi." Summerset, Eve'e baktı ve şu anda sadece Roarke'ı kast etmediğini anlayıp anlamadığını merak etti.

Ama Eve ona yaklaşıp aşağı doğru eğilirken gözlerinde anlayıp anlamadığına dair bir şey yoktu. “Patrick Roarke’ı sen mi öldürdün?”

Summerset’in yüzü de tıpkı Eve’in yüzü gibi ifadesizdi. “Cinayette zaman aşımı olmaz.”

“Bir polis olarak sormuyorum.”

“Korumam gereken çocuklarım vardı.”

Eve kısa bir nefes verdi. “Roarke bilmiyor, değil mi? Ona hiç söylemedin.”

“Söylenecek bir şey yoktu. Bunlar çok eski davalar Teğmen. Geçmişte kaldı. Senin çıkıp davanla ilgilenmen gerekmiyor mu?”

Bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. “Evet.” Eve doğrularak arkasını döndü. “Unutma o yassı kışının üzerinde oturduğun son demler bunlar ve yakında bu ev Summerset’siz üç muhteşem hafta geçirecek.”

Summerset sırtı ve tekrar kucağına dönmeye karar veren Galahad’ın başını okşadı. “Bence beni çok özleyecek.”

Bölüm 16

Elinde bazı bağlantılar varsa onları kullanırdın. Doktorlar Eve'in en az sevdiği meslek gruplarından olsa da bir şekilde onlardan ikisiyle dost olmuştu.

Şu andaki davasıyla ilgili görüşeceği doktor, Louise Dimatto'ydu.

Louise'in dağınık ve yoğun programını bildiğinden önce cep-linkini aradı, nerede olduğunu öğrendi ve bir randevu kopardı.

Kanal Caddesi'ndeki klinik Louise'in bebeğiydi. Genç kadın evsizlerin mukavva kutular içinde yaşamını sürdürdüğü, lisanssız dilencilerin etrafta boş boş dolandığı yoksulluk ve sefalet içindeki bu muhitte açıp işlettiği klinik için zengin ailesinin parasını ve çevresini kullanmamış, burayı manikürlü tırnaklarıyla inşa etmişti.

Kendi vaktini ve parasını buraya yatırmış, sonra daha fazla para toplamak için kampanyalar düzenlemiş ve sahip olduğu her kaynağı daha da fazla para toplamak için kullanmaya devam etmişti. Eve, Louise'in pek çok kaynağı olduğunu biliyordu.

Sonuçta Eve de bu kaynaklardan biri olmuştu. Ya da daha doğrusu Roarke, diye düşündü arabasını lastikleri, koltukları ve kapılarından biri olmayan hurda bir iki kapılı aracın yanına park ederken.

Kaynak her kim olursa olsun para iyi harcanmış bir para olmuştu. Klinik kapkaranlık bir dünyada parlayan güvenli bir ışık gibiydi artık.

Caddede camları temiz olan ve duvarlarında grafitiler bulunmayan tek bina olması dışında, hiç dikkat çekici ya da gösterişli değildi.

Sokağın karşı tarafında incecik güneş gözlükleri takmış bir uyuşturucu bağımlısı, artık çektiği kimyasal madde her neyse ona uygun bir ruh halinde oturmuş, hafifçe seçiren uzuvlarına bakıyordu. Hemen ötesinde bela aradıkları belli olan iki serseri genç bir bina girişinde durmuş, bir yandan konuşuyor bir yandan etrafa bakınıyorlardı. Arkalarında uzanan binanın üst katlarındaki bütün camlar belki bir rüzgâr yolunu kaybeder de içerdeki cehennem sıcaklığını biraz serinletir umuduyla sonuna kadar açılmıştı.

Camlardan dışarı ciyak ciyak bebek ağlamaları, bangır bangır rock müzik tınları ve çoktan öfkeyle yükselmiş sesler taşıyordu.

Eve GÖREVDE ışığını yaktıktan sonra, adımlarını sağlam basmaya çalışarak genç serserilerin o tarafa doğru ilerledi. İkisi de dikleşti ve sert yüzlerine uyan bir bakışla onu süzmeye başladılar.

“Doktor Dimatto’yu tanıyor musunuz?”

“Doktoru herkes tanır. Sen ne istiyorsun?”

“Buraya doktoru rahatsız etmeye gelen biri olursa,” diye uyardı diğeri, “kendi rahatsız olur.”

“Bunu duyduğuma sevindim, çünkü doktor benim dostumdur. Onunla konuşmam gereken bir konu var. Şuradaki polis aracını görüyor musunuz?”

Bir tanesi gırtlğından homurtuyla gülme arası bir ses çıkardı. “Hurda bir polis pıslığı.”

“Evet, bana ait bir hurda polis pıslığı,” dedi Eve. “Dışarı çıktığımda onu tamamen bıraktığım gibi görmek istiyorum. Eğer öyle bulmazsam, asıl o zaman rahatsızlık başlayacak. Anlaşıldı mı?”

“Ooh, Rico, korkudan titriyorum.” Gençlerden biri gülerken diğer arkadaşını da dirseğıyle dürtmüştü. “Bu sıska polis kız eğer biri lastiklerine işerse gelip beni tokatlayacak galiba.”

“Ben daha çok ‘cehennemden gelen şirret polis’i tercih ederim. Değil mi Peabody?”

“Evet efendim,” diye seslendi Peabody arabanın o taraftan yanlarına doğru koştururken. “Kesinlikle doğru.”

Eve bakışlarını bir serseriden diğerine kaydırırken “Peki neden Peabody?” diye sordu.

“Çünkü efendim, siz gerçekten çok kötüsünüz. Ve idrar torbasını lastiklerinize boşaltan birini tokatlamak yerine, bahsi geçen idrar torbası sahibinin hayalarını iyice büküp sonra uzatarak o kişiyi boğmakta kullanırsınız.”

“Evet. Evet, öyle yaparım. Peki sonra ne yaparım Peabody?”

“Sonra mı efendim? Sonra durup bir kahlkaha atarsınız.”

“Bugün pek neşeli geçmiyor, henüz hiç gülmedim, o yüzden siz dediklerimi aklınızda tutun.” Aracının bıraktığı gibi kalacağı konusunda ikna olan Eve, tekrar karşıya geçti ve kliniğe girdi.

“Kahkaha kısmı çok hoştu Peabody.”

“Teşekkürler. Öyle bir final yakışır diye düşündüm. Tanrım.” Peabody bekleme alanına baktı. Çeşitli sıkıntı ve rahatsızlıklar içinde oldukları belli olan türlü türlü insan yan yana oturuyordu. İçlerinden bazıları sokağın karşısındaki serserileri izci kız gibi hissettirecek görünümdeydi ama hepsi oturmuş bekliyordu.

Oda tertemizdi. Taze boya, lekesiz halı döşeme, göz alıcı bitkiler. Mekânın bir bölümü ayrılmış ve çocuklar için uygun boyda sandalyeler, masalar ve oyuncaklarla donatılmıştı. Orada iki de çocuk vardı. Eve dört yaşlarındaki oğlanın elindeki köpük çekici yanındaki iki yaşlarındaki oğlanın kafasına ritmik hareketlerle indirip kaldırmasını izledi bir süre. Oğlan her hareketini neşeli bir “Dan!” sesiyle süslüyordu.

“Birisinin onu durdurması gerekmez mi?” diye sordu Eve.

“Hı? Ah, hayır, efendim. O sadece işini yapıyor. Büyük kardeşlerin küçük kardeşlerini dövmeleleri hırpalamaları gerekir. Zeke parmağını matkap gibi kullanıp kaburgalarımnda delik açmaya bayılırdı mesela. Ah, onu gerçekten çok özleyorum.”

“İyi, her neyse.” Eve şaşkın bir şekilde resepsiyona doğru ilerledi.

Louise’in ofisine alındılar. Her ne kadar klinik değişmiş ve yenilenmiş olsa da Louise’in çalışma odası hâlâ küçük ve sıkıştıktı. Kliniğe bağış yapanların doktorun o paraları en çok kendi özel çalışma alanına harcadığı yönünde endişelenmesine gerek yoktu.

Eve beklerken merkezdeki linkine sesli ya da görüntülü bir mesaj gelmiş mi diye kontrol etmeyi tercih etti. Roarke’tan gelen kısa bir selam mesajına canı sıkıldı.

Louise kot pantolonu ve beyaz tişört üzerine geçirdiği soluk yeşil bir önlükle içeri daldı. Önlüğünün sağ göğsü üzerinde kurumuş kustumuk gibi bir şey vardı.

“Selam millet. Kahve! On dakikam var. Çabuk dökülün.”

“Sen zaten bir şeyler dökmüşsün sanki.” Eve lekeyi işaret etti.

“Ah, bugün altlarını ben değiştirdim. Birazcık bebek kustuğu.”

“İğrenç.”

Louise kıkırdayarak Oto-Aşçıdan kahveyi aldı. “Bence senin de eve kıyafetlerinde daha ilginç beden sıvılarıyla gittiğin günler oluyordur. Ee ne var ne yok?” Genç doktor masanın kenarında yaslandı, sonra iç geçirdi. “Ah, uçuyor gibiyim. Neredeyse seksten bile daha güzel bu. Evet, sizin için ne yapabilirim?”

“Öldürülen iki üniversiteli gençten haberin var mı?”

“Evet, haberlerde bir ara gördüm. Nadine’inkini özellikle.” Kahvesine biraz üfledi ve içti. “Neden?”

“Onları öldüren şahsın bir hastalığı olduğu, hatta ölüyor olabileceğine dair bir teorim var. Adamın bir hastalığı ya da öyle bir durumu olabilir.”

“Neden?”

“Biraz karmaşık bir teori.”

“On dakikam var.” Louise önlüğünün cebini karıştırdı ve eline gelen kırmızı lolipopun kahveyle uyumlu olabileceğine karar verdi. “Sadeleştirerek anlat.”

“Fotoğraf makinesinin insan ruhunu çektiğine dair eski bir batıl inanç var. Ben adamın bunu başka bir boyuta taşımış olabileceğini düşündüm. Kurbanlarının ışığından bahsediyor - saf ışıklarından. Artık o ışığın kendine ait olmasından.

Bilmiyorum, adam yaşamak için o ışığa ihtiyaç duyduğuna inanıyorsa?”

“Hmm.” Louise lolipopunu yaladı. “İlginç.”

“Eğer öyleyse, bir noktada sağlık durumuna ya da kalan ömrüne dair bazı kötü haberler almış olabilir. Sonuçta tümörleri, kitleleri, kötü oluşumları, gölgeleri falan siz söylüyorsunuz.”

“Bir tümör ya da kitle röntgende ya da ultrasonda gölge şeklinde ya da karanlık bir yoğunluk olarak görünür.”

“Onlar da görüntüleme cihazı, değil mi? Yani fotoğraf çekme gibi?”

“Evet, kesinlikle. Ne demek istediğini anlıyorum ama nasıl yardımcı olabileceğimi anlamıyorum.”

“Senin tanıdığın doktorlar var, o doktorların da tanıdığı başka doktorlar. Hastaneleri, sağlık kuruluşlarını biliyorsun. Son on iki ayda kötü haberler alan hastalar. Alanı da daraltabiliriz; 25-60 yaş arası erkek hastalar.”

“Ah, o zaman çok kolay. Tanrım!” Louise gülerek başını iki yana salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Dallas, kanser aşılmasına, erken teşhise, başarılı cerrahi ve tedavi yöntemlerine rağmen hâlâ tedaviye yanıt vermeyen ya da cerrahisi mümkün olmayan tonla hasta var. Bunlara dini nedenlerle, korku nedeniyle, inatçılık ya da cahillik gibi nedenlerle tedaviyi kabul etmeyenleri de ekle. Sırf Manhattan’da bile yüzlerce hasta olur elinde. Belki binlerce. Tanrım.”

“Olsun. İsimler elimde olsun, taramalarını ben yapabiliyim.”

“Belki yapabilirsin ama büyük bir sorunun daha var. Ona da doktor hasta gizliliği deniyor. Sana isim veremem. Ne ben ne de saygın başka bir doktor ya da sağlık kuruluşu.”

“Adam bir katil Louise.”

“Evet ama diğerleri değil ve mahremiyet hakları var. Etrafa sorarım ama kimse bana isim vermez ve ben de iyi niyetle bile olsa isim veremem sana.”

Eve canı sıkılmış bir şekilde daracık ofisin içinde volta atmaya başlarken, Louise cebinden bir lolipop daha çıkararak Peabody’ye uzattı.

“Limonlu! Teşekkürler.”

“Şekersiz.”

“Kötüyümüş,” dedi Peabody ama şekeri hevesle açmaya başladı.

Eve kızgın bir şekilde iç geçirerek oturdu. “Pekâlâ, şunu söyle. Nerede bir gölge genelde kesin ölüm ilanı demektir?”

“Tanrım, kolay sorular sormuyorsun. Hastanın tavsiye edilen aşılama tamsa, rutin yıllık kontrollerini aksatmadıysa yani erken teşhis söz konusuysa... ben beyin derim. Kitle yayılmadıysa, kötü hücrelerin çoğunu yok edebiliriz, gerekiyorsa organı da alıp değiştirebiliriz. Ama beyni alamayız ya da değiştiremeyiz. Ve,” diye ekledi Louise boş fincanını masaya bırakarak, “bu durum fazlaca farazi Eve.”

“Bir yerden başlamam lazım. Belki beyin doktoru arkadaşlarınla konuşabilirsin. Aradığım şahsın bedensel ve zihinsel fonksiyonları hâlâ tamamen yerinde. Karmaşık eylemler planlayıp hayata geçirebiliyor.”

“Yardım etmeye çalışırım. Ama çok bir şey bekleme Dallas, hiç sanmıyorum. Şimdi işe geri dönmem lazım. Bu arada bir akşam yemek yiyelim istiyorum. Arkadaş arasında. Siz ikiniz, Roarke ve McNab, ben ve Charles.”

“Hmm,” diyebildi Eve.

“Kulağa harika geliyor. Sen bize haber ver. Charles nasıl?” dedi Peabody. “Ne zamandır onunla konuşamadık.”

“Harika. Biraz meşgul ama kim değil ki? Pekâlâ, haber veririm.”

“Hey. Bana da o şekerlerden ver.”

Louise odadan çıkarken gülererek bir şeker daha çıkardı ve Eve’e attı.

Dışarı çıktıklarında Eve aracının etrafında dolaştı. Lastikleri kontrol etti. Ağzına lolipopu atmadan önce, hâlâ karşıda bekleyen iki gence bakıp kocaman bir gülümseme yollamayı ihmal etmedi. Peabody’yle birlikte araca binip sürmeye başlayana kadar bir süre konuşmadı.

“Pekâlâ, cidden beni hiç ilgilendirmez ama Louise ve Charles’la birlikte bir akşam yemeği fikrinden nasıl hiç rahatsızlık duymuyorsun?”

“Niye rahatsız olayım ki?”

“Ah, bilmiyorum bir düşüneyim.” Eve düşünme numarası yaparak şekeri ağzında çevirdi bir süre. Üzümlü, diye düşündü. Fena değil. “Mesela... Charles’la bir süre çıkmış olmanın... en sevdiğimiz lisanslı eskortla bir dönem yatak arkadaşlığı yapmış olmanın şimdiki yatak arkadaşını bir keresinde çıldırtıp Charles’ı o güzel kıçının üzerine oturtacak kadar yumruklaması gibi nedenler?”

“Ah, onlara işin tuzu biberi denir, değil mi? Her neyse, kıçının güzelliğini inkâr edemeyiz ama Charles benim iyi bir arkadaşım. Louise’e âşık. Ben de Louise’i seviyorum. Charles yatak arkadaşım falan değildi, hiç yatmadık ama yatmış olsaydık da bir sorun olmazdı.”

Kim ne derse desin birisiyle yatmış olmak her zaman önemlidir, diye düşündü Eve. Ama fikrini kendine sakladı. “Önemli değilse bile, neden McNab’e Charles’la yatmadığınızı söylemedin?”

Peabody omuzlarını kaldırdı. “Ama tam bir geri zekâlı gibi davranmıştı.”

“Peabody, McNab zaten bir geri zekâlı.”

“Evet ama artık benim geri zekâlım. Bilmiyorum, sanırım ona söylemem lazım. Ama yine de ona o tatmin hissini yaşatmak istemiyorum. Avantaj ona geçiyor.”

“Ne avantajı?”

“Üstteki el onunki oluyor işte. Bak şimdi, mesela McNab Charles’la yattığımı ama kendiyile görüşmeye başladığım için ondan ayrıldığımı düşünürken avantaj bende oluyor. Ama ona zaten Charles’la o işi yapmadığımızı söylersem eli kaybetmiş oluyorum.”

“Yeter, başım döndü. Hiç sormamam gerekirdi.”

Eve en başa geri döndü. Rachel Howard’a.

Döşeme iplikçikleri. Her iki kurbanda da bulunan iplikçiklerin hangi model araçlarda kullanıldığını ve araç sahiplerinin listesini çıkarmışlardı. Diego Feliciano’nun amcasının aracı da Hastings’inki de uymuyordu.

Şimdiye kadar bu açıdan bir şeye ulaşamamışlardı ama Eve duvara daha sert çarpmaya kararlıydı.

Kullanılan uyuşturucu konusu vardı. Reçeteli bir sakinleştiriciydi, elden alınan sokak işi bir uyuşturucu değildi. Eğer Eve’in katil hakkındaki teorisi doğruysa, adamın kendi reçetesinden olabilirdi. Uyumasını kolaylaştıran, sinirlerini sakinleştiren ya da artık durumu her neyse belki ondan dolayı yaşadığı ağrıyı hafifleten bir şey olabilirdi.

Araç sahipleri listesini yerel eczaneler listesiyle çapraz sorgulamaya alacaktı. Onları da son on iki ayda görüntüleme ekipmanı satın alanların listesiyle çapraz sorguya alacaktı.

Can sıkıcı ve zaman alan bir işti. Dahası bu taramaların bazıları için yasal izin beklemek zorundaydı.

Roarke buralarda olsa acaba işleri hızlandırmak için ondan yardım ister miydim, diye merak etti Eve. Onu kullanır mıydim? Roarke'ın davaya sızıp, muhteşem yeteneklerini muhteşem aletleri üzerinde kullanarak bütün standart güvenlik ve gizlilik kodlarını aşmak için beni ikna etmesine izin verir miydim?

Muhtemelen.

Ama Roarke buralarda değildi, yani öyle bir seçenek yoktu. Eve zamanın daraldığını hissediyordu. Katil bir haftada iki can almıştı ve henüz işi bitmemişti. Sonraki ışığını almak için daha fazla beklemeyecekti.

Eve daha derine inebilmesi için gereken onayların gelmesini beklerken, çapraz sorguların ilk aşamasına başladı. Bir taraftan da şimdiden bir *fotoğraf makinesinin* objektifine alınmış olan üniversiteli genç konusunda kaygılanıyordu. Henüz yüzü olmayan bir genç.

Ve diğer taraftan kendi geçmişinin kafesinde kapalı kalmış Roarke için kaygılanıyordu.

Roarke doğduğu ülkenin batı kesimlerine pek seyahat etmemişti. İrlanda'daki yatırımlarının çoğu Dublin'de, güneyde Cork'ta ya da kuzeyde Belfast'ta yoğunlaşıyordu.

Galway'de gidip ayak bile basmadığı bir miktar arazisi vardı. Bir de Kerry'de aldığı tarihi kale-otel vardı ama orada da sadece birkaç gün geçirmişti.

Her ne kadar eşinin kırsal arazilerde duyduğu tuhaf endişeyi paylaşmıyor olsa bile Roarke da genelde şehri tercih

ediyordu. Bu uçsuz bucaksız uzanan yeşil tepelerde ve çiçek bezeli tarlalarda uzun süre kalsa ne yapardı bilmiyordu.

Geçirilebilecek kısa bir tatil haricinde buradaki hız ona pek uymuyordu. Her şey çok yavaş gelmeye başlardı. Ama bir taraftan da buraların belki de yüzyıllardır olduğu gibi bırakılmasından çok memnundu.

Yeşil, yemyeşil bir kadife ve sessizlik.

Roarke'ın İrlanda'sı, kaçtığı İrlanda gri, katı, sert, gürültülü ve huzursuzdu. Clare sadece ülkesinin başka bir noktası değil, kendi bildiği dünyadan da uzak apayrı bir dünyaydı.

Çiftçiler burada hâlâ çiftçilik yapıyordu. Tarlalarda köpekleriyle yürüyüş yapan adamlar vardı. Geniş araziler boyunca başka çağlardan kalma gri ve oturaklı kalelerden, kulelerden kalıntılar uzanıyordu.

Turistlerin bu kalıntıların fotoğrafını çekip aralarında içlerinde dolandığını düşündü Roarke. Muhtemelen sonra da daha fazlasını bulmak umuduyla arabalarına atlayıp kıvrıla kıvrıla uzanan yollarda ilerliyorlardı. Bölgenin yerlileri ara sıra başlarını kaldırıp bu heyecanlı tiplere bakardı.

Görüyor musunuz, diyorlardı belki de, hepsi bizi dize getirmeye çalıştı. Vikingler, Britanyalılar. Ama hiçbiri başaramadı. Asla da başaramayacaklar.

Roarke ait olduğu kültürel ve tarihi geçmişini nadiren düşünürdü. Geride bu yeşil düzlükleri bırakan ataların bazı sorunlarının aksine, Roarke nadiren o geçmişe dair coşkulu ve içli bir duygusallık hissedirdi. Ama şimdi ışıkları parlak bir inciye çeviren katman katman bulutlarla bezeli bir gökyüzünün altında, çiçeklerin süslediği bir yolda tek başına araba kullanırken ve uçsuz bucaksız uzanan yeşilliklerde dans eden diğer gölgeleri izlerken içinde bir sızı hissetti.

Burası muhteşemdi ve daha önce hiç hissetmediği bir şekilde tamamen ona aitti.

Vakit kazanmak ve akşamki viskiler ona korkunç bir baş ağrısı hediye ettiği için Dublin'den Shannon'a uçmayı tercih etmişti. Ama sonrasında, bu sefer biraz daha vakit kazanmak için Clare'e yavaş yavaş arabayla gitmeye karar vermişti.

Tanrım, onlara ne söyleyecekti ki? Dünden beri aklından geçirdiği hiçbir şey yeterince doğru gelmemiştir ona. Bu işi asla doğru şekilde yapamayacaktı ve neden hâlâ yapmaya çalıştığına dair mantıklı bir neden de göremiyordu.

Bu insanları tanımıyordu, onlar da Roarke'ı tanımıyordu. Onlarla konuşmaya çalışmak eski yaraları kanatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Roarke'ın bir ailesi vardı ve bu yabancılarla ise bir hayalet dışında hiçbir ortak noktası yoktu.

Ama zihninde o hayaleti bu tarlaların arasında dolaşırken ya da çiçeklerle bezeli bir bahçede dururken görebiliyordu.

Annesi onu bırakmamıştı ve şimdi Roarke annesini nasıl bırakabilirdi?

İşte bu nedenle, önceden programladığı yol bilgisayarı Tulla kasabasının yoluna girmek için sola dönmesini bildirildiğinde Roarke sola döndü.

Girdiği yol elli yaşından fazla olmayan bir ormanın içinden ilerliyordu. Bir süre sonra ağaçlar daha da seyrekleşti, tarlalar ve çiftlikler başladı. Güneş karşıdaki tepelerden yukarı aheste aheste tırmanıyordu.

Çitlerin gerilerinde otlanan inekler ve atlar vardı. Roarke gülümsedi. Eve olsa, bu hayvanların kendine bu kadar yakın olmasından biraz huzursuz hissederdi. Özellikle karşıdan gelen traktörü kullanan; beyaz gömleği, kravatı ve şapkasıyla son derece özenli görünen yaşlı bir adamı görse çok şaşırırdı.

Neden bir insan böyle bir şey yapmak ister ki? diye sordardı muhtemelen şaşkın bir sesle. Ve yaşlı adamın sanki çok eski dostlarmış gibi elini kaldırıp ona doğru salladığını görünce daha da şaşırdı.

Roarke onu bedenine ait bir parçaymış gibi özlüyordu.

Eğer gelmesini istese Eve'in geleceğini de biliyordu. Bu yüzden istememişti. İsteyememişti. Burası hayatının Eve'in olmadığı ve öyle kalması gereken bir bölümüne aitti. İş bittiğinde eve dönecekti. Ve her şey geride kalacaktı.

Yol bilgisayarı ULAŞIM NOKTASI YARIM KİLOMETRE SONRA, SOLDA diye bilgi verdi.

"Pekâlâ," dedi Roarke. "Yapmamız gerekeni yapacağız."

Demek burası onların toprağıydı - annesinin toprağıydı. Bu tepeler, bu tarlalar, düzlükler ve üzerlerindeki sürüler. Gri ağllar, taş samanlıklar ve tahta çitler.

Geniş, gür bir bahçe içindeki taş çiftlik evi ve beyaz giriş kapısı.

Roarke'in kalp atışları hızlandı ve boğazı kurudu. Şu anda arabayı çevirip arkasına bakmadan buradan kaçmayı çok istiyordu.

Annesi burada yaşamıştı. Aile evleri burasıydı yani burada doğup büyümüşü. Burada uyumuştı. Burada yemek yemişti. Burada ağlayıp gülmüşü.

Ah, Tanrım.

Roarke kendini zorlayarak ilerledi, arabasını küçük bir sedanla eski bir kamyonetin arkasına park etti. Kulağına kuş sesleri, uzaktan bir köpek havlaması ve traktör sesi geliyordu.

Köy sesleri, diye düşündü Roarke. Annesi burada yaşadığı her gün bu sesleri duymuştu. Ta ki o sesleri duymamaya

başlayana kadar. Acaba bu yüzden mi gitmişti? Yeni şeyler duyma ihtiyacı mı hissetmişti? Daha eğlenceli şehir sesleri istemişti belki? Trafik, gürültü, koşturma belki de?

Neden olduğunun bir önemi var mıydı?

Roarke arabadan indi. Sayamayacağı kez ölümle burun buruna gelmişti. Ellerinden kanlar akana kadar mücadele edip ölümün kıyısından döndüğü olmuştur. Soğukkanlılıkla da kendini kaybederek de adam öldürdüğü olmuştur.

Ama hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Elini kaldırıp bu eski taş evin parlak mavi kapısını çalma düşüncesi kadar Roarke'ı korkutan bir şey olmamıştı.

Güzel, beyaz giriş kapısından geçerek iki yanı çiçeklerle bezeli dar yolda ilerledi ve küçük verandada durarak mavi kapıyı çaldı.

Kapı açıldığında karşıdaki kadın Roarke'ın yüzüne baktı. Annesinin yüzü. Beynine kazındığı yüzden bir otuz yaş daha büyüktü ama annesinin yüzüydü. Kadının kızıl saçları biraz daha sarıya dönüktü ama aynı yeşil gözlere sahipti. Pembe beyaz, pürüzsüz bir teni vardı.

Boyu omzuna geliyordu ve Roarke içinin burkulduğunu hissetti.

Kadın kot pantolon, beyaz bir gömlek ve beyaz keten ayakkabılar giymişti. Ayakları öyle küçüktü ki. Roarke onun görüntüsünü kulaklarındaki altın halka küpelere kadar beynine kazıdı. Kadını ve içeriden yükselen vanilya kokusunu.

Oldukça güzeldi ve sadece bazı kadınlara özgü olan yumuşak, güvenli bir havası vardı. Ellerinde kırmızı beyaz bir bez parçası tutuyordu.

Roarke aklına gelen tek şeyi söyleyebildi. "Benim adım Roarke."

“Kim olduğunu biliyorum.” Kadının sesinde güçlü bir batı aksanı vardı. Elindeki bezi diğer eline aldı ve tıpkı Roarke’in yaptığı gibi onu iyice süzdü.

“Sanırım içeri gelsen daha iyi olacak.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Rahatsız etmeyi mi planlıyorsun?” Kadın içeri girmesi için hafifçe geri çekildi. “Mutfaktayım. Kahvaltıdan kalma çay taze hâlâ.”

Kapıyı kapamadan önce dışarıdaki arabaya bir baktı ve şıklığı karşısında kaşlarını kaldırıp dudaklarını hafifçe büktü. “Hmm... her tarafından para aktığına dair söylenenler doğru galiba.”

Roarke bir an kanının korkudan buz kestiğini hissetti ama başını salladı. Eğer ondan para isterlerse vereceğini düşündü. “Durumum iyidir.”

“İyi göreceli bir kavram, değil mi? Ve durumuna nereden baktığına göre de değişir.”

Kadın koridorda ilerledi -ve Roarke takip etti- sonra salondan geçerek mutfığa doğru yöneldi. Etraf mobilyalar, dekoratif eşyalar ve taze çiçeklerle süslenmişti. Her şey temiz ve düzenliydi.

Kocaman mutfaktaki büyük aile masası on iki kişilikti. İçeride sık kullanıldığı belli olan kocaman bir fırın, devasa bir buzdolabı, belki onlarca bölmeli dolap ve raf vardı.

Lavabonun üzerindeki pencere bahçeyi, tarlayı ve tepeyi görüyordu. Pervazda içinde çeşitli bitkiler olan saksılar vardı. Buranın bir çalışma ve keyif alanı olduğu belliydi. Roarke havadaki kahvaltı kokusunu hâlâ alabiliyordu.

“Otur bakalım Roarke. Çayının yanında bisküvi de ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Tokum.”

“Pekâlâ, ben yiyeceğim ama. Günün ortasında oturup bisküvi yeme fırsatım olmuyor her zaman, yani hazır fırsatını bulmuşken değerlendireyim.”

Kadın mutfak tezgâhına dönerek bir şeyler hazırlamaya başlayınca, Roarke onun her ikisine de biraz kendilerine gelmeleri için bir fırsat vermeye çalışıyor olabileceğini düşündü. Çayı masaya beyaz bir demlikte, bisküvileri de mavi bir tepside getirdi.

“Yüzünü bu kapıda görmeyi hiç beklemezdim.” Kadın işlerini tamamlayarak oturdu ve bir bisküvi aldı. “Pekâlâ, nenden geldin buraya?”

“Ben... düşündüm ki... aslında ben... ah.” Roarke çayından bir yudum aldı. Görünüşe göre kendine gelmesi için yeteri kadar zaman geçmemişti. “Birkaç gün öncesine kadar sizi- ya da Siobhan’ı bilmiyordum. Haberim yoktu.”

Kadının kaşı kalktı. “Neyden haberin yoktu?”

“Onun- sizin var olduğunuzdan. Bana dendi ki... yani bana annemin... annem olduğunu sandığım kadının gittiği söylendi. Beni çocukken bırakıp gittiği.”

“Öyle mi?”

“Hanımefendi- ”

“Adım Sinead. Sinead Lannigan.”

“Bayan Lannigan, birkaç gün öncesine kadar Siobhan Brody adını duymamıştım bile. Annemin Meg Roarke olduğunu sanıyordum ama onu hatırlamıyorum bile. Elinin ağır olduğu ve beni o adamla bırakıp gittiği dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Senin annen, gerçek annen, eğer nefes alabiliyor olsaydı asla seni orada bırakmazdı.”

Biliyor, diye düşündü Roarke. Kız kardeşinin çok uzun zaman önce öldüğünü zaten biliyor. “Bunu ancak şimdi fark edebiliyorum. O adam annemi öldürdü. Ve ben size ne söyleyebilirim bilmiyorum.”

Sinead elindeki fincanı çok ağır bir hareketle masaya bıraktı. “Bildiklerini anlat bana. Duymak istediklerim onlar.”

Sinead hiç konuşmadan sessizce oturup onu izlerken ve dinlerken Roarke bildiklerini anlattı. Anlatacakları bittiğinde kadın ayağa kalktı ve demliği tekrar ocağa koydu.

“Biliyordum, yıllardır biliyorduk. Elbette hiç ispat edemedik. Polis yardım etmedi, hiç umursamadı bile. Kız kardeşim onlar için sadece evden kaçan başka bir kızdı.”

“O dönem babanın avucunun içinde olan bazı polisler varmış. Bir şeyin üstünü örtmek istediğinde birkaç polis yeter zaten. Ne kadar denersen dene ispat edemezsin.”

Kadının derin bir nefes alırken omuzları titredi, sonra arkasına döndü. “İlk başta seni bulmaya çalıştık. Annenin hatırası olarak. Siobhan için. Erkek kardeşim Ned seni bulmaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Onu Dublin’in bir ara sokağında sıkıştırıp öldüresiye dövmüşler. Onun da bir karısı ve bebeği vardı. Her ne kadar bizim için çok acı olsa da senden vazgeçtik. Bıraktık. Çok üzgünüm.”

Roarke gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Konuştuğunda zorlukla kelimeleri topladı. “Onu babam öldürdü.”

“Evet.” Sinead’in gözleri yaşla doldu. “Ve umarım o katil orospu çocuğu cehennemde yanıyordur. Böyle bir şey söylediğim, umduğum için Tanrı’nın beni affetmesini bile istemem. Umarım cehennemde yanıyordur.” Sinead kırmızı beyaz bezi özenle katladı ve çay ısınmaya devam ederken gelip masaya oturdu.

“Olanları öğrendiğimde, yani kardeşinize olanları öğrendiğimde ailesinin de bilmeye hakkı olduğunu düşündüm. Ve böyle bir şeyin ancak yüz yüze söylenebileceğine karar verdim. Bunları benden duymanın kolay olmadığını, hatta sizin için çok daha kötü olduğunu farkındayım ama başka bir yol gelmedi aklıma.”

Sinead, Roarke’ın yüzüne bakarak arkasına yaslandı. “Bunun için Amerika’dan kalkıp geldin, değil mi?”

“Evet.”

“Senin hakkında şeyler duyduk, yaptıkların ve gençliğin hakkında. Babasının oğlu, diye düşündüm ben. İnsanları kullanan, tehlikeli bir adam. Kalpsiz bir adam. Tehlikeli bir adam olabileceğini düşünüyorum ama mutfağımda oturmuş suçsuz olduğu bir konuda azarlanmayı bekleyen birinin kalpsiz bir adam olduğunu sanmıyorum.”

“Annemi aramadım, onu hiç düşünmedim bile. Bir şeyleri düzeltmek için hiçbir şey yapmadım.”

“Şu anda yaptığın ne peki? Burada benimle oturmuş önündeki buz gibi çayla ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum. Yüce Tanrım, hiç bilmiyorum. Çünkü yapabileceğim başka bir şey kalmadı.”

“Annen seni seviyordu. Ondan fazla haber alamadık. Sanırım o adam bizimle haberleşmesinden hoşlanmıyordu ama annen arada sırada gizlice aramıştı, birkaç mektup göndermişti. Ama annen seni bütün kalbi ve ruhuyla seviyordu. Olanlar için herhangi bir bedel ödememelisin, yas tutmak senin de hakkın.”

Demliğin ötmesiyle Sinead ayağa kalktı. “Benim ikizimdi.”

“Biliyorum.”

“Yani senin teyzenim. Eğer ilgileniyorsan iki tane amcan, büyükbaban, büyükannen ve çok sayıda kuzenin de var.”

“Ben... şey... bunları oturtmam biraz zaman alabilir.”

“Öyle olduğuna eminim. Ve gözlerin aynı onunkilere benziyor,” diye ekledi Sinead sessizce.

Roarke şaşırdı, başını iki yana salladı. “Onunkiler yeşildi. Senin gözlerin gibi yeşildi. Fotoğrafını gördüm.”

“Rengi değil, şekli Roarke.” Sinead ocaktan ona doğru döndü. “Gözlerinin şekli onunkilere benziyor. Ve benimki- ne, baksana görmüyor musun?” Roarke’a doğru ilerledi ve elini onun elinin üzerine koydu. Hafifçe sıktı. “Bence bir şeyin şekli, renginden çok daha önemlidir.”

Roarke duygularını artık bastıramaz hale geldiğinde Sinead yapılabilecek tek şeyi yaptı. Genç adamın başını göğsüne dayayarak saçlarını okşadı. “Tamam, geçti artık,” diye mırıldandı kız kardeşinin oğluna sarılarak. “Her şey yolunda. Annen eve geldiğini bilse çok sevinirdi. Sonunda burada olduğunu bilse çok mutlu olurdu.”

Daha sonra Sinead, Roarke’ı dışarı çıkardı ve bahçenin tarlayla kesiştiği noktaya doğru götürdü. “Bunu onun için dikmiştik.” Bir sürü dalları olan uzun ağacı gösterdi. “Mezar yapmadık. Öldüğünü biliyorduk ama mezar yapmak içimize sinmedi. Biz de bir kiraz ağacı diktik. Her bahar açar. Ben bu ağacın tomurcuklandığını her görüşümde biraz olsun huzur bulurum.”

“Çok güzel. Burası da çok güzel bir yer.”

“Senin ailen kuşaklardır çiftçi Roarke.” Yeğeni ona baktığında Sinead gülümsedi. “Toprağa tutunuruz. Ne olursa olsun

toprağa tutunuruz. İnatçıyızdır, çabuk öfkeleniriz ve düşüp bayılana kadar çalışabiliriz. Sen böyle bir aileden geliyorsun.”

“Ben yıllarca nereden geldiğimi unutmaya çalıştım. Arkamı dönüp geriye bakmamaya çalıştım.”

“Geçmişine gururla bakabilirsin. O adam seni kırıp bozmadı, değil mi? Eminim çok denemiştir.”

“Belki o kadar çok denemeseydi kaçıp kurtulamazdım. Kendi hayatımı kuramazdım. Ben... ben de eve döndüğümde onun için bir kiraz fidanı ekeceğim.”

“Bu çok güzel bir fikir. Evlisin, değil mi? Bir New York polisiyle evlisin.”

“O benim mucizemdir,” dedi Roarke. “Benim Eve'im.” Sonra konuştuğunda sesi titredi. “Ama çocuğumuz yok. Henüz yok.”

“Çocuk yapacak bir sürü vaktiniz olacak. Onun resimlerini de gördüm elbette. Yıllar boyunca gazetelerden, dergilerden takip ettim seni. Kendime engel olamadım. Güçlü bir kadına benziyor. Öyle olduğuna eminim.”

“Öyledir.”

“Bir dahaki sefere onu da getirirsin. Ama şimdilik seni yerleştirelim artık.”

“Efendim?”

“Bu kadar kolay kurtulamayacağını biliyor olman lazım? En azından bir gece kalacak ve ailenin geri kalanıyla da tanışacaksın, değil mi? Onlara da seni tanıma fırsatı vereceksin. Annem babam ve kardeşlerim için bunun anlamı büyük olur,” diye ekledi Sinead, Roarke ağzını açmadan.

“Bayan Lannigan.”

“Sinead Teyze.”

Roarke bir kahkaha attı. “Bu benim boyumu biraz aşabilir.”

“Tamam o halde,” dedi Sinead neşeyle ve uzanarak Ro-
arke’ın elini tuttu. “İster bat, ister yüz ama denizin daha da
derinlerine dalmak üzeresin.”

Bölüm 17

Eve araçları, kurbanların üzerinden alınan döşeme ipliklerine uyan araç sahipleriyle görüşmeye başlamıştı. Şimdiye kadar yirmiden fazla kişiyle görüşmüştü. Çok yaşlı hanım arkadaşlarını pazar günleri kiliseye götürmek için aracını kullanan bu çok yaşlı hanım da görüştükleri arasındaydı...

Eve şu anda kedi ve lavanta kokan iki odalı bir dairedeydi. Hangi kokunun daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Önündeki açık bitki çayını içmek zorundaydı, çünkü Bayan Ernestine MacNamara ona başka bir seçenek sunmuyordu.

“Çok heyecan verici bir şey bu. Biliyorum korkuncum ama kendime engel olamıyorum. Benim yaşımda olup da bir polis tarafından sorgulanmak heyecan verici. Tam yüz altı yaşımdayım, biliyor musun?”

Ve maalesef gösteriyorsun, diye düşündü Eve.

Ernestine adeta yıllar onu kurutmuş gibi zayıf, renksiz ve buruşuktu. Ama solmuş pembe terlikleriyle odanın içinde enerjiyle dönüp kedilerini hizada tutmaya çalışıyordu. Tam bir düzineydiler ve Eve duyduğu bazı seslerden birilerinin daha fazla yavru kedi yapmakla meşgul olduğunu anlamıştı.

Ernestine'in yaşına göre gayet çevik olduğunu düşündü.

Küçük buruşuk bir topu andıran yüzünde aşırı büyük dişleri dikkat çekiyordu. Hafifçe kaymış peruğu -Eve peruk olduğunu umut etti- açık buğday rengiydi. Vücudundan geri kalanları örten çok bol bir eşofman takımı vardı üzerinde.

Tanrı'ya hatırlatma, diye düşündü Eve, eğer varsan lütfen bu kadar yaşamama izin verme. Çok korkutucu.

"Bayan MacNamara- "

"Ah, bana Ernestine diyebilirsiniz. Herkes öyle der. Silahına bakabilir miyim?"

Eve, Peabody'nin boğazından yükselen gülücüğü duymazdan gelmeye çalıştı. "Artık silah taşımıyoruz Bayan Mc... Ernestine. Silahlar yasaklandı. Kullandığım silah da polisler için özgü bir el lazeri. Aracınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Yine de insanları vurup kış üstü oturtmaya yarıyor, değil mi? Ağır mı peki?"

"Hayır, pek değil. Araban, Ernestine. Karavanın. En son ne zaman kullandın onu?"

"Pazar günü. Her Pazar St. Ignatius Kilisesi'ne pazar ayinine gideriz grup olarak. Çoğumuz için yürünemeyecek kadar uzak ve otobüsler de... yani bizim yaşımızdaki insanlar için otobüs saatlerini hatırlamak pek kolay olmuyor zaten. Her neyse, böylesi daha eğlenceli zaten. Ben çiçek çocukları dandım biliyor musun?"

Eve gözlerini kırıştırdı. "Çiçek miydiniz?"

"Çiçek çocuk." Ernestine boğuk bir kahkaha attı. "60'lar hani, 1960'lar. Sonra New-Ager oldum, sonra Free-Ager. Ve işte, eğlenceli gözüken ne varsa onlara katıldım. Şimdi de Katoliklik inancındayım. Çok rahatlatıcı."

"Eminim. Karavanınızı sizden başka kullanan olur mu?"

“Evet, otoparkta kibar bir delikanlı var. İyi bir çocuktur. Karavanıma o göz kulak olur. Ve benden yarı ücret alır. İyi çocuktur.”

“İsmi alabilir miyim? Otoparkın ismini ve yerini de.”

“Billy. Otopark da Batı 18. Cadde. Buradan bir sokak yukarıda. Benim için de kolaylık oluyor. Pazarları gidip oradan alıyorum, sonra da bırakıp eve yürüyorum. Ah, bir de her ayın üçüncü çarşambasında kilise planlama toplantımız olur.”

“Aracınızı başka kullanan ya da kullanabilecek olan biri var mı? Bir arkadaş, akraba, komşu mesela?”

“Aklıma gelen kimse yok. Oğlumun kendi arabası var. Utah’ta yaşıyor. Bir Mormon oldu şimdi. Kızım da New Orleans’ta, o da Wiccan oldu. Kız kardeşim Marian var ama o artık araba kullanamıyor. Sonra torunlar var.”

Eve özenli bir tavırla bütün isimleri yazdı - torunları, torun çocuklarını ve Tanrı yardımcısı olsun torun çocuklarının çocuklarını.

“Ernestine, aracında bazı incelemeler yapılması için iznine ihtiyacım olacak.”

“Tanrım inanmıyorum! Sence bir suç işlenirken mi kullanıldı?” Kadının küçük buruşuk yüzü keyifle parladı. “Bu inanılmaz bir şey olmaz mı?”

“Değil mi?” diye katıldı Eve.

Eve evden çıktıklarında dışarıdaki boğuk yaz havasına, kendini serin okyanus sularına dalmış gibi attı. “Ağzımda bir tüy yumağı var gibi geliyor,” dedi Peabody’ye.

“Üzerinde halı yapacak kadar kedi tüyü var.” Peabody amirinin üniformasını eliyle temizlemeye çalıştı. “Bende de. Bu yaşlı kadınlar ve kediler arasındaki olay ne?”

“Kediler iyidir. Benim de kedim var. Ama pul toplar gibi kedi toplamaya başlarsam beni kalbimden vurmama izin veriyorum.”

“Bu emri yazılı olarak da alabilir miyim efendim?”

“Kapa çeneni Peabody. Gidip park görevlisi, yardımsever vatandaş Billy ile bir konuşalım.”

Eve’in ilk düşüncesi, yardımsever vatandaşmış, kışımın kenarı, oldu.

Billy uzun boylu, uzun kolları ve bacakları olan siyahi bir adamdı. Kehribar rengi kocaman güneş gözlüklerinin ardında parlak kahve tonlardaki gözleri görülebiliyordu. Seri ve çevik ayakları beş yüz dolarlık hava botlarının içindeydi.

Güneş gözlükleri, botlar ve kulaklarında parlayan altın küpeler Eve’e göre Aşağı Manhattan’da ufak bir otoparkta çalışan bir görevliye uygun değildi.

“Bayan Ernestine!” Çocuğun yüzü Noel sabahını andıran aydınlık bir gülümsemeyle parladı. Keyif ve masumiyet dolu bir gülümseme. “Bir harika değil mi? Onun yaşına geldiğimde umarım ben de öyle olurum. Her pazar burada olur, hiç şaşmaz. Kilise için.”

“Ben de öyle duydum. Aracının incelenmesi ve tarafımdan gerekli görülürse bazı testler yapılması için yazılı iznini aldım.”

“Herhangi bir kaza geçirmedi.” Eve’in uzattığı izin belgelerini aldı. “Arabasında çizik falan olsa fark ederdim. Bayan Ernestine çok dikkatli kullanır.”

“Eminim öyledir. Aracı nerede?”

“İlk katta tutuyorum. Onun için de kolaylık oluyor.”

Otoparkın gölgeleri ve keskin ışıkları arasında Billy'yi takip ederken, Senin için de, diye düşündü Eve.

“Şehirde özel görevli kullanan pek otopark yok,” dedi Eve. “Genelde görevli droidler olur.”

“Doğru, bizim gibiler pek kalmadı. Ama amcam, o buranın sahibidir, her zaman insan elini tercih eder.”

“Değil mi? Bayan Ernestine kendisine güzel bir indirim uyguladığını söyledi.”

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Billy neşeyle. “Yaşlı ve tatlı bir hanım. Sonuçta iki yakasını bir arada tutmaya çalışıyordur. Ona yardımcı olmamız gerek, değil mi?”

“Ve aracını da ayda sadece beş kez kullanıyor.”

“Hiç şaşmaz.”

“Söylesene Billy araçları kiralayarak ayda ne kadar fazladan para kazanıyorsun. Ortalama olarak yani?”

Billy ufak gri bir kamyonetin yanında durdu. “Anlayamadım?”

“Yani... birinin bir arabaya ihtiyacı olduğunda gelip Billy'ye bir uğrarlar, Billy de hallediverir. Sen yani. Aracın her kodunu biliyorsun, ücreti cebine atarsın, araba geri gelince de yerine koyarsın. Sahibinin ruhu bile duymaz senin için de güzel bir yan gelir.”

“Böyle bir şey yaptığımı ispatlayamazsınız. Elinizde bir şey yok.”

Eve kamyonete yaslandı. “Biri ne zaman bana bir şeyi ispatlayamayacağımı söylese, içimden her şeyi araştırıp tonla delil bulmak gelir. Yani bu kadar çarpık bir insanım.”

Billy omuzlarını dikleştirdi, burnunu da kaldırdı. “Bu araç her pazar ve ayda bir çarşamba dışında burada kalır. Ben de çıkmasına yardım eder ve geldiğinde park ederim o kadar.”

“O halde kişisel olarak zenginsin, bu kamu hizmetini de sırf zevk için ve iyiliğinden yapıyorsun. Botların da çok güzel Bill.”

“İnsanlar güzel ayakkabı sever, suç değil ya.”

“Hı-hı. Bu araç üzerinde incelemeler yapılacak Billy. Eğer bir şekilde soruşturduğum davada kullanıldığını öğrenirsem kışının pişmesine hazırlan. Bir cinayet davası bu. Elimde şimdilik iki ceset var. Seni merkeze alıp canın çıkana kadar sorgular, suça ortaklıktan içeri tıklarım.”

“Cinayet mi? Sen deli misin?” Adam tökezlemiş gibi bir adım geriledi. Eve olur da kaçmaya çalışır diye pozisyonunu ayarladı.

“Peabody,” dedi Eve, yardımcısının da Billy’nin üzerine atılmak için hazır olduğunu fark ederek. “Sence ben deli miyim?”

“Hayır efendim. Hakkıyorsunuz, Billy’nin harika ayakkabıları var ve başı da büyük dertte.”

“Ben kimseyi öldürmedim!” Billy’nin sesi titremeye başlamıştı. “Bir işim var benim. Kırımı ödüyorum. Vergilerimi ödüyorum.”

“Ve eminim oturup hesaplarını incelersem -yani gelirlerin neymiş, harcamaların neymiş bir bakarsam- eminim tutarsızlıklar çıkacaktır.”

“İyi bahşiş alıyorum.”

“Billy, Billy, Billy.” Eve iç geçirerek başını salladı. “İşleri gereksiz yere zorlaştırıyorsun. Peabody, bir devriye arabası çağır. Bu dostumuzu götürüp sorguya alacağız.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Bir avukat istiyorum.”

“Ah, evet gidiyorsun Billy. Ama avukat olur.”

★★★

Eve içgüdülerine kulak verdi ve bir olay yeri inceleme ekibi çağırdı.

“Aracın bu olduğunu düşünüyorsun.”

“Dikkat çekmeyen bir gri tonunda, hiçbir süsleme veya aksesuar yok. Kim fark edecek? Park edilmiş duruyor, nadiren kullanılıyor ve veri kulübüne neredeyse yürüme mesafesinde. Oradan Rachel’ın işyerine de kısa bir metro yolculuğu ya da uzun ama sağlıklı bir yürüyüş uzaklığında. Columbia Üniversitesine de aynı şekilde. Biraz kuzeye gidersen de Juilliard’a ya da Lincoln Merkez’e de öyle. Hey, bu aracı neredeyse ne zaman istersen alabilirsin. Hatta kendi aracını kullanmaktan daha güvenli. Resmi olarak bir araç kiralamaktan da daha güvenli. Cana yakın Billy’ye parasını ver ve arabayı al git.”

Olay yeri inceleme ekibi gelip çalışmaya başlarken Eve geri çekildi. “Adamımıza uyuyor. Bir araç çalamaz. Aracı bir hedef haline getirmiş olur. Bir arkadaşını ödünç alsa? Belki o arkadaşı başka bir arkadaşına bahseder? Ya başı derde girse ya da bir yere toslasa? Arkadaşı sinirlenecek. Ama bu araca bir şey olsa bırakıp gider ve pislik Billy’ye kalır.”

“Ama Billy onu tanıyor.”

“Sanmıyorum. Arada biri daha vardır. Ya da kılık değiştirmiştir. Eğer arabayı kullandıysa iki kez kullandı ve ikisinde de Billy’nin onu tanımayacağı şekilde planlamıştır. Zeki biri,” diye devam etti Eve. “Ve işleri iyi planlıyor. Ernestine’i, aracını, bu otoparkı çok önceden ayarladı. Organize çalışabiliyor. Buralarda yaşıyor ya da çalışıyor.”

Eve ellerini arka ceplerine soktu ve otoparkın girişine, caddeye doğru baktı. “Ama onları burada öldürmedi. Kendi çöplüğüne pislemezsın.”

“Bu civardaki görüntüleme ve fotoğraf üzerine işyerlerini taramaya başlayayım mı?”

“Evet,” dedi Eve. “Yaklaşıyoruz.”

Olay yeri inceleme ekibinden bir polis yanlarına geldi. “Çokça insan ve kedi kılı var Teğmen. Sentetik kıllar ve parmak izleri de var.”

“Alabildiğiniz her şeyin laboratuvara, doğruca Berenski’ye gitmesini istiyorum. Resmi yazıları ben hallederim.”

“Çok uzun sürmez. Araç oldukça temiz.”

“Teşekkürler. Peabody.” Eve kendi aracına doğru ilerlerken linkini çıkardı. “Berenski.”

“Evet, evet ve çok meşgulüm. Git başımdan.”

“Dickie. Bir saat içinde yanına gelecek bir olay yeri inceleme ekibim var. Getirecekleri şeyler davamda kullanıldığına inandığım araçtan alınıyor. Kurbanların üniversiteli gençler olduğu dava.”

“Acele etmemelerini söyle. Yarından önce bakamam zaten. Diğer gün de olabilir.”

“Bak Dickie, gönderdiklerimi bugün mesai bitiminden önce bakıp, bir de eşleşme onayı verirsen sana Yankee takımı için sezon bileti ayarlarım. İki koltuk, özel locadan.”

Berenski uzun parmaklarını alnında gezindirdi. “Önce benimle kavga etmek falan yok ha? Doğruca rüşvet aşamasına geçtik?”

“Benim de vaktim biraz sıkışık o yüzden çabuk halledelim şu işi.”

“Dört koltuk.”

“Dört koltuk için şu andan itibaren iki saat içinde sonuçların pembe bir kurdeleyle bana teslim edilmesi lazım.”

“Tamamdır. Şimdi git başımdan.”

“Dingil,” diye söylendi Eve, tele-linkini cebine sokarken.

“Nasıl oluyor da ben hiç locadan koltuk falan alamıyorum?” diye şikâyet etti Peabody.

“Nasıl oluyor da ben bile bu sezon o koltuklara bir kez kıcıımı koymayı başardım? Hayat işte, bazen çok acımasız Peabody.”

Sorgulama odasında yanındaki suratsız kamu avukatıyla birlikte oturmuş Eve’in sorgu için gelmesini beklerken Billy de muhtemelen böyle düşünüyordu.

Eve daha da gerilmesi için onu bir saattir bekletiyordu ve Dickie’nin raporunu bekleyerek biraz daha oyalanmaya karar vermişti. Beklerken sorgu odasının tek yönlü aynasından Billy’yi izledi.

“Önemli bir sabıkası yok,” dedi Peabody’ye. “Yetişkin kayıtlarında en azından. Yeniyetmelik döneminde birkaç ufak olayı olmuş. Dikkatli bir tip. Becerikli.”

“Bizim olayın içinde mi?”

“Doğrudan değil. Küçük, zahmetsiz dalaverelerin adamı. Muhtemelen amcasından öğrenmiştir. Ben sorguya başlıyorum. Dingil laboratuar sonuçlarını gönderdiğinde içeri getir.”

Eve içeri girdiğinde Billy ona ters ters baktı. Kadın olan kamu avukatı ince dudaklarını gerdi.

“Teğmen Dallas, müvekkilimi bir saatten uzun bir süredir gözlem altında tutuyorsunuz. Eğer hemen onu bir suçlamayla- ”

“Beni tahrik etme. Yasal alıkoyma sürem daha dolmadı bile, o yüzden mağdur kartını oynamaya sakın kalkma. Ka-

yıt. Teğmen Eve Dallas'ın, şahıs Billy Johnson'ı H-23987 ve H-23992 dosya numaralı dava kapsamında sorgulaması. Müvekkiliniz Billy Johnson'a hak ve yükümlülükleri belirtildi. O da hakları doğrultusunda avukat istedi ve bir kamu avukatı olarak siz tayin edildiniz. Doğru mu?"

"Doğru. Bu noktada ne ben ne de müvekkilim sorgulama için buraya zorla getirildiğine dair bir- "

"Zorla getirilmek mi? Buraya zor kullanılarak mı getirildin Billy? Bu binaya getirilmen sırasında herhangi bir yaralanma ve darp oldu mu?"

"Beni işyerimden alıp buraya getirdiniz. Seçme hakkım yoktu."

"Şahsın polis gözetimine alınmasında ve sorgulama için getirilmesinde herhangi bir güç kullanılmadığı, zorlama olmadığı kayıtlara geçsin. Kendisine Yenilenmiş Miranda Hakları okundu. Avukat istedi ve avukat aldı. Eğer suları bulandırmak istiyorsanız hanımefendi, ben de bulandırabilirim. Şimdi isterseniz sizinle çekişmemize devam ederiz ya da müvekkilini sorgularım ve işimiz biter."

"Müvekkilime kendi rızasıyla-"

"Ah, kapa çeneni tamam," dedi Billy ve başını kaplayan ince örgüleri sıvazladı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Eve'e. "Benim kimsenin öldürülmesiyle falan bir ilgim yok. Ne istiyorsun benden?"

"Ernestine MacNamara'nın karavanını inceledik Billy. Pek çok iz ve başka deliller topladık. Her ikimiz de o izlerin bir kısmının Ernestine'e ya da sadık pazar grubu üyelerine ait olmadığını ortaya çıkacağını biliyoruz."

"Onun yerine arabayı park ettiğim oluyor o yüzden- "

"Sana ait olanların dışında da izler olacak. Ve inan bana bu

senin üzerine gelmemize yeterli.” Eve gözlerini ondan ayırmadı. “Rachel Howard. Kenby Sulu.”

Adamın dudaklarının titrediğini gördü. “Tanrım. O üniversiteli gençler. Tanrım. Haberlerde izlemiştim. Öldürülen üniversiteli gençler değil mi?”

“Bay Johnson, size bu noktada başka hiçbir şey söylemenizi tavsiye ederim ve-”

“Tanrım, kapa çeneni.” Billy gözlerini Eve’den ayırmadan avukata bağırmişti. “Bak, tamam belki biraz ek gelir elde ettiğim olmuştur ama kimseye zarar vermedim.”

“Şu ek gelirinden bahset biraz.”

“Bir saniye.” Avukat elini masaya öyle sert vurmuştu ki Eve bir an ona neredeyse hayranlıkla baktı. “Lanet olsun. Bir saniye dedim. Müvekkilim sadece tam dokunulmazlık şartıyla sizinle konuşacak ve sorularınızı cevaplayacak. Daha sonrasında bu davayla ilgili ya da bahsi geçebilecek başka konularla ilgili en ufak bir resmi suçlama olmayacak.”

“Tamam, ona bedava-hapis-yasağı platin kartlarımızdan da birini verelim?”

“Ona tam dokunulmazlık garantisi vermeden tek kelime konuşmayacak. Otoparktaki görevinin kötüye kullanımı ve/veya cinayet davalarına dair suçlamalardan tam dokunulmazlık garantisi verdiğinizde işbirliği yapılacaktır.”

“Gidip Rachel Howard ve Kenby Sulu’ya cinayet davasından dokunulmazlık anlaşması konusunda ne hissederler bir soralım,” dedi Eve buz gibi bir sesle. “Ah, doğru ya kendileri öldürüldü.”

“Cinayet suçlamalarından muafiyet istememe falan gerek yok. Ben kimseyi incitmedim.” Billy öne çıkarak Eve’in elini tuttu. “Yemin ederim. Oğlum üzerine yemin ederim kimseyi

öldürmedim ben. Üç yaşında bir oğlum var benim. Bildiklerimi anlatabilirim. Sorduklarınıza cevap veririm.”

Billy derin bir nefes verdi ve arkasına yaslandı. “Ama otopark konusunda dokunulmazlık isterim. Bir oğlum var. Ve onu düşünmem lazım.”

“Seni cinayet davasına falan çekmeye çalışmayacağım Billy. O yol kapalıysa bir sorun yok. Ama eğer değilse inan bana anlarım.”

“O konuyla bir ilgim yok.”

“Efendim.” Peabody içeri girdi ve Eve’e bir dosya uzattı. “Laboratuvar sonuçları.”

“Teşekkürler. Burada kal. Rahat.” Eve dosyayı açtı ve içindeki pembe kurdeleyi gördüğünde kahrkahasını bastırmaya çalıştı.

Verileri hızlıca okudu. Aracın döşemesindeki iplikçikler laboratuvardaki örneklerle tam eşleşmekle kalmıyordu, toplanan kıl örneklerinden Rachel Howard’ın ve Kenby Sulu’nunkilerle eşleşenler de vardı.

Artık herhangi bir gülme ihtiyacı duymayan Eve, buz gibi bakışlarını Billy’ye çevirdi. “Sekiz ve on Ağustos akşamlarında karavanı kimin aldığını bilmek istiyorum.”

“Pekâlâ, bak işler kısaca şöyle olur. Birisi gelir ve bana ‘bir araca ihtiyacım var’ der. Bazen kız arkadaşını güzel bir yere götürmek için şık bir iki kapılı ya da büyükannesini düğüne götürmek için rahat bir sedan ya da başka bir durum için başka bir araç işte.”

“Belki de bir marketi soyduktan sonra kullanacağı hızlı bir araç. Ya da Jersey’nin yukarılarında bir uyuşturucu anlaşması yaparken kullanacağı sağlam bir araç. Araç hiçbir şekilde onlara bağlanamamış ya da gereksiz evrak işleriyle uğraşmasınlar diye.”

“Belki de.” Billy ağır ağır başını salladı. “Bir şey sormuyorum. Herhangi bir şey bilmek istemiyorum. Yaptığım tek şey elimdeki aracı ne kadar süreliğine verebileceğimi söylemek oluyor. Depozito yüksektir ve arabayı alırken ödemek zorundalar. Aracı gönderdiğim şekilde geri aldığımda depoziti iade ederim. Yine de standart araba kiralama fiyatlarından daha ucuza veriyoruz ve evrak işi yok.”

“Herkes indirimi sever.”

“Yıllık olarak kiralanmış birçok park noktamız var. Ücretlerimiz düşük. Devamlı müşterilerimize büyük indirimler de yapıyoruz. Bu insanlardan bazıları, Bayan Ernestine gibi, ücretlerimizi o şekilde tutmasak araçlarını satmak zorunda kalabilirlerdi.”

“Yani hayır işi de yapıyorsunuz. Madalyanı almak için çok uzun süre beklemen gerekebilir Billy.”

“Bunun kime ne zararı olduğunu anlamıyorum. Müşteri indirim alıyor, ben de ekstra para kazanıyorum. Oğlumu başka ne şekilde iyi bir kreşe verebilirim. O okulların ne kadar olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Karavanı kim kiraladı?”

“Tamam, konu da o. Bir sürü insan gelip gidiyor. Müdavimler de var. İhtiyaçları oldukça geliyorlar. Nasıl şeyleri sevdiğilerini de bilirim. Ama bu adamı pek hatırlamıyorum. Yani sadece iki kez geldi, sadece ondan eminim. Ne istediğini biliyordu, ücreti ödedi ve aracı aynı şekilde geri getirdi. Aklıma başka bir şey gelmedi bile. Beyaz bir adam,” diye ekledi Billy.

“Devam et.”

“Çok sıradan görünümlü beyaz bir adam işte, bilmiyorum. Dikkat eden kim ki?”

“Yaşlı, genç?”

“Ah, yirmi beşle otuz arası. O yaşlarda bir tip. Benden kısa ama çok da değil. 1,85’ten biraz kısa belki? Düzgün giyimli. Ama çok şık da değil. Ama serseri tipli de değil. Sıradan bir işi gücü olan beyaz bir adam işte. Onu daha önce bizim civarda görmüş olabilir miyim? Olabilir. Cidden çok sıradan bir tipti.”

“Ne söyledi sana?”

“Ah. Lanet olsun. Şöyle demişti: ‘Bir karavana ihtiyacım var. Temiz, güzel bir karavan.’ Ben de muhtemelen, ‘Burası araç kiralama şirketine mi benziyor sence?’ gibi bir şey söylemişim, yani yeterince kibar bir şekilde. Sonra o...evet, evet hatırlıyorum sanki. Cebinden depoziti ve ücreti çıkardı. Hepsi nakit paraydı. Giriş katındaki gri karavanı istediğini söyledi. Ben de kodu kaldırdım, anahtarı verdim ve sürdü gitti. Sabaha doğru üç gibi geri getirmişti. Kuzenim içeri almış.”

Billy’nin sesi titredi ve yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun. Lanet olsun. Kuzenimin de başı belaya girecek mi?”

“Kuzeninin adını ver Billy.”

“Lanet olsun. Lanet olsun. Manny Johnson. Kuzenim sadece otoparka girişini yaptı Teğmen Dallas. Hepsi bu.”

“Karavanı kiralayan adama dönelim. Başka ne hatırlıyorsun?”

“Tanrım, çok dikkat etmemiştim bile. Ah, güneş gözlükleri vardı. Koyu renk. Ve bir de beysbol şapkası. Sanırım beysbol şapkası? Ben genelde nakit paraya ve tavrına bakarım. İyi görünüşlüydü ve parası tamdı. Bilmiyorum belki resmini falan gösterseniz tanırım, hatırlarım ama şimdi daha fazlasını söyleyemem. Şapkası ve güneş gözlükleri vardı, bir de zaten içeride konuşuyorduk. Otoparkın loş olan tarafında. Sıradan beyaz bir adam gibi gelmişti gözüme.”

★★★

“Sıradan tipli beyaz adam,” diye tekrarladı Eve, sorgulamadan sonra. “İki kişiyi öldürdü ama. Kendine bağlanılamayacak bir araç bulan, o iki kişiyi hiç dikkat çekmeden o araca bindirebilen, kimse fark etmeden de cesetlerinden kurtulmayı beceren bir adam.”

“Ama aracı buldun,” diye hatırlattı Peabody. “Belki Billy adamın bir resminin çizilmesini sağlayabilir, belki üniversitelerde ya da cesetleri bıraktığı yerlerde onu gören birileri olmuştur.”

“Ve belki dış perisi bu gece yastığının altına para bırakacaktır. O açığa da bakacağız Peabody ama önce karavanı otoparka götüreceğiz. Sıradan beyaz adam tarifi Diego’yu listeden çıkarıyor, en azından aracı alma konusunda.”

Billy, Diego’nun resmini gördüğünde daha zayıf, daha süslü demişti.

“Yine de Hooper için bir ‘belki’ aldık.”

“Sadece ‘belki’. Daha kısa olabilir, daha büyük olabilir. Belki de değil. Adamımızın işi daha bitmedi, o yüzden araç için geri dönebilir. Karavan da otopark da takibe alınacak.”

Eve saati kontrol etti. “Şimdi, katılmamız gereken bir cenaze töreni var.”

★★★

Eve cenaze törenlerinden nefret ederdi. Etraftaki çiçeklerden, müzikten, ani ağlama ya da içli kahkaha seslerinden.

Ölen kişi genç ve ölüm şekli vahşice olduğunda işler daha da kötü oluyordu. Vahşice öldürülmüş pek çok kişinin cenaze töreninde bulunmuştu Eve.

Rachel’ı cam kenarlı bir tabuta yatırmışlardı - Eve’in gayet ürpertici bulduğu popüler bir yas türüydü bu da. Mavi bir el-

bise giydirmişler -muhtemelen en güzel elbisesiydi- ve eline bir demet pembe gül tutuşturmuşlardı.

Eve küçük gruplar halinde toplanmış insanları izledi. Genç kızın anne babası, her ikisi de şokta gibiydiler ve fazlaca sakin görünüyordular. Cenazeyi atlatmaları için ikisine de muhtemelen bir ton sakinleştirici verilmişti. Bitkin ve kendinde değilmiş gibi görünen küçük kız kardeşine de.

Eve sorguladığı bazı öğrencileri ve Rachel'in işyeri civarındaki dükkânlardan bazı esnafları gördü. Öğretmenler, komşular, arkadaşlar.

Leeanne Browning de buradaydı. Angela hemen yanındaydı. Genç kızın ailesiyle konuşuyorlardı ve Leeanne'in söyledikleri her neyse ilacın oluşturduğu kalkanı kırarak kadının ağlamaya başlamasına sağladı.

Eve kenarda durmuş gayet sıradan tipli beyaz bir adam ararken, çoktan zihninde kodlayıp dosyaladığı yüzleri izledi ve yeni gördüklerini. Aradıkları yaş aralığına ait pek çok erkek vardı. Cana yakın bir kız olan Rachel kısa yaşamında pek çok insan tanımıştı.

Eve, Hooper'ı gördü. Takım elbise giymiş, kravat takmıştı ve çok şık görünüyordu. Yüzü çok ciddi, omuzları bir askerinkini andıracak şekilde dikti. Çevresinde Eve'in arkadaşları olduğunu düşündüğü bir grup vardı. Ama Hooper'ın gözleri bomboştı. Etrafındakilerin söyledikleri ona kesinlikle ulaşmıyordu. Bir süre sonra arkasını döndü ve sanki sadece birer hayaletlermiş gibi gruptakilerden uzaklaştı.

Eve, onun kimseye bakmadığı gibi âşık olmuş olabileceğini söylediği kızın yattığı camdan tabuta da bakmadığını fark etti.

Çenesini McNab'e doğru hafifçe kaldırarak Hooper'ı işa-

ret etti. “Nereye gittiğini kontrol et,” dedi dedektif hızla yanına geldiğinde. “Ne yaptığını kontrol et.”

“Emredersiniz.”

Eve, Hooper’ın peşinden dışarıya, açık havaya gitmek istese de içeride kalıp insanları izlemeye devam etti.

Fazlaca çalışan klimaya rağmen salon çok sıcak ve havasızdı. Herkes birbirine çok yakındı. Çiçeklerin kokusu ağırlaşmaya başlamıştı.

Salonun karşı tarafında Hastings’i gördü. Adam adeta Eve’in gözlerini üzerinde hissetmiş gibi kafasını kaldırıp ona baktı, yanına doğru ilerledi.

“Gelmem gerektiğini düşündüm sadece, hepsi bu. Bu tarz şeylerden hiç hoşlanmam. Kalmayacağım.”

Eve, adamın biraz mahcup hissettiğini fark etti. Ve biraz suçlu.

“Onu öyle giydirmemeleri gerekirdi,” dedi Hastings bir süre sonra. “Bence yanlış. Bana sorsalar ona en sevdiği tişörtü giydirdim. En sevdiği tişörtünü ve eline tutması için sarı papatyalardan bir buket yapardım. Öyle bir yüze papatyalar yakışır. Herneyse...” Sodasını sonuna kadar içti. “Kimse fikrimi sormadı.” Hastings ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. “Bu çocuğu o cam kutuya koyanı bulsan iyi edersin.”

“Bulmaya çalışıyorum.”

Eve onun gidişini izledi. Başkalarının geliş gidişlerini de izlemeye devam etti.

“Dışarı çıktı,” diye rapor verdi McNab. “Birkaç kez köşe başına kadar gitti geldi.” McNab omuzlarını dikleştirdi ve ellerini cebine soktu. “Ağlıyordu. Ağlayarak aşağı yukarı gitti geldi. Peşinden bir grup geldi, onu bir arabaya bindirip uzaklaştılar. İstersen peşlerinden gidip alabilirim.”

“Hayır.” Eve başını salladı. “Hayır, bu gece değil. Senin işin tamam. Peabody’yi bul, ona da mesaisinin bittiğini söyle.”

“Kalmak için ısrar edemeyeceğim. Açıkçası insanların saçma sapan şeylerden bahsedip berbat şeyler tıkindıkları bir yere gitmek istiyorum. Cenazelerden sonra hep öyle yaparım. Gelmek ister misin?”

“Boş ver. Sabah toplantısında son duruma bakacağız.”

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlarken Feeney’nin yanına gitti. “Sence geldi mi Feeney? Onu tekrar görmek istedi mi? Bu şekilde yani? Yoksa fotoğrafları ona yeter mi?”

“Bilmiyorum. Onun perspektifinden bakarsan kızıdan istediğini aldı, onunla işi bitti.”

“Belki ama belki bu bir döngü gibi bir şeydir ve cenaze de son noktadır. İçimden bir his adamımızın Rachel’ı böyle de görmek isteyeceğini söylüyor. Yine de eğer buradaysa bile onu tanıyamadım.”

“Lanet olası sıradan bir beyaz adam ha?” Feeney derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi. Eve’in çok bitkin görüldüğünü düşündü. Bitkin, endişeli, yenilmiş.

“Gidip bir bira içmeye ne dersin?”

“Harika bir fikir derim.”

“Bunu yapmayalı epey olmuştu,” dedi Feeney.

“Sanırım öyle.” Eve birasını yudumladı.

Ortak bir kararla genelde takıldıkları polis barlarından birine gitmediler. Onlardan birine gitmeleri demek birinin illa yanlarına gelip havadan sudan muhabbet etmeye çalışacağı ya da birlikte takılmak isteyeceği anlamına geliyordu.

Onun yerine İrlanda Cücesi adında başka bir barı tercih

ettiler. Bir İrlanda meyhanesi havası taşıyan, küçük ve loş bir yerdi burası.

Mekânda çalınan şarkılar genelde içki içmek ve savaşlar üzerineydi ve bazıları Gal dilindeydi. Duvarlarda Eve'in ünlü İrlandalıları olduğunu düşündüğü insanların çerçevesi fotoğrafları vardı. İçkiler ve menüde yoğun bir İrlanda aksanı olsa da garsonların aksanında keskin bir Brooklyn tınısı vardı.

Eve daha önce gerçek bir İrlanda meyhanesinde vakit geçirdiğinden, buranın sahibinin uzaktan yakından İrlandalı olamayacağını düşündü.

Ve bunu düşünmek ona Penny'nin Yeri'ni hatırlattı. Ve Roarke'ı.

"Neden bana seni rahatsız eden şeyi anlatmıyorsun evlat?"

"Kırk sekiz saat içinde bir şekilde harekete geçeceğini düşünüyorum yani- "

"Hayır, dava değil." Aralarında kocaman bir çerez tabağı vardı ama Feeney tabağı kenara iterek cebinden şekerli badem poşetini çıkardı. "Evde sorun mu var?"

"Lanet olsun, Feeney." Eve poşeti görünce elini otomatik olarak içine daldırdı. "Evde Summerset var, yetmez mi?"

"Ve Roarke, en sevdiği adam bu haldeyken bir yere gitti. Şu anda şehirden uzaklaşmasını gerektiren şey çok önemli bir mesele olmalı."

"Öyleydi. Öyle. Tanrım." Eve dirseklerini masaya koydu, sonra kafasını ellerinin arasına aldı. "Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Sana anlatabilir miyim bilmiyorum. Yani sana anlatmamı ister miydi bilmiyorum."

"Bana anlattığını bilmek zorunda değil. Aramızdan çıkmayacağını biliyorsun."

“Biliyorum.” Eve onu eğitenin Feeney olduğunu düşündü. Eve’i akademiden yeni mezun bir çömez olarak ortada dolaşırken almış, ondan bir polis yapmıştı. Ona güvenmişti. Sonra ortak olmuşlar ve birçok davada birlikte çalışmışlardı. Ve Eve de ona güvenirdi.

“Sana anlattığımı ona söylemem gerekecek. Sanırım o lanet evlilik kurallarından biri de bu. Öyle çok var ki.”

Eve anlatmaya başladığında Feeney sözünü hiç kesmedi ve birası bittiğinde bir tane daha sipariş etti.

“Bu durum onu çok fena dağıtmış olmalı, değil mi? Tüm yaşamın boyunca çok önemli bir konuda bir şeye inanıyorsun, doğruluğuna inandığın şeyle baş etmeyi öğreniyorsun, sonra hiçbir şeyin öyle olmadığını öğreniyorsun. Midene sağlam bir yumruk yemiş gibi olmaz mısın? İnandığın birçok şey değişiyor.”

Eve birasını yudumladı. “O asla sarhoş olmazdı. Sınırına kadar gidip gezinir ama ikimiz bir yerde baş başa tatildeyken bile o sınırı geçmez. Kendinde kalır hep. Kontrolü bırakmaz. Roarke’ın özü öyle.”

“Bir adam sarhoş olmak istemiş ve sarhoş olmuş diye endişelenmezsin.”

“Endişelenmezdim, yani eğer o adam Roarke olmasaydı hiç endişelenmezdim. Ama o sarhoş oldu, çünkü çok acı çekiyordu ve acıya dayanamadığı için içti. Ve Feeney inan bana, o acıya çok dayanıklıdır.”

Sen de öylesin, diye düşündü Feeney. “Nerede şimdi?”

“Clare’de. Bana bir mesaj bırakmış - lanet olası saat farkı. Endişelenmem gerekecek bir şey olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söylemiş. İyiymiş. Orada en az bir gün daha kalacağını ve arayacağını söylemiş.”

“Geri aradın mı peki?”

Eve başını salladı. “Arıyordum tam ama emin olamadım. Dırdır ediyormuşum gibi mi olur dedim? Bilmiyorum. Bunu kendi başına halletmek istediğini söyledi. Benim karışmamı istemediğini açıkça belirtti.”

“Ve sen de öylece seni başından savmasına izin veriyorsun ha?” Feeney iç geçirdi ve tazıyı andıran bakışlarını masaya indirdi. “Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun.”

“Ne yapmam gerekiyor peki! Bir cinayet davasının tam ortasındayım ve adam kalkmış İrlanda’ya gideceğini söylüyor. Beklemiyor, bir şeyleri halletmeme de izin vermiyor. Tamam, beklemek istemedi ve o kadarını anlayabilirim. Bir sorunu var, kendi başına halletmek istedi ve doğruca üzerine gitti.”

“O evlilik kurallarından biri de eğer içinizden birinin sorunu varsa, yalnız  ozemeyeceğidir. Sen burada, o da orada acı çekiyor. İkiniz için de iyi bir şey yok ortada.”

“Ama gitti i te. Tanrı aşkına, bana gideceğini haber verirken yola çıkmıştı bile. Daha bu yaptığına kızgınlığım geçmedi.”

“Onu daha iyi takip etmelisin.”

Eve kaşlarını çattı. “Ne? İrlanda’ya mı gitmem gerekiyor yani? Şimdi? Beni orada istemediğini söyledi.”

“Eğer öyle söylediyse yalan söylemiş. Erkekler öyle biraz evlat. Elimizde değıl.”

“Bana orada ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Ama dava. Öylece kalkıp- ”

“Beni ne sanıyorsun Eve, bir  aylak falan mı?” Feeney gücenmiş görünmeyi başarabilecek kadar zekiydi. “Yani birkaç

gün geçici dava yetkilisi olarak idare edemem mi? İlla tutuklamayı sen mi yapmak istiyorsun? Skor için mi?”

“Hayır. Tanrım hayır! Ama takip etmem gereken bir sürü şey çıktı ve önümüzdeki bir-iki gün içinde birini daha- ”

“Eğer Roarke’ın başına bir şey geldiğini, yaralandığını bilsen yine davayı mı düşünürdün yoksa anında yola mı çıkardın?”

“Yola çıkardım.”

“Şu anda kalbinden yaralı ve canı yanıyor. O yüzden git.”

Her şey bu kadar basitti. Bu şekilde bakıldığında her şey gerçekten çok basitti. “İzin almam lazım. Yarınki program için söylemem gereken şeyler var. Rapor yazmam lazım.”

“Pekâlâ, onları halledelim o zaman.” Feeney badem poşetini cebine attı.

“Teşekkürler. Gerçekten.”

“Sorun değil. Biralar senden.”

Bölüm 18

Eve'in biraz uğraşması, birilerinden iyilik istemesi ve çoktan iki kez kontrol ettiği şeylerin üzerinden üçüncü kez geçme isteğini bastırması gerekti.

Sahip olduğu bazı temel içgüdüleri bastırmaya çalışması ve seyahat ayarlamalarını Summerset'in ellerine bırakması da gerekti.

Eve hafif bir çanta hazırladı. Kendine sürekli istenilen zamanda ve istenilen yerde ulaşabileceğini hatırlatıyordu. Gittiği hızla hemen eve dönebileceğini söylüyordu kendine. Ve gerekirse bir operasyonu uzaktan da komuta edebileceğini. Becerikli ve işini bilen bir ekibi vardı.

NYPGT'daki tek polis değildi. Ama Roarke'ın tek karısıydı.

Yine de onun en hızlı jetlerinden biriyle karanlıkta Atlantik'in üzerinden geçerken yerinde duramıyor, sık döşemelerin üzerinde bir ileri bir geri yürüyordu. Notlarının üzerinden geçiyor, tekrar tekrar dosyaları ve tanık ifadelerini okuyordu.

Yapılabilecek her şey yapılmıştı. Otopark ve Bayan Ernestine'in aracına yirmi dört saat takip ve koruma tahsis edilmişti. Ek olarak EDB karavana bir takip cihazı daha yerleştirmişti.

Eğer adam aracı almaya kalkarsa ekip üzerine atlayacak ve daha marş kodunu giremeden onu tutuklayacaklardı.

Araçtan toplanan delillerde istenen bütün eşleşmeler olmuştu. Adli laboratuvar yirmi dört saat içinde araçta Ernestine ve kilise grubuna, garaj çalışanlarına ve kurbanlara ait izleri ayıracaktı. Kalan izler katile ait olacaktı.

Adamın DNA'sı ellerinde olacaktı.

Veri kulübünde ve üniversitelerde adamları vardı, Louise olayın tıp boyutuna bakacağını söylemişti. Er ya da geç bir şey olacaktı.

Eve oturup rahatlamaya çalıştı. Ama yapamadı.

Bunlar polis işiydi. Bir polis olarak yapılacak şeyleri biliyordu.

Ama şu anda evliliğiyle uğraşması gerekiyordu. Eş olmanın nasıl bir şey olduğuna dair epey şey öğrenmişti, uzlaşmaya varmaya dair bir şeyleri anlamaya başlamıştı. Ama şu anda ne yöne gittiğini hiç bilmiyordu.

Eğer Roarke onu gerçekten yanında istemiyorsa her şeyi daha kötü bir duruma mı sokmuş olacaktı?

Eve hâlâ merkezdeyken Roarke'ın evdeki ofis telesekreterine bıraktığı görüntülü mesajı izlemek için diski önündeki hazneye taktı.

"Umarım uyuyorsundur." Gülümsüyordu ama Eve onun çok yorgun görüldüğünü düşündü. Bitkindi. "Aslında daha önce aramam gerekirdi. İşler biraz karıştı. Şu anda ben de yatmak üzereyim. Burada saat çok geç. Aslında çok erken de-

mek daha doğru olur. Saat farkını bile hesaplayamıyorum şu anda, düşün artık. Bugün arayamadığım için özür dilerim ya da dün. Her neyse.”

Roarke güldü ve hissettiği baskıyı biraz rahatlatmak istermiş gibi burnunun kemerini sıktı. “Ben yorgun hissediyorum ve birkaç saat yatıp dinlenmem lazım. Gayet iyiyim, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Burada işler beklediğim gibi gitmedi. Gerçi ne bekliyordum ondan da emin değilim. Biraz dinlendikten sonra seni arayacağım. Kendini çok yorma Teğmen. Seni seviyorum.”

Eve ani bir öfkeyle onun bu kadar yorgun görünmemesi gerektiğini düşündü. Bu kadar bitkin ve kırılgan görünmemesi lazımdı.

Belki gerçekten de Eve’i orada istemiyordu ama bu onun sorunuydu.

Roarke dışarı çıktığında şafak tepelerin üzerinden sökme-ye başlamıştı. Çok uzun süre olmasa da gayet iyi uyumuştı. Birinci katta güzel asma tavanlı, eski dantel perdeleri olan bir odada ve üzerinde elışı harika bir pikeyle geniş, dökme demir bir yatakta yatmıştı.

Ona tamamen aileden biri gibi davranmışlardı. Uzun süre sonra evine dönen hayırsız bir oğul gibi. Yemekte fırınlanmış dana eti ve İrlanda usulü kaburga dolması vardı.

Yemek, müzik ve hikâyelerle dolu bir aile toplantısı olmuştu. Etrafını çevreleyen onca insan annesinden bahsetmiş, Roarke’a sorular sormuş, ağlamış ve gülmüşlerdi.

Roarke birden hayatına girmiş bulunan bunca dayı, teyze ve kuzen -ve Tanrı aşkına büyükanne ve büyükbaba- konusunda ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Bu içten hoş geldin onu mahcup etmişti.

Hâlâ biraz tedirgindi. Bu insanların yaşadığı dünya ve o dünyayı yaşama şekilleri Roarke'a öylesine yabancıydı ki. Yine de tüm yaşamı boyunca bilmeden de olsa bu dünyayı içinde taşımıştı.

Bu kadar devasa bir konuyu birkaç gün içinde nasıl hazmedebilecekti? Otuz yıl boyunca gömülü kalmış, yalanla ve ölümle gizlenmiş şeyleri nasıl doğrulara çevirecekti?

İtinayla ekilmiş sebzeler ve türlü türlü çiçek açmış bitkilerle bezeli arka bahçede yürürken elini cebine attı ve parmağıyla küçük gri düğmeyi okşadı.

Eve'in düğmesi. Onu ilk gördüğü anda üzerinde giydiği ve şıklıktan epey uzak kıyafetten düşen düğme. Roarke o andan beri bu düğmeyi bir tılsım gibi taşıyordu.

Roarke güzel eşi burada olsaydı kendini çok daha güvende hissedeceğinden emindi. Tanrım, şu anda onun burada olmasını öyle isterdi ki.

İllerdeki tarladan gelen traktör sesiyle başını çevirip baktı. Dayılarından ya da kuzenlerinden birinin sürdüğünü düşündü. Çiftçilerdi. Roarke çiftçi bir aileden geliyordu, bu nasıl bir sürprizdi ama?

Sade, dürüst ve çalışkan çiftçiler. Tanrı biliyor, diğer yarısının ait olduğu soyla ilgisi olmayan şeylerdi bunlar. Yoksa onu şu anda olduğu kişi yapan da bu tezatlık, farklılık mıydı?

Yeşil tepelerden kıvrılarak inen sis havayı ve ışığı yumuşatıyordu. Saat hâlâ çok erkendi. Birbiri ardına uzanan tepelere baktığında Yeats'in bir şiirinden bir bölüm geldi aklına. Çok gerilere doğru uzanan tepeleri izlerken, çimlerin üzerindeki nemli çiğ damlalarını, altındaki yoğun toprağı ve üzerinde yetişen yaban güllerini düşündü.

Tüm yaşam tek mutlu bir anmış gibi şakiyan kuşları dinledi.

Roarke tüm hayatı boyunca -o hayatı kendine veren adı heriften sonra yaşamaya başladığı hayatı boyunca- istediği her şeyi başarmıştı. Başarı, para ve konfor istemişti ve elde etmişti. Açlık, sefalet ve eziklik içinde geçirdiği yılları telafi etmek, hatta onları bir bakıma yenmek için böyle davrandığını görebilmesi için Mira'yla bir seansa ihtiyacı yoktu. Ne olacak yani?

Ne yani?

Daha iyi bir yaşam sürebilmek için yapabileceği şeyleri yapmak yerine mızımızlanmayı tercih eden bir adam aptal demekti.

Roarke ihtiyaç duyduğu şeyleri elde etmişti. Ya da istediği şeyleri. Onlar için mücadele etmiş, kavga etmiş ya da satın almış veya bir şekilde elde etmişti. Ve mücadelenin kendisi, kovalama ve av süreci de oyunun Roarke'ın hoşlandığı kısımlarıydı.

Şimdi hiç düşünmediği, kendine istemek için bile izin vermediği bir şey karşılıksız olarak Roarke'a sunuluyordu. Ve bununla ne halt edeceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Eve'i araması gerekiyordu.

Üzerindeki gümüş rengini almış sis ve hafifçe salınan yeşillikleriyle önünde uzayıp giden araziye baktı. Cep linkini çıkarıp aramayı yapmak yerine düğmeyle oynamaya devam etti. Eve'i aramak istemiyordu, onu kollarında tutmak istiyordu. Ayaklarının yere tekrar sağlam bastığını hissedene kadar eşine dokunması, sarılması gerekiyordu.

"Neden sensiz geldim?" diye mırıldandı. "Sana böyle ihtiyacım varken neden sensiz geldim?"

Roarke tanıdık bir ses duydu. Ve daha jet-kopter, tıpkı devasa siyah bir kuşun ince bir ağı yırtıp geçmesi gibi, ince sis tabakasını dağıtarak ortaya çıkmadan önce sesi tanıdı.

Ve Roarke daha inekler irkilmeden, dayısı ya da kuzeni traktörü durdurup şaşkın bir şekilde gökyüzüne bakmaya başlamadan önce jet-kopterin kendine ait olduğunu tanıdı.

Hissettiği ilk şey boğazına takılan koca bir yumruydü. Eve, ona kötü bir şey olmuştu. Kopter alçalarak inişe hazırlandığında, Roarke bu düşünceyle dizlerinin titremeye başladığını hissetti.

Sonra pilotun hemen yanı başında kokpitte oturan Eve'i gördü. Dağınık saçları, yüzünün biçimli kıvrımları. Bembeyaz yüzünün, elbette. Bu araçlara binmekten nefret ederdi, ödü kopardı.

Kopter konarken tarladaki otlar şiddetli rüzgârda dalgalanmaya başlamışlardı. Ses kesildiğinde hava da eski sükûnetine döndü.

Eve omzunda küçük bir çantayla aşağı atladı ve dünyasının tekrar bir dengeye oturduğunu hissetti.

Roarke hareket etmedi, daha doğrusu edemedi çünkü hâlâ eşinin görüntüsünü hazmetmeye çalışıyordu. Eve yeşilliklerin içinden ona doğru ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden ineklere dikkatli bir bakış attıktan sonra gözlerini Roarke'a çevirdi. Gözlerini Roarke'ın gözlerine sabitledi.

Roarke'ın kalbi göğsüne sığmıyordu ve bunun hissettiği en tatlı şey olduğunu düşündü.

Eve'e doğru ilerledi.

"Tam senin burada olmanı diliyordum," dedi Roarke. "Ve işte buradasın."

"Şanslı günün demek ki dostum."

“Eve.” Roarke hâlâ hafifçe titreyen parmaklarını eşinin çenesine doğru uzatıp okşadı. “Eve,” dedi tekrar ve ona sarıldı. Kollarını adeta çelik gibi dolayarak genç kadının ayaklarını yerden kesti. “Ah, Tanrım. Eve.”

Roarke yüzünü onun saçlarında ve boynunda gezdirirken, Eve gelmekle doğru kararı verdiğini anladı. Kocasının yanına gelmekle doğru kararı vermişti.

“Her şey yolunda.” Eve kollarını Roarke’a dolayarak sırtını uzun uzun okşadı. “Her şey yolunda.”

“Bir jet-kopterin içinde inek dolu bir tarlaya indirin.”

“Bana mı söylüyorsun?”

Roarke onu bir kez daha sıkıca kendine bastırdıktan sonra hafifçe geri çekilerek yüzüne baktı. “Beni delice seviyor olmalısın.”

“Öyle olmalıyım.”

Roarke sıcacık dudaklarını Eve’in yanaklarına bastırırken gözleri ışıltı ışıltı. “Teşekkürler.”

“Rica ederim ama bu biraz yanlış oldu.” Eve öne atıldı ve Roarke’in onu iyice öpmesine izin verdi. Sonra hafifçe gülmüseddi. “Bu daha iyi.”

“Çok daha iyi. Eve- ”

“İzleyicilerimiz var.”

“İnekleri boş ver.”

“İneklerden bahsetme, beni çok korkutuyorlar.” Roarke kahkaha attığında Eve başıyla omzunun gerisini işaret etti. “İki bacaklı izleyiciler.”

Roarke sahiplenici bir tavırla kolunu Eve’in beline dolayarak arkaya döndü. Kaşlarını hafifçe çatmış halde, hafifçe salınan güllerin arasında durmuş izleyen Sinead’i gördü.

“Bu karım,” dedi Roarke teyzesine. “Benim Eve’im.”

“Yani, onu nasıl tuttuğuna bakılırsa gerçekten senin olmalı. Uzun boylu bir kızmış, çok da güzel. Birbirinize yaklaşıyorsunuz.”

“Öyle.” Roarke, Eve’in elini dudaklarına götürerek öptü. “Gerçekten de öyle. Eve, bu Sinead Lannigan. Benim... teyzem.”

Eve kendini inceleyen kadına ağır ve dikkatli bir biçimde baktı. Kadının yüzünden, onu incitecek olursan benimle de uğraşman gerekecek, dediği belliydi. Sinead’ın kaşlarının biraz daha kalktığını ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini gördü.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Lannigan.”

“Sinead daha iyi. Ta New York’tan o küçük şeyin içinde mi geldin?”

“Ani bir karar oldu.”

“Yine de cesur ve maceracısın. Peki kahvaltı ettin mi?”

“Etmemiştir, hayır,” dedi Roarke, Eve cevaplayamadan önce. “Cesur ve maceracı olduğu doğru ama yükseklik korkusu vardır.”

“Kendi adıma da konuşabilirim.”

“Eminim öylesindir.” Sinead başını salladı. “O halde içeri gel. Ve hoş geldin. Sana kahvaltı hazırlayayım. Kocan da bir şey yemedi.”

Sinead eve girdi. Eşinin endişelerini fark eden Roarke, onun elini hafifçe sıktı. “Bana karşı çok nazikler Eve. Burada gördüğüm nezaket karşısında ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Tamam. Bir şeyler yiyebilirim.”

Yine de Eve kendini devasa mutfak masasına oturmuş, bir orkestra şefi edasıyla ocağı ve üzerindeki tencere ve kapları idare eden Sinead’i izlerken bulunca şaşkınlığının arttığını hissetti.

Sinead'ın verdiği çay kahve kadar koyu ve diş minelerini eritebilecek kadar güçlüydü. Yine de Eve'in hâlâ huzursuz olan midesini bastırmaya yardımcı oldu.

“Demek bir polissin. Katilleri yakalayan polislerden.” Sinead spatulayla bir şeyler yapmaya devam ederken omzunun üzerinden konuşmuştu. “Roarke senin çok zeki olduğunu söyledi. Tazı gibi av sürme kabiliyetin ve ay kadar büyük bir kalbin varmış.”

“Adamın bana karşı bir sempatisi var diyelim.”

“Kesinlikle öyle diyebiliriz. Ve şu anda zorlu bir davanın ortasında olduğunu söylemişti.”

“Hepsi zorludur, çünkü hayatta olması gereken biri öldürülüyor.”

“Haklısın.” Tavadaki et cızırdamaya devam ederken Sinead ilgili bir şekilde Eve'e baktı. “Sen de bunu çözüyorsun.”

“Hayır, hiçbir şeyi çözmüş olmuyorsun, çünkü hayatta olması gereken biri çoktan ölmüş oluyor,” diye tekrarladı Eve. “Mezarlarından kalkıp yaşamaya devam edemiyorlar, yani bir şey çözülmüş olmuyor. Tek yapabileceğin davayı kapatmak ve adaletin sağlanması için sisteme güvenmek.”

“Peki adalet sağlanıyor mu?”

“Eğer yeterince iyi çalışırsan bir ölçüde sağlanıyor.”

“Bu davayı çabuk kapatmışsınız,” diye başladı Roarke, sonra eşinin yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. “Kapatamadınız daha.”

“Henüz değil.”

Bir an mutfaktaki tek ses geniş tavada cızırdayan et sesi oldu. “Teğmen, benim için işine ara vermeni istememiştin.”

“Sen istemedin. Ben ara verdim.”

“Eve- ”

“Daha kahvaltısını bile etmemişken neden kızı sıkıştırıyorsun.” Sinead tavadaki sosisler kadar çabuk alevlenebileceğini hissettiği konuyu yatıştırmak için hızla araya girdi ve tabakları uzattı. “Eğer söylediğin kadar zeki biriye ne yaptığını biliyor olmalı.”

“Teşekkürler.” Eve çatala uzandı ve Sinead’le ilk rahat bakişını paylaştı. “Tanrım, harika görünüyor.”

“O halde afiyet olsun ve benim üst katta yapmam gereken birkaç iş var. Siz yerken onları halledeyim. Bittiğinde buluşıklarla uğraşma.”

“Ondan hoşlandım sanırım,” dedi Eve tek kaldıklarında ve çatalını kocaman bir sosise batırdı. “Bu dana eti mi?”

“Büyük ihtimalle. Eve, bir davanın ortasında kalkıp buraya gelmen gerektiğini hissettiğin için üzölmek istiyorum ama burada olduğuna çok seviniyorum. Annem konusunu öğrendiğimden beri dengemi sağlayamadım, kendime gelemedim. Bütün süreci çok kötü yönettim. Başından sonuna afallayıp kaldım.”

“Öyle oldu.” Eve sosisten bir ısırık aldı ve çok hoşuna gitti. “Biz diğler ölümlüler gibi senin de arada sırada işleri batırabileceğini görmen çok hoş.”

“Bir türlü dengemi sağlayamadım,” diye yineledi Roarke, “ta ki bu sabah seni bana doğru yürürken görene kadar. Öyle net oldu ki. İşte benim kadını, diğler her konu ne olursa olsun yaşantım tam olması gerektiği gibi. Sana çok aptalca davrandım ama yine de geldin. Ve bence benim burada bulduğum şey, henüz tam olarak idrak etmeyi başaramasam da bana dair en güzel şey olabilir. Ve ben senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum.”

“Dallas’a benimle birlikte geldin. Senin için de en az be-

nim için olduğu kadar zor olsa da benim yanımda oldun. Bana yardımcı olmak için sayamayacağım kadar çok kez işini programını bir tarafa bıraktın - senden istememiş olsam da.”

Roarke gülümsedi. “Özellikle de istemediğın zamanlarda.”

“Sen benim yaşantımın bir parçasısın, karışmanı istemediğım parçaların bile içindesin. Aynı şey benim için de geçerli Roarke. İyi günde, kötü günde ve ikisinin arasındaki her türlü durumda seni seviyorum.” Eve yumurtalara uzandı. “Bu konuda birbirimizi anlıyor muyuz?”

“Kesinlikle.”

“Güzel. Şimdi neden bana bu insanlardan biraz bahsetmiyorsun?”

“Başlangıç olarak onlardan bir sürü olduğunu söyleyebilirim. Sinead var, annemin ikiz kardeşi. Kocası Robbie, Ned’le birlikte burada çiftliği işletiyorlar. Ned de Sinead’ın kardeşi. Sinead ve Robbie’nin üç yetişkin çocuğı var. Ki kendileri benim kuzenim oluyor. O üç kuzenimin de toplam beş çocuğı var, iki tanesi de yolda.”

“Yüce Tanrım.”

“Daha yeni başlıyorum,” dedi Roarke bir kahkaha atarak. “Ned, Mary Katherine’le ya da Ailish’le evli. İsim hafızam iyidir aslında bilirsın ama tüm bu yüzler, isimler ve bedenler bana biraz fazla geldi. O ikisinin dört çocuğı var, dört kuzenim daha yani, onlar da beş, hayır pardon altı tane daha çocuk yapmayı başarmışlar. Sonra annemle Sinead’ın küçük kardeşi Fergus var. O Ennis’te yaşıyor ve karısının ailesine ait bir restoran işinin başındaymış. Karısının adı Meghan’dı sanırım ama emin değilim.”

“Her neyse.” Çoktan başı dönmeye başlayan Eve çatalını salladı.

“Ama daha bitmedi.” Roarke gülümsedi ve iki gündür hiç yemediği gibi yemeye başlamıştı. “Bir de büyükannemler var. Tanrım, büyükanne ve büyükbabamın olduğunu hayal edebiliyor musun?”

“Edemiyorum,” dedi Eve biraz düşündükten sonra.

“Ben de pek edemiyorum ama varlar işte. Neredeyse altmış yıldır evliler ve çok içten insanlar. Artık tepenin arkasında, küçük konakta yaşıyorlarmış. Bu büyük çiftlik evini istememeye başlamışlar ve çocukları büyüyüp evlendikten sonra da burayı en çok isteyen o olduğu için Sinead’e bırakmışlar.”

Roarke duraksadığında Eve bir şey söylemedi, devam etmesini bekledi.

“Ve Eve benden hiçbir şey istemiyorlar.” Roarke buna hâlâ şaşırıyormuş gibi bir ekmek dilimini ikiye böldü. “Yani benden istemelerini beklediğim bir şey istemiyorlar. Hiçbir şey. Mesela ‘Eee madem sende bu kadar çok var ve biz de bir aileyiz sende olanları bizimle de paylaşırsın artık,’ ya da ‘Eee... onca geçip giden sene için bize borçlusun’ falan... Hiçbir şey. ‘Sen ne yüzle buraya geliyorsun adi katilin oğlu’ bile yok... Bunlara benzer herhangi bir tavrı beklerdim, anlardım hatta. Ama sadece ‘Ah, işte sonunda geldin, Siobhan’ın oğlu. Seni görmek çok güzel’ vardı.”

Roarke başını sallayarak ekmeği masaya koydu. “Böyle bir tavır karşısında ne yapılır ki?”

“Bilmiyorum. Biri beni sevdiği zaman nasıl davranacağımı, hissedeceğimi, ne söyleyeceğimi bilemem zaten. Her seferinde yetersiz ya da aptal hissederim.”

“İkimizin de çok pratiği olan bir konu değil.” Roarke adeta tenini hissetmek istermiş gibi elini uzatarak eşinin elini okşadı. “İki kayıp ruh. Eğer doyduysan sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Fazlasıyla.” Eve tabağını iteledi. “Mahallenin yarısını doyuracak kadar yemek yapmış.”

“Hadi gel, yürürken bir kısmını yakarız,” dedi Roarke ve uzanarak onun elinden tutup kaldırdı.

“Asla ineklerin oraya gitmem. O kadar çok sevmiyorum seni.”

“Tamam, biliyorum, inekleri kendi uğraşlarıyla baş başa bırakacağız.”

“O uğraşlar ne olabilir ki? Hayır, bilmek istemiyorum,” dedi Eve kapıya doğru ilerlerken. “Sonra zihnimde garip, korkutucu şeyler yaparken görüyorum onları. O ilerdeki şey nedir?” diye sordu parmağını uzatarak.

“Ona traktör deniyor.”

“Peki şu adam neden inekleri yönlendirmeye çalışıyor? Uzaktan kumandaları ya da droid robotları ya da başka bir şeyler yok mu?”

Roarke bir kahkaha attı.

“Gülüyorsun” -ve bunu duymak çok hoştu- “ama burada ciddi insandan fazla inek var. Ya ineklerin bir gün canı sıkılırsa ve hey, o traktörü biz kullanmak istiyoruz ya da biz de bir süre evlerde yaşayalım ve kıyafetler giyelim, derlerse? O zaman ne olacak?”

“Pekâlâ, eve gittiğimizde bilgisayar oyun arşivinden Hayvan Çiftliği’ni çıkarmamı hatırlat, o zaman anlarsın. Şuna bak.” Roarke eşinin elini tekrar eline aldı. “Bu ağacı onun için dikmişler. Annem için.”

Eve karşısında yükselen ağacı, gür yeşil yapraklarını, kalın gövdesini ve güçlü dallarını inceledi. “Bu ağaç... çok güzel.”

“Biliyorlarmış. Annemin öldüğünü zaten hissediyorlarmış. Onu sonsuza dek kaybettiklerini biliyorlarmış. Ama

ispat edebilecekleri bir şey yokmuş. Olanları öğrenmeye çalışırken, bebekken beni bulmaya çalışırken dayılarımdan bir tanesini az daha öldürüyorlarmış. Konuyu kapatmaya karar vermişler. Ve annem için bu ağacı dikmişler. Mezartaşı ya da başka bir şey istememişler. Sadece baharda açan bir kiraz ağacı istemişler.”

Eve ağaca bakarken içinde bir şeyin titrediğini hissetti. “Dün gece kurbanlardan birinin cenaze törenine katıldım. Benim işimde çok fazla cenaze ve anma töreni oluyor. Çiçekler, çelenkler, tabutta sergilenen bedenler. Sanırım insanların bu törenlere ihtiyacı oluyor. Ama beni hep huzursuz eder. Bence onların burada yaptığı daha güzel. Bilmiyorum, daha doğru geliyor.”

Roarke annesinin ağacına bakmaya devam eden Eve’e döndü. “Öyle mi?”

“Yani çiçekler solup ölür, değil mi? Bedenler gömülür ya da yakılır. Ama bir ağaç diktiğinde büyür ve yaşar. Bana daha anlamlıymış gibi geliyor.”

“Onu hiç hatırlamıyorum. Sürekli düşündüm, hatırlamaya çalışırken çıldıracağımı hissettiğim anlar oldu, belki küçücük, minicik de olsa bir şey hatırlarım ve daha iyi hissederim diye çok düşündüm. Ama hatırlayamıyorum. Hiçbir şey yok. Ama şimdi bu ağaç karşımda uzanıyor ve bence bir mezar taşından çok daha güzel. Eğer bu dünyada geçirdiğimiz vaktin ötesinde bir şeyler varsa annem geldiğini biliyordur. Senin de benimle birlikte olduğunu. Ve bu yeterli benim için.”

İçeri döndüklerinde Sinead mutfakta kahvaltıyı kaldırıyordu. Roarke yanına giderek omzuna dokundu.

“Eve’in geri dönmesi gerekiyor. Ve ben de onunla beraber dönmeliyim.”

“Elbette.” Sinead yeğeninin elini tuttu. “O halde yukarı çıkıp eşyalarını toplasan iyi edersin. Ben de birkaç dakika karınla baş başa konuşmak istiyorum. Tabii onun için de sakıncası yoksa.”

Kendini kapana kısılmış hisseden Eve ellerini cebine soktu. “Elbette.”

“Çok uzun sürmez.”

“Ah...” Eve, Sinead’le baş başa kaldıklarında söyleyecek uygun bir şeyler aradı. “Şey... kalmasına izin vermeniz ve onu böyle karşılamamızın Roarke için anlamı büyük.”

“Benim ve bizim için de onunla vakit geçirmenin anlamı çok büyük, her ne kadar çok kısa olsa da. Buraya gelmesi ve öğrendiklerini bize anlatması onun için çok zor olmalı.”

“Roarke zor olanı yapmakta iyidir.”

“Anladığım kadarıyla sen de öylesin.” Sinead ellerini bir havluya kuruladı ve havluyu kenara koydu. “Bu sabah onu camdan izliyordum. Ona dair görüntüleri kafama kazımaya çalışıyordum. Siobhan’la konuşurken ona anlatabilmek için. Kardeşimle konuşurum bazen,” diye açıkladı Sinead, Eve’in şaşkın bakışını görünce. “Kimse yokken, yalnız olduğumda bazen onunla konuşurum hâlâ. Her neyse, izleyip yeğenimin görüntülerini kafama kazımaya çalışıyordum. İçlerinde asla unutmayacağım bir tanesi var. Seni gördüğü andaki yüzü, bedeni, bütün havasındaki o değişimi unutmayacağım. Gelenin sen olduğunu gördüğü anda adamda salt aşktan başka hiçbir şey yoktu ve benim gördüğüm en tatlı şeylerden biriydi bu. Kardeşimin çocuğu istediği kadar büyümüş ve yetişkin bir adam olsun, kesinlikle sahip olduğuna en mutlu olduğum şey bu. Sana sahip olması.”

“Nedenini Tanrı bilir ama birbirimize çok iyi geliyoruz.”

Sinead'ın yüzüne kocaman güzel bir gülümseme yayıldı. "Bazen bütün nedenleri bilmemek daha iyidir. Gelmene, seni de gördüğüme, ikinizi birlikte görme şansı yakalamama çok seviniyorum. Onunla daha fazla görüşme şansım olmasını da istiyorum ve bunun gerçekleşmesinde ya da engel olunmasında senin de bir etkin olacağını düşünüyorum."

"Hiç kimse Roarke'ı engelleyemez."

"Senin dışında kimse," dedi Sinead başını sallayarak.

"Roarke'ın istediği ya da ihtiyaç duyduğu hiçbir şeye engel olmam. Buraya gelmeye ihtiyacı vardı. Ve tekrar ihtiyaç duyacağını biliyorum. Belki seni benimle tanıştırtırken doğru yere bakmıyordun. Ben sana bakışını gördüm. Seni sevmeye çoktan başladı bile."

"Ah." Sinead engel olma fırsatı yakalayamadan gözleri doldu. Roarke'ın geldiğini duyunca gözlerini kırptırarak silmeye çalıştı. "Size yolluk bir şeyler hazırlayayım."

"Hiç zahmet etme." Roarke elini yine onun omzuna koydu. "Mekikte yeterince yiyecek olacak. Buraya geldiğim aracın alınması için düzenlemeleri de yaptım."

"Liam için üzücü haber. Tanrım, çocuk onun şimdiye kadar yapılmış en harika makine olduğunu söyleyip durdu. Sana vermek istediğim bir şey var." Elini cebine soktu ve çıkardığında hazine gibi tuttuğu şeyi Roarke'a uzattı. "Siobhan Dublin'e giderken her şeyini almamıştı. Onları almak için döneceğini, birini göndereceğini ya da bir şekilde aldıracağını söylemişti."

Uzattığı elinde ince bir zincir ve ucunda sallanan gümüş bir dikedörtgen vardı. "Sıradan bir süs işte ama bunu çok sık takardı. Bak içinde Gal alfabesinde adının baş harfi var. Eminim bunu sana vermemi isterdi."

Sinead zinciri Roarke'ın avucuna koydu ve parmaklarını üzerine kapamasını sağladı. "O halde iyi yolculuklar... Ah, lanet olsun."

Gözyaşları yanaklarından dökülmeye başlarken kollarını Roarke'a doladı. "Tekrar gel ve gelene kadar da kendine çok iyi bak."

"Tamam." Roarke gözlerini kapadı ve teyzesinin kokusunu içine çekti. Vanilya ve yaban gülleri. Dudaklarını onun saçlarına dayarken Gal dilinde mırıldandı.

Sinead geri çekilip yanaklarındaki gözyaşlarını silerken güldü. "Gal dilini o kadar bilmem ben."

"Bana annemin kalbini gösterdiğin için teşekkürler, dedim. Ne onu ne de seni asla unutmayacağım."

"Pekâlâ, öyle olmasını sağla. Neyse ben tekrar dağılmaya başlamadan önce gidin artık. Hoşça kal Eve, kendine çok iyi bak."

"Seninle tanışmak büyük bir zevk oldu." Eve, Sinead'in ellerine uzanarak iki elinin arasında sıkıttı. "Çok büyük bir zevk. Ve New York'a gelmek istersen mekiğin iki yönde de gittiğini unutma."

Tarlaya doğru ilerleyip kopterin hazırlanmasını beklerken Roarke kolunu Eve'in omzuna doladı ve şakağından öptü. "Çok güzel söyledin."

"O iyi bir kadın."

"Evet öyle." Roarke dönüp eve baktı ve onları uğurlamak için kapıda bekleyen kadına el salladı.

"Biraz uyuman lazım," dedi Roarke, mekiğe yerleştiklerinde.

“Hiç bana bulaşmaya kalkma dostum. Bir haftadır hiç uyumamış gibi görünen sensin.”

“Şu son iki günde geçtiğimiz iki yıldakinden çok daha fazla viski tüketmiş olmamdan kaynaklanıyor olabilir. Neden ikimiz de biraz uzanmıyoruz?”

Eve ayaklarını uzattı, saati kontrol etti ve hesap yaptı. “Merkezi arayıp kontrol etmek için hâlâ çok erken. Birkaç saat içinde dönmüş oluruz, hiç vakit kaybetmiş olmayacağım bile.”

“Sadece uyumamış olacaksın.” Roarke kanepeyi geniş bir yatağa çeviren mekanizmayı açtı.

“Uyuyamayacak kadar gerginim.”

“Öyle mi?” Roarke’ın gözlerine Eve’in görmeyi çok sevdiği o ışığın bir kısmı geri gelmişti. “Pekâlâ, vakit geçirmek ve biraz rahatlamana yardımcı olmak için ne yapabiliriz? Pişti mesela?”

Eve gözlerini kıstı. “Pişti mi? O ne? Bir tür sapık fantezi falan mı?”

Roarke güldü ve onu kucaklayarak yatağa yatırdı. “Neden olmasın?”

Ama Roarke da Eve de çok yumuşaktı. Tanrım, Eve öyle yumuşaktı ki. Birbirlerine dokunurken gözlerini birbirlerinin gözlerinden ayırmıyorlardı. Böylece Eve günlerdir genç adamın gözlerinde gördüğü gölgelerin sonunda dağıldığını, yine o derin, parlak maviye dönüştüklerini gördü.

Aşk, diye düşündü Eve ve aşkın eyleme dökülmesi hayatları bir süreliğine kovalayabilir ve ölüleri gömebilirdi. Aşk yaparken sadece hayat vardı. Roarke bütün içini kaplarken, parmakları birbirine dolanırken ve ağızları buluşurken sadece hayata yer kalıyordu.

Hayat, diye düşündü Roarke, Eve ona doğru yükselirken. Bizim hayatımız.

New York'a ulaştıklarında Eve kesinlikle rahatlamıştı ve hiç de uykulu değildi. Bir kadın Roarke'la geçirdiği keyifli bir pişti seansından sonra enerji dolduğunu hissetmiyorsa bir sorunu vardır, diye düşündü.

Mekiğe binmeden önce özel otoparka bıraktığı resmi polis aracını Roarke'ın kullanmasına izin verdi, çünkü merkezdekilere döndüğünü ve göreve başladığını bildirmek istiyordu.

"Teğmen merkeze gitmeden önce birkaç saat daha kişisel izin almanın fena olmayacağını belirtmek suç olmaz sanırım."

"Son zamanlarda kişisel izin kotamı çoktan geçtim. Gayet iyiyim üstelik." Eve, Roarke'a baktı. "Gayet iyiyiz."

Roarke erken sabah trafiğinde manevralar yaparak ilerlerken eşinin elini tuttu. "Evet iyiyiz. Zihnim son birkaç gündür hiç olmadığı kadar açık. Sanırım ben de iş başı yapmak konusunda heyecanlıyım."

"Güzel. Pekâlâ, ikimiz de işlerimizin başına dönmeden önce bana söylemen gereken bir şey daha var mı?"

Roarke bir an Grogin'i ve bir sınırı geçmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Eve'in sınırı. "Hayır, yok. Ah, bir saniye. Anlaşılan sandığımdan bir yaş daha küçükmüşüm."

"Ciddi misin? İyiymiş. Nasıl bir his?"

"Aslına bakarsan biraz tuhaf işte."

"Alışsın herhalde." Eve bilek ünitesini kontrol etti. "Dinle seni eve bırakalım, sonra ben... Lanet olsun." Çağrı cihazı sinyal veriyordu.

OLAY İHBARI, TEĞMEN EVE DALLAS.

“Dallas, anlaşıldı. Devam.”

DOĞU YAKASI SAĞLIK MERKEZİ, EKSİ İKİNCİ KAT OTOPARK. CİNAYET OLDUĞU YÜZBAŞI RYAN FEENEY TARAFINDAN HABER VERİLDİ. KENDİSİ OLAYYERİNDE.

“Yoldayım. Dallas, tamam. Lanet olsun, lanet olsun. Biraz daha vaktim var diye düşünüyordum. Roarke seni indirmem lazım.”

“Ben seni götürürüm. İzin ver,” dedi Roarke Eve itiraz edemeden. “Yapabileceğim kadarını yapmama izin ver.”

Bölüm 19

Ambülans hızla gelirken sirenler çalıyor, yanıp sönen ışıkları sokağı aydınlatıyordu. Birinin başı dertteydi.

Ama Alicia Dilbert'in artık sirenlere ya da dönen ışıklara ihtiyacı kalmamıştı; onun sorunları bitmişti.

Olay yeri çoktan kordon altına alınmıştı ve sağa sola koş-turan polisler çoktan çalışmaya başlamıştı. Metrodan yükselen sıcak hava kaldırırma doğru yükselip dağılıyor, ilk ışıkları güne bir katman daha ekliyordu.

Köşe başında bir seyyar satıcı tezgâhını çoktan kurmuş, polislere ve sağlık görevlilerine ardı ardına hızla kahve ve kızarmış yumurtalı sandviç servisi yapıyordu - güya beslenme konusunda nispeten bilinçli olması gereken tiplere.

Eve, ızgarada kızaran yapay yumurtalardan yükselen yanık kokusunun, uzun süredir çalışmakta olanlardan yükselen ağır bitkinlik kokusunun ve medikal ekibinden gelen tıbbi kokuların havayı iyice ağırlaştırdığını düşündü.

Ağustos ayının pişiren günleri en kısa zamanda bitmezse şehir muhtemelen kendi terinde boğulacaktı.

Eve mühürlendi ve cesedin yanındaki Feeney'in yanına çömeldi.

"Geri döndüğünü duydum, bu yüzden kapatıp morga göndermek için biraz daha bekledim." Feeney kordonun diğer tarafından onları izleyen Rqarke'a doğru başını salladı. "Çabuk döndünüz."

"Evet. Her şey yolunda. Roarke iyi. Lanet olsun Feeney. Lanet olsun. Burada olmam gerekirdi."

"Hiçbir şey fark etmezdi ve bunu gayet iyi biliyorsun. Bizi atlatmadı. Karavana dokunulmadı bile. Kimse yanına yaklaşmadı."

"Yine de kız ölmüş işte, öyle ya da böyle bir şekilde bizi atlattı." Eve mikro gözlükleri taktı ve kalbin üzerindeki minicik deliği inceledi. "Hâlâ her şeyi düzenli yapıyor, şablonunu bozmuyor." Eve mikro gözlüklerin arkasından bakmaya devam ederken genç kızın bileklerindeki incecik ve solgun izleri gördü.

"Ona poz verdirmiş. Morris otopsi sırasında adamın kullandığı tellerden başka izler de bulacak."

"Yine de bu kez biraz kalıbın dışına çıkmış." Feeney'in yüzü sert ve ifadesiz olsa da delil torbasına uzanarak mühürlü notu çıkardığında gözlerinde bir an öfke parıltıları çıkmıştı.

"Kurban bunu tutuyordu. Katil kızın parmaklarına tutuşturmuş." Feeney delil torbasını çevirdi ve Eve'e üzerinde ismi yazılı kâğıdı gösterdi.

Eve delil torbasını aldı ve çevirerek notu okudu.

Teğmen Dallas. Anlamıyorsun değil mi? Nasıl anlayabilirsin ki? Ufkun öyle dar ki. Benim ki genişledi. Sen burada bir kurban görüyorsun ama yanılıyorsun. Ona bir hediye verildi. Muhteşem bir hediye. Ve bu kız ufak bir fedakârlıktan sonra o muhteşem hediye başkalarına da sunuyor.

Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun, biliyorum. Sana katılanlar ve beni lanetleyenler de olacak. Ama keşfettiğim gücü, güzelliği ve sanatı nihayet anlayıp takdir eden pek çok insan da olacak. Pek çok insan.

Yaptığım şey sadece kendim için değil, bütün insanlık için önemli.

Onun ışığı muhteşemdi ve hâlâ muhteşem. Umarım bir gün sen de anlarsın.

Çok fazla ölüm gördün. Bir gün sadece ve sadece yaşam olacak. Ve ışık.

Neredeyse bitti.

“Evet, neredeyse bitti,” diye mırıldandı Eve. Notu tekrar çantasına attı. “Ufkum çok dar olabilir Feeney ama benim burada gördüğüm şey yaklaşık yirmi yaşlarında, doktor üniforması içinde uzanmış güzel bir siyah kız. Yaklaşık elli beş kilo ve 1,70’ten biraz kısa. Darp izi yok.”

Eve tekrar eğildi ve kızın sağ avucunu çevirdi. “Sağ avuç içinde hafif bir şırınga izi. Hey, selam, nasıl gidiyor, seni görmek ne güzel. Ve adi herif el sıkışırken ona sakinleştirici verir. Üzerinde iş kıyafeti var, yani işe geliyordu ya da işten çıkmıştı. Hangisi olduğuna dair bir fikrimiz var mı?”

“Tıp öğrencisi, burada rotasyundaymış. Akşam saat onda nöbeti bitmiş. Personelden onun çıktığını gören şahitlerimiz var.”

“Hı-hı.” Eve kızı incelemeye devam ediyordu. Güzel bir yüz, belirgin elmacık kemikleri. Dalgalı parlak siyah saçlar. Özenli bir şekilde ensesinde toplanmış. Her iki kulağında da üçer tane halka küpe.

“Burası çok işlek bir yer. Akşam onda işlek bir sağlık merkezinin önünde ona yaklaşması büyük cesaret. Kurbanın ev adresi var mı?”

“Bulduk. Diğer bilgileri de.” Feeney hatırlıyor olsa da elektronik not defterini çıkardı. “Alicia Dilbert, yirmi yaşında. New York Üniversitesi, Tıp bölümünde öğrenci. Doğu Yakası 6. Cadde’de yaşıyor. En yakın akrabası ağabeyi, Wilson Buckley.”

“Ne?” Eve’in başı hızla Feeney’e döndü. “Ne dedin sen?”

“Wilson Buckley, en yakın akrabası.”

“Lanet olsun.” Eve boynunun arkasını ovalamaya başladı.

“Lanet olsun Feeney, onu tanıyoruz.”

Eve olay yerinde yapabileceği her şeyi tamamladıktan sonra Nadine’in hemen yanında duran Roarke’a doğru ilerledi. “Sakin şu anda bir şey sorma,” dedi Nadine ağzını açacak fırsat bulamadan. “Mümkün olduğu zaman sana açıklama yapacağım.”

Eve’in yüz ifadesindeki bir şey Nadine’in doğal dürtülerini bastırmasına neden oldu ve başını salladı. “Pekâlâ. Saat ona kadar Dallas. Saat onda elimde resmi açıklama dışında bir şeylere ihtiyacım olacak.”

“İlk mümkün olduğunda,” dedi Eve sertçe. “Görüntüleri sana sabah altıda mı gönderdi?”

“Her zamanki günaydın saatimde, evet. Vatandaşlık görevimi yaptım Dallas. Her şey Feeney’de.”

“Söyledi. Ama şu anda sana söyleyebileceğim başka bir şey yok Nadine.” Eve elini birkaç kez saçlarının arasından geçirdi.

Bir şey var, diye düşündü Nadine. Kötü bir şeyler. “Ne oldu?” Nadine dostça bir hareketle Eve’in gergin omzuna dokundu. “Kayıt dışı Dallas.”

Ama Eve sadece başını salladı. “Şimdi olmaz. Kurbanın yakınıyla görüşmem lazım. Ben görüşmeyi yapana kadar kurbanın adının açıklanmasını istemiyorum. Resmi açıklamayı Feeney’den alabilirsin. Bir süre daha olay yerinde olacak. Gitmem lazım. Roarke?”

“Ona söylemediğin şey nedir?” diye sordu Roarke, kalabalığın arasından arabaya doğru giderlerken. “Bu olayda farklı bir şey mi var?”

“Bazı farklılıklar var, evet. Ama erkek kardeşini tanıyorum. Sen de tanıyorsun.” Eve direksiyona geçmeden önce bir kez daha olay yerine baktı. “Elinden geleni yapmak istediğini söylemiştin, ben de seni kullanmaya karar verdim. Peabody’nin burada Feeney’le kalıp personelle görüşmesi sonra kızın mahallesindekilerle görüşmesi lazım. Kurbanın yakını konusunda biraz yardıma ihtiyacım olacak.”

“Yakını kim Eve?”

★★★

Eve ağabeyin küçük kardeşini kendine yakın tuttuğunu fark etti. Aynı binada, hatta aynı sokakta bile değillerdi ama yakındılar. Kız kardeşini yaptığı iş ortamından da uzak tutmuştu. Bu coğrafi durumlar bile Eve’e bir şeyler söylüyordu.

Ona kendine ait bir alan ver, kanatlarını açmasına izin ver ama çok uzağa uçmasına izin verme.

Ağabeyin yaşadığı binanın iyi bir güvenliği vardı. Bu konular hakkında epey özenli olmalıydı. Eve rozeti sayesinde güvenlikten geçti ve beşinci kattaki dairenin zilini çalmadan önce derin bir nefes aldı.

Eve bir dakika kadar sonra kapıdaki tarayıcının kırmızı ışığının yandığını gördü ve adamın güvenlik panelinden gelenin kim olduğuna baktığını anladı.

Işık kırmızıya döndü ve kapı açıldı.

“Selam beyaz kız. Beni uyku saatimde ziyaret etmeye karar verdin ha?”

Eve’in karşısında devasa irilikte siyah bir adam vardı. Üzerinde birçok dövme ve sadece mor bir şort vardı.

“Seninle konuşmam gerek. Çatlak, içeri girmemiz lazım.”

Adamın biraz şaşırdığı belli oluyordu ama Eve’e gülümsemi. “D&D’ye dair bir konu mu anlamadım ki? Orada her zamankinden farklı bir şeyler olmuyor.”

“Bar hakkında değil.” Adamın bebeği olan Down&Dirty şehrin iç kısımlarında, içkilerin cidden ölümcül olduğu bir seks ve müzik kulübüydü.

Eve düşün öncesi gelin partisi denilebilecek eğlencesini orada yapmıştı.

“Lanet olsun. Günün bu saatinde sıska kışlı bir polisle konuşacaksam önce bir kahve içmeliyim. Roarke, bu beyaz kıızı yeterince meşgul tutamıyor musun ki gelmiş benimle uğraşıyor? Ha ha ha!”

Eve içeri girdi. Ev onu hiç şaşırtmadı aslında Çatlak hakkında hiçbir şey onu şaşırtmazdı. İçerisi son derece temiz, geniş ve düzenliydi. Afrika sanatından örneklerle, masklar, parlak renkler ve şık kumaşlarla son derece zevkle dekore edilmişti.

Pencereler şu andaki gece tercihine paralel olarak güneş ışıklarını içeri almayan kırmızı mavi geçişli siyah kalın perdelerle örtülmüştü.

“Siz de kahve istersiniz değil mi?” diye başladı Çatlak ama mutfğa yönecek fırsat bulamadan Eve elini onun koluna koyarak durdurdu.

“Şimdi olmaz. Oturmamız lazım. Oturmanı istiyorum.”

Çatlak sesinde ilk huzursuzluk belirtileriyle konuştu. “Acaba daha ay çıkmadan beni uykumdan uyandırmana sebep olan ama kahve bile içmeme izin veremeyeceğin konu ne?”

“Kötü bir şey Çatlak. Çok kötü. Ve oturmamız lazım.”

“Ne? Biri mekânıma bir şey mi yapmış? Lanet olsun biri D&D’ye mi saldırmış? Birkaç saat önce kendim kapadım. Neler oluyor?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Konu kardeşinle ilgili. Alicia’yla ilgili.”

“Alicia mı? Hadi oradan.” Çatlak bir kahkaha attı ve palet büyüklüğündeki elini hafifçe salladı ama Eve adamın gözlerindeki anlık korkuyu görmüştü. “Benim kızın başını derde sokmuş olması imkansız. Sütten çıkma ak kaşıktır o. Benim küçük bebeğimle uğraşıyorsan Dallas, Çatlak’la uğraşıyorsun demektir.”

Bunu yapmanın başka bir yolu yok, diye düşündü Eve. Daha kolay bir yolu olamazdı. “Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama kardeşin öldü. Bu sabahın erken saatlerinde öldürüldü.”

“Saçmalama!” Çatlak bağırarak ayağa fırladı ve Eve’i de ayakları yerden kesilecek şekilde havaya kaldırdı. Roarke ile-ri atılsa da Eve başını sallayarak geride durmasını işaret etti. “Bu bir yalan. Tıp fakültesinde o. Doktor olacak. Şu anda derstedir. Senin derdin ne Dallas, gelmiş bana bebeğimle ilgili yalanlar söylüyorsunuz?”

“Ben de yalan olmasını isterdim.” Eve çok alçak sesle konuşuyordu. “İnan bana yalan olmasını isterdim. Çok üzgünüm Wilson.” Eve büyük bir özenle adama ismiyle hitap etti. “Başın sağ olsun. Çok üzgünüm ve haber veren ben olduğum için de çok üzgünüm. Ama kardeşin öldü.”

“Şimdi onu arıyorum. Hemen şimdi arıyorum. Dersten çıksın.” Adamın ses tonundaki oyunbaz melodi tamamen kaybolmuştu. “Onu dersten çıkarıyorum ki bütün bunların bir yalan olduğunu gör. Yaptığınız şey, olan şey... bir hata yaptınız. Bu konuda bir hata var.”

Eve onun telefona yönelmesine izin verdi ve adamın parmaklarını etine gömdüğü yerleri ovalama isteğini bastırmaya çalıştı. Çatlak telefona hırlarken neşeli bir genç kız sesi çağrıyla cevaplayamayacağını, mesaj bırakmasını söylüyordu.

“Derste çok meşguldür.” Adamın güre ve kendinden emin sesi titremeye başlamıştı. “Üniversiteye gidip onu sınıftan alırsınız. Kendin gör.”

“Kimlik teşhisini şahsen yaptım. İki kez,” dedi Eve. “Senin ismini görünce ikinci kez kontrol ettim. Şimdi lütfen gityin, seni onun yanına götüreceğim.”

“O olamaz. Benim bebeğim değildir o.”

Roarke yanlarına geldi. “Sana yardım edeceğim. Yatak odası şu tarafta mı?” Devasa adamı sanki küçücük bir çocukmuş gibi koluna girerek içeri götürdü.

Yatak odasının kapısı kapandığında Eve derin bir nefes aldı.

Sonra derin bir nefes daha aldı ve morgu aradı.

“Ben Teğmen Dallas. Alicia Dilbert’in yakınını getiriyorum. Kurbanın mümkün olduğu kadar temiz olmasını istiyorum. Üstü örtülü olsun ve görüş odasında kimse olmasın. Ben gelirken alanda ne sivil ne de personel istemiyorum.”

Eve linki kapadı. En azından Çatlak için bunu yapabiliirdi. Her ne kadar çok az olsa da.

★★★

Çatlak morga giderlerken yol boyunca hiç konuşmadı.

Arabanın arkasında kocaman kollarını devasa göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünün üst yarısını simsiyah güneş gözlükleri kaplıyordu. Ağzını bile açmadı.

Ama Eve adamın varlığını hissediyordu - hâlâ korku ve umut arasında gidip geldiğini hissedebiliyordu.

Yol boyunca, morg girişinde ve morgun uzun beyaz koridorlarında ilerlerken de yüzünü çevirip Eve'e bakmadı. Şu an her şey için kendisinin suçlandığını biliyordu Eve.

Çünkü Çatlak'ın hissettiği dehşet ve korkunç umut için suçlayabileceği başka hiç kimse yoktu.

Eve, Roarke ve Çatlak özel bir gözlem odasına girdiler.

"Eğer istersen monitörden de bakabilirsin," diye başladı Eve.

"Monitör falan olmaz. Ekranda gördüğüm hiçbir şeye inanmam ben."

"Pekâlâ." Eve bunu bekliyordu, hazırlıklıydı. Önlerindeki cam hâlâ karanlıktı ve mahremiyet ekranı kapalıydı. Eve camın yan tarafındaki bir düğmeye bastı, hoparlöre konuştu.

"Teğmen Eve Dallas, kurbanın yakını Wilson Buckley ile birlikte. Alicia Dilbert'in şahsen teşhis edilmesi için özel izin kullanıyoruz. Mahremiyet ekranını kaldırın."

Siyah cam yavaş yavaş griye döndü, sonra da şeffaflaştı. Alicia camın diğer tarafında ince metal bir sedye üzerinde yatıyordu. Üzeri çenesine kadar beyaz bir örtüyle kapatılmıştı.

"Hayır." Çatlak yumruğunu cama vurdu. Bir kez daha, bir kez daha. "Hayır, hayır, hayır." Sonra Eve'in üzerine atlamak için döndü ama Roarke önceden tahmin ettiği için adamın üzerine atıldı ve onu cama doğru yapıştırdı.

"Alicia bunu istemezdi." Roarke sessizce konuşmuştu. "Bunun ona bir faydası olmaz."

Eve'in dudaklarından sadece, "Çok üzgünüm," kelimeleri döküldü.

Çatlak'ın yüzü artık cinayet işlemeye hazır gibi olsa da hiç hareket etmedi. "Beni oraya sokun. Beni hemen onun yanına götürün, yoksa önce Roarke'ı sonra da seni bu cama çarparak oraya girerim. Yapabileceğimi biliyorsun."

Eve yapabileceğini biliyordu ama adamı şok tabancasıyla uyuşturabileceğini de biliyordu. Ama Çatlak'ın yüzündeki öfke çoktan büyük bir acıyla yer değiştirmeye başlamıştı.

"Seni içeri götüreceğim," dedi Eve sakince. "Benim de senin yanında olmam lazım ve kameralar açık kalmak zorunda. Prosedür böyle."

"Lanet olsun. Sana da lanet olsun, prosedürlerinize de."

Eve, Roarke'a geri çekilmesi için işaret etti ve tekrar hoparlöre doğru konuştu. "Kurbanın yakınıni getiriyorum. Lütfen alanı boşaltın. Benimle gel." Bir el hareketiyle Roarke'a olduğu yerde kalmasını işaret etti.

Eve kapılara doğru ilerledi, kısa bir koridordan geçti ve diğer alana girdiler.

Burada başka ince metal sedyeler ve teşhis edilmeyi bekleyen kurbanlar vardı. Eve duraksamadan doğruca Alicia'nın olduğu sedyeye yöneldi, her ihtimale karşı elini şok tabancasına yakın tutuyordu.

Çatlak masaya yanaştı ve belirgin elmacık kemikleri olan güzel yüze baktı. Genç kızın ipek gibi parlayan saçlarını usulca okşadı. İtinayla.

"Bu benim bebeğim. Küçük bebeğim. Kalbim, ruhum." Eğilerek genç kıızı alnından öptü.

Sonra birden yere düştü. Neredeyse iki metrelik dev cüsesiyle yere çöktü ve ağlamaya başladı.

Eve hemen adamın yanına çömeldi ve kollarını ona sardı.

Roarke aradaki camdan devasa adamın Eve'in kucağına sokulup ağlayışını izledi. Çatlak ağlarken Eve usulca sallanıyordu.

Eve biraz daha yardımcı olması gerektiğine karar vererek boş bir ofis istedi, biraz su getirilmesini söyledi ve Çatlak suyunu içmeye çalışırken yanında oturup elini tuttu.

“Annem tekrar hamile kaldığında ben on iki yaşındaydım. Piçin teki ona bir şeyler vaat etmiş, annem de ona inanmış. Bebek doğduktan kısa bir süre sonra adam toz oldu zaten. Annem evlere temizliğe giderdi, bir taraftan da fahişelik yapardı. Masaya yemek getiriyordu ve başımızın üzerinde bir çatı vardı işte, başka bir şeyimizle ilgilenecek vakti yoktu. Alicia, hayatında görüp görebileceğin en güzel bebektir. Çok da usluysa.”

“Ve ona sen baktın, sen büyüttün,” dedi Eve.

“Severek yaptım. Onunla ilgilenmeyi çok seviyordum zaten. Annem öldüğünde Alicia dört yaşındaydı. Ama fahişelikten ölmedi. Temizliğe gittiği evdeki bir keş Zeus'u fazla kaçırmış, nöbet geçirirken de annemi onuncu kattan aşağı atmış. Ben zaten barlarda çalışmaya başlamıştım. İşlerim yolunda gitti, birkaç fırsat çıktı önüme ve güzel para kazanmaya başladım. Bebeğime de baktım. Sırf kulüp çalıştırıyorum diye kimse bebeğime bakmadığını iddia edemez.”

“Biliyorum. Ona çok iyi baktığını biliyorum. Onu okutmuşsun, üniversiteye girmesini sağlamışsın. Doktor olacaktı.”

“Benim kızım akıl küpüdür. Hem çalışkan hem zekidir. Hep doktor olmak istedi. İnsanlara yardım etmek isterdi. Kim benim tatlı kızımı incitir, neden incitir ki?”

“Bulacağım. Sana söz veriyorum bulacağım. Onunla artık ben ilgileneneğim. Bana güvenmeni istiyorum.”

“Eğer onu senden önce bulursam- ”

“Yapma.” Eve cümlesini yarıda kesmek için adamın elini sıkı. “Eğer nasıl hissettiğini bilmediğimi düşünüyorsan yanıyorsun. Bunun Alicia’ya bir yardımı olmaz. O da seni, senin onu sevdiğin kadar severdi, değil mi?”

“Evet. Bana büyük, kötü ağabeyim derdi.” Adamın gözünden bir damla yaş aktı. “O benim yaşamımdaki en güzel şeydi.”

“O halde bana yardım et. Tanıdığı insanların isimlerini istiyorum. Çalıştığı insanların, vakit geçirdiği insanların. Erkek arkadaşı var mıydı? Özel birileri?”

“Hayır. Bana anlatırdı. Erkekleri severdi, yani öyle kıl tavırları falan yoktu ama derslerine çok çalışıyordu ve sağlık merkezinde de çok vakit geçiriyordu. Arada arkadaşlarıyla çıkar eğlenirdi de. Benim bara değil ama,” dedi Çatlak, dudaklarında gülümseme olabilecek hafif bir titremeyle. “Onu mekânımda istemezdim.”

“Ama başka kulüplere giderlerdi. Bahsettiği özel bir yeri hatırlıyor musun? Mesela Sahne Senin diye bir yerden bahsettiği oldu mu sana hiç?”

“Evet, elbette gittikleri veri kulübü. Bir sürü üniversiteli takılır oraya. Bir de sağlık Merkezinin yanında bir yer vardı. Adı Zing, kafe-bar tarzı bir yer .”

“Çatlak, peki hiç profesyonel fotoğraf çekti mi son zamanlarda? Herhangi bir nedenle. İş için ya da okul için. Belki bir düğünde, partide.”

“Geçen doğum günümde sadece. Bana ne istediğimi sormuştu, ben de onun bir portresini istediğimi söylemiştim. Şöyle altın çerçeve içinde güzel bir fotoğraf. Öyle şipşaklar-

dan değil de giyinip süslendiği şık bir portresini istemiştim. Ve fotoğrafçı da işini çok iyi biliyordu.”

Eve duyduklarını not alırken sesini mümkün olduğunca sakın tutmaya çalıştı. “Fotoğrafi nerede çektiğini biliyor musun?”

“Şehrin kuzeyinde Portografi diye bir galeri var. Çok şık bir fotoğrafçı ve- ” Acının arasından beyin hücreleri tekrar çalışmaya başlıyordu. “Haberlerde duydum ben bu olayları. O üniversiteli gençleri öldüren piç mi bu adam? Fotoğraflarını çekip öldürüyor hani? Benim bebeğimi de öldürdü.”

“Evet ve sana söz veriyorum onu bulacağım. Onu durdurup bir kafese tıkacağım. Ve bunu yapmaya çalışırken benim yoluma çıkacağını hissedersen, işim bitene kadar senin de bir yere kilitlenmeni sağlarım.”

“Ancak denersin.”

“Sadece denemem,” dedi Eve sertçe. “Beni tanırsın ve o kurbanlara adalet sağlamak için ne olursa olsun, her ne gerekirse gereksin yapacağımı bilirsin. Seni bir kafese kapatmak da dahil. Alicia artık sana ait olduğu kadar bana da ait.”

Çatlak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Bunu başka bir polis söyleseydi ona inanmazdım. Yakamdan düşmesi için ona gerekenleri söyler sonra bildiğimi okurdum. Ama sen herhangi bir polis değilsin beyaz kız. Kardeşimle artık sen ilgileneceksin. Onu emanet edebileceğim tek kişi sensin.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Roarke morgdan çıkmış, arabanın yanında dururlarken.

“Doğu Yakası Sağlık Merkezi’nde kullanabileceğin bir torpilin var mı?”

“Teğmen paranın her zaman her yerde torpili vardır.”

“Şöyle düşünüyorum: Alicia’nın fotoğraflarını Portografi’deki dosyalardan almış olabilir. Bir bağlantı var. Onu da izleyeceğiz. Kızı veri kulübünde de görmüş olabilir. Veri kulübü de her seferinde karşımıza çıkıyor. Ama eğer adamımız hastaysa ki ben hasta olduğumu düşünüyorum, Alicia onu sağlık merkezinden tanıyor da olabilir. Eğer adam o tanışıklığı kullanıyorsa, kullanmışsa, personel ona pek dikkat etmemiş de olabilir. Eğer Alicia’yı hastanede etkisiz hale getirdiyse insanların onu görmeye alışık olmasından, yüzünü tanımalarından ve akıllarına hiçbir şey gelmeyeceğini bilmesinden de olabilir. Louise’den etrafa haber salmasını, insanlara sorular sormasını istedim ama tıbbi açıdan yaklaşacak olaya- isim yok dedi, doktor hasta mahremiyeti falan filan vesaire.”

“Ve sen de mahremiyete pek saygı göstermeyen birini istiyorsun.”

“Üç çocuk öldü. Evet. Mahremiyet bokuna hiç önem vermiyorum şu anda. Beslemen gereken elleri ve cepleri besle ve bana yirmiyle altmış- hayır yirmiyle kırk arası bir erkek bul. O yaş aralığında, ciddi hatta ölümcül olabilecek bir nörolojik hastalığı olan bir erkek. Ve ismi olsun.”

“Tamamdır. Başka?”

“Yeterli değil mi?”

“Hayır, bu ara biraz yoğun olmak istiyorum.”

“Summerset- ”

“Onunla linkten uzun uzun konuştuk. Başka?”

“O kurnaz kafayı ve becerikli parmakları kullanıp bana Javert soyadı hakkında bilgi toplayabilirsin. İsim de Henri ya da Luis kombinasyonlarını kullan. Cesetlerin bırakıldığı yerler, veri kulüpleri, üniversiteler, Portografi ve sana asla ver-

memem gereken ama vereceğim şüpheli isimleriyle çapraz sorgulamalar çıkar.”

“Kulağa tam bir bilgisayar ineğine verilecek bir görev gibi geliyor.”

Eve gülümsedi. “Eee?”

“Yardımcı olmaktan büyük onur duyacağım Teğmen.”

“Senin otoparkların, araba garajların ve yeraltı parkların falan vardır değil mi?”

“Geniş batmayan imparatorluğumda onlardan da birkaç tane var evet, neden?”

“Biraz ek gelire itiraz etmeyenleri bul bana?”

Roarke’ın kaşları kalktı. “Ne ima ettiğini hiç anlamadım.”

Geri döndü, diye düşündü Eve. Her zamanki gibi kurnaz. “Hiç saf ayakları yapma. Bana yutturamazsın dostum. Özellikle 18. ve 17. Cadde dahil onları çevreleyen on sokak yarı çapındakiler. Billy’yi öğrendiğimizi biliyor. Orada olduğumuzu, karavanı takibe aldığımızı öğrendi ve başka bir araç buldu. Çok iyi organizasyon yapıyor, yani önceden belirlediği başka bir araç vardı ve aynı civardan seçtiğine eminim. Hasıraltı kiralanan, iyi durumda ama çok dikkat çekmeyen bir araç arıyorum, muhtemelen başka bir karavan yine. Bana bir şeyler bulursan bir ödül alırsın.”

“Tamamen çiplaksın ve bolca çikolata sosuna bulanmışsın mesela?”

“Sapık. Kendine bir araba ayarla. Peabody’yi alıp görüşmelere başlamam lazım.”

Roarke uzanarak eşini dudaklarından ateşli bir şekilde öptü. Ah, evet, diye düşündü Eve başı hafifçe dönerken, kesinlikle geri döndü.

“Seninle tekrar aynı ritimle çalışmak çok hoş Teğmen?”

“Değil mi?” Eve bir an duraksadı ve kaldırımında duran Ro-

arke'a baktı. "Sen Summerset'i ayağa kaldırıp o tatile gönder, ben de çikolata sosuyla bekliyor olacağım."

"Anlaştık," diye mırıldandı Roarke, Eve arabaya binip çalıştırırken.

"Çatlak konusunda çok üzgünüm Dallas."

"Ben de."

Yan koltuktaki Peabody ellerini kaldırdı. "Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Bilmem gerekiyordu gibi geliyor."

"Kız yine de ölmüş olurdu," dedi Eve, düz bir sesle.

"Evet, biliyorum. Sence bir şey yapmamız, ne bileyim çiçek falan göndermemiz gerekiyor mu? Herhangi bir şey?"

"Hayır, çiçek olmaz." Eve, Siobhan'ın kiraz ağacını düşündü. "O boyutları düşünme şu anda Peabody. İşimizi yapıyoruz."

"Evet efendim." Peabody hissettiği kızgınlığı bastırmaya çalıştı. Çatlak dostlarıydı ve insan dostu için bir şeyler yapardı. "Sadece onun için bir şeyler yaptığımızı bilmesini istiyorum."

"Onun için yapabileceğimiz en iyi şey bu davayı kapatmak ve kardeşine bunu yapan pisliğin hapse atılmasını sağlamak. Çiçekler ona huzur vermez Peabody. Adalet az da olsa verebilir."

"Haklısın ama yine de olay bu kadar burnumuzun dibinde birine olduğunda işler daha zor oluyor."

"Zor olması lazım zaten. Kolaylaşmaya başladığında rozetini teslim et gitsin daha iyi."

Peabody amirinin kullandığı ses tonu karşısında kızmaya başladığını hissederek ağzını açtı, sonra ona baktığında görüldüğü bitkinlik, yorgunluk ve öfke karşısında vazgeçti. "Ne-

reye gidiyoruz? Ama zaten biliyor olmam lazım.” Dedektiflik sınavını başının üzerinde sallanan bir balta gibi hissediyordu. “Yine de bilmiyorum işte.”

“Adamımız kızı nasıl taşıdı?”

“Bilmiyoruz. Henüz,” diye ekledi Peabody.

“Neden bilmiyoruz? Çünkü takibe aldığımız aracı kullanmadı. Neden takibe aldığımız aracı kullanmadı?”

“Çünkü... çünkü otoparkı ve aracı izlediğimizi biliyordu. Evet.” Son anda cümleyi bir soru tonuyla sormaktan vazgeçmişti. “Sence Billy mi haber uçurdu?”

“Sence?”

Peabody kısa bir süre düşündü, eldekilerin üzerinden tekrar geçti. “Hayır efendim. En azından bilerek yapmaz. Billy küçük çaplı bir dalavereci. Bir seri katille işbirliği yapmaz. Araba konusunu ortaya çıkarmamızı kolaylaştırdı, işbirliği yaptı. Bir çocuğu var ve çocuklar önemlidir. Bu türlü bir belaya bulaşmak istemez.”

“Peki adamımız Billy’nin otoparkından uzak durması gerektiğini nereden bildi?”

“Başka biri haber vermiş olabilir.” Ama bu da Peabody’nin içine sinmiyordu. “Belki iki seferde de aynı karavana kullandığı için gerilmiştir. Aracı değiştirmek istemiştir. Ama hayır,” diye devam etti düşünmeye çalışarak. “Şablona uygun hareket etmeyi seviyor. Rutini seviyor. Yani karavana ulaştığımızı ve izlemeye başladığımızı biliyor olmalı. Bizi orada görmüş olmalı. Seni gördü. Seni ekrandan tanıdı, dava yetkilisi olduğunu biliyordu, belki benim üniformam dikkatini çekti. Karavandan uzak dur mesajını aldı.”

“Peki bizi nasıl gördü?”

“Çünkü... lanet olsun. Çünkü o bölgede yaşıyor ya da

alışıyor! Sen zaten öyle olduğunu dşnmştn ve bu da onu doğruluyor. Bizi sokakta gördü ya da pencereden görmüş bile olabilir.”

“Sana bir altın yıldız.”

“Altın rozet daha çok işime yarar.”

Eve arabayı otoparkın yarım sokak kadar ilerisine çekti. Bölgeyi bilgisayar ekranından değil kendi gözleriyle görmek istiyordu. Ritmini, atmosferini ve görüş aıllarını kendi izlemek istiyordu.

Hemen dibinde olsun istemez, diye düşündü Eve. Aracını hemen yan kapısındaki bir otoparktan seçmezdi. Ama izleyebileceği, işlerin nasıl ilerlediğini görebileceği yakınlıkta olsun isterdi. Operasyonun hemen içinde olsun isterdi. Böylece gözlemleyip kurbanını da seçebilirdi.

Evet, yaşlı bir hanım tarafından kullanılan gri, temiz bir karavan. İyi durumda gözüküyor, dikkat çekici değil. Ortama güzel karışıyor. İşler kötü giderse kurbanı arkaya yatırmak için yeterli alan da var.

“Adamımız burada yaşıyor,” dedi Eve. “İşyeri falan değil ama. Karavanın pazar günleri alındığını görüyor. Akşamları otoparkı izleyip işlerin nasıl yürüdüğünü görüyor. Buralarda yaşıyor, kendi halinde, komşlarını rahatsız etmiyor. Dikkat ekmiyor. Tıpkı araç seçimindeki gibi ortama karışıyor.”

Eve tekrar araca bindi ve çalışmaya çalışırken klimanın sıcağı biraz dağıtılabileceğini umdu. “Bina sakinlerini taramaya başla. Bekar erkekleri istiyorum öncelikle.”

“Hangi binalar?”

“Hepsi. İki cadde boyunca bütün binalar.”

“Ama epey zaman alacak.”

“O zaman bir an evvel başla.” Eve bir sokak batıya doğru

uzanan binalara baktı. En alt katlardan üst katlara doğru çıktı. Görüntüleme ekipmanı olan bir adamın herhalde güzel, uzun görüş mesafeli lensleri vardır, diye düşündü.

Cep bilgisayarını çıkararak kendi taramalarına başladı.

Bölüm 20

Eve'in dikkatini çeken hiçbir şey çıkmamıştı hâlâ ve klima teklemeye başladığında aldırmayarak çalışmaya devam etti. Bir süre sonra yüklü, karanlık bulutlar gelerek caddenin üzerini kasvetle kapladı. Ani ve yüksek sesli gök gürültüsünün ardından arabanın camına iri yağmur damlaları düşmeye başladı.

"Fırtına kötüye benziyor." Peabody boynunu ovaladı ve başını çevirerek amirinin profiline baktı. Eve'in alnında bir damla ter vardı ama sıcaktan olduğu kadar yoğun konsantrasyondan da olabilirdi. "Belki sonrasında hava biraz serinler."

"Sadece daha nemli bir sıcak olacak. Geri zekâlı Ağustos." Ama Eve dalgın ve neredeyse şefkatli bir tonla konuşmuştu. "Adam burada Peabody, biliyorum ama deliği nerede? Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olduğu temiz, güzel bir daire."

Eve başını kaldırıp yağmurdan ıslanan camdan dışarıdaki kasvetli sokağa bakarak, "Fotoğraflar," diye mırıldandı. "Duvarlarında türlü türlü fotoğraflar var. Çalışmalarını görmeye ihtiyacı var. Onları yargılamaya, beğenmeye, eleştirmeye ihtiyacı var. İşi onun hayatı. İşi hayatı."

“Çerçevenlenmiş olarak.”

“Ne?”

“Yani öylece duvara asmaz fotoğrafları,” dedi Peabody. “Çerçevenlenmiş. En iyi çalışmalarının sunumuna dikkat eder, değil mi?”

Eve düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı ve yardımcısına döndü. “İyi. Bu çok iyi. Çerçevenlenmiş olmaları lazım. Peki malzemeleri nereden alacak? Mahalleden? İnternet üzerinden? İyi malzeme ister, değil mi? Alabileceğinin en iyisini. Bir sürü çerçeveye ihtiyacı var. Muhtemelen birbirleriyle uyumlu, aynı. Adamın belirli bir stili var, dolayısıyla fotoğrafları da belirli bir stilde ister. Başlangıç olarak şehirdeki en iyi on çerçeve mağazasını bul.”

“Evet efendim. Nereye gidiyoruz?” diye ekledi Peabody, Teğmen’in arabayı çalıştırdığını görünce.

“Ev ofisime. Daha iyi ekipman. Taramaları daha rahat yaparız.”

“Yaşasın! Özür dilerim.” Peabody yine de sırtımasını bas-tırmak için özel bir çaba göstermedi. “Yemekler de daha iyi.” Çakan şimşekle bir an yerinden zıpladı. “Kötü fırtına ama. Sen de çocukken yorganın altına saklanıp fırtınayla gök gürültüsü arasındaki saniyeleri sayar mıydın?”

Yorgan gibi şeyler hatırlamıyorum bile, diye düşündü Eve. Ve çocuk olmanın en korkutucu anları fırtına gibi şeyler değildi. “Hayır.”

“Biz sayardık. Ben bazen hâlâ sayarım, alışkanlık işte. Şöyle...” Peabody sonraki gök gürültüsünü bekledi ve sonra dışından saydı. “Bir, iki, üç. Bom!” Şimşekle hafifçe irkildi. “Çok sağlandı!”

“Eğer birazdan duyacağını biliyorsan, korkman gereken bir şey değil ki. Çerçevenler Peabody.”

“Özür dilerim, hemen geliyor. Üç tane kuzeyde, bir tane içerde, iki tane Soho’da, bir tane Tribeca’da-”

“Otoparka ya da üniversitelere yakın olanları belirle. Beş sokak yarı çapındakiler.” Peabody yeni taramaya başlarken Eve içgüdülerine uymaya karar verdi ve Portografi’yi aradı. “Hastings’i ver.”

“Şu anda çekimde,” dedi Lucia, Eve’e duyduğu antipatiyi pek saklama gereği duymadan. “Mesajınız varsa alabilirim.”

“Ya onu telefona çağırırsın ya da ben gelip onu çekimden çıkarırım. Sen seç.”

Lucia kaşlarını çatarak suratını buruşturdu ama hattı beklemeye aldı. Eve’in önündeki ekranda Hastings’in çalışmaları güzel bir müzik fonunda geçmeye başlamıştı. Bir süre sonra ter içinde ve kıpkırmızı bir suratla Hastings belirdi.

“Ne? Ne? Ne? Seni uykunda öldürmem falan mı gerekiyor?”

“Bilmiyorum, böyle bir şeyi bir polise söylemek pek zeki-ce değil dostum. Çerçeveslerini nereden alıyorsun?”

“Ne? Ne? Ne?”

“Şunu söylemeyi kes. Çerçeveslerin? Fotoğrafların için çerçeveslerini nereden alıyorsun? Kişisel çalışmaların için olanları?”

“Ben nereden bileyim? Tanrım! Cehennemim dibinden! Alt kattan almıyor muyuz? Lucia! Lanet çerçeveslerimi alt kattan mı alıyoruz?”

“Biliyor musun Hastings, seni sevmeye başlıyorum. Galerideki çalışmaların için kullandığın çerçevesler de alt kattan aldığın lanet çerçevesler mi?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.” Eve adamın içinde biraz hava kaldıysa da artık tükenmeye başladığını hissediyordu. “Eğer öğrenirsem kıçımdan düşecek misin?”

“Olabilir.”

“Sana dönerim,” diye hırladı Hastings ve kaba bir şekilde kapadı.

“Evet, onu seviyorum.”

Evin geniş bahçe kapısından geçerlerken iletişim cihazı tekrar çaldı. Arayan Hastings’ti.

“Türlü türlü lanet çerçevemiz var. Sattığımız tonla çerçeve var. Ama benimkileri alt kattakilerden almıyormuşuz, Lucia söyledi. Herkesin kullandığı çerçevelerden olursa eşsiz ya da ne boksa öyle bir şey olmazmış. Onları lanet olası Helsinki’den alıyorum.”

“Helsinki,” diye tekrarladı Eve, şaşkın bir şekilde.

“Basit, sade, İskandinav.” Hastings’in dudaklarına nadır gülümsemelerinden biri yayıldı. “Aptalca ama öyle işte. Kehys diye bir yerden özel siparişle alıyormuşuz. Oldu mu? Tamam mı?”

“Evet şimdilik.”

“İyi.” Hastings bağlantıyı yine kesti.

“Adam cidden kalbimi kazanıyor. Peabody?”

“Başladım bile. Kehys hakkında veriler geliyor.”

“Konu sende?”

“Bende mi efendim?”

“O açığı sen yakaladın. Sen takip et.” Eve arabadan çıkarak eve doğru koştu.

İçeri girdiğinde avluda ıslak bir köpek gibi silkindi ve kısa koşusu sırasında sıırıslık olan ceketini çıkarmaya başladı. Ve aynı anda soldaki koridordan, Tanrı’nın dünyadaki gazabı gibi gelen bir ses duydu.

“Hemen kes şunu! Burası bir ev, banyo değil.”

Eve üzerinden sular damlayan ceketini elinde tutarken

Summerset'in yaklaşmasını izledi. Adamın elinde bir baston vardı ve epey topallıyordu ama yüzü her zamanki azametli ve eleştirel çizgileriyle kırışmıştı. Kolunda havlular vardı.

"Bacak dediğin o çirkin çubuklar üzerinde yürüyebiliyorsan neden hâlâ benimle aynı evrendesin?"

Summerset havluyu uzattı ve Eve'in boşluğundan istifade ederek ceketi hızla elinden çekip aldı. "Ertelemek zorunda kaldığım güzel tatilim için sabah yola çıkıyorum. Bu arada yerde bir havuz oluşturun." "

"Bu arada kulaklarımda bir vızıltısın sadece." Eve merdivenlere yönelirken arkadan hızla Peabody girdi.

"Summerset!" Yardımcısının ses tonundaki sevinç Eve'in gözlerini devirmesine neden oldu. "Hey, seni ayakta görmek harika. Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyiyim, çok teşekkürler." Summerset ona da bir havlu uzattı. "Üniformanız ıslanmış. Size kuru, temiz kıyafetler getireyim. Üniformanız da yıkanıp kurutulacak."

"Çok teşekkürler, ben de- " Eve'in boğazından yükselen hırıltıyı duyduğunda Peabody irkildi. "Onun çalışma ofisindeyim," diye Summerset'e fısıldadıktan sonra, Eve'in arkasından çıkmaya başladı. "Ama ıslağım," diye yakındı Peabody, Eve'e. "Üşütüp grip falan olabilirim. Bir soruşturmanın ortasında hastalanmak hoş olmaz, özellikle de kalan tüm boş vaktimde sınava hazırlanırken."

"Bir şey söyledim mi ben?"

"Ah, evet. Yeterince şey söyledin."

Eve, Peabody'ye uzun süre gözlerini kısarak baktı. Yardımcısının ensesindeki tüylerin yeterince diken diken olduğuna karar verince, "Gidip kuru ve rahat bir şeyler giyeceğim," dedi.

Koridordan sola dönerek yatak odasına gitti.

Eve sırf inat olsun diye, bütün ıslak kıyafetlerini üst üste yere yığıdı. Bunları görünce Summerset'in o kuru kıcı umarım alev alır, diye düşündü. Üzerine bir kot pantolon ve tişört giydi, silah koşumunu tekrar taktı ve tamam olduğuna karar verdi.

Peabody'ye biraz daha zaman vermek için kendi çalışma odası yerine Roarke'in çalışma odasına yöneldi.

Roarke başını kaldırıp gültümsediğinde, Eve yaşamındaki birçok şeyin tekrar yoluna girdiğini hissetti.

"Merhaba Teğmen."

"Merhaba sivil danışman." Belki Eve de birkaç dakika ekstra vakit kullanabilirdi. Masaya doğru ilerleyerek arkasına geçti, eğilerek Roarke'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

"Pekâlâ," dedi Roarke ve eşini kucığına doğru çekmeye başladı.

"I-ıh. Bütün alacağın bu kadar."

"Yani sırf uğrayıp işkence etmek istedin öyle mi?"

"Aynen öyle. Evet, elinde benim için neler var?"

"Bu sorunun akla getirdiği şeylere yönelik çok kaba bir cevabım olabilir ama anladığım kadarıyla bana verdiğin küçük görevi kast ediyorsun. Ama yanlış anlamış da ola- "

"Tamamen doğru anlamışsın." Eve iyice rahatlamıştı, masanın kenarına yaslanarak Roarke'a baktı. Yüzündeki ve omuzlarındaki gerginliğin rahatlamış olduğunu görmek çok güzeldi. "Peabody'yle birlikte geldik. Kendi yakaladığı bir açığı takip etmesini istedim. Kendi takip ettiğim bir açığı yüzünden de bir saattir beynim döndü ama hiçbir şey elde edemedim."

“Buna ne kadar şey ekleyebilirim bilmiyorum. Rican ve harika ifaden üzerine beslediğim bazı cepler ve avuçlara rağmen sadece birkaç isim öğrenebildim, hiçbirisi de profiline uymuyor.”

“Belki de yanıldım.” Eve masadan kalkarak pencereye doğru ilerledi. “Bilmiyorum, bu olaya başlangıcından beri tam kafamı veremedim sanki.”

“Eğer öyle bir şey varsa bence sorumluluğu bana ait.”

“Benim beynimin içinde yaşıyorsun.”

Öyle mi acaba? diye merak etti Roarke. “Sana pek yardım edemedim.”

“Hmm ilginç,” dedi Eve camdan dönmeden. “Oysa sen tango yaparak yanımda bitmeden önce de iyi bir polistim ben.”

“Tango yapabildiğimi sanmıyorum. Ve ben olmadan da harika bir polis olduğuna eminim. Ama demek istediğim şu ki senin dikkatini dağıttım. Benim için endişelenmek konsantrasyonunu ve önceliklerini etkilemiş olabilir. O yüzden özür dilerim.”

“Sen benim için endişelenirken onların hiç etkilenmediğine eminim.”

“Sana bir şey söylemek istiyorum. Bana bakar mısın Eve?” Roarke, Eve ona dönene kadar bekledi. “O silahı takıp evden çıktığın her gün gurur ve dehşet arasında gidip geliyorum. Her seferinde. Ama başka türlü süni istemezdim Eve. Başka türlü süni asla istemezdim, çünkü o zaman sen olduğun kişi olmazdın.”

“Bir polisle evli olmak kolay bir şey değil. Sen iyi iş çıkarıyorsun.”

“Teşekkürler.” Roarke tekrar gülümsedi. “Sen de eski bir suçluyla evli olmak konusunda fena değilsin.”

“Yaşasın biz.”

“Yaptığın işle bir bağlantım olması benim için önemli Eve. İnan sadece dinlemekten bile keyif alıyorum ama daha fazlasını yapmak benim için de çok keyifli.”

“Bilmez miyim?”

“Bu davada konsantrasyonunu dağıttığım için üzgünüm. Sana güvenmem gereken bir konuda güvenmedim. Kendimi sana bırakabilmem gerekiyordu. Eğer yapabilmiş olsaydım her şeyi birlikte daha çabuk halledebilirdik. Bir dahaki sefere başım öyle derde girdiğinde söz veriyorum bütün endişelerimi doğruca sana dökeceğim.”

Eve’in dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. “Kulağa hoş geliyor. Ve ben de yeterince çabuk dökmezsen sen dökülene kadar kıcını tekmeleyeceğime söz veriyorum.”

“Anlaştık.”

“Şimdi şu isimlere bir bakalım.”

Roarke isimleri ekrana açtı. “Verdiğin yaş grubunda herhangi bir erkek yok. Yani ciddi bir nörolojik problemi olan.”

“Belki de beyin değildir. Hastalandığı bölge başka bir yerdir.”

“Evet, ben de o boyutunu düşündüm. Yine de bu sağlık merkezinde istediğimiz profile uyup da hayati bir sağlık durumu olan yok. İstersen biraz daha cep besleyerek aynı şekilde devam edebiliriz ya da boş yere para ve zaman harcamak yerine doğruca diğer sağlık kurumlarının kayıtlarına girebiliriz.”

Eve biraz düşündü. Roarke’a yasal sınırları ihlal etmesi için ilk onayı olmazdı bu. Ama onun yetenekleri ve ekipmanına rağmen şehirdeki çok sayıda sağlık kurumunun kayıtlarına sızmak saatler hatta günler sürecekti.

Eve yine de içgüdülerine uymaya karar verdi. Bir şeyler olduğunu hissediyordu.

“Biz biraz daha kitaba uygun devam edelim. Yani yine tam kitaba uygun olmuyor ama.”

Eve ekrandaki isimlere baktı. İnsanlar ölüyor, diye düşündü ama yakalayacak ve kafese tıklacak bir katil yoktu. Katil kendi bedenleri, kader ya da sadece kötü şanstı. Beynin içinde uygun olmayan noktalarda başlamış, büyümüş ve yayılmış tümörler.

Bilim bu tümörleri teşhis edebilir, eğer yeterince erkense ve hastanın doğru sigortası ya da banka hesabı varsa tedavi edebilirdi. Ama genelde çok geç oluyor, diye düşündü listelenen isimleri okurken. Ölümün insanın kendi bedeninin içinden gelmesi gerçekten de çok yaygındı.

Çoğunun yaşlı insanlar olduğu doğrudu. Çoğu yüz yaş civarındaydı. Ama arada daha genç kurbanlar da vardı.

Darryn Joy, yetmiş üç. Marilynn Kobowski, kırk bir. Lawrence T. Kettering, seksen sekiz.

Çoktan ölmüş ya da ölmek üzere olduklarını fark etti.

Conine A. Stevenson, elli. Mitchell B.-

“Bekle. Bekle. Dur. Conine A. Stevenson. Bütün verilerini istiyorum.”

“Bir şey yakaladın, değil mi?”

“Evet, evet.” Eve cep bilgisayarını çıkardı ve otoparkın bir sokak batısındaki incelediği binaların ve sakinlerin listesini açtı.

“Stevenson otoparka çok kısa bir yürüme mesafesinde yaşıyor. On ikinci katta. İnsana bölgenin güzel bir panoramasını sunacak şekilde, harika bir görüş açın olur, özellikle de donanımlı lenslerin varsa.”

“Ki bir fotoğrafçının vardır.”

“Evet.” Eve tekrar ekrana baktı. “Kadın iki sene boyunca aldığı tedavilere rağmen geçtiğimiz Eylül’de ölmüş. Kayıtlarda bir eşi görünmüyor. Tek çocuğu var, hayatta, oğlan, Gerald Stevenson. 13 Eylül, 2028 doğumlu. Bu kesinlikle bir şey. Hemen oğlanı incele.”

“Başladım bile,” dedi Roarke, Eve’in arkasından. Aynı anda iki ofisi bağlayan kapıdan Peabody kafasını uzattı.

“Dallas, bir şey yakaladım. Javert, Luis Javert.” Yüzü bulduğu şey karşısında heyecanla kızarmıştı. “O da Hastings’in Helsinki’deki çerçevesinden sipariş vermiş. Tek tıp, 16’ya 20 ebatlarında. Elli tane. New York, Tribeca’da Batı Broadway Limanı’na gelmişler.”

“Nasıl ödemiş.”

“Doğrudan transfer. Yasal hesapların incelenmesi için onay istiyorum.”

“Onaylandı. Benim rozet numaramı kullan. Roarke.”

“Biraz vakte ihtiyacım var Teğmen. Şehirde bir taneden fazla Gerald Stevenson var. Ama aynı doğum tarihine sahip değiller,” dedi biraz düşünerek. “Aynı adres de olamaz. Yani o ismi kullanmıyor. Eğer yasal olarak değiştirdiyse, benim biraz daha derinden kazmam lazım.”

“O zaman hemen bir kürek kap. Kadının ismi hâlâ apartman sakinlerinden biri olarak görülüyor. Orada yaşayan biri var ve Conine Stevenson’un oğlu Gerald’dan başka kim olabilir? Peabody! Benimle gel. Çıkıyoruz.”

“Evet efendim. Bir saniye.”

“Feeney’i ara,” diye seslendi Eve Roarke’a kapıdan çıkarırken. “Bulduklarını ona da ver. Daha fazla bilgisayar ineği, daha hızlı ve daha iyi olur.”

“Bilgisayar uzmanı,” diye düzeltti Roarke. “Bilgisayar uzmanı.” Klavyeye uzanmadan önce karmaşık bir eseri çalmaya hazırlanan bir piyano virtüözü gibi parmaklarını esnetti.

Geri dönmek çok güzeldi.

Eve’in Peabody’nin üniformasını giymesini beklemesi gerekiyordu. Bu zamanı kumandanı arayıp rapor vererek kullanmaya karar verdi.

“Ekstra polis desteği istiyor musun?”

“Hayır efendim. Üniformalıları görmek onu korkutabilir. Yalnızca Baxter ve Trueheart’ı istiyorum. Sivil kıyafetler. Sadece binanın giriş çıkışını kontrol amaçlı. Şüpheli şu ana kadar şiddet içerikli eğilimler göstermedi ama köşeye sıkıştırıldığında yapabilir. İkamet ettiğini düşündüğüm daire binanın on ikinci katında. Tek çıkışı kapıdan ya da pencereden acil durum boşaltım yolundan. Peabody ve ben kapıyı tutacağız. Baxter ve Trueheart da acil durum yolunu tutabilir.”

“İkinci dereceden sağlam bir şeyler var elinde Teğmen ama beyin kanserinden ölen bir anne arama izni için yetmeyecek.”

“O halde ikna edici olmam gerekecek efendim. İçeri girmek için ikna etmeye çalışırım.” Eve kafasını çevirdiğinde yeni yıkanmış, jilet gibi ütülenmiş mavi yaz üniforması içinde merdivenlerden inen Peabody’yi gördü. “Yola çıkıyoruz efendim.”

“On beş dakika içinde desteğini yolluyorum. Ani hareket yapmayın Dallas.”

“Anlaşıldı efendim.” Eve bağlantıyı sonlandırdı.

“Temiz bir üniforma gibisi yok.” Peabody kollarını kokla-

dı. “Hafif, limonlu bir şeyler kullanmış. Çok güzel. Tatilden döndüğünde hangi markayı kullandığını sorayım ona.”

“Evet, eminim temizlik ürünlerinizin püf noktalarına dair küçük sohbetiniz çok keyifli olacaktır ama şimdilik biraz da bizim küçük sıkıcı operasyonumuza yoğunlaşabilir miyiz?”

Peabody yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. “Evet efendim.” Ama Eve ona operasyon verilerini aktarmaya başlarken son kez pantolonunun jilet gibi düzgün çizgisine baktı.

Binanın on iki katı vardı ve Eve desteklerden birini çatıya koymayı düşündü bir an. Ama gereksiz adam kullanımı olacağına karar verdi. Eğer şüpheli şahıs camdan kaçmayı başarırsa Eve de arkasından gidiyor olacaktı. Yukarı giderse Eve’de peşinde olacaktı. Yine de kaçmayı başarırsa yukarı değil, caddeye doğru inmeyi tercih ederdi.

Acaba adamın kaçış rotası da var mıydı? Sonuçta çok planlı bir adamdı ve kendi yuvasında köşeye sıkıştırılırsa nasıl kaçacağına dair de bir planı olabilirdi.

Eve, Roarke’ı aradı. “Hedef binanın detaylı krokisine ihtiyacım var. Hedef dairenin ve on ikinci katın da. Ne kadar çabuk bana- ” İsteddiği planlar ekrana açıldığında Eve’in cümlesi yarım kaldı. “Evet, bu çok hızlı oldu,” dedi.

“Ben de az önce bakmak istemiştim. Gördüğün gibi düzgün bir daire planı var. Geniş bir mekân, yine geniş ve rahat bir mutfak, iki yatak odası.”

“Gözlerim var. Görüşürüz.”

Bir yatak odası anneye, biri oğluna? mı diye düşündü Eve. Oğlan şimdi diğer yatak odasında mı çalışıyordu? Eğer evi dışında bir yerde çalışıyorsa, neden çerçevelerin o kadar uzakta bir yere teslim edilmesini istemişti?

Eğer evinde çalışıyorsa uyuşturulmuş üç kişiyi nasıl bina güvenliğinden geçirip on ikinci kata çıkarmıştı?

Eve bütün bu soruları yakında şahsen sorabilmeyi umut ediyordu.

Binanın lobisinde Baxter ve Trueheart'la buluştu. Çok sessiz ve temiz, küçük bir mekândı. Girişi ve iki gümüş kapılı asansörü izleyen güvenlik kameraları vardı. İçeri girebilmeleri için Eve'in ezmesi gereken canlı ya da droid herhangi bir görevli yoktu ama rozetini taratması gerekmişti.

"Hedef dairemiz 1208, güney köşeden üçüncü ve doğuya bakıyor. Camları güneyden kuzeye altı, yedi ve sekiz numaralar."

Eve elinde olmadan Trueheart'a tekrar baktı. Onu sivil kıyafetler içinde pek görmemişti. Spor gömlek ve kot pantolonla üniformalıyken olduğundan daha da genç görünüyordu.

"Silahın nerede Trueheart?"

Genç polis memuru elini pantolonun üzerine bıraktığı açık mavi gömleğinin arka kısmına doğru götürdü. Kalçasının üzerini yokladı. "Bu sıcakta ceket giyersem çok dikkat çekici olur diye düşündüm. Biraz dağınık görünüyor olabilirim Teğmen ama günlük sokak kıyafetine daha uygun diye düşündüm."

"Moda sorusu değildi Trueheart."

"Moda sorusu soracak son kişi Dallas olur zaten," diye araya girdi Baxter. Yazlık ketenden pantolonu ve açık yeşil gömleğiyle rahat ve hoş görünüyordu. "Gerçi yine de her zaman ateşli görünüyor. Özellikle de kıyafetlerini biraz moda anlayışı olan biri seçmeye başladığından beri."

"Hatırlat da daha sonra kışımı yemeni hatırlatayım Baxter. Şu anda bir seri katile yaklaşıp ele geçirmek üzere bir operasyona gidiyoruz, hepimizin ne kadar hoş görüldüğüne dair daha sonra oturup konuşuruz."

Eve yeniden işe konsantre oldu. “İletişim cihazları açık,” diye devam etti. “Silahlar düşük bayılma ayarında. Siz ikiniz sokağın karşısındaki kaldırımını alın. Dağılın. Hedef pencere-lerden birinde bir şahıs görürseniz işaret istiyorum. Ben içe-rideyken profile uyan biri binaya girer ya da çıkarsa bilmek istiyorum. Hadi şu adamı yakalayalım.”

Eve asansöre doğru ilerlerken girişteki ufak saksılardan birini aldı.

“Ev çiçeklerini bu kadar sevdiğini bilmiyordum Dallas.”

“Ev dekorasyonunun düşünmediğim bir an olmaz. Şahıs beni gözetleme deliğinden görürse kapıyı açmaz. Beni tanı-
yor.”

“Ah, kamuflaj.”

“Görüş açısına girme,” dedi Eve, Peabody’ye. “Ona kapıyı açtırmamız, içerideyse yüzüne bakmamız lazım. Kayıt.”

“Yani paniklerse ve kapıyı kapatırsa, üzerine gitme sebe-
bimiz olacak.”

“Ve biz izinleri alana kadar içeride kapana kısılacak. Bu gece kimse ölmeyecek,” dedi Eve on ikinci katta asansörden çıkarken.

Daireye doğru ilerlerken saksıyı yukarı kaldırdı ve yap-
rakların arasından bakmaya devam etti. Kapıda bir gözetleme
deliği, güvenlik ekranı, avuç tarama cihazı ve diyafon vardı.

İşini şansa bırakmıyorsun değil mi?, diye düşündü Eve.
Dikkatli pislik. Sıradan bir hırsızın gelip o kıymetli eserlerini
çalmasına izin veremezsin.

Eve zili çaldı ve bekledi.

Kırmızı kilitli ışık aynı şekilde kaldı.

Eve tekrar çaldı. “1208’e teslimat,” diye seslendi.

Arkadaki kapının açıldığını duyunca ağırlığını diğer ayağı-
na alarak boştaki elini silahına doğru götürdü.

1207'den genç bir kadın çıkmıştı ve Peabody'nin üniformasını görünce gözleri açıldı. "Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu? Gerry iyi mi?"

"Gerald Stevenson." Eve saksıyı yere koydu. "Burada mı yaşıyor?"

"Elbette. Ama onu, bilmiyorum, birkaç gündür görmedim. Ama evet, onun dairesi. Siz kimsiniz?"

"Dallas. NYPGT." Eve rozetini uzattı. "Yani, Gerry evde değil."

"Hayır. Dediğim gibi onu bir süredir görmedim. Muhtemelen bir işe çıkmıştır."

"İş mi?"

"Evet, bilirsiniz, çekime falan."

Eve kan akışının hızlandığını hissetti. "Bir fotoğrafçı mı?"

"Görüntüleme sanatçısı. Yani kendisi öyle adlandırıyor. Yaptığı işte iyidir de. Geçtiğimiz sene benim ve kocamın fotoğraflarını çekmişti. Ama elbette annesinin ölümünden beri çok yoğun çalışmıyor. Konu nedir acaba?"

"Annesi öldüğünde," diye devam etti Eve, "ne oldu?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi dağıldı. Birbirlerine çok yakındılar. Çocuk tüm o süreç boyunca annesine baktı ve inanın bana bazı dönemler ciddi zordu. Annesi yavaş yavaş öldü. Mark ve ben elimizden geldiği kadar yardım etmeye çalıştık ama elinizden ne gelir ki? Gerry'ye bir şey mi oldu? Tanrım, yoksa kaza mı geçirdi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok Bayan-?"

"Fryburn. Adım Jessie. Bakın geçtiğimiz hafta birkaç kez kapısını çaldım ve kontrol etmek için linkinden aradım. Son zamanlarda daha iyi görünüyordu, çok daha iyi görünüyordu ve oldukça düzenli çalışıyordu. Eğer bir şeyler olduysa yar-

dım etmek isterim. O iyi bir çocuktur ve Bayan Stevenson, Tanrım o da bir harikaydı. Milyonda bir bulunabilecek kadınlardandı.”

“Yardımcı olabilirsiniz belki. İçeri gelip sizinle biraz konuşmamız mümkün mü?”

“Ben...” Kadın gümüş, ince bilek ünitesine baktı. “Evet. Elbette. Yalnız benim bir telefon açıp birkaç toplantımı ertelemem lazım.” Tekrar Eve’e baktı ve Peabody’ye, sonra da kapının yanındaki saksıya. Bir şeyleri bir araya getirmeye çalışır gibiydi. “Gerry’nin başı deritte mi?”

“Evet. Evet, başı deritte.”

Harcamak istediğinden daha fazla vakit kaybediyorlardı ama Eve, Jessie Fryburn’ün işbirliğini istiyordu. Kadının Gerald Stevenson’ın masumiyetine olan inancını kırmak gerçekten zordu. Kadın onun cinayet şöyle dursun, yasadışı bir şeye bulaşabileceğini bile düşünemiyordu.

Eve artık kadının sadık kemiklerini alıp ortadan ikiye ayırmak istiyordu.

“Eğer Gerry sizin de ısrar etmeye devam ettiğiniz şekilde masumsa onu bulup, bu konuyu gerektiği şekilde temizlemek onun da yararına olacaktır.”

Eve artık bu kibar ikna çabalarından patlama noktasına geldiğini hissediyordu.

“Ah, sanki masum bir insan hiç tutuklanmamış da aksi ispat edilene kadar bütün hayatı mahvolmamış gibi.” Jessie kendi öfkesinin ateşine öyle odaklanmıştı ki Eve’in bakışlarındaki alevi fark edemiyordu. “Sadece işinizi yapmaya çalışıyorsunuz ve bunu çok iyi anlıyorum ama bu bir iş. Ve insanlar her gün işlerinde bazı hatalar yapabilir.”

“Haklısınız. Ve şimdi sizi kelepçeleyip o kışınızı merkeze götürmek, sonra bir soruşturmayı engellemek, adaletin gerçekleşmesini geciktirmek ve tam bir baş belası olmaktan nezarete attırmam muhtemelen bir hata olur. Ama biliyor musunuz ne?” Eve ayağa kalktı ve kelepçelerini çıkardı. “İnsanlar işlerinde her gün bazı hatalar yapabilir.”

“Öyle bir şeye cesaret edemezsiniz.”

“Peabody?”

“Cesaret eder Bayan Fryburn. Kesinlikle eder. Ve inanın nezarethane pek hoş bir yer değil.”

Jessie’nin yanakları öfkeden kızarmıştı. “Avukatımı arıyorum. Avukatımı arayana kadar size başka tek kelime bile etmem. Eğer sizinle konuşmamı tavsiye ederse tamam. Yoksa elinizden gelenin en kötüsünü yapabilirsiniz.” Kadın çenesini öyle gıcık bir tavırla kaldırmıştı ki Eve içinden yükselen yumruklama isteğini bastırmak için çok uğraştı.

“Tabii senin avukatın en kötünün ne kadar iyi olduğunu bilmiyor. Ya da ne kadar kötü olduğu, bakış açısına göre değişir.” Kadın telelinke doğru giderken Peabody dudaklarının ucuyla konuşmuştu.

“Hâlâ ayakta duruyor olmasının tek nedeni sadakate saygı duymam ve kadının gerçekten hiçbir şeyden haberi olmaması. İyi bir çocuk ölen annesine baktı. Hiçbir sorun çıkarmaz. İyi kalpli, sessiz ve düzenli bir komşu. Profile uyuyor.”

“Peki ne yapıyoruz?”

“Eğer gerekirse onu merkeze alırız. Avukatla konuşacağız ve kadını bir polis ressamıyla çalışmaya ikna edeceğiz. Şahsın iyi bir resmini istiyorum. Ve karşı kapının açılması için izne ihtiyacım var.”

Eve iletişim cihazını açtı. Whitney ekrana geldiğinde “Kö-mutanım biraz baskıya ihtiyacım var,” dedi.

Saatler ilerliyordu ve bozuk hava erken bir alacakaranlığa neden olmuştu. Havada hâlâ fırtına bulutları dolaşüyor, ara ara tehditkâr gök gürültüleri duyuluyordu.

Eve artık kulaklarının eriyip akmaya başladığını hissedene kadar avukatla konuştu ama Jessie sonunda isteksiz olarak da olsa bir polis ressamıyla çalışmayı kabul etti. Kendi dairesinde olması şartıyla.

“İnatçılık ettiğimi düşünüyorsun.” Jessie oturup kollarını kavuşturarak Eve’e doğru kaşlarını çattı. “Ama Gerry’yi bir arkadaşım olarak görüyorum. Annesiyle geçirdiği sürece yakından şahit oldum ve gerçekten çok zordu. Daha önce birinin öldüğünü görmemiştim. Öyle mücadele etti ki. Ve oğlu da hemen yanı başındaydı. Ve annesi mücadele edemeyecek kadar güçsüzleştğinde mücadeleye o devam etti.”

Jessie sesinin titremesine engel olmaya çalışarak devam etti. “Evi temizledi Annesini yıkadı, yemeğini yedirdi, onunla oturdu. Pis işleri kimsenin yapmasına izin vermedi. Ben öyle bir adanmışlık hiç görmedim. Bende böyle bir şey olduğundan da emin değilim.”

“O tarz bir deneyim insanın sınırlarını zorlayabilir. Başka bir sınıra geçmesini kolaylaştırabilir.”

“Belki. Belki ama... Tanrım bundan nefret ediyorum. O çocuk zaten yeterince acı çekti. Annesini kaybettikten sonra onu gördüğümde, onu her gördüğümde tıpkı bir hayalet gibiydi. Sadece öylesine ruh gibi varlığını sürdürüyor gibiydi. Çok kilo kaybetti. Sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Son birkaç aydır yine eskisi gibi olmuştu. Benden onu deliymiş ya da bir çeşit sapık canavar gibi görmemi istiyorsunuz. Ama ben iki buçuk senedir onun karşı dairesinde yaşıyorum ve öyle biri değil.”

“Ona bakan, onun gözlerinin içine baktığına inandığım üç ölü genç var elimde. Eminim onlar da bir canavar olduğunu düşünmemiştir.”

“Şu anda sadece bir işe gitti, göreceksiniz. Yalnızca çalışıyor ve hayatını tekrar rayına oturtmaya uğraşıyor. Göreceksiniz.”

“İkimizden biri görececek,” diye cevap verdi Eve.

Bölüm 21

Eve 1208 numaralı dairenin kapısına doğru baktı. Sanki hissettiği sabırsızlığın ateşi yoğunlaşıp kapıda delikler açacak ve o da içeriği görebilecekmiş gibiydi.

Onu tek tutan basit bir arama izniydi. İhtiyacı olan tek şey basit bir tamam-gir-bak izniydi.

İkinci derecedenmiş. Hadi oradan. Eve emindi.

Kanunların işleyişine inanırdı. Kurallara, resmi onaylara. Polislerin özel mülklere komandoymuş gibi dalıp talan etme hakkı falan yoktu. Özellikle de içgüdüler, varsayımlar ya da kişisel intikam hisleriyle.

Geçerli neden. Buna ihtiyacı vardı. Ve Eve'in geçerli nedeni vardı. Ama neden bir yargıcın da buna sahip olduğunu görecektir kadar çalışan beyin hücresi olması için dua etmek zorundaydı?

Sabır, diye sakinleştirmeye çalıştı kendini. Resmi izin gelecekti ve o kapıdan gireceklerdi.

Ama beklerken ister istemez eğer buraya Roarke'la gelseydi işlerin nasıl gelişeceğini düşündü. İçeri girmek için po-

lis mastırını kullanır mıydı? Lanet olsun, Eve daha mastırını cebinden çıkarmadan önce Roarke kilitleri açmış olurdu.

Ama o zaman elbette, içeride buldukları şey mahkemede kabul edilmezdi. Kolay yolu seçmek Stevenson'a hapisten çıkış anahtarını altın tepside sunmak olurdu.

Kontrol ve denge, diye hatırlattı kendine Eve. Kanunlar. Kurallar ve düzen.

Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyordu?

Peabody, Jessie'nin dairesinden çıktı. "Hâlâ işleri ağırdan alıyor. Çok gönülsüz." Peabody usulca konuşuyordu. "Yancy işinde çok iyi, onunla iletişim kurmaya bir güven oluşturmayla çalışıyor ama yine de çabuk olmayacak."

Eve kendine hakim olmaya çalışarak içeriye baktı. Polis ressamı Yancy, malzemeleriyle çalışırken bir taraftan da kadınla neşeli bir muhabbet kurmaya çalışıyordu. Genç bir polisti ama iyi ve güvenilirdi.

Eve, Yancy'yi onunla yalnız bırakması gerektiğini düşünmüştü. Etrafta olmamalıydı. Tanığın ona karşı zaten bir antipatisi vardı ve içeri giderse, baskıya devam ederse sadece işleri zorlaştırıp yavaşlatacaktı.

"Ayrıntılar konusunda fikrini değiştirip duruyor," diye devam etti Peabody. "Çene hattı, burnu, hatta renginde bile. Ama Yancy onu yakalıyor."

"Cidden botlarımı kışına basmak isterdim," dedi Eve.

Eve onun yerine iletişim cihazını çıkardı ve Baxter'ı aradı. Adamlarının sokakta dolaşp, yağmurun altında Stevenson'ın ortaya çıkmasını beklemesini istemiyordu.

Baxter'ın selamlaması, "Selam bebek," oldu.

"Selam bebek?"

"Beni unutmamamı sağlamaya çalışıyorum."

“Can sıkıcı şeyleri asla unutmam. Yerinize iki adam yol-
luyorum. Sen ve Trueheart bir-iki saatliğine kulübe gidin.”

“Ah, şu anda sıcak şarap enfes gider gerçekten. Duydun
mu evlat?”

“Sen ve evlat alkolsüz sıcak şaraplara takılın.” Eve ikisinin
bugün kaç saattir çalıştıklarını hesap etti. “Bir saatiniz var.
Bu pisliğin yerini bulursak operasyonda olmak istiyor mu-
sunuz?”

“Tanrım, elbette.”

“Tamam, haber veririm. Onu bu akşama kadar bulamı-
yorsak saat dokuzda serbestsiniz.”

“Tamamdır. Hadi Trueheart, gidip alkolsüz kadehlerimizi
Teğmen Muhteşem için kaldıralım.” Baxter, Eve’e göz kırptı.
“Bu arada kociş içeri geliyor.”

“Kociş kim? Ne?”

“Şey sanırım kociş derken Roarke’ı kast ediyor,” dedi Pea-
body, Baxter’in bir kahkaha atarak bağlantıyı kestğini görün-
ce. “Kociş, kocan hani?”

“Ah, yüce Tanrım.” Eve gergin bir şekilde asansöre doğru
ilerleyerek Roarke’ın gelmesini bekledi.

“Seni çağırmadım.” Eve dışarı çıktığı anda parmağını ko-
casına doğru kaldırmıştı.

“Evet, bunun farkında olmak da kalbimi ayrıca kırıyor.
Elimde istediğin veriler var Teğmen ve yüz yüze vermeyi
tercih ettim.” Roarke kaşlarını kaldırdı ve iki daire arasında
gidip gelen Peabody’ye baktı. “Burada işler nasıl gidiyor?”

“Yavaş. Elinde ne var?”

“Oradan buradan parçalar işte. Ek gelir yaratmış olan
birkaç otopark varmış cidden ve inan buna şaşırdım. Sonra
Stevenson’ın nöroloğu ile konuştum. Biliyorum özel olarak

istememiştin ama inisiyatif kullandım.” Roarke’in gülümse-mesi sırtışa döndü. “Bu arada zam istiyorum.”

“Evet, istemeye devam et. Konuşmanızın içeriği neydi?”

“Bana hastanın olağanüstü bir kadın olduğu söylendi. Büyü-
yük bir talihsizliğe yakalanmış çok cesur, iyimser ve seçkin
bir kadın. Görünüşe göre o da bir sağlık hizmetlisiymiş. Bir
hemşire- ”

“Doğu Yakası Sağlık Merkezi’nde,” diye bitirdi Eve.

“Evet. Oğlu ona çok bağlıymış ve iyimserden ziyade biraz
hayalciymiş. Annesinin öleceğine inanmayı reddediyormuş
ve öldüğünde de olayı çok ağır karşılamış. Doktorları, sağlık
merkezini, Tanrı’yı ve elinin altında kim varsa onu suçlamış.
Yas danışmanlarıyla çalışmayı ve terapiyi reddetmiş. Doktor
onun kötü bir şeyler yapabileceğini düşünmüş. İntihar liste
başı olmak üzere.”

“Maalesef yanılmış. Kimlik teşhisinde yardımcı olacak mı
bize?”

“İstekli ve işbirliğine hazır.”

Eve başını salladı ve iletişim cihazını çıkardı. “İçeride pek
istekli olmayan bir komşuyla çalışan bir polis ressamı var.
Resmi yapacak ama vakit alıyor. Doktorla çalışması için de
başka bir ressam göndereceğim. Bana ismini ve adresini ver.”

Eve ayarlamaları bitirdiğinde iletişim cihazını cebine koy-
maya hazırlanırken elinde tekrar çaldı.

“Dallas.”

“Teğmen, giriş iznin geliyor.”

Tam vaktinde, diye düşündü. “Teşekkürler efendim.
Memur Yancy hâlâ komşuyla çalışıyor. Baxter ve Trueheart
yerine iki destek istedim, yani bina hâlâ takipte ama ikisini
veri kulübüne gönderdim. Mesai bitiminden önce bir saat

de kulüpte takip yapmalarını istiyorum. İzni elime aldığım anda Peabody ile birlikte içeri giriyoruz. Hazır beklettiğim olay yeri inceleme ekibini çağırmakta onayınızı istiyorum?”

“Gelsinler ve işi bitir. Bu işi bu akşam bitirelim.”

“Daha çok istediğim bir şey yok,” dedi Eve, Whitney’in ekranı kapamasını izlerken.

“Sevgilim.” Peabody başka bir yere bakıyormuş gibi yapmaya çalışırken, Roarke elini Eve’in saçlarına uzatarak okşadı. “Bir daireye girmek istiyorsun ve beni aramadın ha?”

“Düşündüm aslında.” Eve iznin gelmesini dileyerek iletişim cihazına bakarken ağzının kenarıyla konuşmuştu, sonra başını çevirip ona baktı. “Doğrudan içeriye girmeyi düşündüm aslında. Ama mahkemede işleri batırırdı, temiz olmazdı. Ama öyle olması lazım. Bu adi herife sızabileceği bir çatlak sunmayacağım.”

“Haklısın. Sabrın gerçekten-”

İletişim cihazı sinyal vererek iznin geldiğini bildirince Eve onun sözünü kesti.

“Adi herif kıcıımı ye! İşin bitti!” Hızla arkasını dönerek koridora koştu. “Peabody giriyoruz.”

“Belki sabır tam doğru ifade değildi,” dedi Roarke onu takip ederken.

Eve, Roarke’a baktı ve bir an düşündü. Onunla tartışmak ve vazgeçmek. Ya da kendi fikriymiş gibi sunmak. “Bizimle geliyorsun. Mühürlen.” Ona bir mühür kutusu attı ve Roarke’ın yüzünü buruşturarak kutuya baktığını gördü. “Merak etme, pahalı ayakkabılarından kolayca çıkarlar dostum.”

“Ama asla eskisi gibi olmayacaklar. Ah, pekâlâ, iyi bir vandaş olmak biraz fedakârlık gerektirir.”

“Evet, iki yüz tane daha ayakkabın yok sanki. İyi gözleri var,” dedi Eve, Peabody’ye dönerek. “Onu kullanabiliriz.”

“Evet efendim. Ben de kocişinizin oldukça kullanışlı olacağını düşünüyorum,” dedi Peabody ve Roarke bir güvenlik tamponu şeklinde aralarında olduğu için Teğmen’e sırttı.

“Çok komik Peabody, evet. Daha sonra dilini düğümleken hatırlayıp güleceğim. Hazır,” diye seslendi Eve arkasını dönerek. “Kayıt.”

Roarke göz kırparak mühür kutusunu Peabody’ye verdi.

“Teğmen Eve Dallas, Memur Delia Peabody ve sivil uzman danışman Roarke, Yargıç Marcia B. Brigstone tarafından imzalanan yasal arama ve el koyma izniyle 1208 numaralı daireye girmeye hazır. Bu prosedüre dair tüm veriler yasal iznin ilgili bölümlerinde belirtilmiştir. Olay yeri inceleme ekibi yolda. Kilit ve güvenlik sistemlerini açmak için polis mastırı kullanılacak.”

Eve polis mastırını güvenlik panelindeki hazneye soktu ve kodunu girdi. Giriş reddedildi.

“Lanet olsun. Şahıs standart polis mastırına karşı ek güvenlik önlemi almış.” Eve kayıt koridorun diğer ucundaki daireyi göstereceğini diye bilinçli olarak kapıdan başka döndü. Ve bir an göz ucuyla Roarke’a baktı. “Durum merkeze bildirilecek ve içeri girip arama izninin gerektiği şekilde uygulanabilmesi için güvenlik kalkanının kaldırılmasına yönelik destek istenecek.”

Roarke anladı. Eve’in arkasından dolaştı ve cebinden küçük bir cihaz çıkararak kilitlerde çalışmaya başladı.

“Memur Peabody,” diye seslendi Eve, hayran hayran Roarke’ı izleyen yardımcısına.

“Evet efendim.” Ama Peabody gözlerini hâlâ Roarke’tan ayırmıyordu ve genç adamın hünerli parmaklarını izlerken ağzı “O” şeklini almıştı. Ve pekâlâ, bu parmakların diğer bazı

aktivitelerde de bu kadar hünerli olup olmadığı aklına gelmişti.

Öyle olmaları gerektiğini düşündüğünde kalbi bir an kaburgalarına doğru baskı uyguladı.

“Memur!” diye tekrarladı Eve. “şimdilik mastırı tekrar deneyeceğiz. Merkezi ara ve EDB’den gerekli ekipmanla gelecek bir ekip iste.”

“Hı-hı. Yani anlaşıldı efendim.”

“Belki mastırınızı tekrar deneyebilirsiniz efendim.” Roarke son derece sakın bir ifadeyle kapıdan çekildi. “Yardımcınız emrinize uymadan önce yani. Bazen bu şeyler takılabilir.”

“Olumlu. Emri beklemeye al Peabody. Mastırı tekrar deniyoruz.”

Roarke ne yapmışsa yapmış, bir şekilde güvenlik kalkının devre dışı bırakmıştı. Mastırını soktuğunda bu kez güvenlik panelindeki ışık yeşile döndü. “Kilitler açıldı. Takılma olmuş olmalı,” dedi Peabody’ye dönerek.

“Evet efendim.” Peabody ciddi bir ifadeyle amirine başını salladı. “Sürekli olur.”

“Stevenson’ın dairesine giriyoruz.”

Eve dairenin boş olduğuna inansa da silahını çekip hazırladı. “Polis,” diye seslendi kapıyı açarken. “İçeri girme izni ve yetkimiz var. Olduğun yerde kal ve ellerini başının üzerine kaldır. Işıklar açılsın.”

Tıpkı koridorun karşı tarafında Fryburn’ n dairesi gibi buranın girişi de genişti. Temizdi ve gerçekten öyle itinalı bir temizlik vardı ki Eve’in aklına gelen ilk kelime feminen oldu.

Çeşitli renkler, yumuşak dokulu kumaşlar, canlı bitkiler ve güzel halılar vardı. Camlardaki mahremiyet ekranı kapalıydı ve Eve dışarı baktığında karanlık gökyüzünde yeni fırtına bulutlarının toplandığını görebiliyordu.

Parlak ve canlı ışıklar çerçeveli fotoğrafların süslediği duvarları aydınlatıyordu.

Seni yakaladım, diye düşündü Eve ama Peabody'ye sola Roarke'a sağa gitmesini işaret ederken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

İncelemeye başlamadan önce dairede Stevenson ya da başka birinin olmadığından emin olmaları lazımdı.

"Bu resmi bir NYPGT operasyonu," diye seslendi yüksek bir sesle Eve, dairede kimsenin olmadığını bilmesine rağmen. Kapıyı arkasından kapadı. Eğer yanılıyorsa kaçmasına fırsat vermek istemiyordu.

Çiçekli oturma takımı ve rahat görünümlü sandalyelerin olduğu oturma odasına doğru ilerledi. Dolapları kontrol etti. Çeşitli erkek kıyafetlerinin arasında bir kadın paltosu, bir kadının ceketi, kış botları ve pembe bir şemsiye gördü.

Eve mutfığa geçti. Tezgâhın üzerinde içinde parlak kırmızı elmaların olduğu geniş bir kâse vardı. Biraz ötesinde aynı parlak renklerde bir kahve fincan seti duruyordu.

"Dallas?" Peabody mutfak kapısından seslendi. "Ev boş."

"Geri dönmeyi düşünüyor." Eve uzanarak bir elma aldı hafifçe havaya fırlatıp tuttu. "Hâlâ burada yaşıyor. Başlayalım."

Eve, Feeney'i aradı. Onun ve McNab'in bir an evvel dairenin linkleri ve elektronik cihazlarını incelemeye başlamasını istiyordu. Ama Roarke zaten orada olduğundan, başlamak için onların gelmesini beklemeye gerek yoktu.

"Gelen ve giden bütün çağrılar, verileri istiyorum. Nerelelere takıldığı, nerede çalıştığı, şu anda nerede ve ne yapıyor olabileceğine dair herhangi bir şey. Buradan kurbanlardan herhangi biriyle iletişim kurmuşsa, onu da bilmek istiyorum."

“Nelere bakacağımı biliyorum.”

“Evet, genelde bilirsin. Peabody, annesinin yatak odasıyla başla. Adamı kurbanlara bağlayan bir şeyler arıyoruz. Ve şu anda nerede olabileceğine dair şeyler. Ben adamın odasında-
yım.”

Yine de ilk önce adamın galerisine doğru ilerledi. Fotoğraflardaki yüzleri ve görüntüleri inceleyerek içlerinde ona dair bir şeyler görmeye çalıştı.

Annesine ait birçok fotoğraf vardı. Yumuşak bakışları ve yumuşak bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı. Her fotoğrafında etrafında belirgin bir ışık vardı. Adam bunu bilerek mi yapmıştı, yoksa tesadüf müydü?

Adamın işleri pek şansa bırakmayacağını düşündü.

Başka yüzlerin, başka temaların olduğu fotoğraflar da vardı. Oynayan çocuklar, soyalı sosis yiyen beysbol şapkalı bir adam. Çiçeklerle kaplı bir havuzun yanında uzanan genç bir kadın.

Ama gördüğü fotoğraflardan hiçbiri Eve'in zihninde bir ışık yakmıyordu. Kurbanlardan hiçbiri bu duvarları taçlandırmamıştı.

Feeney'den kimlik tespitleri için bir tarama isteyecekti. Zaman alacaktı, kıymetli zamanlarından biraz daha gidecekti ama belki şans yüzlerine gülerdi.

Eve yatak odasına doğru ilerledi.

Burası da dairenin geri kalanı gibi düzgün ve düzenliydi. Yatak özenle yapılmış, yastıklar kabartılmıştı. Dolabındaki kıyafetler mevsimlere, tarzlarına ve renklerine göre ayrılmıştı.

Obsesif kompulsif, diye karar verdi Eve. Gerçi bir an Roarke'ın bir mağazayı andıran dolabının da aynı şekilde düzenlendiği aklına geldi.

Adamın kıyafet seçimlerini inceledi. Modaya uygun gömlekler, havalı botlar, jel sandaletler, birçok kot ve şık keten pantolon. Ne çok ucuz, ne çok pahalı şeyler. Abartılı bir şeyler yoktu, ölçülüydü ama kıyafetlere para harcamayı seviyordu.

Eve önce çalışma masasına yöneldi.

Masadaki düzenli dosyaların içinde Eve Columbia Üniversitesi'ne ait bir oryantasyon diski buldu. Bir diğer dosyada ders notları vardı. Önceki seneye ait ve Profesör Leeanne Browning tarafından verilen Görüntüleme Üzerine adlı bir dersin notları.

Alanın iyice daralıyor Gerald, diye düşündü Eve diskleri delil torbasına atıp etiketlerken.

Komidine doğru ilerledi. Özenle katlanmış iç çamaşırı ve çoraplara baktı. Aralarında küçük, kumaş kaplı bir kutucuk vardı. İçinde de bazı hazineler.

Kurumuş bir gül, parlak bir taş parçası, Yankee Stadyumu'na ait eski bir maç bileti, bir pike parçası olabilecek küçük bir kumaş.

Kulüplerde kullanılan uyduruk bardak altlarından bir tane. Bunun üzerinde parlak mavi harflerle Sahne Senin yazıyordu. Eve bardak altlığını ve bulduğu Portografi galerisine ait iş kartını da delil torbalarına koydu.

Eve biraz geriledi ve odaya baktı. Burada yaşıyorsun ama burada çalışmıyorsun. Burası senin çalışma alanın değil. İki-sini birbirine karıştıramazsın. Burası annenin mekânı. Güzel sıcak bir yemek ve rahat, huzurlu bir uyku için geldiğin evin. Yaratıcılığını konuşturacağın yer burası değil.

Ne zamandır buraya gelmiyorsun değil mi? Eve parmak ucunu komidinin üzerindeki ince tozda gezdirdi. Çok meş-

gulsün. Eve gelip biraz keyif yapamayacak kadar çok çalışıyorsun. Eve gelip anneni seni beklerken bulmamak da var.

“Eve.”

Eve başını çevirerek kapıda duran Roarke’a baktı. “İşin bitti mi?”

“Pek bir şey yoktu zaten. Otuz günde bir otomatik temizleme sistemi kurmuş. Eğer cihazları merkeze alırsanız silinmiş verilere ulaşabilirsiniz ama burada, yani elimizde hiçbir şey yokken sadece otuz güne bakabiliriz. Ve pek konuşkan biri de değilmiş. Üç hafta öncesine ait bir pizza siparişi ve annesinin mezarına çiçek- ”

“Mezarlık nerede?” diye atıldı Eve.

“Aldım, evet. Arkadaşlar, akrabalar ya da tanıdıklarla konuşma gibi bir şeyler yok. Tele-linkte annesinin selamlaması var hâlâ.”

“Ama onun sesi de elimizde. Ses izlerinden kimlik tespiti de yapabiliriz.”

Roarke’ın gözlerinde bir an bir duygulanma oldu. “Evet, sorun olmaz.”

“Annesini kaybettiği için onun adına üzülmemi mi istiyorsun? Onunla bir şekilde bir bağlantı hissedecek kadar kendi yasın taze olduğu için mi? Üzgünüm ama ona bir sempati hissetmiyorum Roarke. İnsanlar ölür. Berbat bir şey bu, çok acı. Ama masum insanları öldürerek acıyla baş etmeye kalkamazsın.”

“Doğru.” Roarke iç geçirdi. “Ama yine de bu evde çok üzücü bir şeyler var, yani hâlâ annesinin eşyaları arasında yaşaması. Dolapta hâlâ annesinin kıyafetlerinin olması, tele-sekreterdeki sesi. Ben bile çalışırken elimde olmadan tekrar tekrar kadının yüzüne baktım. Çocuğun ne yaptığını görmüyor musun?”

“Hayır, ne yapmış?”

“Onu bir meleğe dönüştürmüş. Elimizdeki bütün ifadeler onun iyi bir kadın olduğunu, hatta gerçekten özel bir kadın olduğunu gösteriyor. Ama bir insan, ölümlü bir kadın. Çocuk bunu kabul edemiyor anlıyor musun? Kadının insan olmasına izin vermiyor, onu yüceleştiriyor. Annesi uğruna o insanları öldürüyor ve anladığım kadarıyla kadın bunları hak etmiyor.”

“Sen daha çok kadın için üzülüyorsun.”

“Evet. Annesi onu seviyordu, değil mi? Büyük ihtimalle oğlunu çok seviyordu, değil mi? Bütün bu yaptıklarını bilse bile, yine de annesi oğlunu severdi, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Evet, sanırım hiçbirimiz bilemeyeceğiz bunu. Bu arada Feeney geldi,” diye ekledi Roarke ve dışarı çıktı.

Eve kocasının Gerald Stevenson’ın annesi mi yoksa kendi annesi hakkında mı konuştuğunu bilememişti.

Odayı olay yeri inceleme ekibine bırakarak Feeney’in yanına geçti. “McNab nerede?”

“Ah, yan taraftaki yatak odasında. Peabody’ye yardım etmek istediğini söyledi.”

“Onun yardım etme şekline dair ciddi şüphelerim var.”

Feeney yüzünü buruşturdu. “Lütfen. Tanrım, zihnimde istemiyorum o görüntüleri.”

“Bilmiyorum benim zihnime sürekli soktukları için seninle de paylaşmak istedim. Görüntüler demişken,” dedi Eve, duvardaki fotoğrafları işaret ederek. “Adamımızın içlerinde olduğunu sanmıyorum. En azından annesinin odasında fotoğrafları olmalıydı. Annesinde onun çocukluğuna, gençliğine dair bir sürü fotoğraf olmalıydı, değil mi?”

“Yani evet genelde anneler çocuklarının fotoğrafını toplamaya bayılır,” dedi Feeney.

“Özellikle de bizimkinin ilgi alanı düşünüldüğünde. Yani ne olur ne olmaz diye kendine ait bütün fotoğrafları temizlemiş.”

Eve yandaki yatak odasında olan eşyaları düşünerek delil torbalarını kaldırdı. “Annesi Barrymore ürünlerini seviyor-muş. Adam makyaj malzemelerini odasında tutmuş.” Başını koridordaki diğer daireye doğru salladı. “Yancy hâlâ inatçı şahitle çalışmaya çabalıyor. Bitirmek üzere olmalı ama sen yine de buradaki görüntüler üzerinde bir tarama başlat. Belki başka bir şey yakalarız.”

“Zaman alacak.” Feeney’in yüzü aydınlandı. “O halde McNab’e devredeyim. Ellerini ait oldukları yerde tutmasına yardımcı olur.”

“Tamam. Ben bir gidip Yancy’ye bakacağım. Eğer işi bitmişse, Roarke’ı alıp ulaştığı otoparkları kontrol etmeye çıkarım. Elimizde gösterip soracağımız bir surat olursa daha kolay olur. Adamımız buraya geri gelecek Feeney. Annesinin eşyaları burada, fotoğraf galerisi, bazı kıyafetleri burada. Mutfakta hâlâ taze yiyecekler var ve onların bozulmasına izin vermeyecek kadar iyi eğitilmiş. Ama önce halletmesi gereken işleri var. Sanırım eve dönmeden önce onları tamamlamak istiyor. Komşu kadın haklı. Bizimki bir işe çıktı.”

“Tamamlamaya yakın mı?”

“Evet. Ona çok yaklaştığımızı biliyor. Destek planlarına geçmek zorunda kaldı. Yakalanana kadar birilerini öldürmeye falan planlamıyordu.” Eve ciddi bir ifadeyle elindeki delil torbalarını masaya bıraktı. “İşi tamamlayana kadar öldürecek. Ona motivasyon sağlayan öldürmenin verdiği heye-

can değil, çalışmasının verdiği heyecan, yani bir sonu vardı. Ve bizim onu görmemizi istiyor, tamamlanmış çalışmasını görmemizi istiyor. Şimdi tamamlamak için biraz hızlanmaya karar vermiş olabilir, çünkü biz onu durdurmadan önce şahit olmamızı istiyor. Şu anda sonraki hedefinin üzerine atlayacak fırsatı kolluyor olmalı.”

“Teğmen.” Yakışıklı Yancy kapı eşiğinde belirdi. “Sanırım işimiz tamam. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Tanık bizim... bilirsiniz işte... pislik olduğumuzu düşünürken ilerlemek biraz uzun sürüyor.”

“Seni yanlış yönlendirmediğinden emin misin?”

“Ah, evet. Eğer bilerek yanlış bilgiler verirse adalete engel olma ve çeşitli şeylerle suçlanacağını gayet kibarca belirttim. Avukatı bir sürü ağız kalabalığı yaptıktan sonra olsa da söylediklerimi onayladı. Ama o da işleri biraz daha uzatmış oldu.”

“Pekâlâ, bir bakalım.”

Yancy, Eve’in şahsı görebilmesi için elindeki teşhis panosunu çevirdi.

“Aman Tanrım.” Eve bir an boğazının düğümlendiğini hissetti. Kalbi atışları hızlanmıştı. “Görüntüyü hemen merkeze gönder. Bütün devriye araçlarının ve görevdeki her polisin bu şahsı görmesini istiyorum, hemen. Şahıs Gerald Stevenson, olarak teşhis edildi. Steve Audrey ismini kullanıyor ve Sahne Senin adlı veri kulübünde barmen olarak çalışıyor. Çabuk Yancy, hemen!”

Eve cebinden iletişim cihazını çıkardı ve Baxter’ı uyarmaya çalıştı.

Bir saati doldurmuştu ama her zamankinden farklı bir durum yoktu ortamda. Dans pistinde tepinmedikleri za-

manlarda, gülünç isimli içkilerini yudumlayarak önlerindeki klavyelere yapışıp hevesle bir şeyler yazan, konuşan, gülüşen, flört etmeye çalışan bir avuç çocuk.

Evet, etrafta genç ve enerjik kızların hafif yazlık kıyafetler içinde salınması hoş bir görüntüydü ama müzik çok sert ve gürültülüydü.

Bu mekân ona hafif bir baş ağrısı veriyordu ve daha kötü-sü kendini yaşlı hissettiriyordu.

Eve gitmek, ayaklarını uzatıp birasını yudumlamak ve televizyon izlemek istiyordu.

Tanrım, ne zaman babasına dönüşmüştü böyle?

Aslında ihtiyacı olan şey bir kadınla tekrar yakınlaşmaktı. Polis tavırlarından uzak, narin ve yumuşak kıvrımları olan bir kadınla yakınlaşması gerekiyordu. İşi eğlence ve rahatlamaya gerektiği kadar vakit ayırmasını sağlıyordu. Sonuçta Hırsızlık masasından Cinayete geçtiğinde, Dallas'la birlikte çalışmaya başladığında ve bir de eğitecek bir çömez in olduğunda kendine ayıracak pek vakit kalmıyordu.

Gerçi Trueheart konusunda hiçbir şikâyeti yoktu. Bakışlarını karşı tarafta sodasını yudumlayıp masum yüzlü bir kızla konuşan çaylağına çevirince, ondan şikâyetçi olamayacağını kabul etmek zorunda kaldı.

Çocuk çok zekiydi, bir köpek yavrusu kadar hevesliydi ve düşüp bayılana kadar çalışabiliyordu. Daha önce hiç eğitimlik sorumluluğu almak istememişti ama şimdi bu çocuk sayesinde bunun da gayet keyifli olduğunu görebiliyordu.

Çocuğun tavsiyeleri ve bildikleri için ona hevesle bakması, hikâyelerini pür dikkat dinlemesi, arada kattığı saçmalıklara inanması Baxter'a kendini iyi hissettiriyordu.

Ah, Tanrım evet, resmen babasına dönüşmeye başlamıştı.

Pekâlâ, mesai çoktan bitti ve eve gitme vakti geldi.

Baxter hesabını öderken bardaki vardiya değişikliğini fark etti. Mesaisi sona eren sadece o değildi.

Rahat tavırlarla son kez barda dolandı, masaların etrafına bakındı ve yüzleri inceledi. Veri meraklısı gençlere ve personele son kez baktı. Sonra Trueheart ona bakana kadar bekledi, bilek ünitesini işaret ederek gitmeye hazır olduklarını söylemiş oldu.

Trueheart başını salladı, kadehini bara dokundurarak içeceğini bitirip kendinin de çıkacağını söylemiş oldu.

Birlikte iyi çalışıyoruz, diye karar verdi Baxter, bardan çıkıp dışarıdaki ağır havayı içine çekerken. Başını kaldırarak bulutlu gökyüzüne baktı ve eve varmadan önce fırtınanın patlamamasını diledi.

İletişim cihazı sinyal verdiğinde arabasına binmiş on sokak kadar ilerlemişti.

“Ah, lanet olsun Dallas. Bir adam arada sırada olsun evine gidemez mi?” diye kendi kendine homurdanarak cihazı açtı.

“Baxter. Gene ne istiyorsun acaba?”

“Şüpheliyi teşhis ettik. Gerald Stevenson oradaki cana yakın lanet barmeniniz Steve Audrey.”

Baxter hemen dikiz aynasına ve yan aynalara baktıktan sonra hızla bir dönüş yaptı. Bir maksibüs ve peş peşe akan Hızlı-Taksiler arasında kalmaktan son anda kurtulmuştu. “Kuzeye doğru on sokak ötedeyim. Geri dönüyorum. Şüpheli saat dokuzda vardiyasını tamamladı. Trueheart hâlâ kullüpte.”

“Ben onu arıyorum. İletişim cihazını hazır ve açık tut. Çabuk git Baxter. Bunu Trueheart’ın tek başına yapmasını istemiyorum. Ben de yoldayım.”

Baxter, Eve'in Trueheart'ı aramasını dinlerken taksilerin arasından hızla ilerlemeye çalışıyordu.

★★★

Trueheart sodasını bitirdi. Yanına gelen ve muhabbet ettiği kız numarasını istediği için hâlâ biraz mahcup ve şaşkın hissediyordu.

Kız dans etmek de istemişti ama Trueheart berbat bir dansçıydı. Ve gerçekten hemen eve dönüp iyice uyuması gerekiyordu. Davaların ne zaman ne gerektireceğini öngörmek mümkün değildi, her zaman hazırlıklı olmak gerekirdi.

Tanrım! Kıza, yani Marley'e özel link numarasını verirken kızardığını hissetmişti. Yüzünün bu kadar çabuk kızarmasından nefret ediyordu Trueheart ve bu özelliğinin geçmesi için dua ediyordu. Bir an evvel.

Polisler kızarmazdı. Dallas'ın kızarmadığı kesindi. Baxter da kızarmıyordu.

Belki bunu önleyecek bir tür tıbbi tedavi falan vardı.

Trueheart kendi kendine gülerek kulüpten çıktı. Yürümeye başladı. Fırtına geliyor, diye düşündü ve hoşuna gitti. Şöyle güzel bir fırtına hiç fena olmazdı. Metroya binmek, taksiye atlayıp doğruca gitmek ya da bu havada birkaç sokak yürümek arasında gitti geldi.

Belki davayı kapatmalarından sonra Marley'e bir polis olduğunu söyler ve ona kendisiyle çıkmak ister mi diye sorardı.

Bir pizza ve sinema belki. Öyle gündelik, keyifli bir randevu. Müziğin bu kadar yüksek sesli olduğu ve herkesin bir ağızdan konuştuğu bir kulüpte birini tanımak pek mümkün değildi.

Gökyüzünün ince ve sessiz bir şimşekle aydınlandığını

gördü ve metroya binmenin daha iyi olacağına karar verdi. Eğer eve yeterince hızlı giderse fırtınayı camdan izleyebileceğini düşündü. Hâlâ gökyüzünü izlemeye devam ederek güneye doğru ilerlemeye başladı.

İletişim cihazı sinyal verdiğinde Trueheart elini cebine atarak açtı.

“Hey! Bir dakika içinde yağmur patlayacak. Bırakmamı ister misin?”

Trueheart başını çevirdi. Yüzünün yine kızarmak üzere olabileceğini hissetmeye başlamıştı, çünkü bir müzede etrafını izleyen küçük şaşkın bir çocuk gibi gökyüzüne bakarken yakalanmıştı. Refleks olarak iletişim cihazını kavradı, ses çıkarıp kimliğini deşifre etmesin diye bekleme moduna aldı.

“Metroyu yakalamam lazım.” Steve diye tanıdığı adama dostça gülümsedi. “Senin de bu akşamlık işin bitti demek?”

“Aslına bakarsan diğer işime gidiyorum. Seni Marley’le konuşurken gördüm sanki?”

“Evet.” Trueheart bu kez yanaklarının kızardığından emindi. “Tatlı bir kız.”

“Çok tatlı.” Gerry göz kırptı, güldü ve elini uzattı. “Pekâlâ, iyi şanslar.”

Trueheart hiçbir şey düşünmeden uzatılan eli aldı. Korunç bir hata yaptığını anlaması için avucunda hissettiği iğne dokunuşuna gerek yoktu.

Hatasının korkunçluğunu karşısındaki adamın gözlerinde gördü.

Boştaki elini kalçasının üzerindeki silaha doğru götürmeye çalıştı ama dengesini çoktan kaybetmişti. Tökezledi ve titremeye başlayan parmaklarını iletişim cihazına götürecektik kadar düşünebilmeyi başardı.

“Steve Audrey,” diye mırıldandı yavaş yavaş dili de dolanmaya başlarken. “Sahne Senin güneyinde.”

“Çok doğru.” Gerry çoktan onun koluna girmiş götürüyordu. “Biraz başın mı dönüyor sanki? Endişelenme. Arabam hemen şurada.”

Trueheart kendini ondan uzaklaştırmayı ve temel dövüş tekniklerini hatırlamaya çalıştı. Ama başı dönüyor, dönüyor ve dönüyordu. Gerry artık kolunu omzunun üzerine atmış onu sıkıca tutuyordu.

Genç polis memurunun görüşü tamamen bulanıklaşmıştı, çevresindeki bütün ışıklar ve sesler iç içe geçmiş kuyruklu yıldız gibi dönüyordu.

“Uyuşturuldum,” demeyi başardı.

“Hiç endişelenme.” Gerry sanki kol kola ilerleyen kardeşler gibi bütün ağırlığını aldı ondan. “Sana çok iyi bakacağım. Öyle harika bir ışığın var ki sonsuza kadar parlayacak.”

Bölüm 22

Korku boğazını, beynini ve midesini uyuşturmaya başlıyordu. Eve kendini tamamen kapatmaya karar verdi.

“Baxter?”

“Anlaşıldı. Lanet olası yanlış yoldayım.” Eve, Baxter tekrar tekrar manevra yaparken yükselen korna ve küfür seslerini duydu. “Lanet olsun. Lanet olsun. Dönüyorum. Yanlış yol. On sokaktan daha uzaktayım. Lanet olsun.”

“Otoparka,” dedi Eve, Roarke’a dönmeden. “Veri kulübüne en yakın, güneyde olan hangisiyse.”

“Buluyorum.” Roarke elindeki cep bilgisayarına hızla verileri tuşladı.

“Feeney! Adam Trueheart’ı aldı. Gidiyoruz, gidiyoruz, çabuk. Yancy, o resmi gönder. Hemen!”

“3. ve 4. Cadde arasında, 12. sokak. Kolay Park,” dedi Roarke, eşi çoktan kapıya doğru fırlamışken.

“Bütün birimler, bütün birimler. Polis memuru rehin alındı. Kırmızı alarm.” Eve konum bilgilerini verdi. “Şüpheli Gerald Stevenson olarak teşhis edildi. Steve Audrey olarak

biliniyor. Görüntüleri geliyor. Şahsın üç cinayet işlediği düşünülüyor. Silahlı olabilir.”

Bütün birimler harekete geçerken, Eve’in iletişim cihazından sesler yükselmeye başladı. Eve yükselen seslerle koridora fırlayan Jessie’ye uzun sayılabilecek bir an baktı.

“Adamlarımdan birini rehin aldı. Eğer memuruma bir şey olursa. En ufak bir şey olursa senin için geri döneceğim.”

Eve talimatlar ve gerekli bilgileri saymaya devam ederek asansöre bindi.

“Sessiz.” Elini kaldırarak çevresindeki konuşmaları susturdu. İletişim cihazından Gerry’nin neşeli ve rahat sesi duyuluyordu.

“Ah, hayır, her şey yolunda. Dostum partinin ayarını biraz kaçırdın. Miden bulanıyor sadece. Evine bırakayım dedim.”

Eve, Trueheart’ın cılız, dili sürçen sesini duyunca bir korku dalgasının daha bütün bedenine yayıldığını hissetti.

“Otopark... kat...”

Doğru. Otoparktayız. Hadi arabaya binelim. Belki arkaya uzansan daha rahat edersin değil mi? Hiç endişelenme, ben sana bakacağım. Sen sadece rahatla.

“Onu araca alıyor. Baxter?”

“Otoparka altı blok uzaktayım. Üçüncü caddede bir sıkışıklık var, geçiyorum.”

“Trueheart nasıl bir araç olduğunu söyle. Araç ne?”

“Bi.. karav,” diye mırıldandı Trueheart emri duymuş gibi. “Koyu... yorgunum.”

“Benimle kal,” diye seslendi Eve binadan koşturarak çıkarlarken. “Benimle kalıyorsun Trueheart.”

Eve yolcu koltuğuna geçti. Kendi kullanmayı düşünmemişti bile, Roarke varken hayır. O daha hızlı ve daha çabuk

giderdi. Peabody tek kelime etmeden arka koltuğa geçerken Feeney ve McNab diğer araca geçti.

“Düşünebiliyor, hâlâ bir polis gibi düşünebiliyor.” Roarke arabayı çalıştırıp kaldırımından son hızla uzaklaşırken, Eve alnındaki terleri sildi. “İletişim cihazı açık. Peabody, Trueheart’ın iletilerini takip et. Sadece bunu yapıyorsun? Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim. Takipteyim. Hareket halindeler Teğmen. Motor ve araç seslerini duyabiliyorum. Radyosu açık. Sirenler. Sirenleri duyuyorum.”

Eve iletişim cihazından talimatlar vermeye devam ederken içinden sürekli Hadi, hadi, hadi diyordu. “Şahıs karavan kullanıyor. Otoparktan çıkıyor.”

Roarke gaza sonuna kadar basarak dümdüz ilerledi. Kü-lüstür polis aracı insanın midesini altüst edecek bir hızla Hızlı-Taksileri geçti ve Peabody’yi arka koltukta bir zar gibi döndürecek şekilde hızla bir köşeden sola döndü.

Lastikler havalanarak köşedeki seyyar satıcının şemsiyesine teğet geçtikten sonra tekrar caddeyle buluştu.

“Yüce Tanrım,” diyebildi Peabody, son hızla geçtikleri binarlara bakarak.

Roarke kayaların arasında ilerleyen bir yılan gibi trafikte ilerliyordu. Eve kaçla gittiklerine bakmaya cesaret edemedi.

“Siyah karavan Dallas. Trueheart siyah karavan dedi, arkadaş cam yok. Ve bayılmak üzere.”

“Bayılmayacak.”

Onu kaybetmeyecekti. Eve hâlâ kızarmayı başaran o genç, masum suratlı, işine âşık polisi kaybetmeyecekti.

“İletişim cihazını iç mekan moduna getirmesi yeterli. Tek yapması gereken bu.” Yumruğunu sıkarak hızla bacağına indirdi. “Baxter, lanet olsun!”

“Bir sokak ötedeyim. Görünürde karavan yok.”

★★★

Pizza ve film, diye düşündü Trueheart karavanın arkasında çaresizce yatarken. Keşke daha iyi dans edebilsem. Bu kadar kalas olmasam kızın benimle dans etmesini isterdim.

Hayır, hayır karavandayım. Siyah camlı karavan. Tanrım, başım dertte. Steve. Barmen. Kahve saç, kahve göz, 1,80 gibi, seksek...kaç?

Beni uyuşturdu. Düşün. Bir şey yap, bir şey...

Çok güzeldi. Marley. Gerçekten güzel.

Ama beyninde Eve'in yüzü dönmeye başlamıştı. Kendine gel, Memur Trueheart. Rapor ver.

Rapor, rapor. Polis memuru rehin alındı. Tanrım, cidden rehin alındım. Bir şey yap. Belindeki silaha ulaşmaya çalıştı ama kolu işbirliği yapmıyordu. İletişim cihazı, diye düşündü. İletişim cihazına bir şey yapması gerekiyordu. Ne ama?

Sayırsız prosedür beyninde süzülürken, Trueheart içerden yükselen müzikle kendini ağır ağır geceye bırakmak istiyordu.

★★★

Eve otoparka vardıkları anda arabadan atladı ve çoktan park görevlisinin boğazına yapışıp duvara dayamış Baxter'a doğru koştu.

Yarım düzine kadar polis arabası ve iki katı kadar polis trafiği tutmuştu. Her yerden siren, korna, bağırıtı sesleri yükselirken fırtına da patlamak üzere olduğuna dair sinyaller veriyordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum.” Otopark görevlisinin yüzünün rengi tehlikeli bir morluğa doğru ilerken, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Geri çekil Dedektif.” Eve, Baxter’ın koluna yapıştı.

“Bilmiyormuş, seni göt herif. Bana hemen söyleyeceksin yoksa o boynunu tek hamlede koparırım, seni sıçan suratlı pislik.”

“Geri çekil!” Eve hızla onu itelediğinde Baxter iki adım geri sendeledi. İkisini de tanıyan Roarke, Eve parmağını otopark görevlisinin göğsüne sokmaya çalışırken Baxter’ın kollarını arkadan sıkıca yakaladı.

“On saniyen var pislik, yoksa bu dedektifi senin üzerine salarım. Sonra burada gördüğün bütün polislerin de işin kalanını tamamlamasına izin veririm. Kiraladığın ve az önce buradan çıkışını verdiğin karavanın markasını, modelini ve plakasını istiyorum.”

“Neden bahsettiğini hiç- ”

Eve ona yaklaşarak ağır ağır konuştu. “Sana hayal edeceğinden çok daha fazla acı veririm, inan bana. Beynin kulaklarından, bütün iç organların kışından akar. En ufak bir iz bırakmadan yaparım ve buradaki her polis doğal nedenlerle öldüğüne yeminli şahitlik yapar.”

Adam Baxter’dan da yeterince korkmuştu ama şu anda hissettiği korku değildi. Hissettiği kanını donduran, tir tir titremesine neden olan bir dehşetti. Erkek polis çok öfkeliydi ve onu sağlam benzetirdi. Ama Tanrım, bu kadın onu kılını kıpırdatmadan öldürürdü.

“Chevy Mini-Mule. 2051 model. Siyah. Sürgü kapılı. Plakaya bakmam gerek. Sorun istemiyorum. Hey, sahipleri iki haftalığına şehir dışındaydı ve çocuk biraz araba kullanmak istemişti.”

“Plakaya bak seni pislik. Yirmi saniyen var.”

Eve adamla birlikte gitmesi için bir polise işaret verdi.

Baxter, Roarke'tan kurtulmaya çalışmıyordu artık. Bembe- yaz bir surat, taş kesilmiş bir yüz ve acı içinde gözlerle öylece duruyordu.

"Yanlış yola girmişim Dallas. Lanet olası yanlış yola. Çocuğu kulüpte tek başına bıraktım. Eve gidip, ayaklarımı uzatıp, bira içmek istiyordum. Çocuğu orada tek başına bıraktım."

"Ne yani Psişik Polis misin şimdi? Bunların olacağını önceden görebilmen mi gerekiyordu?" Eve'in sesi alaycıydı, Baxter'ı içinde olduğu ruh halinden çıkaracağını bildiği bir alaycılık. "Cidden hiç bilmiyordum Baxter. Seni Özel Operasyonlar bölümüne transfer edelim. Yeteneklerinden faydalanırlar."

"Dallas. O çocuk benim sorumluluğumdaydı."

"Onu geri alacağız." Eve uzanıp Baxter'ın omzuna vurdu. "Kendini topla. Yoksa ona yardım edecek bir şey yapamazsın."

Eve'in başı, bir anlık geç kalmış olabileceklerinin verdiği korku ve öfkeyle çınılıyordu. Plaka numarasını aldıklarında her ikisini de bastırdı.

"Bütün ekipler. Bütün ekipler. Şahsın kullandığı araç siyah bir Chevrolet Mini-Mule, 2051 model, sürgü kapı. Plaka numarası NY 5504 BZ. Tekrar. New York, 5504 BZ. Araç ve şüpheli Gerald Stevenson için -Steven Audrey olarak da biliniyor- şehir çapında yakalama ve alıkoyma emri var. Bu bir Kırmızı Kod operasyonudur."

Eve iletişim cihazını tekrar cebine koydu. "Peabody?"

"Son bir iki dakikadır hiçbir şey yok efendim. Hâlâ hareket halindeler. Bir reklam balonu gibi bir şey duydum. Eminim. Çok bir şey anlayamadım ama Chinatown'a dair bir şeylerdi."

“Şehir merkezi. Güneye doğru gidiyor. Bütün ekipler, Kanal bölgesinin güneyini tarayın. Gidiyoruz. Baxter birlikteyiz.”

“Benim aracım- ”

“Bırak kalsın.” Eve onun araba kullanmasına ya da yalnız olmasına izin veremezdi. “Benimle gel. Ben kullanacağım,” dedi Roarke’a dönerek. “Sen, Feeney, McNab Kanal’ın alt tarafında yaşayanlara dair bir tarama başlatın hemen. Batı Broadway civarı olsun. Uygun olan ne varsa bakın. Javert, Stevenson, Audrey, Gerald. Yakınlarında otopark imkânı olacak bir yer. Üst katlar. Geniş alan, ışık ve manzara istemiştir.”

Eve arabaya bindi. Fryburn’le çok vakit kaybetmişti. On dakika, hatta beş dakika önce olsa adam elini Trueheart’a dokunduramadan onu indirmiş olacaktı. Dakikalar. Şimdi dakikalara karşı yarışıyorlardı artık.

“Peabody?”

“Bilinci hâlâ yerinde efendim. Kısa aralıklarla da bir şeyler mırıldanıyor. Ne dediğini tam anlamıyorum ama not alıyorum.” Peabody her kelimeyi yazmıştı. “İletişim cihazı. Pizza ve film. Polis rehin. Rapor.”

Eve şehir merkezine doğru ilerlerken trafik bölümünü aradı ve reklam balonunun tam yerine dair bilgi istedi.

“İlerledikleri caddeye dair bir şeyler Peabody?”

“Sessizleştii. Çok fazla korna duymuyorum. Sirenler var ama sesleri uzaktan geliyor. Şimdilik. Yolda bazı engeller var. Onları duyuyorum, çünkü iletişim cihazı aracın zemininde. Lastiklerin çukurlardan geçişini duyabiliyorum. Sanırım- ”

“Bekle. Dur.” Eve gözlerini yoldan hiç ayırmadan kulak kesildi. “Yol çalışması. Bu havalı kriko sesi.”

“Kedi gibi kulaklar,” diye mırıldandı Roarke. “Feeney’e bildiriyorum.”

Bir-iki dakika sonra, çok değerli bir-iki dakika sonra Feeney’in sesi iletişim cihazında yankılandı. “Yol çalışması ekibi Batı Broadway’de Worth’da, Williams’ta Fulton ve Beekman civarı.”

“Reklam balonu Bayard’a doğru ilerliyor.” Roarke haritayı ekrana açarken Eve zihninde çoktan görmeye başlamıştı. “Bütün hepsine dağılıyoruz.” Kendi içgüdülerine güvenerek, “Batı’ya,” dedi Roarke’a.

“Efendim durdular,” diye seslendi Peabody arka taraftan.

Karavan dururken Trueheart uyuşuk parmaklarını iletişim cihazının üzerine kapadı. Yapması gereken şey iç mekân moduna almaktı. Şükürler olsun. Sonunda hatırlamıştı. Ama parmakları öyle hissiz öyle güçsüzdü ki. Cihazın modunu değiştiremiyordu. Karavanın kapısı açılırken uyanık kalmaya çalışarak avucunu kapadı.

Gerry çok nazikti. Onu yaralamak istemiyordu. Acı çekmesini istemiyordu. Trueheart’ı arka koltuktan çıkartırken rahatlatıcı bir ses tonuyla bunları söylüyordu.

“Bu ikimizin de şimdiye kadar yapmış olacağı en önemli şey,” dedi Gerry, Trueheart’ın tüm ağırlığını kendi üzerine alarak. Genç polis memurunun ayakkabıları kaldırımında tökezleyerek sürünüyordu.

“Cinayet,” diye mırıldandı Trueheart. “Sessiz kalma hak...”

“Hayır, hayır.” Gerry sabırlı bir şekilde anahtar kartını çıkardı, sonra avuç içi tarama ekranını kullandı. “Haberleri

dinlemişsin. Bu olayı ele alış şekilleri beni hayal kırıklığına uğrattıyor, üzüyor ama kabul ettim. Anlayabildikleri zaman göreceksin her şey değişecek.”

Trueheart girişe dikkat etmek için büyük mücadele ediyordu. Işıklar çok loştu ya da o öyle görüyordu. “Beyaz duvarlar, posta kutuları, güvenli giriş, iki asansör.”

“Gözlemcisin, değil mi?” Gerry asansörü çağırırken hafifçe güldü. “Ben de öyleyimdir. Annem bana hep diğer insanların fark etmediği şeyleri fark ettiğimi söylerdi. Diğer insanların görmediği şeyleri gördüğümü. Bu yüzden bir görüntü sanatçısı oldum ben. İnsanlara görmedikleri şeyleri göstermek için.”

Asansöre bindiklerinde beşinci kata bastı.

“Seni hemen fark ettim ben,” diye devam etti Gerry.

“Beşinci kat.”

“Evet, evet haklısın. Kulübe ilk girdiğin anda fark ettim. Öyle güçlü bir ışığın var ki. Herkesin yoktur. Seninki kadar güçlü ve saf bir ışığı yok herkesin. Seni özel kılan da bu.”

“Beş... B.” Trueheart’ın görüşü apartman kapısına geldiklerinde gidip gelmeye başlamıştı.

“Evet, sadece A ve B var burada. A dairesi de geceleri çalışıyor. İşimizi kolaylaştırıyor. Hadi içeri gel. Ben malzemeleri hazırlarken sen biraz uzanırsın.”

“Çatı katı. Kasaba? Soho? Neresi?”

“Hadi bakalım, uzan şöyle.”

Trueheart mücadele etmek istiyordu ama kolları ve bacakları bir bebeğinki kadar güçsüzdü. Saldırıdan ziyade kendini savunmaya çalışır gibiydi.

“Rahatla, lütfen rahatla. Şimdilik daha fazla uyuşturucu vermek istemiyorum sana. Ne yapmak üzere olduğunu gör-

meye hakkın var. Neye dönüşecek olduğunu bilmeye. Ama sadece birkaç dakika ver bana.”

Gücünü idareli kullanmak zorunda olduğuna karar verdi Trueheart. Gücünden geri kalanı, diye düşündü bilincini kaybetmemek için büyük bir mücadele verirken. Gücünü harcama ve gözlemlerle. Gözlemler ve rapor et. “Çatı katı. Büyük. Camlar. Tanrım. Üç büyük pencere. Tavanda pencereler. Üst kat? Duvarlar... fotoğraflar. Bunlar kurbanlar. Ben de kurbanım. Ben de duvardayım. Ben de mi öldüm?

“Bilincini kaybediyor Dallas.”

“Kaybetmiyor.” Eve yumruğunu direksiyona vurdu. “İşini yapıyor. Roarke, bana bir şeyler ver. Lanet olsun.”

“Uğraşıyorum.” Roarke’in parmakları cep bilgisayarının tuşları üzerinde son hızla gezinirken saçları önüne düşmüş, bütün yüzünü örtmüştü. “Şimdiye kadar beş ihtimal yakaladım, daha da var. Bekârlar için popüler binalar.”

“Beş katlı bina. Çatı katı.”

“Onu duydum Teğmen.” Roarke’in sesi bir göl kadar sakin. “Birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Eve, Trueheart’ın birkaç dakikası olduğundan emin değildi.

Eve içinden gelen sese uyararak Broadway’in karşı tarafına geçmiş, çapraz sokaklarda ilerliyordu. Burası daha bohem, diye düşündü. Sanatçılara, Free-Ager’lara, yeni yetme bohemlere ve onlara yakın olmaktan hoşlanan ince topuklu şehirliyelere uygun bir bölgeydi.

Gerald etrafında böyle bir çevre görmekten hoşlanacak bir gençti ve yeterli maddi imkanı vardı. Genç bir adamı başka bir adamın ya da kadının bir binaya girmesine yardımcı olur-

ken gördüğünde şüphelenecek kimse yoktu. Sessiz bir mahalle. Genç sakinler. Hiç kimse partide biraz fazla kaçırmış ya da sarhoş olmuş birini yadırgamazdı. Sakinlerin yarısı aynı şekildediydi muhtemelen.

Sirenler ve gök gürültüsü gecenin sessizliğini bozarken, Eve şimşeklerin gökyüzünü keskin bir bıçak gibi yarışını izledi. Bir anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

“Sana anlatayım,” dedi Gerry, ışıkları ve filtreleri kurarken. “Annem harika bir kadındı. Saf ve zarif. Beni tek başına büyüttü. Çalışmadan sadece benimle ilgilenecek ekonomik özgürlüğü yoktu ama beni hiç ihmal etmedi. Bir hemşireydi ve yaşamını insanlara yardım ederek geçirdi. Sonra hastalandı.” Adam bir adım gerileyerek kurduğu sahneye baktı. “Öyle olmamalıydı. Bu kadar aydınlık ve özverili bir varlığın bir gölge tarafından ele geçirilmesi adil değildi. Onlara gölge diyorlar. Sağlıkçılar tümörlere gölge der. Beyninde gölgeler varmış. Her şeyi yaptık, söyledikleri her şeyi yaptık. Ama iyileşmedi. Daha yoğun ve daha büyük gölgeler oluştu. Adil değildi.”

Gerry başını salladı. “Burada işim bitmek üzere. Hazır sayılır. Bu kadar beklettiğim için özür dilerim ama gerçekten mükemmel olmasını istiyorum. Bu sonuncu olacak. Çalışmamı bitirecek olan sensin ve ben hiçbir hata olsun istemiyorum. Işık görüntü için çok önemlidir. Bilgisayarda da ayarlayabilirsin ve o da bir sanattır biliyorum ama gerçek sanat ışığı doğrudan ilk elden ayarlayabilmektir. Senelerce okulda çalıştım. Eğitim aldım. Ama New York’ta çıkış yapmak zor. Zor bir şehir burası.”

Sesinde hayal kırıklığı ya da öfke yoktu. Sabır vardı. Trueheart parmaklarını oynatmaya çalışırken, Gerry'nin bir adım daha gerileyerek çalışmalarına bakmasını izledi. Duvarlarda sıralanmış çalışmalarına.

Rachel Howard. Kenby Sulu. Alicia Dilbert. Hepsi poz vermişti. Hepsi de ince gümüş tellerle ölüm pozlarını vermişti.

Trueheart belli belirsiz bir sis perdesi altında kurbanların başka fotoğraflarını da gördü. Doğal pozlarını. Adam onları da çerçeveletmiş ve duvara asmıştı.

"Birkaç sene önce Philadelphia'da küçük bir sergim oldu," diye devam etti Gerry. "Küçük bir galeride ama olsun. İyi bir başlangıç oldu bence. Layık olduğum yere eninde sonunda ulaşacaktım sonuçta. Ama annem hastalandıktan sonra işleri askıya almam gerekti. Üniversiteden ayrılıp ona bakmam gerekiyordu. Annem elbette istemedi böyle bir şeyi ama o hastayken ben nasıl sanat ve şöhreti düşünebilirdim ki? Nasıl bir oğul böyle bir şey düşünebilir? Onun ölmesini izledim," dedi Gerry yavaşça. "Onun ışığının sönmesini izledim. Durduramadım. Nasıl durduracağımı bilmiyordum ki. Elimden bir şey gelmiyordu. O zamanlar yani. Ama sonra buldum. Keşke... Tanrım, keşke annem için çok geç olmadan önce bulmuş olsaydım."

Gerry, Trueheart'a döndü ve nazikçe gülümsedi. "Pekâlâ, artık başlamanız lazım."

Odada ona doğru ilerlerken Trueheart'ın alnından terler akmaya başlamıştı. İletişim cihazını uygun konuma getirmek için öyle büyük bir mücadele veriyordu ki...

★★★

"Nerde bu karavan?" Dışarıdaki fırtınaya rağmen Bax-

ter'in camları açık, başı dışarıda sokakları tarıyordu. "Nerede bu lanet karavan?" Sırılsıklam saçını elleriyle sildi. "Şehirdeki her polis dışarı çıkmış arıyor ve hâlâ lanet karavanı bulamıyoruz?"

Adam karavanı yeraltına park etmiş de olabilir, diye düşündü Eve. Başka bir otoparkın eksi katlarına. Ama sanmıyordu. İletişim cihazından duyduğu seslere göre aracın cadde seviyesinde olması gerekiyordu. Merdiven çıkmamışlardı.

Eve çok yaklaşmıştı. Yaklaştıklarını biliyordu. Ama bir sokak ötede olsalar bile...

"Greenwich Caddesi. 207, daire 5-B." Roarke başını kaldırdı, gözleri artık soğuk ve sert değildi. "Javert Stevens."

"Bütün birimler," diye başladı Eve. Bütün trafik kurallarını hiçe sayarak sert bir şekilde U dönüşü yaptı. Tek yönlü caddede araçlar Kızıldeniz'in yarılması gibi önünde ikiye ayrılırken kurşun gibi ilerliyordu.

"İletişim cihazını iç mekân ayarına aldı!" Peabody arka koltuktan doğrularak Baxter'in koluna uzandı. "Başardı! Yaptı! İki blok ileride."

Eve, Baxter'in kafasını içeri sokuşunu izledi, Dedektif dua etmeye başlarken silahını kontrol etti.

Trueheart yapıp yapamadığından emin değildi, emin olamıyordu Gerry'nin kendine doğru geldiğini görünce iletişim cihazını koltuk minderinin arasına doğru itmişti.

Kendine doğru uzanan elleri itelemeye çalışmıştı ama kollarını kaldıramamıştı bile.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Hiç acımayacak. Ben halledeceğim. Göreceksin. Bu başına gelen en harika şey olacak inan. Senin ayakta olmanı istiyorum. Dimdik. Asker

gibi. Sende bunu görüyorum, bir asker - cesur ve dürüst. Ama katı değil, o yüzden pozda biraz çalışmamız gerekecek.”

Trueheart’ı bel yüksekliğinde kalın bir direğe yasladı ve bileklerinin etrafına taktığı telleri ayarlamaya çalıştı. “Biraz müzik ister misin? Bir dakikaya açacağım. Sanırım istediğim şey, nasıl diyorlar? Resmi yürüyüş? Bakalım nasıl görünüyor.”

Trueheart’ın kollarını tekrar geriye aldı ve direğe tutturmak için biraz daha tel kullandı.

“Bu harika gözükecek. Bak, kaideyi ve telleri fotoğraftan çıkaracağım. Belki gömleğini de içine soksak daha iyi olur.”

Trueheart sırtından bir damla daha terin süzüldüğünü hissetti. Eğer silahı bulacak olursa her şey sona ererdi. Belki çoktan ermişti.

Ama Gerry bir adım geriledi ve başını eğdi. “Hayır, sen dışarıda olmayı seviyorsun. Rahat, biraz günlük ama yine de enerjik ve tetikte. Aslında kulüpte en çok tetikte olman hoşuma gitti, biliyor musun? Dikkatimi öyle çektin. Etrafa bakıp insanları izlemen. O yüzden sana asker pozunu uygun görüyorum.”

Gerry bir şırınga daha aldı. “Sana biraz daha ilaç vereceğim ve bir şey hissetmeyeceksin, hiçbir rahatsızlık hissetmeyeceksin. İşim bittiğinde, fotoğraf bittiğinde her şeyi anlayacaksın. Bütüne dahil olduğunu göreceksin.”

“Yapma.” Trueheart’ın başı hafifçe oynadı.

“Şşş. Şşş. Endişelenme.”

Trueheart kolunda hafif bir baskı hissetti önce, sonra ağır ağır yumuşak dalgaların ve hafif rüzgârların arasına karıştığını. Her yer karardı.

Eve hızla kaldırırma doğru yaklaştı ve lastikleri ıslak ze-

ter'in camları açık, başı dışarıda sokakları tarıyordu. "Nerede bu lanet karavan?" Sırılsıklam saçını elleriyle sildi. "Şehirdeki her polis dışarı çıkmış arıyor ve hâlâ lanet karavanı bulamıyoruz?"

Adam karavanı yeraltına park etmiş de olabilir, diye düşündü Eve. Başka bir otoparkın eksi katlarına. Ama sanmıyordu. İletişim cihazından duyduğu seslere göre aracın cadde seviyesinde olması gerekiyordu. Merdiven çıkmamışlardı.

Eve çok yaklaşmıştı. Yaklaştıklarını biliyordu. Ama bir sokak ötede olsalar bile...

"Greenwich Caddesi. 207, daire 5-B." Roarke başını kaldırdı, gözleri artık soğuk ve sert değildi. "Javert Stevens."

"Bütün birimler," diye başladı Eve. Bütün trafik kurallarını hiçe sayarak sert bir şekilde U dönüşü yaptı. Tek yönlü caddede araçlar Kızıldeniz'in yarılması gibi önünde ikiye ayrılırken kurşun gibi ilerliyordu.

"İletişim cihazını iç mekân ayarına aldı!" Peabody arka koltuktan doğrularak Baxter'ın koluna uzandı. "Başardı! Yaptı! İki blok ileride."

Eve, Baxter'ın kafasını içeri sokuşunu izledi, Dedektif dua etmeye başlarken silahını kontrol etti.

Trueheart yapıp yapamadığından emin değildi, emin olamıyordu Gerry'nin kendine doğru geldiğini görünce iletişim cihazını koltuk minderinin arasına doğru itmişti.

Kendine doğru uzanan elleri itelemeye çalışmıştı ama kollarını kaldıramamıştı bile.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Hiç acımayacak. Ben halledeceğim. Göreceksin. Bu başına gelen en harika şey olacak inan. Senin ayakta olmanı istiyorum. Dimdik. Asker

gibi. Sende bunu görüyorum, bir asker - cesur ve dürüst. Ama katı değil, o yüzden pozda biraz çalışmamız gerekecek.”

Trueheart’ı bel yüksekliğinde kalın bir direğe yasladı ve bileklerinin etrafına taktığı telleri ayarlamaya çalıştı. “Biraz müzik ister misin? Bir dakikaya açacağım. Sanırım istediğim şey, nasıl diyorlar? Resmi yürüyüş? Bakalım nasıl görünüyor.”

Trueheart’ın kollarını tekrar geriye aldı ve direğe tutturmak için biraz daha tel kullandı.

“Bu harika gözükecek. Bak, kaideyi ve telleri fotoğraftan çıkaracağım. Belki gömleğini de içine soksak daha iyi olur.”

Trueheart sırtından bir damla daha terin süzüldüğünü hissetti. Eğer silahı bulacak olursa her şey sona ererdi. Belki çoktan ermişti.

Ama Gerry bir adım geriledi ve başını eğdi. “Hayır, sen dışarıda olmayı seviyorsun. Rahat, biraz günlük ama yine de enerjik ve tetikte. Aslında kulüpte en çok tetikte olman hoşuma gitti, biliyor musun? Dikkatimi öyle çektin. Etrafa bakıp insanları izlemen. O yüzden sana asker pozunu uygun görüyorum.”

Gerry bir şırınga daha aldı. “Sana biraz daha ilaç vereceğim ve bir şey hissetmeyeceksin, hiçbir rahatsızlık hissetmeyeceksin. İşim bittiğinde, fotoğraf bittiğinde her şeyi anlayacaksın. Bütüne dahil olduğunu göreceksin.”

“Yapma.” Trueheart’ın başı hafifçe oynadı.

“Şşş. Şşş. Endişelenme.”

Trueheart kolunda hafif bir baskı hissetti önce, sonra ağır ağır yumuşak dalgaların ve hafif rüzgârların arasına karıştığını. Her yer karardı.

★★★

Eve hızla kaldırırma doğru yaklaştı ve lastikleri ıslak ze-

minde kalmakta zorlanır gibi hafifçe kaldırıma çıktı. Siyah karavan hemen önlerine park etmişti.

Baxter daha arabanın motoru susmadan dışarı fırlamıştı. Eve de birkaç adım gerisindeydi. “Kendini topla,” diye seslendi.

“Kendimdeyim. Öyle kendimdeyim ki benden iki tane var şu anda.”

Hızla mastırını çıkardı.

“Avuç içi tarama, bu daha hızlı olur.” Roarke onu kenara iterek yasadışı aletiyle çalışmaya başladı.

“Bunu görmedin,” dedi Eve, Baxter’a.

“Hiçbir bok görmüyorum şu anda.”

“Beni dinle. Detektif Baxter, beni dinliyorsun. Dava yetkilisi benim. Komuta bende.” Feeney, McNab ve arka arkaya üç polis arabası daha binanın önünde hızla fren yaparken Eve kısaca başını salladı. “İçeri giriyoruz ama organize bir şekilde.”

Roarke’ın açtığı kapıdan geçti. “Merdivenlerden. Polisler asansöre. Peabody benimle gel.” Merdivenlerden koşarak çıkarken talimatlar vermeye devam etti.

“Baxter, Trueheart senin önceliğin.”

“Söylemene gerek yok.”

“Memur Trueheart’ı bulup güvenli bir noktaya çekeceksin. Yukarı bir sağlık ekibi istiyorum,” diye seslendi iletişim cihazına. “Olay yerine bir sağlık ekibi istiyorum. Derhal. Doğrudan karşılaşma yoksa şüpheliyi bana bırakıyorsunuz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Müzik açtı,” dedi Peabody, dördüncü kata vardıklarında biraz soluk soluğa. “Hiçbir şey duyamıyorum.”

“Roarke, kapıda dur. Acil durum çıkışına iki ekip istiyoy-

rum. Bizi atlatmasına izin vermeyeceğiz. Binayı sarın. Her kat merdivenlerinde iki polis istiyorum. Asansörler devre dışı.”

Eve 5-B numaralı daireye doğru koşarken ikinci bir gök gürültüsü patladı.

Silahlı elindeydi. Kanı buz gibi, kafası tamamen açıktı.

“Giriyorum,” dedi Eve, Roarke kilitlerde çalışmaya başlarken.

Roarke zarif parmakları güvenlik panelinin üzerinde uçuşurken, son derece seri bir şekilde çalıştı. Eve kilitlerin açıldığını gördü.

“Giriyorum.”

Kapıya bir tekme savurdu, hızla içeri daldı ve silahını Gerry’nin şaşkın gözlerinin hemen üzerindeki alnına doğrultup nişan aldı.

“Polis. Elindekini bırak. Bırak ve gerile yoksa o ışığını sonsuza dek karartırım. Dediğimi yap!”

“Anlamıyorsun.” Gerry’nin elindeki uzun, ince bıçağın sapını daha sıkı kavrarken sesi oldukça sakın çıkıyordu. “Ben ona ölümsüzlük veriyorum. Sayemde sonsuza dek yaşayacak.”

“At silahı elinden,” diye tekrarladı Eve. Gömleğinin önü açık, kendinden geçmiş ve elleri arkada bir direğe bağlanmış halde duran Trueheart’ın görüntüsünün dikkatini dağıtmasına uğraşıyordu.

“Ama- ”

“Canın cehenneme.” Baxter çoktan odanın diğer tarafına doğru koşmaya başlamıştı. Eve daha fazla zaman kaybetmemek adına silahını alçalttı ve Gerry’nin karnına doğru ateş etti.

Önce bıçağı sonra Gerry yere düştü. Zekice ayarlanmış ışıklar ve gölgeler şu anda onun üzerindeydi.

“Pekâlâ evlat, her şey yolunda.” Baxter nabzını kontrol etmek için Trueheart’ın boğazına elini götürdüğünde parmakları gözle görülür biçimde titriyordu. “Nefes alıyor. Şimdi seni buradan indirelim.” Telleri açmaya çalışırken sesi boğuklaşmıştı. “Tel makasına ihtiyacım var. Lanet olsun-”

“Bunu dene.” Roarke ona bir alet uzattı. “Sana yardım edeyim.”

“Olay yeri ve şüpheli kontrol atında,” dedi Eve iletişim cihazına doğru ve kelepçelerini takmadan önce kendine gelme ihtimaline karşın Gerry’nin ayaklarını tekmeledi. “Memur Trueheart yaralanmamış gibi görünüyor. Sağlık ekipleri nerede?”

Eve arkasını döndüğünde çatı katının polisle dolu olduğunu gördü. Nefesini tutarak biraz kendine gelmeye ve adrenalin biraz yavaşlamasına izin vermeye çalıştı. Polislerin buna ihtiyacı olduğunu biliyordu, onlara bu anı vermek istiyordu.

Ama...

“Burası çok kalabalık. Olay yeri güvende, Kırmızı Kod durumu sona erdi. Buranın boşaltılmasına ihtiyacım var. Memur beyler ve hanımlar sanıyorum şu anda şehrin başka yerlerinde ilginizi gerektiren durumlar var. Çok iyi iş çıkardınız,” diye ekledi Eve. “Teşekkürler.”

“Çok iyi iş,” dedi Feeney, elini Eve’in omzuna koyarak. Roarke ve Baxter’ın Trueheart’ı yere yatırmasını izlediler. “İyi misin evlat?”

“Biraz dizlerim titriyor sanki. Tanrım, çok geç kaldığımızı düşündüm.”

“Geç kalmak da neymiş?” Feeney koluyla alnındaki terleri sildi. “Ben beş katı koşarak çıkmak için biraz yaşlandım sanki. Bu pisliği senin için içeri alıp işlemlerini başlatmamı

ister misin?”

“Evet. Sağ ol. Ama ilk sorgusunu ben istiyorum. O yüzden kafeslerden birine tıksınlar ve avukat gibi bir laf etmeye kalkarsa- ”

“Son zamanlarda kulaklarımda bir sorun var. Onları da kontrol ettirmem lazım.” Feeney keyifli bir ifadeyle sırttı, sonra yere eğilerek kelepçelerini çıkardı.

Eve ilerleyerek sağlık görevlisinin yanına diz çöktü.

“Sadece bayılıcıyım,” dedi sağlıkçı. “Nabızı iyi, tansiyonu düşük ama tehlikeli bir durumu yok. Çokça sıvı alması gerekecek ve epey sağlam bir baş ağrısı olacak ama genç, güçlü ve kondisyonu yüksek.”

“Kendine geliyor.” Baxter bir elini hâlâ ıslak olan saçlarının arasından geçirdi. “Şuna bak. Hey, evlat buradayız. Kendine gel. Görev başında yan gelip yatılmaz, işin ucu eğitmenine de dokunuyor.”

Trueheart’ın kirpikleri kıpırdadı. Görüşü hâlâ bulanıktı ve kafasını toplayamıyordu. “Efendim.” Nefes almaya çalıştı ama biraz öksürdü. “Teğmen? Öldüm mü?”

“Hayır ölmedin.” Eve kendine hakim olamayarak onun elini eline aldı. Diğer eli zaten Baxter’daydı. “Görevini layıkıyla yerine getirdin Memur Trueheart. Çok iyi iş çıkardın. Şüpheli gözaltına alındı.”

“Tamam. Artık çok yoruldum,” dedi Trueheart ve tekrar kendinden geçti.

“Bir süre böyle gidip gelecek,” dedi sağlık görevlisi neşeli bir tonla. “Biraz serum bağlamamız gerekecek. Geceyi hastanede gözlem altında geçirecek. Sabah hiçbir şeyi kalmaz.”

“Dallas, ben de onunla kalmak istiyorum,” dedi Baxter.

“Onaylandı,” dedi Eve. “Durumu konusunda beni de bil-

gilendir. Annesini ara. Önce durumunun çok iyi olduğunu
bilsin, sonra da çok iyi bir iş çıkardığını söyle.”

Eve doğruldu ve kendi işini yapmaya hazırlandı.

Sonsöz

“Anlıyorsun ya,” diye anlatmaya başladı Gerry. “Artık benim içimde onlar. Bedenimde değil, beden sadece bir kabuk. Annem hepsini açıkladı bana. Onlar şimdi benim ruhumdalar. Işık ışığa ekleniyor.”

“Annen sana onların ışığını almanı mı söyledi Gerry?”

“Hayır.” Çocuk başını salladı ve dürüst bir şekilde öne doğru eğildi. “Keşke o ölmeden önce anlamış olsaydık. Ölmemiş olurdu o zaman. Hiçbir zaman öyle olmak zorunda değil. Hepimiz sonsuza dek yaşayacağız, yaşama kapasitemiz var. Sadece bedenden kurtulmak gerek.”

“Yani,” dedi Eve aynı makul bir tonla. “Sen de Rachel Howard, Kenby Sulu ve Alicia Dilbert’in bedenlerinden kurtuldun”

“Evet. Işıkları öyle güçlüydü ki. Anlıyorsun değil mi? Eğer portrelerine gerçekten bakarsan, gerçekten o portreleri idrak edersen demek istediğim şeyi anlarsın. Işığı bana annem anlattı. Hemşireyken hastaların gözünde gördüğü ışığı. Bazılarında öyle güçlü olurmuş ki o ışık tıbbi olarak hiçbir şansları olmasa bile, o ışıkla yaşamaya devam ederlermiş. Annem o ışığı gördüğü hastaların olmaz deneni şeyleri başarabileceğini

bilirmiş. Ama mesela iyi olabilir denenlerde eğer gözlerde o ışık yoksa ölürlermiş. Öylece kayıp sönerlermiş.”

“Annenin ışığı güçlüydü.”

“Evet ama yeterince güçlü değildi.” Bir an genç adamın yüzünü derin bir acı kapladı ve gözlerinde az önceki delilik kalmadı. Eve sadece genç ve acılı bir çocuğa bakıyordu. “Çok fazla gölge vardı annemde. Gölgeler ışığı kapatıyordu. Bozuyordu. Bak...” Tekrar sandalyede ileri doğru eğildi. Yüzündeki acı gittiğinde delilik geri döndü. “Henri Javert’in eserlerini çalıştım. O bir- ”

“Biliyorum. Ölülerin fotoğraflarını çekerti.”

“Evet, büyüleyici bir sanattır. Annemin ışıkla neyi kast ettiğini anlayabildim sonunda. Öldüğünde, bedenindeki ışık gittiğinde kalan bomboş bir kabuktur. Javert’in çalışmaları harikaydı ve bana beden kabuğundan kurtulup ışığı korumamda yol gösterdi.”

“Işığı kameran aracılığıyla kendi içine almanda.”

“Fotoğraf makinesi büyüleyici bir şeydir. Konu sadece teknoloji değil anlıyorsun değil mi? Sanat ve büyü. Kamera aracılığıyla ruhu görebilirsin. Bir nesneye bakıp lensler aracılığıyla onun özünü görebilirsin. Büyüleyici bir şeydir. Bir nimettir.”

“Neden Hastings’i kullandın?”

“Soruyu anlamadım.”

“Onun görüntü dosyalarını aldın.”

“Ah. Çalışmalarına hayranım. Zor bir adam ama inanılmaz bir sanatçı. Kısa bir süre içinde de olsa ondan çok şey öğrendim. O da ölülerin fotoğraflarını çekiyor ama ticari iş olarak. Yalnızca sanat için değil. Benim yaptığım sadece sanat.”

“Hastings’e ölüleri fotoğraflamasında asistanlık yaptın mı?”

“Sadece bir kere ama inanılmazdı. Annemden sonra, bilirsiniz işte, çok kötüydüm. Profesör Browning kendimi toplamamda çok yardımcı oldu. Zor bir dönem geçirdiğimi biliyordu ve Hastings’in yanında asistanlık yapmam için referans oldu. Bir şeylerle meşgul olmamı istiyordu. Hastings’le sadece bir hafta çalıştım ama beni kendime getirdi. Rachel Howard’ı o düğünde gördüğümde, ondan etrafa saçılan ışığı gördüğümde... Tanrım, şiir gibiydi. Hastings de fark etti. Kamerayı ondan alıp Rachel’in fotoğraflarını çekmemek için kendimi zor tuttum ama Hastings de gördü. Ben onun da aynı yolda olduğunu anladım. Benim için bir rehber gibiydi.”

“Ve onun görüntü disklerini aldın.”

“Sanırım bu bir suç ve çok üzgünüm. Cezamı çekerim,” dedi Gerry yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. “Ama konu o kadar önemliydi ki eminim Hastings anlayış gösterecektir. Her şeyi planladıktan sonra bir kez daha onun galerisine gittim. Dosyaları konusunda biraz dikkatsiz ve düzensizdir. Sadece bir bakmak için gitmiştim. Ama ışık ve ışıklı yüzler anında kendini gösterdi.”

“Trueheart orada değildi.”

“Trueheart?”

“Polis memurum. Bu akşam stüdyonda olan.”

“Trueheart. Tanrım, onu için ne uygun bir isim. Onun hakkındaki araştırmalarımı tamamlamadım aslında, çünkü son çalışma için aklımda başka biri vardı. Ama onu kulüpte gördüğüm anda her şey tamamlandı. Biliyordum. Ve bu akşam her şey yerli yerine oturdu.”

“Neden adını değiştirdin?”

“Dikkatli olmak gerekiyor, değil mi? İnsanların anlama-
yacağını, beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Önlem
olsun diye ikinci bir kimlik yarattım.”

“Hastings’in asistanlığını yapmak için zaten bir kere de-
ęiřtirmiřtin. O zamandan beri galerini oluşturmayı planlı-
yordun yani?”

“Sanırım bilinç düzeyinde olmasa da evet. Ama sanatçı-
ların çoğu profesyonel bir sahne adı alır ya, ben de bir tane
denemek istemiştim. Javert’in ismini aldım, çünkü ona da
hayranım.”

“Kulüpteki işe girdiğinde,” dedi Eve, “planının bütün ay-
rıntıları hazırdı.”

“Ah, evet. Ama kulüp konusunda adımın sıradan olma-
sında özen gösterdim, dikkat çekici bir şey olsun istemedim.
Audrey annemin ikinci ismi, yani ona da bir tür gönderme
yapmış oldum. Ben biraz susadım, içecek bir şeyler alabilir
miyim?”

“Elbette.” Eve, Peabody’ye işaret etti. “Veri kulübünü na-
sıl seçtin?”

“Ah, arada orada takıldığım olurdu. Bir sürü üniversiteli
genç olduğunu biliyordum orada. Er ya da geç benimkile-
rin de oraya uğrayabileceğini düşündüm, ayrıca barmenlik
yapmak gözlem yapmak ve seçmek için harika bir yoldu. Ve
veri kulübündeki işe gerçekten çok pratik oldu. Çalışmalarımı
duyurmam konusunda da çok yardımcı olacak bir verdi.”

“Nasıl?”

“Portremi yapıp kabuklardan kurtulduktan sonra işimin
başına dönebiliyordum işte. Diski bir verikolike ver, hatta
verilecekler arasına sıkıştır öylece. Kimse dikkat bile etmiyor

ki. Nadine Furst'ün hikayemi duyuracağını biliyordum. Kadın gerçekten çok başarılı, değil mi?"

Peabody suyu uzattığında Gerry kibar bir şekilde teşekkür ederek aldı. "Hem Kanal 75 şehirdeki en iyi reytinglere sahip. Araştırmamı yaptım."

"Yaptığına eminim."

Gerry suyunu içerken başını salladı. "Artık çalışmalarımı gördün. Stüdyomu, galerimi." Üzerinde turuncu NYPGT tutuklu kıyafeti vardı, ayakları masaya zincirliydi ve sorgu odasının keskin ışığı altında... son derece gururlu görünüyordu.

"Evet Gerry, gördüm."

"Yani artık anlıyorsun. Ben senin hakkında da araştırma yaptım. Zeki ve yaratıcısın. Güçlü bir ışığın var. Saf değil ama güçlü. Bitirmeme izin vereceksin, değil mi? Çalışmamı tamamlamama izin vermek zorundasın. Bir portre daha ve sonra ölümsüz olacağım. İnsanlar da görecektir. Hiçbirimiz ölmek zorunda değiliz. Bir daha kimse sevdiği birini kaybetmek zorunda kalmayacak. Kimse acı çekmek ya da acıya katlanmak zorunda olmayacak."

"Gerry, emin olmak için bir kez daha soracağım. Haklarını ve yükümlülüklerini anlıyor musun?"

"Ah, evet. Elbette."

"Ve bu sorgulama sırasında yasal temsilci bulundurma hakkını kullanmak istemedin."

"Sana olanların anlamını göstermek istedim sadece. İnsanların benim bir tür canavar falan olduğumu düşünmesini istemiyorum. Öyle değilim. Ben bir kurtarıcıyım."

"Ve Rachel Howard, Kenby Sulu ve Alicia Dilbert'in canlarını bilerek ve isteyerek aldın?"

“Onların ışıklarını korudum,” diye düzeltti Gerry. “Sonsuza dek.”

“Öyle yapmak için bahsi geçen insanları Greenwich’deki stüdyona götürdün, önceden uyuşturarak aracına aldığın bu insanları stüdyona götürdün ve kalplerine bir bıçak saplayarak ölümlü bedenlerinden kurtulmalarını sağladın.”

“Canları yansın istemedim, o yüzden onlara da eskiden anneme verdiğim ilaçlardan verdim. Annemin acısını geçirir, uyumasına yardımcı olurdu.”

“Ayrıca Polis Memuru Troy Trueheart’ı da bu akşam kafanda aynı düşünceyle aynı yere götürdün.”

“Evet, ölümlü bedeninden kurtulması için.” Gerry başını sallarken yüzünde bir rahatlama vardı. “Kabuğundan kurtulması için. Ve ölüm anlarına o kadar yakın bir anda fotoğraflarını çekerken, ışıklarını kendi bedenime alıp benim ışığimla birleştirip muhafaza ederek onlara da ölümsüzlük veriyordum. Hepsi içimde yaşıyor,” dedi Gerry. “Eklenen son ışıkla birlikte iş tamamlanacak. Onlar ben olacak. Ben de onlar. Ve herkes beni tanıyıp hatırlayacak. Sonsuza kadar.”

“Anlaşıldı. Kayıt sonu.”

“Artık gidebilir miyim?”

“Hayır, üzgünüm. Konuşman gereken başka insanlar da var. Yaptıklarını açıklamam gereken başka insanlar.”

“Ah, pekâlâ.” Gerry biraz boş gözlerle etrafına baktı. “Ama gerçekten işe çok geç kalmamam lazım.”

Delilik ve akıl sağlığı arasında ince bir sınır var, diye düşündü Eve. Gerry o sınırdan geçmişti. Eğer hâlâ işlev gösterebilecek, plan yapabilecek, fotoğraf çekebilecekse bile bunları yaşamının sonuna kadar kalacağı bir akıl sağlığı merkezinden yapmak zorundaydı.

“Umarım çok uzun sürmez,” diye ekledi Gerry, onu hücrelerine götürmek üzere içeri gelen polis memuruyla çıkarken.

Eve ayağa kalkmayınca Peabody yanına gitti ve iki bardak su doldurdu. “Babam eski çizgi filmleri izlemeye bayılırdı. Çizgi filmlerden birinde konuşan çılgın bir kedi vardı. Çılgın derken tamamen deli yani. Her neyse, öyle olduğunu göstermek kedinin kafasının etrafında uçup, kanat çırpıp minik kuşlar düşünmüşlerdi.”

Eve kendininkine bakmaya devam ederken Peabody suyunu içti. “Her neyse, Tanrım çocukta onu gördüm. Kafasının etrafında uçup duran minik kuşlar var resmen. Ama ondakiler cidden üzgün kuşlar. Bazen işini yaparsın, davayı kapatırsın ama senin için o kapı tam anlamıyla kapanmaz hiç. Sanırım bu da o davalardan biri olacak. Roarke haklıydı. Çocuğun acınacak bir hali var. Kötü, hırslı, ağgözlü olduklarında işler daha kolay. Acınacak halde olmak kapının hep biraz açık kalmasına neden oluyor.”

“Eve gitmen lazım Dallas. Artık hepimizin biraz eve gitmesi lazım.”

“Haklısın.” Eve yorgun bir çocuk gibi gözlerini ovuşturdu.

Ama daha önce, kapıyı biraz daha kapatabilmek umuduyla raporunu yazdı ve dosyaladı. Bölümdeki psikolog ve psikiyatristler ya da Gerry’nin eninde sonunda görüşeceği dışarıdan psikiyatristler, onunla cidden sağlam bir tecrübe yaşayacaklardı.

Ama Gerry bir daha asla kilitli kapılardan dışarıya çıkamayacaktı.

Eve yola çıktığında Trueheart’ın durumunu kontrol etmek için hastaneye uğradı. Bağlı olduğu monitör düzenli

kalp atışlarını gösterirken genç polis memuru bir bebek gibi uyuyordu. Baxter, yatağının hemen yanındaki sandalyede yayılmış halde horluyordu.

Eve sessizce odaya girdi ve bir an yatağın kenarında durarak Trueheart'a baktı. Rengi çok iyi görünüyordu ve soluk alıp verişleri düzenliydi.

Yatak başlığına devasa kadın göğüsleri şeklinde bir balon bağlanmıştı.

Eve uzanarak Baxter'ın omzunu salladığında dedektifin horlaması şokla kesildi. Bütün bedeni irkilirken eli derhal silahına gitti.

"Rahat Dedektif," diye fısıldadı Eve.

"Çocuk iyi mi?" Baxter sandalyeden fırladı. "Lanet olsun. Uyuyakalmışım."

"Hadi canım! Gergedan horultuların Trueheart'ı da uyandırarak. Evine git Baxter."

"Ben yanında kalıp iyi olduğundan... Sanırım sızmış kalmışım."

"Evine git," diye yineledi Eve. "Birkaç saat yat. Trueheart'ı öğlene doğru taburcu ederler. O zaman gelir onu eve götürürsün. İznini ben ayarlarım."

"Pekâlâ." Baxter iç geçirdi. "Sağ ol. O iyi iş çıkardı Dallas."

"İyi iş çıkardı."

"Stevenson?"

"İşi tamam."

"Pekâlâ." Baxter ayağa kalktı. "Yani her şey tamam."

"Evet," dedi Eve ama Baxter gittikten sonra bir saat daha durup Trueheart'ı izledi.

Güneş doğarken eve doğru yola çıktı. Fırtına geçmişti ve şehrin üzerine doğan güneş çok nazik ve güzel görünüyordu.

Eve bu durumda sembolik bir şeyler olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu düşünüp bulamayacak kadar yorgundu.

Ama eve doğru dönerken ışık daha da kuvvetlendi ve geniş bahçe kapılarından geçerken her yerin ıslıl ıslıl aydınlandığını gördü. Parlak ve masmavi olmaya karar veren gökyüzü, bütün ışıklarını büyüleyici evin üzerine boca ediyordu adeta.

Eve arabadan inerken havanın da bir Ağustos günü için daha serin olduğunu fark etti. Günlerdir olduğundan daha serindi. Belki de haftalardır. Belki de yıllardır. Havada çok hoş bir esinti olduğundan emindi.

Eve içeri girerken ceketini çıkardı ve doğruca yere bıraktı.

Roarke girişte belirdi. “Günaydın Teğmen.”

“Dışarıda çok güzel bir hava var.”

“Öyle.” Roarke yaklaşarak parmağını eşinin çenesindeki çukurda gezdirdi ve genç kadının yorgun gözlerine baktı. “Nasılsın?”

“Daha iyi olduğum oldu ama Tanrım, çok daha kötü olduğum günler de oldu. Trueheart kendine geldi, bugün taburcu edecekler. Çocuk gerçekten iyi iş çıkardı ve Baxter da anne ördek gibi hâlâ peşinde. Aslına bakarsan cidden tatlı bence.”

“Trueheart için kıdem terfisi önerdin mi?”

Eve güldü. “Ne? O kadar şeffaf mıyım?”

“Benim için öyle.” Roarke kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

“Sen onu görmek için hastaneye gittiğinde durumu nasıldı?”

Bu sefer Roarke eşinin saçlarının arasından gülümse-di. “Sanırım ben de senin için aynı şekilde şeffafım. Biraz yorgun olsa da hâlâ genç ve coşkulu görünüyordu. Baxter ona meme şeklinde devasa bir balon getirmiş. Trueheart onu

yatak demirine bağlamış. Görmem lazımdı, çocuk aynı anda hem mahcup hem mutlu görünmeyi başarıyor.”

“Evet, uğradığımda balonu ben de gördüm. Pekâlâ, yani dünyada her şey olması gerektiği gibi. Ya da mümkün olduğunca.”

“Onun için üzülüyorsun.”

Eve artık Trueheart’ı kast etmediğini anladı. “Üzölmek istemiyorum ama. Çarpık bir zihni var. Belki annesinin ölüümü bir şeyleri tetikledi, belki de eninde sonunda böyle olacaktı bilmiyorum. O boyutuyla kafa doktorları uğraşacak. Benim işim bitti. Sanırım yatağa yüzüstü dalıp birkaç saat uyuyacağım.”

“Sanırım ben de. Randevumuzu da sonra düşünürüz.”

“Ne randevusu?”

Roarke kolunu Eve’in beline doladı ve merdivenlere doğru yöneldi. “Hani Summerset tatile çıktığında- ”

“Bir dakika, dur bir dakika.” Eve, Roarke’tan uzaklaşarak avluya doğru baktı. “Gitti mi? Bu evde bir Summerset yok mu şu anda? Gerçekten gitti mi?”

“Daha yirmi dakika olmadı. Yani hâlâ biraz topallıyordu ama- ”

“Tanrım, gerçekten yorulmuş olmalıyım. Bilmem gerekirdi. Hissetmiş olmam lazımdı.”

Eve gidip ceketine bir tekme savurdu, kalçalarını sallayarak koridorda ça-ça olabilecek tuhaf bir dansla salınmaya başladı.

“Sanki biraz enerjin arttı.”

“Tanrım, yeniden doğdum.” Eve kahkahalar atarak ayak-kabılarını çıkarıp savurdu ve koşarak Roarke’in kucığına atladı. “Tavşan seksi yapalım,” dedi bacaklarını Roarke’in beline dolarken.

“Yani, madem ısrar ediyorsun. Bildiğim kadarıyla dolapta harika bir çikolata sosu da var.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Tavşan seksi ve çikolata sosu söz konusuysa bir erkek asla dalga geçmez.”

Eve çılgınca bir kahrkaha attıktan sonra, dudaklarını Roarke’ın dudaklarına yapıştırdı ve kocasını yere düşürecek kadar sert ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Birlikte yere yuvarlanırlarken Eve aralık kalan kapının biraz daha kapandığını hissetti.